

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

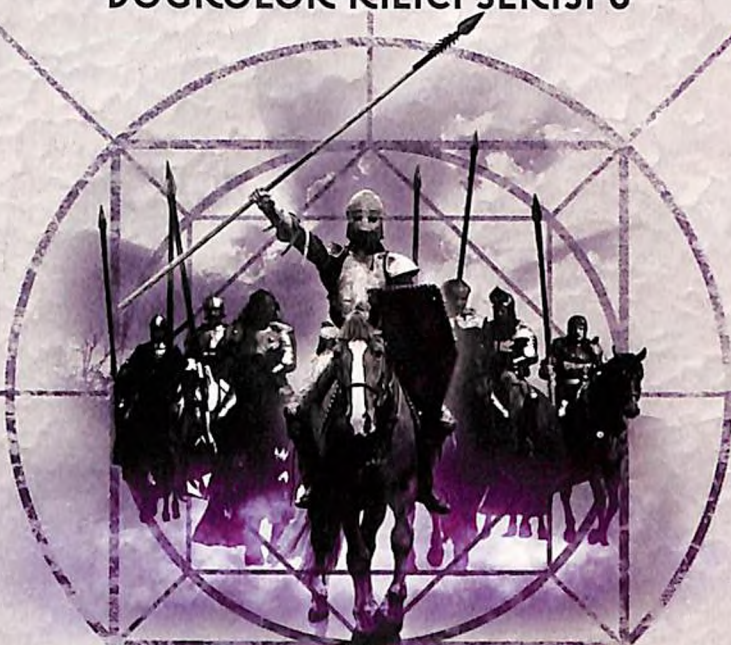
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TERRY GOODKIND

DOĞRULUK KILICI SERİSİ 3

KAN SOYU

KISIM II

Ücretsiz PDF Kırak Aşın <https://rantey.org>

BÜYÜCÜLERİ YOK ETMEYE YEMİNLİ KAN SOYU BU SEFER KAHLAN'IN PEŞİNDE!

Eski ve Yeni Dünya'da güç dengeleri sürekli değişirken Kâhinler Sarayı'nın başına yeni bir Başrahibe geçer. Richard hiç beklenmedik müttefikler kazanırken kadim bir sırrı çözebilmek için hayatını riske atar. Ancak Richard'ın aklında ve yüreğinde tek bir soru vardır: Bütün dünyayı kötülüğün pençelerinden kurtarmaya çalışırken en sevdiklerini kurtarmaya gücü yetebilecek mi?

Dünyanın öbür ucundaki İmparatorluk Düzeni önüne çıkan her şeyi yok ederek ilerlerken Richard kendini tam anlamıyla kuşatılmış ve kimseye güvenemez bir halde bulur.

“Doğruluk Kılıcı serisini kesinlikle kaçırmamalısınız.”

SF Reviews

Terry Goodkind, ilk sayfasından itibaren inanılır,
özlü ve heyecan verici bir roman yazmış.”

Fantasy Book Review

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-497-9

TERRY GOODKIND

1948 yılında Birleşik Devletler'de doğan Terry Goodkind, *Doğruluk Kılıcı* serisinin ve *Dokuzlar Yasası* isimli kitabın yazarıdır.

Kapak tasarımı: kid-ethic
Kapak görseli: shutterstock

“Harika karakterler, güçlü bir hikâye ve
unutulmayacak sahneler.”

Gordon R. Dickson

“Terry Goodkind okurlarını bir efsunun içine
çekip kurtulmalarına imkân tanımıyor.”

Publishers Weekly

“Pek çok zengin detayla taçlandırılmış bir
dünya ve harika kurgulanmış karakterler
fantastik edebiyat okurlarını cezbedecek.”

Library Journal

“Doğruluk Kılıcı serisini okumaya başlayanlar
bir daha ellerinden bırakamayacaklar.

Büyüleyici!”

Romantic Times

“Romanın karakterleri ve dünyaları Terry
Goodkind’la âdeta gerçek bir hayat bulmuş.”

Roland Green

“Bu kitap yazarın şöhretini ileriye taşıyor.
Bunun için gereken bütün unsurlara sahip;
sempatik bir kahraman, güzel ve gizemli
bir kadın, bütün dünyayı ele geçirmeye
çalışan bir cani, artık eski gücü kalmayan
bilge bir büyücü, iyilerin ya da kötülerin
tarafını tutanlar, canavarlar, büyü ve sıradışı
kültürler... Goodkind orijinal bir hikâyeyle
karşımızda.”

Science Fiction Chronicle

“Karakterler ve dünyaları sayfaları çevirdikçe
âdeta canlanıyorlar. Goodkind harika bir iş
çıkarmış.”

Booklist

KAN SOYU

Pegasus Yayınları: 1931

Bestseller Roman: 804

KAN SOYU

TERRY GOODKIND

Özgün Adı: Blood of the Fold

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Kemal Küçükgedik

Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu

Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2018

ISBN: 978-605-299-497-9

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018

Copyright © 1996, Terry Goodkind

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurchihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla yazarın temsilcisi Baror International, INC'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Klibi Arşivi: <https://rantey.org>

pegasusyayinlari

pegasusyayinevi

pegasusyayinlari

TERRY GOODKIND

DOĞRULUK KILICI SERİSİ III

KAN SOYU

KISIM II

İngilizceden çeviren:

M. Kerem Sanatel

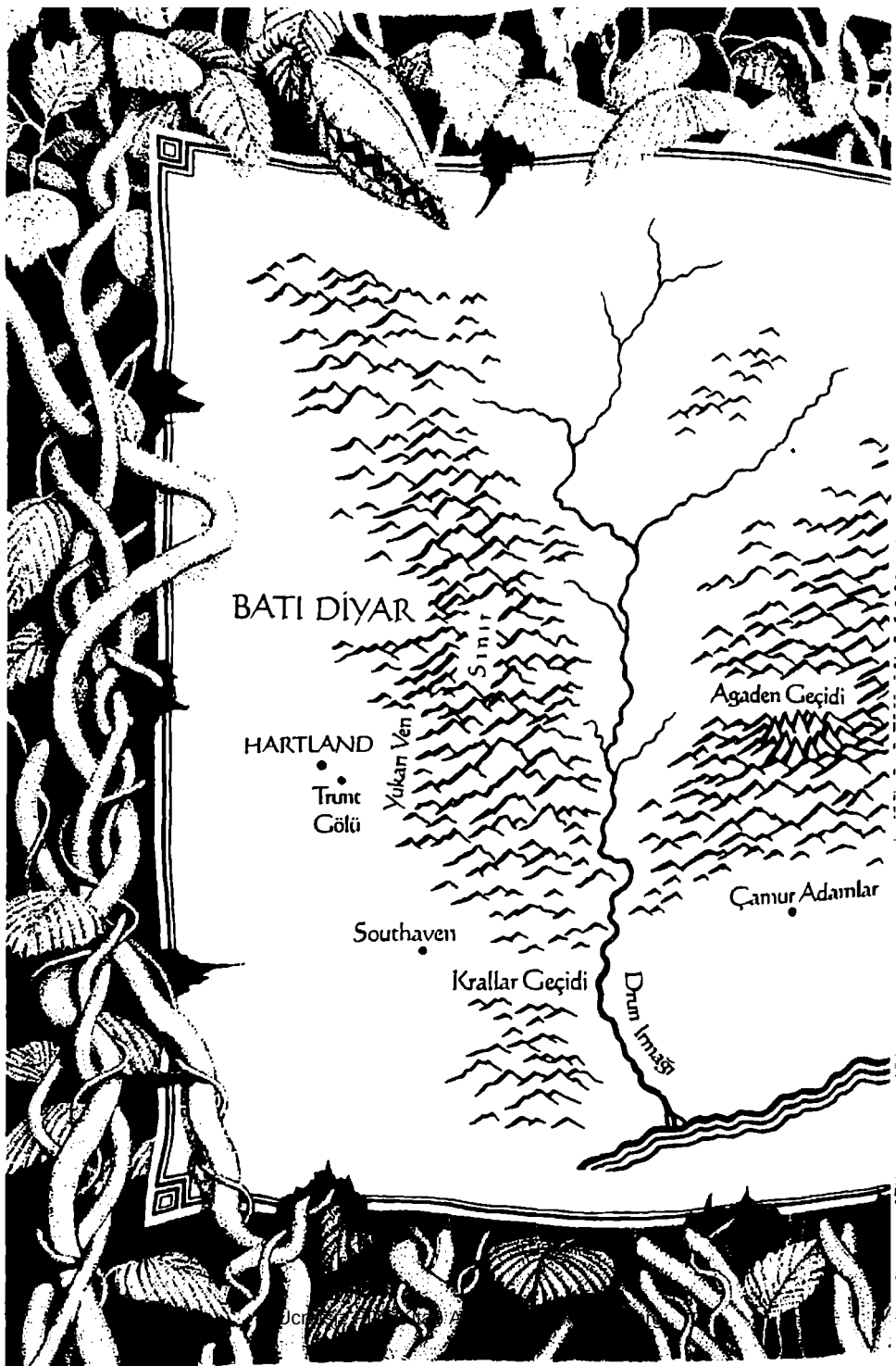
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

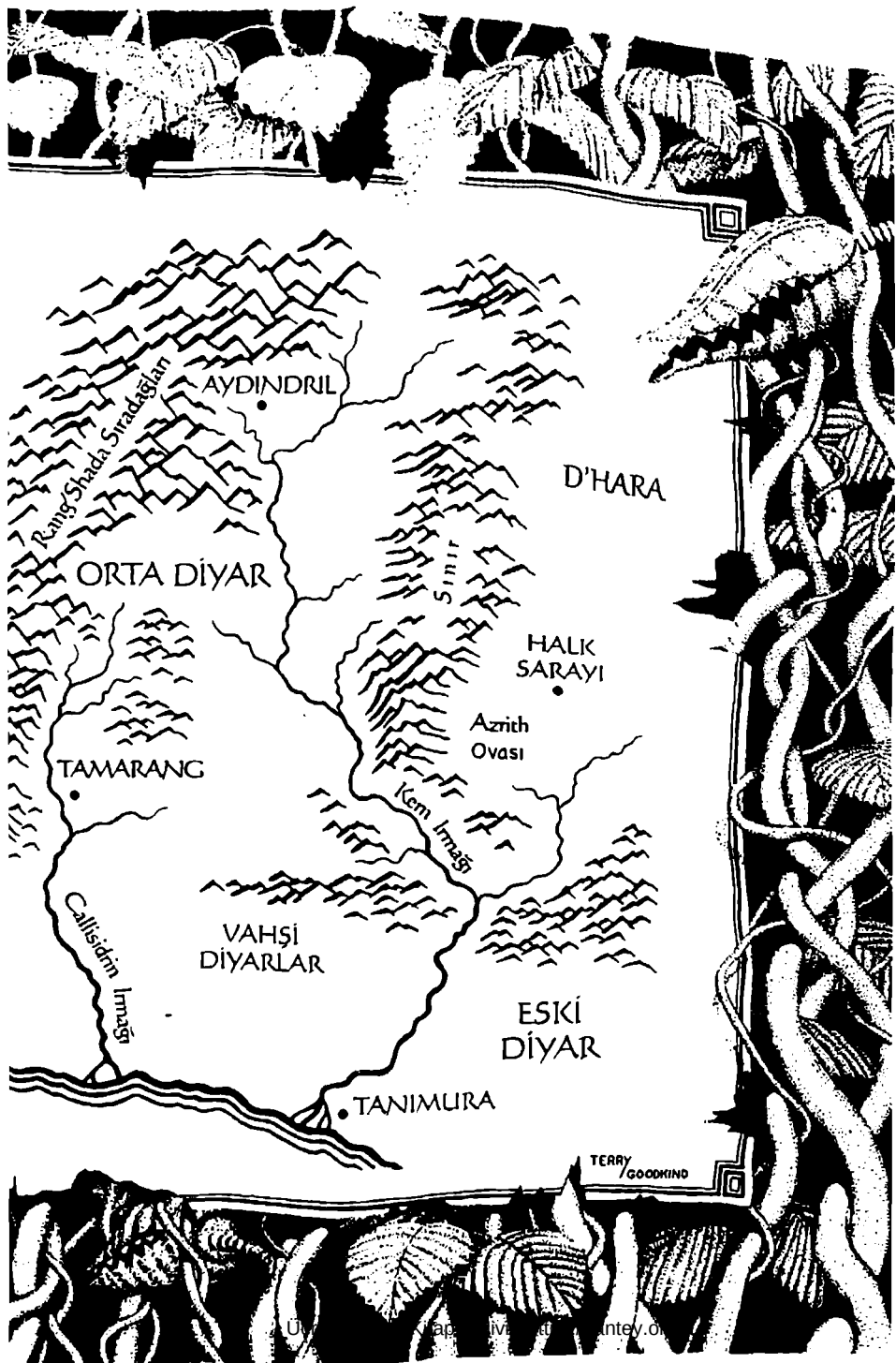
PEGASUS YAYINLARI

Karanlıktaki ışık Ann Hansen'e...

TEŞEKKÜR

Çıtayı sürekli yükselten usta editörüm James Frankel'a; İngiliz editörüm Caroline Oakley'ye ve Orion'da kusursuzluğa adanmış iyi insanlara; harika hizmetleri için James Minz'e; tutkuları ve azimleri için Tor'daki tüm satış/pazarlama elemanlarına ve Linda Quinton'a; sıkı çalışmamı sağlayan birikimi ve inancı için Tom Doherty'ye; ödüllü kapak tasarımı için Kevin Murphy'ye; gösterdiği sabır için Jeri'ye ve yardımı dokunan diğer herkese her zamanki gibi çok teşekkürler. Tabii bana ilham vermeye devam eden Richard ve Kahlan'ın ruhlarına da teşekkür ediyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

Kapkaranlık bir rüyada düşen kar taneleri misali, her şey yavaşça yerine geldi. Önce ikiz ateş, sonra meşaleler, ardından kara taş duvarlar, en sonunda da insanlar.

Tüm vücudu bir anlığına uyuştı. Hisleri yerine gelir gelmez de tenine milyonlarca iğne batmaya başladı. Her yeri sızlıyordu.

Jagang kızarmış keklikten koca bir ısırık aldı. Biraz çiğnedi, sonra da but kemiğini ona doğru salladı.

“Senin sorunun ne biliyor musun Ulicia?” diye sordu, hâlâ çiğnerken. “Büyüyü pervasızca kullanıyorsun.”

Alaycı gülümsemesi yağlı dudaklarına tekrar yerleşti. “Diğer taraftan ben bir düş gezginiyim. Düşünce parçacıkları arasındaki zamandan faydalaniyorum. Hiçbir şeyin var olmadığı o boşlukta istediğimi yapıyorum. Başka hiç kimsenin giremediği bir yere sızıyorum.”

Lokmasını yutarken kemiği tekrar salladı. “Görüyorsunuz ya benim için, düşünceler arasındaki o boşlukta, zaman sonsuz. Dilediğimi yapabilirim. Beni takip etmeye çalışan taş heykellerden farkınız yok.”

Ulicia rahibeleri ulantı aracılığıyla hissetti. Ulantı hâlâ yerli yerindeydi.

“İlkel, hem de çok ilkel” dedi. “Bundan daha iyilerini görmüş-tüm, yapanlar da daha tecrübeliydi üstelik. Ulanıya dokunmadım, şimdilik. Şimdilik birbirinizi hissetmenizi istiyorum. Onu sonra kıracağım. Tıpkı ulanıtıyı kırabildiğim gibi, zihinlerinizi de kırabilirim.” Şaraptan bir yudum aldı. “Ama bunun faydası olmaz. İdrak edecek akılları olmadıktan sonra insanlara, şöyle en okkalısından, nasıl ders verebilirsiniz ki?”

Ulanı yardımıyla Ulicia, Cecilia'nın altına kaçırdığını hissetti. Sıcak idrar kadının bacaklarından aşağı akıyordu.

“Nasıl?” diye boğuk bir sesle sorduğunu duydu Ulicia. “Düşünceler arasındaki zamanı nasıl kullanabiliyorsun?”

Jagang bıçağını alıp yanındaki gösterişli bir gümüş tepsiden bir dilim et kesti. Bıçağını kanlı dilimin ortasına sapladı, sonra da dirseklerini masaya dayadı. “İnsan nedir ki?” Dilimlenmiş et parçasını sallayarak havada daireler çizdi, etin kanı bıçaktan akıyordu. “Gerçeklik nedir ki? Varlığımızın ne kadarı gerçek?”

Bıçaktaki eti ısıarak kopardı ve çiğnerken lafına devam etti. “Bedenlerimizden mi ibaretiz? Ufak tefek birisi iri kıyım birine kıyasla yok mu sayılır yani? Bedenlerimizden ibaretsek, bir kolumuzu ya da bacağımızı kaybedince, varlığımızdan da bir parça kaybedip varoluştan silinmeye mi başlarız? Hayır. Aynı insanızdır.

“Bedenlerimizden ibaret değiliz; bizi biz yapan düşüncelerimizdir. Düşünceler biçimlendikçe kim olduğumuzu belirler, varoluşumuzun gerçekliğini yaratır. İki düşünce arasında ise hiçbir şey yoktur, yalnızca beden, düşüncelerimizle şekillenmeyi bekleyen benliğimiz.

“Düşüncelerinizin arasında ben beliririm. Düşüncelerinizin arasındaki o boşlukta zamanın sizin için anlamı yoktur ama benim için vardır.” Şaraptan bir yudum aldı. “Ben, varoluşunuzun çatlakları arasına sızan bir gölgeyim.”

Ulanı yardımıyla Ulicia diğerlerinin titrediğini hissedebiliyordu. “Bu mümkün değil,” diye fısıldadı. “Han'ı kullanarak zamanı kanırtıp parçalayamazsın.”

Hakir gören gülümseyişi Ulicia'nın bir an nefesini kesti. "Koskoca bir kayadaki çatlağa yerleştirilen küçücük, basit bir takoz onu ikiye ayırabilir. Yok edebilir.

"İşte ben o takozum. O takoz, şu anda zihinlerinizdeki çatlakları kanırtıyor."

Ulicia ses çıkarmadan dururken, adam kızarmış süt domuzu pırzolasından başparmağıyla uzunca bir parça kanırtıp kopardı. "Uyuduğunuzda düşünceleriniz sürüklenip gidiyor, kırılgan hale geliyorsunuz. Uyuduğunuzda, kolayca bulabileceğim birer deniz fenerisiniz. İşte o zaman düşüncelerim çatlaklara sızıyor. Varoluşunuzun gidip geldiği o boşluklar benim için birer uçurum."

"Peki bizden istediğin nedir?" diye sordu Armina.

Adam tombul parmaklarından sarkan domuz etinden bir ısırık aldı. "Şey, bana birçok bakımdan faydalı olabilirsiniz, mesela ortak bir düşmanımız var: Richard Rahl. Onu Richard Cypher olarak tanıyorsunuz." İçin için kaynayan siyah gözlerini dikip tek kaşını kaldırarak baktı. "Doğruluk İzcisi. Şimdiye dek değersiz biriydi. Beni bu tarafta tutan sınırı yok ederek bana büyük bir iyilik yaptı. Bedenimi tutan sınırı yani. Siz, Karanlık Rahibeleri, Bekçi ve Richard Rahl, insan ırkına üstünlük getirmemi mümkün kıldınız."

"Biz hiç de öyle bir şey yapmadık," diye itiraz etti Tovi, cılız bir sesle.

"Ah, hem de nasıl yaptınız. Biliyorsunuz, Yaratıcı ve Bekçi bu dünyada egemenlik kurmak için yarışıyordu. Yaratıcı, bu dünyanın ölümler âlemince yutulmaması için Bekçi'yi engellemeye uğraşırken, Bekçi'nin de canlılara karşı doyumsuz bir iştahı vardı."

Zifiri gözleri onlarınkilerle buluştu. "Siz Bekçi'yi özgür kılmaya, ona bu dünyayı vermeye uğraşarak karşılığında Richard Rahl'ın zokayı yutmasına ve canlıları savunmak için ortaya çıkmasına yol açtınız. O da dengeyi sağladı.

"Bu dengeleme esnasında, tıpkı düşünceleriniz arasındaki boşlukta olduğu gibi, ben ortaya çıktım.

"Büyü, öbür dünyalarda yaşayanlar için bir nifak tohumudur, burada onlara güç verir. Bu dünyada büyüünün miktarını azaltarak, Yaratıcı ile Bekçi'nin buradaki etkinliğini zayıflatacağım. Yaratıcı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yaşam kıvılcımını göndermeye hâlâ devam edecek, Bekçi de yaşamın sonu geldiğinde onu almayı sürdürecektir ama bunun ötesinde, dünya insana ait olacak. Köhnemiş büyü dini, tarih yapıklarının arasına karışacak, nihayetindeyse bir efsaneye dönüşecek.

“Ben bir düş gezginiyim; insanların düşlerini gördüm, gizli güçlerini biliyorum. Büyü o sınırsız hayalleri bastırıyor. Büyü olmayınca, insan zihni, hayal gücü, zincirlerinden boşanacak ve insanlık tümüyle güçlenecek.

“Ordumu bu yüzden hazır tutuyorum. Büyü öldüğü zaman da hâlâ emrimde olacaklar. Onları o güne iyi hazırlıyorum.”

“Peki Richard Rahl nasıl düşmanın oluyor?” diye sordu Ulicia, ne yapacaklarını düşünmeye çalışırken konuşarak adamı oyalayabileceğini umuyordu.

“Mecbur olduğu şeyi yaptı elbette, yoksa siz ciğerparelerim dünyayı Bekçi’ye bırakacaktınız. Bana yardımcı oldu ama şimdi planlarıma çomak sokuyor. Daha genç, yeteneklerinden bihaber. Oysa ben, son yirmi yılı yeteneğimi kusursuzlaştırmaya harcadım.”

Bıçağının ucuyla gözlerini işaret etti. “Gözlerim ancak geçen yıl bu hale dönüştü, bir düş gezgininin alametidir bu. Bundan böyle kadim dünyanın en korkunç namını taşıyorum. Eski dilde ‘düş gezgini’, ‘silah’la eş anlamlıdır. Bu silahı yaratan büyücüler sonradan pişman oldular.”

Gözlerini onlardan ayırmaksızın bıçağındaki yağı yaladı. “Zihinleriyle bir silah dövmeleri hataydı. Şimdiyse benim silahım sizlersiniz. Aynı hataya düşmem.

“Gücüm sayesinde uyuyan herhangi birinin zihnine girebiliyorum. Yetenekli olmayanların zihinlerine tesirim sınırlı, zaten onlar işime de yaramazlar ama sizin gibi yetenekliler üzerinde istediğim her şeyi yapabiliyorum. Takozum zihninize bir kez yerleşmeyegörsün, o andan itibaren zihniniz artık size ait değildir. Benimdir.

“Düş gezginlerinin büyüğü güçlü ancak tutarsızdır. Son üç bin yıldır, sınırın yükselip bizleri buraya kısırdığından beri, bu beceriyle doğan hiç kimse olmamıştı. Oysa şimdi, bir düş gezgini bu dünyayı tekrar nakşediyor.”

Tehditkâr bir tavırla pis pis güldü. Dudaklarının kenarındaki incecik bıyık örgüleri oynadı. “O düş gezgini ben oluyorum.”

Ulicia az kalsın sadede gel diyecekti ama kendine tam zamanında hâkim oldu. Adamın konuşmasını bitirince neye girişeceğini görmeye meraklı değildi. Bir çare bulmak için zamana ihtiyacı vardı. “Tüm bunları nereden biliyorsun?”

Jagang etin kavrulmuş yağlı kısmından bir şerit koparıp kemirmeye koyuldu, bir yandan da konuşmayı sürdürdü. “Anavatanım Altur'Rang'daki gömülü bir kentte kadim zamanlardan kalma bir arşiv buldum. Benim gibi bir savaşçının kitaplara değer vermesi ironik. Kâhinler Sarayı'nda da müthiş değerli kitaplar vardır, tabii onlardan nasıl faydalanacağınızı bilerseniz. Kâhin'in ölmesi çok fena oldu, neyse ki başka büyücülerim var.

“Eski savaşa ait bir büyü kalıntısı, bir tür kalkan, ilk mucidinden bu yana Rahl Hanedanlığı'nda yetenekli doğanlara nesiller boyu aktarılmış. Bu bağ insanların zihnine kalkan örüyor, dolayısıyla nüfuz edemiyorum. Richard Rahl'da bu beceri var, kullanmaya da başladı. İyice ustalaşmadan hizaya getirilmesi gerek.

“Hem de nişanlısıyla beraber.” Derin düşüncelere dalarak bir an durakladı. “İtirafçı Ana bana küçük bir aksilik çıkardıysa da kuzeydeki aymaz kuklalarım tarafından hizaya getirildi. Ahmaklar öyle hevesliyidiler ki durumu biraz karmaşık hale getirdiler, neyse ki daha iplerini çekebilirim. O zaman da istediğim kıvama gelirler; takozu iyice derine yerleştirdim. Gelişmeleri lehime döndürmek ve böylece Richard Rahl ile İtirafçı Ana'yı avucuma almak için büyük çaba harcadım.”

- Kızarmış süt domuzundan parmaklarıyla kallavi bir parça kopardı. “Malumunuz, Richard doğuştan savaş büyücüsü, üç bin yıldan bu yana bir ilk ama bunu da zaten biliyorsunuzdur. Onun gibi bir büyücü benim için çok değerli bir silahtır. Hiçbirinizin yapamayacağı şeyler yapabilir, bu nedenle onu öldürmeyi değil, denetimim altına almayı istiyorum. İşe yaramaz hale geldiği zaman gerekirse öldürülür.”

Jagang yüzüklerindeki domuz yağını emdi. “Malum ya, denetim altına almak öldürmekten daha önemlidir. Altınızı birden

öldürebilirdim ama bunun neye faydası olurdu ki? Egemenliğim altında olduğunuz müddetçe tehlike arz etmiyorsunuz. Faydalarına gelince, saymakla bitmez.”

Jagang bileğini bükerek bıçağını Merissa’ya doğrulttu. “He- piniz ondan öç almaya ant içtiniz ama sen güzelim, onun kanıyla yıkanacağına yemin ettin. Sana bu şansı verebilirim.”

Merissa’nın yüzü soldu. “Bunu... nasıl bilebilirsin? Uyanıkken söylemiştim.”

Adam onun yüzündeki panik ifadesi karşısında pis pis güldü. “Eğer benden saklamak istediğin bir şey varsa, uyanıkken söylediğin şeyi rüyada görmemen gerekiyor canım.”

Ulicia, ulantı aracılığıyla Armina’nın bayılacak gibi olduğunu hissetti.

“Altınız birden önce hizaya sokulmalısınız elbette. Yaşamlarınızın kimin elinde olduğunu öğrenmelisiniz.” Arkasındaki sessiz köleleri bıçağıyla işaret etti. “Şunlar gibi itaatkâr hale geleceksiniz.”

Ulicia salondaki yarı çıplak insanlara ilk kez etraflıca baktı. Az kalsın bir feryat koparacaktı. Kadınların hepsi rahibeydi. Daha beteri, çoğu Karanlık Rahibeleri’ndendi. Çabucak bir göz gezdirdi; hepsi burada değildi. Çoğu saraydaki eğitimlerinin ardından serbest bırakılmış genç büyücülerden oluşan erkekler de Bekçi’ye bağlılık yemini edenlerdi.

“Aralarında Işık Rahibeleri de var. Canımı sıkarlarsa başlarına geleceklerinden korkup boyun eğdiler.” Jagang, baş ve işaret parmağını kullanarak burnuyla kulağı arasındaki ince altın zinciri okşadı. “Ama en çok Karanlık Rahibeleri’ni seviyorum; hepsini hizaya soktum, saraydakileri bile.” Ulicia’nın başından aşağı tek- rar kaynar sular döküldü. “Kâhinler Sarayı’nda bağlantılarım var. Önemli bağlantılar.”

Kollarını iki yana açınca bağrındaki altın zincirler ateşin ışığıyla parladı. “Hepsi de gayet itaatkâr.” Zifiri gözlerini arkasındakilere çevirdi. “Değil mi ciğerparelerim?”

Janet, bir Işık Rahibesi, yanaklarından yaşlar boşanarak yü- zük parmağını öptü. Jagang güldü. Kalın parmağıyla kadını işaret edince yüzüğü ışıldadı.

“Gördünüz mü? Bunu yapmasına izin verdim. Böylece boş yere umutlanıp duruyor. Buna mani olsaydım kendini öldürebilirdi çünkü Bekçi’ye adanmışların aksine ölüm korkusu yok. Haksız mıyım, Janet’ciğim?”

“Haklısınız, Ekselansları,” diye yanıtladı kadın, ürkek bir sesle. “Bu yaşamda bedenim size ait ama öldüğümde ruhum Yaratıcı’ya aittir.”

Jagang hırıltılı, marazi bir sesle güldü. Ulicia bu kahkahayı daha önce de duymuştu, buna kendisinin sebep olacağını da önceden biliyordu.

“Gördünüz mü? Hâkimiyetimi kurarken bile bu kadar hoş görülüyüm. Ceza olarak bir hafta boyunca çadırlarda çalışmak zorunda elbette.” Zifiri bakışlarını Janet’e çevirince, kadın büzüldü. “Daha lafın bitmeden akıbetinin bu olacağını biliyordun, değil mi ciğerparem?”

Rahibe Janet’in sesi titredi. “Evet, Ekselansları.”

Jagang’ın boz bulanık gözleri önündeki altılıya döndü. “Karanlık Rahibeleri’ni daha çok seviyorum çünkü ölümden korkmalarının haklı bir gerekçesi var.” Kekliği burarak ikiye böldü. Kemikler çatlayıp patladı. “Ruhları üzerine yemin ettikleri Bekçi’yi hüsrana uğrattılar. Öldükleri takdirde kaçış yok. Ölürlerse, Bekçi bu başarısızlıklarının öcünü onlardan alacak.” Tok, çın çın öten, alaycı bir kahkaha attı. “Canınıza mal olacak kadar canımı sıkarsanız, altınızı birden ebediyen ele geçirecek.”

Ulicia yutkundü. “Anlıyoruz... Ekselansları.”

Jagang’ın kâbusluk bakışlarıyla soluğu kesildi. “Ah hayır, Ulicia, sahiden anladığınızı sanmıyorum. Ancak dersinizi aldıktan sonra anlayacaksınız.”

Kâbus gibi bakışlarını Ulicia’dan ayırmaksızın, masanın altına uzandı ve biçimli bir sarışını saçından çekerek dışarı çıkardı. Güçlü pençesiyle onu yerden kaldırırken kadın acıyla yüzünü ekşitti. Onun da kılığı diğerleri gibiydi. Ulicia şeffaf kumaşın altındaki iyileşmeye yüz tutmuş sarı çürükleri ve daha yeni olan morlukları görebiliyordu. Kadının sağ yanağında bir çürük vardı, çenesinin

solunda ise kocaman mavi-siyah bir tane, adamın yüzüklerinin bıraktığı dört kesik de cabası.

Bu kadın Christabel'di. Ulicia'nın sarayda bıraktığı Karanlık Rahibeleri'nden biri. Saraydaki Karanlık Rahibeleri'nin görevi, onlar dönene kadar zemin hazırlığı yapmaktı. Belli ki Jagang'ın gelişle beraber bu görevi ihmal etmişlerdi. Jagang'ın Kâhinler Sarayı'ndan ne istediğini Ulicia tasavvur edemiyordu.

Jagang elini uzatarak ön tarafı gösterdi. "Önümde dur."

Rahibe Christabel masanın etrafından seyirterek Jagang'ın önüne geçti. Eğilerek selam durmadan önce, darmadağın saçını çabucak düzeltip elinin tersiyle ağzını sildi. "Size nasıl hizmet edebilirim, Ekselansları?"

"Eh Christabel, bu altısına ilk derslerini vermem lazım." Kekliğin diğer butunu kopardı. "Bunun için de ölmen gerekiyor."

Kadın eğilerek selamladı. "Başüstüne, Eksel..." Adamın ne dediğini idrak edince donakaldı. Ulicia onun doğrulurken bacaklarının titrediğini gördü ama kadın yine de bir şey söylemeye cüret edemedi.

Jagang önündeki ayı postunda oturan iki kadına keklik butuyla işaret etti, kadınlar kenara kaçtı. Jagang tüyler ürpertici çarpık sırtmasıyla gülümsedi. "Hoşça kal, Christabel."

Kadın, bir çılgılık atarak yere yığılırken kolları havaya savruldu. Christabel yerde deli gibi çırpınıyor, Ulicia'nın kulaklarını paralayan çığlıklar atıyordu. Ayı postunun kenarında ayakta duran altı kadın, onu nefeslerini tutarak irileşmiş gözlerle seyretti. Jagang keklik butunu kemiriyordu. Kan donduran haykırışlar dinmek bilmiyor, Christabel'in başı bir o yana bir bu yana dönüyor, deliler gibi çırpınırken tüm bedeni kıvranıp sarsılıyordu.

Jagang keklik butuyla meşguldü, bir yandan da şarap masrafasını doldurtuyordu. Butunu bitirip de birkaç üzüm almak için uzanana dek hiç kimse konuşmadı.

Ulicia daha fazla dayanamamıştı. "Daha ne kadar can çekecek?" diye sordu hırıltılı bir sesle.

Jagang tek kaşını kaldırdı. “Can çekişmek mi?” Başını arkaya atarak katıla katıla güldü. Kocaman yüzüklerle dolu yumruğunu masaya vura vura gülüyordu. Salonda ondan başka gülümseyen biri bile yoktu. İri yarı bedeni sarsılıyordu. Burnu ile kulağı arasındaki ince zinciri sallayan katıla katıla gülüşü kademeli biçimde son buldu.

“Yere düşmeden önce ölmüştü.”

“Ne? Ama o... hâlâ haykırıyor.”

Christabel ansızın sustu, göğsü taş gibi kıpırtısızdı.

“Anında öldü,” dedi Jagang. Zifiri bir boşluğu andıran gözlerini Ulicia’ya dikerken dudaklarına yavaşça bir gülümseme yayıldı. “Bahsettiğim şu takoz var ya. Zihinlerinize yerleştirdiğimin aynısı. Gördüğünüz şey ruhunun azap çekmesidir. Ölüler dünyasında uğradığı işkenceyi görüyorsunuz. Bekçi, Karanlık Rahibesi’ne kızmış anlaşılan.”

Jagang’ın parmağını kaldırmasıyla Christabel çılgınca debelenip haykırmaya kaldığı yerden devam etti.

Ulicia yutkundu. “Ne zaman... ne kadar... sürecektir bu?”

Adam dudaklarını yaladı. “Çürüyene dek.”

Ulicia’nın dizlerinin bağı çözülür gibi oldu, ulantı üzerinden hissettiği kadarıyla diğer beşinin de paniğe kapılıp tıpkı Christabel gibi haykırmasına ramak kalmıştı. Bekçi’nin bu dünyadaki nüfuzunu tekrar sağlama almadıkları takdirde tıpkı bu şekilde hışmına uğrayacaklardı.

Jagang parmaklarını şaklattı. “Slith! Eeris!”

Duvar da ışıklar oynadı. Siyah taşların içinden pelerinli iki şuret peydahlanınca Ulicia’nın soluğu kesildi.

Pullu iki yaratık kayarcasına masaya yaklaşıp eğilerek selam durdu. “Buyrun, düşşşş gezgini.”

Jagang kalın parmağını sallayarak yerde haykıran kadını işaret etti. “Şunu lağım çukuruna atın.”

İki mriswith, pelerinlerini omuzlarından geriye attı ve Ulicia’nın yüz yıldan uzun bir süredir tanıdığı kadını; yardımını gördüğü, Bekçi’nin emellerine sadakatle hizmet etmiş, şimdiyse çılgınlık ata-

rak çırpınan kadını yerden kaldırdı. Oysaki hizmetlerinin layığıni görmesi gerekirdi. Hepsinin hakkıydı ödüllendirilmek.

Ulicia, iki mriswith lağıım çukuruna atılacak yüklerini sırtlanarak salondan ayrılırken Jagang'a baktı. "Ne yapmamızı istiyorsun?"

Jagang elini kaldırdı ve yağlı iki parmağını sallayarak kenarda bekleyen bir askeri yanına çağırdı. "Bu altı kadın bana ait. Halkalarını tak."

Kürklere bürünüp silahlarla donanmış iri yarı adam eğilerek selamladı. En yakında duran Nicci'ye yaklaşıp pis parmaklarıyla onun alt dudağını teklifsizce tuttu ve iyice çekti. Nicci'nin iri mavi gözleri panik içindeydi. Ulicia'nın Nicci'yle beraber nefesi kesildi. Ulanı aracılığıyla genç kadını kaskatı kesen acıyı ve dehşeti duyumsayabiliyordu. Paslı demirden kör delgeç, içten batarak dudağı döne döne deldi. Asker ahşap saplı delgeci kemerinin arkasına soktu ve cebinden altın bir halka çıkarıp kadının alt dudağına götürdü. Dişlerinin yardımıyla halkayı kanırtarak araladı, sonra da kanayan yaraya soktu. Halkayı döndürerek geçirdi ve dişleriyle tekrar sıkıp kapadı.

Saçı sakalı birbirine karışmış, leş gibi kokan pis asker sonunda Ulicia'ya yaklaştı. O vakte kadar diğerlerine yapılanları hissetmiş olan Ulicia, sıra kendisine geldiğinde zangır zangır titriyordu. Adam alt dudağına yapışınca, kaçmak için ümitsizce bir çare bulmaya çalıştı. Boş bir kuyudan kovayla su çekmeye çalışmak gibiydi. Halka dudağına geçirilirken gözleri acıdan yaşardı.

Çenelerinden sızan kanı keyifle seyreden Jagang, ağzındaki yağlı elinin tersiyle sildi. "Altınız da artık benim kölelerimsiniz. Sizi öldürmem için elime sebep vermezseniz, Kâhinler Sarayı'nda sizden faydalanabilirim. Richard Rahl'la işim bitince onu öldürmenize bile izin verebilirim."

Yönelttiği bakışlarında oynayan sinsi karaltılar Ulicia'nın nefesini tekrar kesti. Bakışlarındaki neşeden eser kalmamış, yerini gözdağı veren katıksız bir ifadeye bırakmıştı. "Ama önce, derslerimizi bitirelim."

"Önümüzdeki seçeneklerin ne olduğunu gayet iyi anladık," dedi Ulicia telaşla. "Lütfen, sadakatimizden endişe etmeniz gereksiz."

“Ah bunu biliyorum,” diye fısıldadı Jagang. “Ama size vereceğim dersler daha bitmedi. İlk dersiniz sadece başlangıçtı. Diğerleri o kadar çabuk bitmeyecek.”

Ulicia’nın bacakları pes etmek üzereydi. Jagang rüyalarına girdiğinden bu yana, uyanık yaşamı bir kâbusa dönmüştü. Bunu durdurmanın bir yolu olmalıydı ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Gözünün önünde kendi görüntüsü canlandı, Jagang’ın kölelerinden biri olarak Kâhinler Sarayı’na dönüyor, şu kıyafetlerden biriyle.

Jagang öteye doğru baktı. “Duydunuz mu çocuklar?”

Ulicia duyduklarına dair yanıt veren Kaptan Blake’i işitti. İrkildi. Arkalarında, salonun gerisinde duran yaklaşık otuz kadar denizciyi unutmuştu.

Jagang iki parmağıyla işaret ederek onları yakına çağırdı. “Sabah olunca gidebilirsiniz. Düşündüm de belki geceyi bu hanımlarla beraber geçirmek istersiniz.”

Kadınların altısı birden kaskatı kesildi.

“Ama...”

Adamın bulanık gözlerinde ansızın devingen karaltıların belirmesiyle Ulicia’nın lafı yarım kaldı. “Bundan böyle, isteğim dışında büyü kullanacak olursanız, aksırıgınızı tutmak için bile kullansanız, Christabel’in kaderini paylaşırsınız. Hayattayken size neler yapabileceğimi düşlerinizde gıdım gıdım tattıracağım. Öölürseniz Bekçi’nin neler yapabileceğini ise şimdi biraz tadacaksınız. Önünüzde tek bir yol var. Yerinizde olsam atacağım her adıma dikkat ederdim.”

Jagang bakışlarını onların arkasında duran denizcilere çevirdi. “Onlar bu gecelik sizindir. Rüyalarınızdan bildiğim kadarıyla bu altı kadınla görülecek bir hesabınız var. Onlara dilediğinizi yapın.”

Denizciler yüksek sesle açık saçık küfürler savurdu.

Ulanıtı aracılığıyla, Ulicia bir elin Armina’nın göğsünü kavradığını, başka bir elin de Nicci’yi saçından yakalayıp çektiğini, korseseinin dantelini yırttığını hissetti. Başka bir el kendi kasıklarına uzandı. Çığlığını yutkunarak bastırdı.

“Bazı ufak tefek kurallar var,” dedi Jagang, mıncıklayan eller hemen durdu. “Onlara zarar verecek olursanız, iç organlarınızı balık çuvalı gibi deşip dökerim.”

“Neymiş bu kurallar, İmparator?” diye sordu bir denizci.

“Onları öldüremezsiniz. Onlar benim kölelerim, bana aittir. Sabah geri döndüklerinde bana hizmet edebilecek durumda olmalarını istiyorum. Yani bir taraflarını kırmaya kalkmayın. Hangisini alacağınıza kura çekerek karar vereceksiniz. Seçimi size bırakırsam neler olacağını biliyorum. Herhangi birinin ihmal edilmesini istemem.”

Denizciler pis pis gülererek razı geldiler, bundan iyisi can sağlığıydı, hep bir ağızdan konuşuyorlardı. Kurallara uyacaklarına yemin ettiler.

Jagang dikkatini altı kadına yöneltti. “İri kıyım askerlerle dolu devasa bir ordum var. Civarda yeterince fahişe de yok. Bu da adamlarımı hırçınlaştırıyor. Size başka görevler verilene dek, günde dört saat bu amaçla çalışacaksınız. Dudaklarınızda halkamı taşıdığınıza şükredin; adamlarım iş pişirirlerken onun sayesinde sizi öldürmeyecekler.”

Rahibe Cecilia ellerini iki yana açtı. Nazik, masumane bir gülümseme takındı. “İmparator Jagang, adamlarınız hem genç hem de güçlü. Korkarım ki benim gibi yaşlı bir kadından zevk almazlar. Üzgünüm.”

“Eminim ki zevkten dört köşe olacaklar. Göreceksiniz.”

“İmparator, Rahibe Cecilia haklı. Korkarım ki ben de çok yaşlı ve şişmanım,” dedi Tovi, en uygun sesiyle. “Adamlarınızı tatmin etmeyiz.”

“Tatmin mi?” Bıçağının ucundaki kızartmadan bir ısırık aldı. “Tatmin mi? Salak mısınız? Bunun tatminle alakası yok. Sizi temin ederim, adamlarım cazibenizle kendilerinden geçecek. Yanlış anladınız.”

Bir parmağını onlara doğru salladı, parmaklarındaki yağlı yükler ateşin ışığıyla parıldadı. “Siz altınız birer Işık Rahibesi’ydiniz, sonradan Karanlık Rahibesi oldunuz. Muhtemelen dünyadaki en güçlü kadın sihirbazlarsınız. Bu ders sayesinde çizmemin altındaki

bir bok parçasından zerre farklı olmadığınızı öğreneceksiniz. Canım ne isterse onu yaparım size. Yetenekli olanlar artık benim silahım.

“Bunun amacı size ders vermek. İtiraz hakkınız yok. Aksine karar vermediğim müddetçe, sizi adamlarımın keyfine sunacağım. Parmaklarınızı büküp hanginizin daha yüksek sesle haykıracığına bahse girmek isterlerse, arzuları yerine getirilecek. Herhangi bir şekilde sizden zevk almak isterlerse, alacaklar. Çok değişik zevklere sahiptirler, sizi öldürmedikleri müddetçe bu zevklerinden mahrum bırakılmayacaklar.”

Etin kalan parçasını da ağzına tıktı. “Tabii buradaki ahbaplarımızın sizinle işi bittikten sonra. Hediyeimin keyfini çıkarın çocuklar. Dediğimi yapıp kurallara uyun ki gelecekte sizden faydalanabileyim. İmparator Jagang dostlarına iyi davranır.”

Denizciler imparatora tezahüratta bulundu.

Hevesli bir denizci kolunu beline dolayıp onu sımsıkı kendine çekmeseydi, dizlerinin bağı çözülen Ulicia düşebilirdi. Adamın kokuşmuş nefesini duyabiliyordu.

“Vay, vay, vay, kızlar. Görünüşe göre epey mızıkçılık yaptıktan sonra bizimle oynamaya karar verdiniz.”

Ulicia sızlandı. Alt dudağı zonkluyordu. Oysa bu sadece başlangıçtı, farkındaydı. Olanlar karşısında öylesine afallamıştı ki doğru düzgün düşünemiyordu.

“Ha,” dedi Jagang, herkes durdu. Bıçağıyla Marissa’yı gösterdi. “O hariç. Onu alamazsınız,” dedi denizciler. İki parmağını salladı. “Yaklaş canım.”

Merissa posta doğru iki adım attı. Ulanıtı yardımıyla Ulicia onun bacaklarının titrediğini hissetti.

“Christabel’in bendeki yeri ayrıydı. Gözdemdi. Ama size bir ders vermek için hizmet ederken öldü.” Onu şimdiden soymaya başlamış denizcilerin açıkta bıraktığı yere baktı. “Onun yerini alacaksın.”

Kapkara gözlerini onunkilere çevirdi. “Doğru anımsıyorsam, mecbur kalırsın ayaklarımı yalayacağını söylemiştin. Mecbursun.” Merissa’nın şaşkın bakışları karşısında Jagang, örgü bıyıklarının

süslediği ölümcül gülümsemesini takındı. “Dedim ya canım, uyanırken söylediğin şeyleri rüyada görüyorsun.”

Merissa bitkince başını salladı. “Başüstüne, Ekselansları.”

“Çıkar şu elbiseyi. Sonra daha güzelini giyersin, tabii benim için Richard Rahl’ı öldürmek üzere seni seçersem.” Merissa emri yerine getirirken Jagang diğer kadınlara döndü. “Aranızdaki ulantıya şimdilik ilismeyeceğim, böylece aldığınız dersleri birbirinizle paylaşabileceksiniz. Herhangi bir dersi kaçırmamanızı istemem.”

Merissa’nın soyunması bitince, Jagang bıçağı işaret parmağıyla başparmağı arasında çevirip yeri gösterdi. “Masanın altına canım.”

Ulicia, Merissa’nın dizlerine sürtünen kaba hayvan postunu, sonra da masanın altındaki pürüzlü taşları hissetti. Denizciler manzarayı şehvetle seyrediyordu.

Katıksız irade gücüyle Ulicia, bu adama beslediği nefret birikiminden güç alarak ahdetti. Karanlık Rahibeleri’nin öndeydi. Ulantı aracılığıyla diğerlerine hitaben konuştu. “Bizler ayın görmüş insanlarız. Bundan çok daha beterini yaşadık. Bizler Işık Rahibeleri’yiz; gerçek efendimizin kim olduğunu anımsayın. Şimdilik bu asalağın köleleriyiz. Akıllı olmadığımızı sanıyorsa büyük bir hata yapmış demektir. Tek başına gücü yok, bizimkine muhtaç. Bir çaresini bulacağız, ondan sonra da Jagang bedelini ödeyecek. Ah, güzel efendim, hem de nasıl ödeyecek.”

“Ama o vakte kadar halimiz ne olur?” diye haykırdı Armina.

“Susun!” diye buyurdu Nicci. Ulicia, Nicci’yi mınıcıklayan parmakları hissedebiliyordu, onun akkor kesilmiş öfkesini de hissediyordu, buz tutmuş yüreğini de. “Gördüğünüz yüzleri unutmayın. Hepsi bunu ödeyecek. Ulicia’yı dinleyin. Bir çaresini bulacağız, işte o zaman aklımıza gelebilecek her tür dersi biz vereceğiz onlara.”

“Sakın ha bu konuştuklarımızı rüyada göreyim demeyin,” diye uyardı Ulicia. “Üstesinden gelemeyeceğimiz tek şey Jagang’m bizi öldürmesine zemin hazırlamaktır, yoksa tüm ümitlerimizi yitiririz. Yaşadığımız sürece, efendimizin gözüne tekrar girmek için bir şansımız var. Ruhlarımızın karşılığında bize bir ödül vadedildi. O ödülü almak niyetindeyim. Metanetli olun, kardeşlerim.”

“Ama Richard Rahl benimdir,” diye tısladı Merissa. “Hanginiz onu öldürürse karşısında beni bulur, bir de Bekçi’yi.” Onu duyabilseydi, bu uyarının zehir zemberekliği karşısında Jagang’ın bile benzi atardı. Merissa’nın gür siyah saçını geriye atışını Ulicia ulantıyla hissetti. Merissa’nın tattığı şeyi tattı.

“Sizinle işim bitti...” Jagang derin bir nefes alarak biraz durakladı. Bıçağını salladı. “Yaylanın.”

Kaptan Blake, Ulicia’yı saçından yakaladı. “Ödeşme zamanı, yavrum.”

-

İKİNCİ BÖLÜM

Yüzüne doğrultulmuş paslı kılıca gözlerini kırıştırtarak baktı. Ucu burnunun dibindeydi.

“Buna sahiden gerek var mı? Söyledim ya, istediğinizi çalabilirsiniz, size engel olmayacağız. Yalnız belirtmem gerekir ki son birkaç hafta içinde bizi soyan üçüncü haydut çetesi bu, değerli hiçbir şeyimiz kalmadı.”

Bu arada delikanlının eli titriyordu, bu işlerde pek tecrübeli olmadığı belliydi. Bir deri bir kemik sıskalığına bakılırsa çok başarılı da değildi.

“Kes sesini!” Yardakçısından yana baktı. “Bir şey buldun mu?”

İkinci genç haydut, kardaki çantaların arasına çömelmişti. En az ötekisi kadar sıskaydı. Tenha yolun iki yanındaki karanlık ormana telaşa göz atıp duruyordu. Yolun karla kaplı köknar ağaçlarının ardında kaybolan kıvrımına bakarak arkasını kolaçan etti. Virajın tam ortasında, yolun gözden yittiği yerin hemen öncesinde bir köprü vardı. Kış mevsimine rağmen nehir hâlâ güçlü akıyordu. “Hayır. Sadece eski kıyafetler ve ıvır zıvır. Salam yok, ekmek bile yok.”

Ötekisi, topukları üzerinde ileri geri hopluyordu, ilk tehlike belirtisinde tabanları yağlamaya hazırdı. Uyduruk kılıcın ağırlığını

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

taşıyabilmek için kabzayı diğer eliyle de kavradı. “İyi beslenmiş görünüyorsunuz. Siz ikiniz ne yiyorsunuz be ihtiyar! Kar mı?”

Kadın ellerini kemerinin önünde kavuşturarak içini çekti. Bundan bıkmıştı. “Ekmeğimizi geçtiğimiz yerlerde çalışarak kazanıyoruz. Siz de aynısını denemelisiniz. Çalışın yani.”

“Yok ya? Kış mevsimindeyiz ihtiyar, farkında değilsin galiba. İş yok. Geçen güz ordu dükkânlarımıza el koydu. Anamla babamın kışı geçirecek hiçbirşeyleri yok.”

“Üzgünüm evlat. Belki...”

“Hey! Bu da ne moruk?” Parmağını mat renkli gümüş tasmaya sokmuştu. Çekiştirip asıldı. “Bunu nasıl çıkarıyorsun? Yanıt ver bana!”

“Söyledim ya,” dedi kadın, büyücünün öfkeyle bakan mavi gözlerinden kaçınarak. “Erkek kardeşim sağır ve dilsizdir. Dediklerinizi anlamaz, yanıt da veremez.”

“Sağır ve dilsiz mi? Öyleyse sen söyle, bu şey nasıl çıkıyor?”

“Uzun zaman önce kaynakla bitleştirilmiş demir bir hatıra eşyası sadece. Değersizdir.”

Saldırgan bir elini kılıçtan çekip ona doğru temkinli yaklaştı, sonra da tek parmağıyla kadının pelerinini yana açtı. “Bu da ne? Bir kese ha! Kesesini buldum!” Kadının kemerine asılı ağır altın kesesini çekip aldı. “Altınla dolu olmalı!”

Kadın kıkırdadı. “Korkarım ki sadece bayat bisküvi kesesi. İkramım olsun, istersen al bir tane ama sakın ısırmaya kalkma yoksa dişini kırarsın. Ağzında biraz yumuşat, öyle ye.”

Oğlan bir altın sikke çıkarıp dişledi. Yüzünü acı bir ifadeyle ekşitti. “Bu şeyleri nasıl yiyebiliyorsunuz? Bayat bisküvi çok yedim ama buna bayat bile denemez.”

Gençlerin aklına nüfuz etmek ne kadar da kolay, diye düşündü kadın. Yetişkinlerinkine hiç de kolay değil, ne fena.

Oğlan yana tükürüp altın kesesini yere fırlattı, sonra da kadının pelerinini el yordamıyla yoklayarak saklamış olabileceği başka şeyler aradı.

Kadın sabırsızca içini çekti. “Çocuklar, şu soygunu bir an evvel bitirseniz nasıl olur? Karanlık basmadan en yakın kasabaya varmak istiyoruz.”

“Hiç,” dedi ikinci oğlan. “Dişe dokunur hiçbir şeyleri yok.”

“Atları var,” dedi diğeri, kadının ağır pelerinini avuç avuç yoklayıp ele gelir bir şey ararken. “En azından atlarını alabiliriz. İyi para eder.”

“Lütfen alın,” dedi kadın. “Bu yaşlı katırları peşim sıra sürüklemekten canıma doydum. Bana iyilik edersiniz. Dördü de sakat. Yüreğim elvermiyor ki ızdıraplarına bir son vereyim.”

“İhtiyar kadın haklı,” dedi ikincisi, aksayan atlardan birini çekerek sınarken. “Hepsi sakat bunların. Yürüse daha hızlı gideriz. Bu kemik torbalarını götürelim derken kesin yakalanırız.”

Diğer oğlan elini hâlâ pelerinde gezdiriyordu. Cebine denk gelince durdu. “Bu ne?”

Kadının sesi gergindi. “İlgini çekebilecek bir şey değil.”

“Öyle mi?” Kadının cebindeki seyahat defterini çıkardı.

Oğlan boş sayfaları karıştırırken kadının gözüne bir mesaj ilişti. Nihayet.

“Bu nedir?”

“Sadece bir defter. Okuman yok mu evladım?”

“Yok. Zaten okumaya değer bir şey de görünmüyor içinde.”

“Yine de al sen,” dedi ikincisi. “İçinde hiçbir şey yazmıyorsa belki satılabilir.”

Kadın kılıcı ona doğru tutan delikanlıya tekrar baktı. “Bana gına geldi artık. Şu soygun teranesini bitirin.”

“Ben ne zaman istersem o zaman biter.”

“Ver şunu geri,” dedi Ann ölçülü bir sesle, elini uzatarak. “Sonra da yolunuza devam edin, yoksa kulağınızdan tuttuğum gibi ikinizi de ta kasabaya kadar sürükleyip ebeveynlerinize teslim ederim.”

Oğlan kılıcı kaldırarak kendini savunurcasına geriye sıçradı. “Bak, hırçınlık yapma yoksa kılıcı yersin! Bu şey nasıl kullanılır bilirim!”

Durgun akşam havası ansızın toynak sesleriyle sarsıldı. Ann, virajı usulca dönerek küçük köprüyü aşan askerleri en başından beri izliyordu. Akarsu gürültüsü nedeniyle iki delikanlının dikkatinden kaçmışlardı. Ancak dörtlüye yaklaştıkları zaman onlar da farkına vardı. Saldırgan şaşkınlıkla dönünce Ann oğlanın kılıcını elinden kapıverdi. Nathan da diğerinin bıçağını kaptı.

At sırtındaki D'Hara askerleri ansızın tepelerinde bitiverdiler. "Burada neler oluyor?" diye sordu çavuş, sakın ve tok bir sesle.

Delikanlıların ikisi de panikten donakalmıştı. "Şey," dedi Ann. "Yolda bu iki gence rastladık, onlar da bize haydutlara dikkat etmemiz gerektiğini anlatıyorlardı. Komşu köyde yaşıyorlarmış. Kendimizi nasıl savunacağımızı kılıçtaki ustalıklarıyla bize uygulamalı gösteriyorlardı."

Çavuş ellerini eyer kaşında kenetledi. "Bu doğru mu evlat?"

"Ben... biz..." Anna'ya yakarırcasına baktı. "Doğru. Yakınlarda oturuyoruz, bu iki gezgine dikkatli olmalarını anlatıyorduk, etrafta haydutlar varmış diye duyduk da."

"Kılıçta epey ustaymışsın hani. Söz verdiğim gibi delikanlı, öğrettiklerin için sana bir bisküvi borçluyum. Şuradaki bisküvi kesesini uzatsana bana."

Oğlan eğildi ve ağır altın kesesini yerden alarak kadına uzattı. Ann içinden iki sikke çıkarıp her iki delikanlının eline birer tane tutuşturdu.

"Söz verdiğim gibi, her birinize birer bisküvi. Şimdi doğru evinize bakayım, yoksa ebeveynleriniz meraklanır. Sizin gibi düşünceli çocuklar yetiştirdikleri için bu bisküvilerle onlara teşekkürlerimi iletin."

Oğlan dilini yutmuş gibi başını salladı. "Pekâlâ. İyi geceler öyleyse. Kendinize iyi bakın."

Ann elini uzattı. Tehlikeli bir bakış fırlatarak delikanlıyı yerine mıhladı. "Defterime bakmayı bitirdiyse geri alayım."

Bakışlar karşısında oğlanın gözleri irileşti, sonra da seyahat defterini parmaklarını yakmış gibi ona fırlattı, sahiden yakmıştı.

Ann gülümsedi. "Teşekkür ederim evladım."

Oğlan elini eski püskü paltosuna sildi. “Hoşça kalın öyleyse. Dikkatli olun.”

Arkasını döndü. “Bunu unuttun.” İhtiyatla tekrar döndü. Anna kabzayı ona doğru uzatmıştı. “Kılıcını geri götürmeyi unutursan baban küplere biner.”

Oğlan kılıcı dikkatle aldı. Olayı tiyatral numaralarını sergilemeden kapatmaya niyeti olmayan Nathan, bıçağı parmaklarının arasında döndürerek yaklaştı. Bıçağı havaya fırlattı, elinin tersiyle yakalayıp koltuk altından savurarak diğer eline geçirdi. Bıçağı ters istikamette döndürürürken Ann gözlerini devirdi. Nathan, bıçağı keskin tarafından yakalayıp kabzasını kocaman gözlerle bakan diğer delikanlıya uzattı.

“Bunu da nereden öğrendin moruk?” diye sordu çavuş.

Nathan hışımla baktı. Nathan’ın hayatta en sevmediği şey ona “moruk” diye hitap edilmesi idi. O bir büyücüydü, emsalsiz beceriye sahip bir kâhin. Bariz hayranlıkla değilse de saygıyla karşılanması gerektiğine inanıyordu. Ann onun yeteneğini boynundaki Rada’Han’la baskılayıp dizginledi, yoksa çavuş eyerinin üzerinde şimdiye dek çoktan alev almıştı. Keza Ann onun konuşmasını da engelliyordu. Nathan’ın dili en az gücü kadar tehlikeliydi.

“Ne yazık ki kardeşim sağır ve dilsiz.” İki haydudu eliyle kışkırladı. Oğlanlar el sallayıp tabana kuvvet ormanın içlerine seğirttiler. “Kardeşim el çabukluğu numaralarıyla eğlenmeyi sever.”

“Şu ikisinin başınıza bela olmadığından emin misiniz bayan?”

“Daha neler,” diye çıkıştı Ann.

Çavuş dizginleri kaldırdı, peşindeki yirmi adam da harekete geçmek üzere aynısını yaptı. “Eh, yine de kulaklarını biraz çekelim derim. Hırsızlık konusunda biraz nasihat lazım.”

“Hazır nasihat etmişken hatırlarını da sorun, ailelerinin gıda erzaklarının D’Hara askerlerince nasıl yağmalandığını, aklıktan nasıl ölmek üzere olduklarını anlatsınlar.”

Sert yüz hatlarına sahip asker dizginleri indirdi. “Eskiden işler nasıl yürüyordu bilmiyorum ama yeni Efendi Rahl ordunun hiçbir şey çalmayacağına dair katı emirler verdi.”

“Yeni Efendi Rahl mı?”

Adam başıyla doğruladı. “Richard Rahl, D’Hara Hükümdarı.”

Göz ucuyla bakınca Nathan’ın dudaklarının hafif bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördü. Kehanetin doğru çatalı izlemesinden duyulan memnuniyetti bu. Hal böyleyken, başarmış sayılsalar bile, bu ihtimal onu gülümsetmedi. Tam aksine, önlerinde beliren yeni izleğin ızdırabıyla içi sızladı. Aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık. “Evet ya, bu ismi duymuştum, siz söyleyince anımsadım.”

Çavuş üzengide ayağa kalkıp adamlarına döndü. “Ogden, Spaulding!” İki adam atlarıyla derhal öne atılıp karları sıçrata sıçrata yaklaştı. “Şu çocukların peşine düşüp onları ailelerine götürün. Ordunun erzak hırsızlığıyla ilgili anlattıkları doğru mu araştırın. Doğruysa, hane sayısını tespit edin ve civarda benzer koşullar altında yaşayan diğer aileler var mı bakın. Derhal Aydindril’e rapor geçin ve kışı atlatabilecekleri biçimde ailelerin gıda ihtiyaçlarının temin edilmesini sağlayın.”

İki adam koyu renk deri ve zincir zırhıyla kaplı göğüslerini yumruklayarak selam durdu ve atlarını dörtnala sürerek ormanın içlerine doğru giden izlerin peşine düştü. Çavuş tekrar ona döndü. “Efendi Rahl’ın emirleri,” diye açıkladı. “Aydindril’e mi gidiyorsunuz?”

“Evet, orada güvende olmayı umuyoruz, kuzeye seyahat eden diğerleri gibi.”

“Güvende olacaksınız zaten ama bir bedeli var. Herkese söylenenlerin aynısını size de söyleyeceğim. Eski anavatanınızın neresi olduğuna bakılmaksızın artık D’Hara’nın tebaası olacaksınız. D’Hara egemenliğindeki bir bölgeye geçmek istiyorsanız, kazancınızdan kesilecek küçük bir vergi karşılığında, müttefikliğiniz şart koşulmaktadır.”

Ann tek kaşını kaldırdı. “Anlaşılan ordu hâlâ halkı soyuyor.”

“Size öyle gelebilir ama Efendi Rahl aynı fikirde değil, onun sözü kanundur. Özgürlüğümüzü korumakla yükümlü orduyu desteklemek için herkes eşit biçimde vergi ödeyecek. Ödemeye yanaşmıyorsanız, özgürlük ve korunma talebinde bulunmamakta serbestsiniz.”

"Efendi Rahl'ın işinin ehli olduğu belli."

Çavuş başıyla doğruladı. "Güçlü bir büyücüdür kendisi."

Kıs kıs gülerken Nathan'ın omuzları sarsıldı.

Çavuş gözlerini kısarak baktı. "Madem sağır dilsiz, neye gülüyor bu?"

"Güler o, aynı zamanda yarım akıllıdır." Ann atlara doğru yaklaştı. Geniş omuzlu büyücünün önünden geçerken de böğrüne sertçe dirsek attı. "Hep böyle münasabetsiz anlarda güler." Gülmekten gıcık tutan Nathan'a hışımına baktı. "Böyle gülmeye devam ederse ağzından salyalar akıtmaya başlaması an meselesidir."

Ann, Bella'nın pürüzsüz, altın rengi, güçlü sağrısını nazikçe okşadı. Bella teması üzerine keyifle kıpırdandı. Koca kısarak umutla dilini çıkardı, birisinin dilini gıdıklamasını hayatta her şeyden çok seviyordu. Ann onun hevesini boşa çıkarmadı, sonra da kulağının arkasını kaşıdı. Bella kişneyerek kendince kıkırdadı ve oyunun devam etmesi umuduyla dilini tekrar çıkardı.

"Efendi Rahl'ın güçlü bir büyücü olduğundan bahsediyor-dunuz, çavuş."

"Aynen öyle. Sarayın önünde kazığa geçirilmiş halde göreceğiniz yaratıkları o öldürdü."

"Yaratıklar mı?"

"Onlara mriswith diyor. Kertenkelemsi, çirkin, pullu yaratıklar. Bir sürü insan öldürdüler ama Efendi Rahl hepsini parçalara ayırdı."

Mriswith. Kesinlikle iyi haber değildi bu.

"Yakınlarda yemek yiyip geceyi geçirebileceğimiz bir kasaba var mı?"

"İlerideki bayırı iner inmez On Meşe var, taş patlasın iki mil. Orada küçük bir han bulunur."

"Aydındril'e ne kadar uzaktayız peki?"

Adam dört atı süzerken, Ann, Bella'nın kulağını okşuyordu. "Böyle bakımlı hayvanlarla varmanız herhalde yedi sekiz gün-nüzü alır."

"Teşekkür ederim, çavuş. Civarda haydutlar dolaşıyorken askerlerin kol gezdiğini bilmek güzel."

Çavuş, Nathan'a göz attı. Geniş omuzlarına dökülen uzun beyaz saçları, sinekkaydı tıraşlı, güçlü hatlara sahip yüzü ve koyu lacivert delici gözleriyle Nathan, dimdik duruyordu. Yaklaşık bin yaşında olmasına rağmen, Nathan dinç görünen bir erkek güzeliydi.

Çavuş tekrar ona döndü, belli ki Nathan yerine iki buklüm yaşlı bir kadınla göz göze gelmeyi daha çok yeğliyordu. Gücü basılanmış olmasına rağmen Nathan, caydırıcı bir duruş sergiliyordu. "Kan Soyu'ndan birilerini arıyoruz."

"Kan Soyu mu? Şu Nicobarese'den gelen kırmızı pelerinli, kibirli ahmakları mı yani?"

Çavuş yana doğru gitmeye başlayan atını dizginledi. Diğer yirmi at, miskince salladıkları kuyruklarıyla serin akşam havasını döverek karları eşeliyor, yol kenarındaki kuru otları koklayıp umutla çimen arıyordu. "Evet onları. İki adam, biri Soy'un generali, diğeri de subayı, aralarında bir de kadın var. Aydındril'den kaçtılar. Efendi Rahl yakalanmalarını emretti. Adamlarımızla kırsalın altını üstüne getirdik."

"Üzgünüm ama onlara rastlamadım. Efendi Rahl Büyücü Kulesi'nde mi kalıyor?"

"Hayır, İtirafçılar Sarayı'nda."

Ann içini çekti. "Neyse buna da şükür."

Adamın kaşları çatıldı. "Nesine şükür?"

Ann içine su serpildiğini yüksek sesle dile getirdiğinin farkında değildi. "Ha, şey, o muhteşem insanı görmek isterim de ondan. Büyücü Kulesi'nde kalsaydı göremezdim. Orası büyüyle korunuyormuş diye içttim. Halkı selamlamak üzere sarayın balkonuna çıktığında kendisini görebilirim."

"Eh, yardımınız için teşekkür ederim, çavuş. Zifiri karanlık çökmeden On Meşe'ye varsak iyi olur bence. Atlarımdan biri çukura basıp ayağını kırsın istemem."

Çavuş iyi geceler diledi ve adamlarının önüne düşerek Aydındril'den uzaklaşmaya koyuldu. İşitme mesafesinden epey uzaklaşmalarından sonra Ann, Nathan'ın sesine vurduğu keti kaldırdı. Bu tür

bir denetimi uzun süre sağlamak zordu. Ann, kardaki çantalarını toplamaya koyulurken kendini kaçınılmaz tirada zihnen hazırladı.

“Yola koyulsak iyi olur,” dedi.

Nathan amirane bir yüz ifadesiyle kendine çeki düzen verdi. “Soygunculara altın vermek zorunda mıydın? Asıl yapman gereken...”

“Alt tarafı çocuk onlar, Nathan. Açlardı.”

“Bizi soymaya kalkıştılar.”

Ann çantanın tekini Bella’nın sırtına atarken gülümsedi. “Göz göre göre kaşındığımızı sen de benim kadar iyi biliyorsun. Hem onlara altından biraz daha fazlasını verdim. Bir daha soyguna kalkışacaklarını sanmam.”

Nathan homurdandı. “Umarım sikkeye kondurduğun tılsım, onların parmaklarını kemiklerine dek yakar.”

“Yardım et de eşyalarımızı toplayalım. Hana kapağı atmak istiyorum. Seyahat defterinde bir mesaj vardı.”

Nathan’ın nutku tutuldu ama sadece bir anlığına. “Amma da geç idrak etti. Geride o kadar çok ipucu bıraktık ki on yaşındaki bir çocuk bile şimdiye dek anlamıştı. Bir tek, ‘Ha bu arada, Başrahibe’yle Kâhin esasında ölmedi, seni mankafa,’ yazılı bir kâğıdı eteğine iştirmediğimiz kalmıştı.”

Ann, Bella’nın kolan kayışını sıkıca sabitledi. “Senin tabir ettiğin kadar kolay olmadığından eminim. İşin aslını astarını bildiğimiz için bize öyle geliyor. Şüphelenmesi için hiçbir sebebi yok. Verna artık öğrendi, önemli olan da bu.”

Nathan gürlütülü bir pöh çekerek yanıtladıktan sonra çantaların geri kalanlarını toplamak üzere nihayet yardım etmeye başladı. “Eee, mesajda ne diyordu?”

“Henüz bilmiyorum. Gece konakladığımızda bakarız.”

Nathan parmağını ona doğru kaldırdı. “Bana bir daha sağır dilsiz numarasını çekecek olursan seni pişman ederim.”

Ann hışımla döndü. “Sen de bir daha birilerine rastladığımızda avazın çıktığı kadar bağırıp deli bir cadı tarafından kaçırıldığını

ve sihirli bir tasmayla tutsak edildiğini haykırırsan, seni sahiden sağır dilsiz ederim!"

Nathan burun bükerek işine geri döndü. Atına geri döndüğünde memnuniyetle kendi kendine sırtması Ann'in gözünden kaçmadı.

Hanı bulup da atları arkadaki ahıra bakan bir yamağa bıraktıklarında gökte yıldızlar belirmiş, kış mevsimine özgü cılız bir ay, ırak bir dağ yamacının berisinden ortaya çıkmıştı. Etrafa çöken odun ateşinin dumanı yahni kokusunu da beraberinde taşıyordu. Ann, eşyalarını taşıyan seyis yamağına bir metelik verdi.

On Meşe, küçük bir yerleşim yeri idi. Handaki birkaç masada sadece bir düzine kasaba yerlisi vardı, çoğu da pipolarını tüttürüp içkilerini yudumlayarak gördükleri askerlerle ilgili hikâyeleri ve yeni Efendi Rahl'ın kurduğu ittifaklarla ilgili dedikoduları birbirleriyle paylaşıyordu. İddia edildiği gibi Aydıncıl'ın başına yeni bir Efendi Rahl'ın geçtiğinden pek emin değillerdi. Madem öyle, diye soruyordu bazıları, orduyu hizaya sokan birisi nihayet göreve gelmemişse nasıl oluyor da D'Hara birlikleri ansızın çeki düzene girmişti.

Kahverengi pantolon, bir çift sokman, yakası Rada'Han'ı kapatacak biçimde düğmelenmiş fırırlı beyaz bir gömlek, önü iliklenmemiş koyu yeşil bir ceket ve neredeyse yerlere kadar inen koyu kahverengi ağır bir pelerin giyen Nathan, birkaç şişe ve maşrapanın durduğu kısa tezgâha geniş adımlarla yaklaştı. Tek çizmesini ayak dayama demirine koyarak asil bir havayla pelerinin omzundan geriye attı. Nathan, saraydayken sürekli giydiği siyah cübbelerin dışında başka kıyafetler giymenin keyfini çıkarmaktaydı. Buna "gırgıra vurmak" tabirini takmıştı.

Nemrut suratlı hancının yüzü ancak Nathan'ın gümüş sikke uzatmasıyla güldü. Konaklama için bu kadar fahiş fiyat çektiğine göre yemek dâhil olsaydı bari, Nathan bunu da belirtti. Hancı omuz silkti ve bu öneriye itiraz etmedi.

Nathan göz açıp kapayıncaya dek bir hikâye uydurmuştu bile. Metresiyle seyahat eden bir tüccardı. Sırım gibi yapılı on iki oğul büyütmüş karısını evde bırakmıştı. Adam Nathan'ın ne ticaretiyle

uğraştığını merak etti. Nathan öne eğildi, buyurgan sesini alçalttı ve adama göz kırparak bilmemesinin daha hayırlı olacağını söyledi.

Etkilenen hancı doğrularak Nathan'a beleş bir içki uzattı. Nathan maşrapasını On Meşe Hanı'nın, hancının ve patronlarının şerefine kaldırdı. Sonra da hancıya yahniiyi odaya yollarken "kadını" için de bir maşrapa göndermesini söyleyerek merdivenlerin yolunu tuttu. Handaki herkesin gözü üzerindeydi, aralarındaki bu etkileyici yabancıya hayranlıkla bakıyorlardı.

Ağzını bıçak açmayan Ann'in akli başka yerdeydi, bu da Nathan'a rol yapmak için yeterince fırsat yaratmıştı. Ann'in aklını kurcalayan şey seyahat defteriydi. Mesajda ne yazdığını merak ediyor, bir yandan da evhamlanıyordu. Her an bir terslik çıkabilir ve Karanlık Rahibeleri'nden biri defteri ele geçirerek ikisinin de hâlâ sağ olduğunu anlayabilirdi. Bunu kaldıramazlardı. Endişeden karnına ağırlar giriyordu. Tüm bildiği, Kâhinler Sarayı'nın çoktan düşman eline geçtiği idi.

Oda küçük ama temizdi. İki tane dar ot yatak, teneke bir lavabo taşıyan beyaz boyalı bir tezgâh, bir yontma ibrik ve bir de kare masa. Nathan kapının yanındaki köşebente asılı gaz lambasını alıp masanın üzerine koydu. Çok geçmemişti ki hancı iki tabak kuzu yahnisi ve esmer ekmekle kapıda bitti, çantalarını getiren seyis yamağı da peşinden. İkisi de kapıyı kapatarak gittikten sonra, Ann sandalyesini masaya yaklaştıırıp oturdu.

"Eee," dedi Nathan. "Bana fırça atmayacak mısın?"

"Hayır Nathan, yorgunum."

Eliyle ağdalı bir hareket yaptı. "Sağır dilsiz meselesini göz önünde bulundurarak tercihinizi isabetli buluyorum." Yüzü ciddileşti. "Dört yaşımdan beri bu tasmayı taşıyorum. Ömrün boyunca tutsak edilseydin neler hissederdin?"

Ann bunu uzun uzadıya düşünmüştü. Onun muhafızı olarak en az Nathan kadar tutsak sayılırdı. Kızgın bakışlarıyla göz göze geldi. "Hiç inanmasan da yine aynı şeyi söyleyeceğim Nathan, keşke böyle olmasaydı. Yaratıcı'nın dünyaya gelmek dışında hiçbir günahı bulunmayan bir evladını zapt etmek bana keyif vermiyor."

Uzun bir sessizlikten sonra Nathan kızgın bakışlarını başka yere çevirdi. Ellerini arkasında kenetleyip odayı arşınlayarak duydukları

rını tartmaya koyuldu. Ahşap zeminde sokmanlarını takırdatarak yürüyordu. “Buna alışkın değilim,” dedi ortaya konuşurcasına.

Ann yahni tabağını kenara itip seyahat defterini masaya koydu, nihayet açmadan önce siyah deri kapağını bir süre seyretti, sonra mesajın yazılı bulunduğu sayfayı çevirdi.

Son görüşmemizde açıkladığın beni seçme gerekçesiyle başlamalısın. Kelimesi kelimesine anımsıyorum. Tek bir hatanda bu seyahat defteri ateşi boylar.

“Vay, vay, vay,” diye mırıldandı. “Çok temkinli davranmış. Güzel.” Nathan omuzu üzerinden eğilerek Ann’in işaret ettiği yere baktı. “El yazısının şu kıvrımlarına bak, kalemi nasıl da bastırmış. Anlaşılan Verna kızmış.”

Ann kelimelere bakakalmıştı. Verna’nın neyi kastettiğini biliyordu.

“Benden sahiden nefret ediyor olmalı,” diye fısıldadı, sayfadaki kelimeler yaşaran gözleri yüzünden dalgalanırken.

Nathan doğruldu. “N’olmuş yani? Ben de senden nefret ediyorum ama hiç tınmıyorsun.”

“Sahi mi Nathan? Cidden nefret mi ediyorsun?”

Nathan soruyu homurdanarak baştan savdı. “Şu planının çılgınlık olduğunu söylemiş miydin?”

“Kahvaltıdan beri söylemedin.”

“Çılgınlık işte, biliyorsun.”

Ann gözünü seyahat defterindeki kelimelere dikti. “Eskiden beri kehanetteki çatala yön vermek için uğraşıyorsun Nathan çünkü yanlış yola sapılırsa olacakları biliyorsun, kehanetlerin suistimale ne kadar açık olduğunu da biliyorsun.”

“Bu gözükkara planın ölümüne yol açarsa kime ne faydası olacak? Beni de beraberinde sürükleyeceksin. Bin yaşımı görmek isterim, biliyorsun. İkimizi de öldürteceksin.”

Ann sandalyesinden kalktı. Onun kaslı koluna nazikçe dokundu. “Öyleyse söylesene Nathan, sen ne yapardın? Kehanetleri bilen sensin, tehlikenin farkındasın. Beni uyaran bizzat sensin. Yerimde olsan sen ne yapardın, söylesene.”

Uzun bir süre bakiştılar. Nathan koca elini onunkilerin üzerine kapadığında gözlerindeki kızgınlık sönmiştü. "Aynen senin yaptığını, Ann. Tek şansımız bu. Ama içinde bulunduğun tehlikeyi düşündükçe iim hiç rahat etmiyor."

"Biliyorum Nathan. Onlar orada mı? Aydındril'deler mi?"

"Biri orada," dedi usulca, elini sıkarak. "Diğeri de biz vardığımızda gelmiş olacak. Kehanette gördüm."

"Ann, yaşadığımız bu ağ kehanetlerle için için kaynıyor. Gübre sinekleri nasıl çekerse savaş da kehanetleri öyle çekiyor. Dört bir yana dallanıp budaklanıyorlar. Budaklanmaların her biri düzgünce müzakere edilmeli. Kehanetlerin herhangi birinde yanlış yola saparsak boşluğa düşeriz. İşin kötüşü, ne yapılması gerektiğini bilmediğim gedikler var. Daha da beteri, doğru çatalı izliyormuş gibi görünen başka kehanetler de dâhil oldu ve onlar üzerinde denetimimiz yok."

Ann diyecek söz bulamadı, bu yüzden başını sallamakla yetindi. Sandalyesine geri oturup masaya bir santim daha yaklaştırdı. Nathan diğer sandalyeye ata binermiş gibi oturdu ve esmer ekmekten bir lokma kopardı. iğnerken seyahat defterinin sırtındaki kayıt iğnesini çıkaran Ann'i seyretti.

Ann şöyle yazdı: *Yarın gece ay doğunca bunu bulduğun yere git.* Defteri kapayıp gri elbisesinin cebine tıktı.

Nathan ağzı dolu konuştu. "Umarım yeterince zekidir de güvenini boşa çıkarmaz."

"Onu elimizden geldiğince eğittik Nathan; aklını kullanmayı öğrensini diye tam yirmi yıllığına saraydan yolladığ. Üzerimize düşeni yaptık. şimdi ona güvenmeliyiz." Ann yıllarca Başrahibe yüzüğünü taşıdığı parmağını öptü. "Sevgili Yaratıcı, ona da güç ver."

Nathan kaşığındaki sıcak yahniyi üfledi. "Bir kılıç istiyorum," diye yumurtladı.

Ann'in alnı kırıştı. "Yeteneğiyle tam donanımlı bir büyücüsün. Kılıç senin neyine kuzum?"

Nathan ona karşısında aptalın teki oturuyormuş gibi baktı. "Belimde bir kılıçla havalı görünürüm de ondan."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Lütfen?” diye fısıldadı Cathryn.

Richard onun yumuşacık kahverengi gözlerine bakarak ılık ılık yüzüne nazikçe dokundu ve yanağına düşen siyah bir lüleyi geriye itti. Göz göze geldiklerinde bakışlarını ilk kaçıran kişi Cathryn olmadıkça gözlerini ayırması neredeyse imkânsızdı. Şimdi de aynı güçlüğü yaşıyordu. Richard'ın beline dokunan el, içini sıcacık ihtiras duygularıyla kaplıyordu. Cathryn'i kollarına alması ve evet demesi için bastıran dayanılmaz arzuya karşı koyabilmek adına, umutsuzca zihnindeki Kahlan imgesine tutunmaya çalıştı. Bedeni evet demek için yanıp tutuşuyordu.

“Yorgunum,” diyerek yalan söyledi. İsteddiği en son şeydi uymak. “Uzun bir gündü. Yarın tekrar görüşürüz.”

“Ama ben istiyorum ki...”

Kadının dudaklarına dokunarak onu susturdu. O kelimeleri bir kez daha sarf ettiğini duyarsa iş iştten geçmiş olacaktı, biliyordu. Kadının dudaklarında yarım kalan imalı teklif, parmak ucunu emen ıslak bir öpücükle son buldu ki bu da en az ısrarlı talepleri kadar baştan çıkarıcıydı. Puslu zihninde iki şeyi bir araya getirmekte güçlük çekiyordu.

Şunu düşünmeyi becerdi: *Sevgili ruhlar, yardım edin. Bana güç verin. Kalbim Kahlan'a ait.*

"Yarın," demeyi başardı.

"Dün de aynısını demiştin, seni bulmam saatlerimi aldı," diye fısıldadı kadın, kulağını öperken.

Richard mriswith pelerinini kullanarak görünmezliğe başvurmuştu. Doğrudan sırnaşmadığı zamanlar karşı koymak daha kolay olmuşa da bu sadece kaçınılmazı ertelemişti. Kadını deli divane halde kendisini ararken görmeye daha fazla dayanamayınca da tekrar belirip görüşmek zorunda kalmıştı.

Kadının eli ensesine doğru tırmanırken tuttu ve şipşak öptü. "İyi uykular, Cathryn. Sabaha görüşürüz."

Richard üç metre kadar ileride duran Egan'a göz attı. Adam kollarını kenetleyerek sırtını duvara dayamış, hiçbir şey görmüyormuşçasına dümdüz karşıya bakıyordu. Daha ileride, loş koridorun bitimindeki kuytulara Berdine nöbet tutuyordu. Eşikte Cathryn'le sıkı fıkı duran Richard'ı görmezlikten gelmeye çalışmıyordu. İfadesizce gözlüyordu. Diğer muhafızlar, Ulic, Cara ve Raina kestiriyorlardı.

Richard elini arkaya uzatıp kapı kulpunu çevirdi. Ağırlığını verdiği kapı savrulurak ardına kadar açılınca kenara çekilmesiyle Cathryn'in içeri doğru tökezlemesi bir oldu. Richard onu elinden yakaladı. Cathryn dosdoğru gözlerine bakarak elini öptü. Dizlerinin bağı çözülecek gibi oldu.

Uzaklaşmadığı müddetçe daha fazla direnemeyeceğini anlayınca elini kurtardı. Pes etmenin hiçbir mahzurunun olmayacağına dair içinden sürekli mazaretler uyduruyordu. Ne sakıncası olabilirdi ki? Bunun neresi kötüydü? Bunun çok yanlış olduğunu da nereden çıkarıyordu?

Sanki düşüncelerinin üzerine kalın bir battaniye örtülmüş, yüzeye çıkmalarına fırsat bırakmadan hepsini boğuyordu.

Kafasındaki sesler, bu aptalca direnişi bırakmasını ve onu istediği açıkça belli olan, istemek de laf mı, düpedüz yalvaran bu muhteşem yaratığın nimetlerinden keyif almaya bakmasını söyleyerek onu mantığa davet ediyordu. Kadına duyduğu arzuyla boğazına bir

şey düğümlendi. Kendine hâkim olmak için bahaneler bulmaya çabalamaktan neredeyse gözleri yaşarmıştı.

Karman çorman düşünceleri yüzünden zihinsel bir sarhoşluk içindeydi. Aklının bir tarafı, en ağır basan kısmı, direnmeyi bırakması için ümitsizce çırpınıyor ama küçük bir kısmı da kıyasıya karşı koyuyor, onu geri çekmeye uğraşıyor, bir terslik olduğuna dair onu uyarmaya çalışıyordu. Makul gelmiyordu. Bunda ne terslik olabilirdi ki? Niye terslik olsun? İçinde onu durdurmaya çalışan şey neydi?

Sevgili ruhlar, bana yardım edin.

Gözünün önüne Kahlan'ın bir görüntüsü geldi, o benzersiz gülümseyişiyle ona gülümsediğini gördü. Dudaklarının kıpırdadığını gördü. Kahlan onu sevdiğini söylüyordu.

"Seninle baş başa kalmak istiyorum, Richard," dedi Cathryn. "Daha fazla bekleyemeyeceğim."

"İyi geceler, Cathryn. İyi uykular. Sabaha görüşürüz." Kapıyı çekip kapadı.

Çaba harcamaktan nefes nefese bir halde kendi odasına girip kapıyı örttü. Gömleği terden sırlıslıkladı. Dermanı kalmamış kolunu uzatarak kapının sürgüsünü yerine itti. Sürgü yerine oturmadan kırıldı. Tek bir vidaya asılı kalıp mesnedinde sallanan sürgüye bakakaldı., Alacalı bulacalı halıların üzerine yuvarlanan vidaları şömine ateşinden yayılan bu cılız ışıktaki göremiyordu.

Öyle sıcaklamıştı ki güçlkle soluk alabiliyordu. Richard kılıç kayışını başının üzerinden aşırıp kılıcını yere bırakarak pencereye yöneldi. Boğulmak üzere olan bir adamın gayretiyle mandalı çevirdi ve pencereyi iterek açtı. Nefes alamıyormuş gibi ağzı da açıktı. Soğuk hava ciğerlerine doldu ama onu pek az serinletti.

Odası zemin kattaydı, bir anlığına pervazdan atlayıp karda yuvarlanmayı düşündü. Vazgeçti. Serin hava vücudunu yalarken durduğu yerden ayrılmayıp geceyi, ay ışığıyla aydınlanmış tenha bahçeyi seyretti.

Bir terslik vardı ama çözemiyordu. Cathryn'le beraber olmak istese de içindeki bir şey buna karşı koyuyordu. Neden? Kadına duyduğu arzuya niçin karşı koymak istediğini anlayamıyordu.

Tekrar Kahlan'ı düşündü. Sebebi buydu.

Kahlan'ı seviyorsa, Cathryn'e bu denli yoğun bir arzu niye duysundu? Gözü Cathryn'den başkasını görmüyordu. Kahlan'ın anısına tutunmakta güçlük çekiyordu.

Richard ayak sürüyerek yatağa gitti. Cathryn'e duyduğu şehvete daha fazla direnemeyeceğini içgüdüsel olarak hissediyordu. Yatağın kenarına oturdu, başı dönüyordu.

Kapı açıldı. Richard kafasını kaldırıp baktı. Oydu. Üzerine incecik bir şey giymişti, koridordan vuran cılız ışıktaki bile içi görünüyordu. Odaya girerek ona yaklaştı.

"Richard, lütfen," dedi onu felç eden yumuşacık bir sesle, "beni yine başından savma. Lütfen. Senle birlikte olamazsam ölürüm."

Ölmek mi? Sevgili ruhlar! Onun ölmesini istemiyordu. Bu ihtimali düşününce Richard neredeyse ağlamaklı oldu.

Kayarcasına yaklaşan kadın ateşin ışığına çıktı. Yumuşacık pilise gecelik yerlere kadar iniyor ama üzerindeki bedeni zerre kadar örtmüyordu. Vücut hatlarını belirginleştirerek Richard'ın hayal bile edemeyeceği bir güzellik abidesini ortaya çıkarmıştı. Manzara onu tutuşturdu. Gözü artık başka şey görmez olmuştu, aklında sadece duyduğu arzu vardı. Ona sahip olmazsa içinde ukde kalarak ölecekti.

Kadın önüne gelip durdu. Bir elini arkasına atmıştı, gülümseyerek diğer eliyle onun yüzünü okşadı. Richard onun kızgın tenini hissedebiliyordu. Kadın eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. Richard zevkten ölecek gibi oldu. Kadın elini göğsüne yasladı.

"Uzansana aşkım," diye fısıldadı Cathryn onu geri iterken.

İhtirastan uyuşmuş halde kadına bakakalarak yatağa devrildi.

Kahlan'ı düşündü. Güçsüzdü. Richard yeteneğinin kullanılmasıyla ilgili Nathan'ın anlattığı şeyleri hayal meyal anımsadı: Yetenek içindeydi ve öfke onu ortaya çıkarıyordu. Ama hiç öfke hissetmiyordu ki. Bir savaş büyücüsü yeteneğini içgüdüyle kullanırdı, Nathan öyle anlatmıştı. Karanlık Rahibesi Liliana'nın ellerinde ölmek üzereyken o içgüdüye teslim olduğunu anımsadı. İçsel gücünü tasdiklemişti. Mecbur kalınca içgüdüsel bir hamleyle gücü hayata geçirmişti.

Cathryn bir dizini yatağa dayadı. “Nihayet, aşkım.”

Çaresizce teslim olan Richard, kendini o sükûnet merkezine, zihnindeki perdenin ardında yatan içgüdüye bıraktı. Benliğinin o karanlık boşluğa düşmesine izin verdi. Doğacak eylemlerinin üzerindeki hâkimiyetini bıraktı. Öyle de kaybolmuştu, böyle de.

Sis perdesi şeritler halinde yırtılarak tutuştu, zihni berraklaştı.

Tepesinde duran ve hiçbir şey hissetmediği kadına baktı. İçinin soğumasıyla, açık seçik kavradı. Richard’a daha önce de büyü yapılmıştı; bu hissi tanıyordu. Örtü paramparçaydı. Bu kadının üzerinde bir büyü vardı. Zihnini kurcalayan o büyüün soğuk parmaklarını, sis perdesinin kalkması sayesinde hissedebiliyordu. Ama neden?

Sonra bıçağı gördü.

Kadının havaya kaldırdığı bıçak şöminenin ışığıyla parladı. Telaşla kendini yere atmasıyla Cathryn’in bıçağı yatağa saplaması bir oldu. Bıçağı saplandığı yerden çekerek tekrar üzerine atıldı.

Kadın için artık çok geçti. Richard onu tekmeleyerek itmek üzere tam bacaklarını karnına çekmişti ki onca hengâme arasında bir mriswithin varlığını hissetti ve neredeyse aynı anda yaratığın cisimleşerek üstüne doğru atıldığını gördü.

Birden dünya kıpkırmızı kesildi. Yüzüne sıçrayan sıcak kanı hissetti. İncecik gecelik gözlerinin önünde yırtılarak paralanmış, şeffaf kumaş parçaları âdeta patlarcasına etrafa saçılmıştı. Üç palli bıçak, Cathryn’i neredeyse ikiye bölmüştü. Mriswith biraz ileriye konuverdi.

Richard kadının altından kurtularak ayağa fırladı. Sırtüstü devrilen kadının iç organları korkunç bir görüntüyle haliya saçıldı. Korkunç feryatları gıdaklar gibi kesik kesik son bulmak üzereydi.

Richard dört ayak üzerinde durur gibi çömelerek kadının diğer tarafında duran mriswithi karşısına aldı. Mriswith, her pençesinde birer tane üç palli bıçak tutuyordu. Aralarında yatan Cathryn ızdırap içinde can çekiyordu.

Mriswith boncuk gibi gözlerini Richard'dan ayırmaksızın pencereye doğru bir adım geriledi. Bir adım daha gerileyip siyah pelerinini pullu koluna örterek odaya göz gezdirdi.

Richard kılıcına doğru atıldı. Mriswith pençe ayağını kabzaya basarak kılıcı yere mıhlayınca kayarak durdu.

“Hayır,” diye tısladı yaratık. “Sssseni öldürecekti.”

“Tıpkı senin gibi!”

“Hayır. Sssseni korudum, deri kardeş.”

Afallayan Richard karanlık surete bakakaldı. Mriswith pelesine sarındı ve geceye karışmak üzere pencereye doğru atladı, daha havadayken gözden yitti. Richard onu yakalamak için pencereye atıldı. Pervaza yetiştiğinde kolları sadece havayı yakaladı, beline kadar dışarı sarkmıştı. Mriswith gitmişti. Yaratığın varlığını zihninde artık hissetmiyordu.

Mriswithin gitmesiyle ortalık durulunca, Richard'ın zihninde kendi iç organlarının ortasında kıvranan Cathryn'in görüntüsü belirdi. Pencereden dışarı kustu.

Öğürtüleri kesilip de baş dönmesi durunca, sendeleyerek cesedinin yattığı yere geri döndü ve yanına diz çöktü. Ruhlara şükürler olsun ki ölmüştü, artık can çekişmiyordu. Onu öldürmeye kalkışmış olsa bile, kadını ölümlle cebelleşirken izlemeye katlanamazdı.

Yüzüne baktı. Ona beslediği ve şimdi sadece hayal meyal anımsadığı hislere anlam veremedi. Alelade bir kadındı işte. Ne var ki büyüyle bezenmiş bir kadındı. Richard'ın sağduyusunu perdeleyen şey bir tür efsundu. Tam zamanında aklı başına gelmişti. Yeteneği efsunu kırmıştı.

Parçalanmış geceliğinin üst yarısı kadının boynuna toplanıp büzülmüştü. Tüylerini diken diken eden buz gibi bir his, Richard'ın dikkatini memelerine çekti. Richard gözlerini kısarak eğildi ve yakından baktı. Uzanıp sağ memesine dokundu. Soldakine dokundu. Aynı değildi.

Gaz lambasını ateşe götürdü ve uzun bir çıra parçasıyla yaktı. Cesede geri dönüp lambayı sol memeye yaklaştırdı. Richard başparmağını diliyle ıslatarak dümdüz meme ucuna gezdirdi. Meme ucu

yayıldı. Geceliği kullanarak memesine bulaşan boyayı temizleyince geriye ten rengiyle aynı pürüzsüz bir meme ucu kaldı. Cathryn'in sol meme ucu yoktu.

İçindeki dinginlik merkezi bir idrak anı yaşayarak aydınlandı. Bu durum kadının onu etkilemesini sağlayan efsunla alakalıydı. Sebebini bilemiyordu ama öyleydi.

Richard dizlerinin üstünde yere oturuverdi. Bir an durdu, gözleri irileşti ve birden ayağa fırlayıp kapıya koştu. Durdu. Hangi akla hizmetle bu sonuca varmıştı ki? Yanılıyor olmalıydı.

Peki ya yanılmıyorsa?

Kapıyı azıcık aralayarak dışarı çıktı, sonra da arkasından kapadı. Egan ondan yana baktı, kolları hâlâ kavuşuk, istifini bozmadan. Richard koridorun aşağısına, Berdine'in bulunduğu yere göz attı. Kırmızı deri kıyafetiyle duvara yaslanmış duruyordu. Gözü Richard'ın üzerindeydi.

Richard parmağıyla onu yanına çağırdı. Kadın toparlanıp geniş adımlarla yaklaştı. Berdine önüne gelip durunca kapıya göz attı. Kaşlarını çatarak onunla göz göze geldi.

"Düşes zaten sizinle beraber olmak istiyordu. Onunla yetin-seniz ya."

"Gidip Cara ile Raina'yı çağır, üçünüz de burada olun." Kızgınlığı sesine yansımıştı. "Hemen."

"Bir şey mi... "

"Hemen dedim!"

Kadın tekrar kapıya baktı, ardından tek kelime etmeden uzaklaştı. Koridorun sonunda gözden kaybolunca, Richard tekrar onu izleyen Egan'a döndü.

"Odama girmesine neden izin verdin?"

Şaşırان Egan'ın kaşları çatıldı. Eliyle kapıyı gösterdi. "Şey... öyle bir... giyinmişti ki. Dedğine göre bu gece onu istemişsiniz ve o kıyafeti giyip gelmesini söylemişsiniz." Egan gırtlığını temizledi. "Onu niye arzuladığınız belliydi. Gece gelmesini bizzat istediğinize göre engellersem kızacağınızı düşünmüm."

Richard kulpu çevirerek kapıyı ardına kadar açtı. Kolunu içeri uzatarak buyur etti. Egan duraksadıktan sonra girdi.

Kadının kalıntıları karşısında kaskatı kesildi. “Efendi Rahl, üzgünüm. Mriswith falan görmedim. Görseydim mani olurdu, yani en azından sizi uarmaya çalışırdım, yemin ederim.” Sızlandı. “Sevgili ruhlar! Ne berbat bir ölüm. Efendi Rahl, sizi hüsrana uğrattım.”

“Kadının eline bak Egan.”

Egan gözleriyle aranınca kadının hâlâ sımsıkı tuttuğu bıçağı gördü.

“Hay?..”

“Onu ben çağırmadım. Odama beni öldürmek için geldi.”

Egan gözlerini kaçırdı. İçine düştüğü durumu açık seçik anladı. Geçmişteki Efendi Rahllar bu tür bir hata için muhafızını idam ederdi.

“Beni de kandırdı Egan. Senin hatan değil. Ama bir daha müstakbel karım dışında hiçbir kadını odama sokmayacaksın. Anlaşıldı mı? Odama bir kadın gelirse, sebebi ne olursa olsun, içeri sokmadan önce iznimi alacaksın.”

Adam yumruğunu kalbine götürdü. “Başüstüne, Efendi Rahl.”

“Egan, lütfen şunu halıya sarıp buradan çıkar. Şimdilik odasına bırak. Koridordaki nöbetine geri dön, üç Mord-Sith gelince de onları içeri gönder.”

Egan talimatları hiç sorgulamadan yerine getirmeye koyuldu. Cüssesi ve gücü sayesinde asgari çaba gerektiren bir işti.

Kırık kapı sürgüsünü inceledikten sonra Richard, masadan bir sandalye çekti ve şömineye yakın koyarak yüzü kapıya dönük oturdu. Yanıldığını umuyordu. Peki yanılmıyorsa ne yapacaktı? Sessizce oturdu, çatırdayan ateşi dinleyerek üç kadını bekledi.

“Girin,” diye seslendi, kapı tıklatılınca.

Cara içeri girdi, peşinden de Raina, her ikisi de kahverengi deri kıyafetlerini giymişlerdi, Berdine ise en arkalarındaydı. İçeri girince ilk ikisi gayriihtiyari odaya göz gezdirdi. Berdine etrafı çok daha dikkatli kolaçan etti. Üçü önüne gelip durdu.

“Buyrun, Efendi Rahl?” diye sordu Cara, duygusuz bir sesle. “Bir arzunuz mu vardı?”

Richard kollarını kavuşturdu. “Bana memelerinizi gösterin. Üçünüz de.”

Cara’nın ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açıldı ama sonra sım-sıkı kapadı ve böğründen beline kadar inen düğmeleri çözmeye koyuldu. Raina ona göz atınca Cara’nın emri yerine getirdiğini gördü. İlk başta gönülsüz davranırsa da o da düğmelerini çözmeye başladı. Berdine diğer ikisini seyrediyordu. Yavaşça kırmızı deri kıyafetinin düğmelerini yandan açmaya koyuldu.

Çözmeyi bitirince, Cara deri kıyafetinin yan tarafını üstten kavradı ama açmadı. İçerlemiş bir ifadeyle kızgın bakıyordu. Richard kabzasından çıkarmadan kucağına koyduğu kılıcını düzeltti ve bacak bacak üstüne attı.

“Bekliyorum,” dedi.

Cara pes edercesine son bir nefes aldı ve kıyafetinin ön kısmını çekerek açtı. Kısa bir süre önce beslenen şömine ateşinin titrek ışığında, Richard her iki meme ucunu ve göğsün bitimine vuran gölgelerini inceledi. Her ikisi de düzgün hatlara sahipti ve boyayla yapılmış bir kandırmaca gibi yamyassı görünmüyordu.

Sessizce buyurur gibi bakışlarını Raina’ya kaydırdı. Beklerken hiçbir şey demedi. Onun bir şey söylememek için kendini zor tuttuğunu, aynı anda da ne yapacağına karar verirken bocaladığını görebiliyordu. Gücenen kadın dudaklarını sıktı ama sonunda uzanıp deri kıyafetini açtı. Richard her iki memesini aynı dikkatle inceledi. Onun da iki meme ucu gerçikti.

Bakışları Berdine’e kaydı. Onu tehdit eden kadına. Agiel’iyle ona el kaldıran kadına.

Yüzü kıyafeti gibi kıpkırmızı kesilmişti ama utançtan değil, öfkeden. “Bunu yapmak zorunda kalmayacağımızı söylemiştin! Bize söz vermiştin! Bizden asla...”

“Göster.”

Cara ile Raina huzursuzca ağırlıklarını bir bacaklarından ötekine verdi, bundan hiç hoşlanmamışlardı, sanki geceyi beraber geçireceği kadını seçmeye uğraşıyordu. Beri yandan, Efendi Rahl'ın isteklerine karşı koymaya da hiçbiri razı değildi. Buna rağmen Berdine kıpırdamadı.

Richard daha da sert baktı. “Bu bir emirdir. Bana itaat edeceğinize ant içtiniz. Dediğimi yap.”

Yanaklarından öfke gözyaşları süzüldü. Elini kaldırdı ve deri kıyafeti yırtarcasına açtı.

Tek bir meme ucu vardı. Sol göğüs ucu pürüzsüzdü ve ten rengiyle aynıydı. Göğsü hiddetle inip kalkıyordu.

Diğer ikisi onun pürüzsüz sol meme ucuna ağızları açık bakakaldı. Yüzlerindeki ifadeden Richard, Berdine'in memelerinin eski halini bildiklerini anladı. Aniden Agiel'lerini kavradıklarında ise bununla karşılaşmayı beklemediklerinden emin oldu.

Richard ayağa kalkarak Cara ve Raina'ya hitaben konuştu. “Bunu size yaptırdığım için beni affedin.” İşaret ederek örtünmelerini istedi. Berdine öfkeden titreyerek kıpırdamadan dururken, diğer ikisi deri kıyafetlerini yandan iliklemeğe koyuldu.

“Neler oluyor?” diye sordu Cara, dar iliklerden düğmeleri geçirmeye uğraştığı süre boyunca tehlikeli bakışlarını Berdine'den ayırmamıştı.

“Sonra anlatırım. İkiniz gidebilirsiniz.”

“Hiçbir yere gitmiyoruz,” dedi Raina sert bir tavırla, o da gözlerini Berdine'den ayırmıyordu.

“Evet gidiyorsunuz.” Richard kapıyı gösterdi. Parmağını Berdine'e uzattı. “Sen burada kalıyorsun.”

Cara savunmaya geçercesine Richard'a yaklaştı. “Hiçbir... ”

“Benimle tartışma, hiç havamda değilim! Dışarı!”

Cara ile Raina şaşkınlıkla irkilerek geriledi. Öfkeyle son bir kez içini çeken Cara, Raina'ya el ederek odayı terk etti, kapıyı arkalarından kapadılar.

Berdine, Agiel'ine yapıştı. “O kadına ne yaptın?”

“Bunu sana kim yaptı, Berdine?” dedi Richard nazik bir sesle. Kadın yaklaştı. “O kadına ne yaptın?”

Artık zihni berrak olan Richard, Berdine yaklaştıkça kadını kuşatan efsunu hissedebiliyordu. Büyünün usulca gıdıkladığını, iç organlarını rahatsız edici bir hisle karıncalandırdığını duyumsuyordu. İyi amaçlı bir büyü değildi bu.

Kadının gözlerinde büyüden çok daha fazlasını görüyordu; zıvanadan çıkmış bir Mord-Sith’in öfkesiydi gördüğü.

“Beni öldürmeye çalışırken öldü.”

“Bu işi kendim halletmeliydim, biliyordum.” Başını tiksintiyle iki yana salladı. “Diz çök,” diye emretti dişlerini gıcırdatarak.

“Berdine, ben hiç... ”

Agiel’ini savurarak saldırdı. Onun omzuna vurup sırtüstü devirdi. “Ne cüretle bana adımla hitap edersin!”

Umduğundan daha hızlı davranmıştı. Acıdan nefesi kesilerek omzunu tuttu. Agiel’e maruz kaldığı her anısı zihninde şaşırtıcı bir tazeliğe canlandı.

Bir an kendinden şüpheye düştü. Bunu başarabileceğinden emin değildi. Tek seçeneği onu öldürmekti ama bunu yapmaya çağına yemin etmişti. Omzundan iliklerine kadar yayılan yakıcı ızdırap kararlılığını sarsıyordu.

Berdine azametle yaklaştı. “Kılıcını al.”

Ayağa kalkarken iradesini topladı. Berdine Agiel’ini omzuna dayayıp onu diz çökmeye zorladı. Odaklanmakta güçlük çekiyordu. Buna katlanmayı Denna öğretmişti. Şimdi de katlanmalıydı. Kılıcını aldı ve sendeleyerek tekrar ayağa kalktı.

“Bana vurmayı dene,” diye emretti Berdine.

Richard, ruhuna yapışp çekiştiren panikle mücadele ederek onun soğuk, mavi gözlerine baktı. “Hayır.” Kılıcı yatağa fırlattı. “Ben Efendi Rahl’ım. Sen de bana bağlısın.”

Berdine öfkeyle haykırarak Agiel’le karnına vurdu. Richard sırtüstü devrildiğini fark ettiğinde oda fıır dönüyordu. Gelen emir üzerine nefes nefese sendeleyerek tekrar ayağa kalktı.

“Bıçağını kullan! Dövüş benimle!”

Titreyen parmaklarıyla Richard, kemerindeki bıçağı kınından çekti ve kabzasını kadına uzattı. "Hayır. Gerçekten istediğin buysa, öldür beni."

Kadın bıçağı elinden kaptı. "İşimi kolaylaştırıyorsun. Niyetim acı çektirmektir ama benden istenen tek şey ölümün."

İç organlarına oturan yakıcı acıyla ızdıraplar içindeki Richard, tüm gücünü kullanarak göğsünü açtı. Gösterdi. "İşte kalbim Berdine. Efendi Rahl'ın yüreği. Bağlı olduğun Efendi Rahl'ın." Göğsünü tekrar tıptısladı. "Beni öldürmek istiyorsan tam buradan bıçakla."

Kadın zalimce gülümsedi. "Âlâ. İstediyin bu olsun."

"Hayır, benim isteğim değil, senin. Beni öldürmeni istemiyorum."

Berdine bocaladı. Alnı kırıştı. "Kolla kendini."

"Hayır, Berdine. İstediyin buysa, kendin yerine getirmelisin."

"Dövüş benimle!" Agiel'le yüzüne vurdu.

Sanki çenesi parçalanmış, tüm dişleri dökülmüş gibi hissetti. Acısı kulaklarına vurdu, gözlerini kararttı. Buz gibi terler dökerek, nefes nefese doğruldu.

"Berdine, bedeninde iki büyü birden taşıyorsun. Bir tanesi seni bana bağlayan büyü, diğeriye meme ucunu aldıklarında yerleştirdikleri. İkisini de taşıyarak devam edemezsin. Bir tanesi kırılmalı. Ben efendin Rahl'ım. Bana bağlısın. Beni öldürebilmenin tek yolu o bağı kırmaktır. Hayatım senin ellerinde."

Berdine üstüne atladı. Richard başının yere çarptığını hissetti. Berdine tepesindeydi, öfkeyle haykırıyordu.

"Dövüş benimle, piç herif!" Bir eliyle göğsünü yumruklarla diğer eliyle bıçağı tutuyordu. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. "Dövüş benimle! Dövüş benimle! Dövüş benimle!"

"Hayır. Beni öldürmek istiyorsan, bunu tek başına yapmalısın."

"Dövüş benimle!" Tokat attı. "Benimle dövüşmezsen seni öldüremem! Savun kendini!"

Richard ona sarılıp göğsüne bastırdı. Topuklarıyla yerden kuvvet alıp Berdine'i de beraberinde sürükleyerek kendini yatağa itti. Yatağa yaslanarak yarı oturdu.

“Berdine, tıpkı bana bağlı olduğun gibi ben de seni koruyorum. Bu şekilde ölmene izin vermeyeceğim. Yaşamamı istiyorum. Koruyucum olarak kalmanı istiyorum.”

“Hayır!” diye haykırdı kadın. “Seni öldürmem şart! Benimle dövüşmelisin ki yapabileyim. Beni öldürmeyi denemediğin müddetçe yapamam. Mecbursun!”

Çileden çıkmış halde ağlayarak bıçağı boğazına dayadı. Richard onu durdurmaya yeltenmedi.

Onun dalgalı kahverengi saçını okşadı. “Berdine, özgür yaşamak isteyenleri korumak için mücadele edeceğime ant içtim. Bu da beni sana bağlıyor. Sana zarar verecek hiçbir şey yapmam. Beni öldürmek istemediğini biliyorum; beni koruyacağına dair hayatın üzerine yemin ettin.”

“Seni geberteceğim! Yapacağım! Geberteceğim!”

“Benim için ettiğin yemine inancım tam, Berdine. Hayatımı verdiğin söze ve bağlılığına emanet ettim.”

Berdine hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak onunla göz göze geldi. İki gözü iki çeşme ağlarken titriyordu. Richard gırtlığına dayanmış keskin bıçak yüzünden kıpırdamıyordu.

“Öyleyse beni öldürmelisin,” diye ağladı. “Lütfen... artık dayanamıyorum. Lütfen... öldür beni.”

“Sana zarar verecek bir şey asla yapmam Berdine. Seni azat ettim. Eylemlerinden kendin sorumlusun.”

Berdine kederle uzun bir feryat kopardı, sonra da bıçağı yere fırlattı. Üstüne kapaklanarak kollarını boynuna doladı.

“Ah, Efendi Rahl,” diye hıçkırdı. “Beni affedin. Beni affedin. Ah, sevgili ruhlar, ben ne yaptım!”

“Bağını pekiştirdin,” diye fısıldadı Richard, ona sarılırken.

“Canımı yaktılar,” diye ağladı Berdine. “Canımı öyle çok yaktılar ki. Hiçbir şey canımı öyle yakmamıştır. Şimdi bile karşı koyarken canım yanıyor.”

Richard ona sımsıkı sarıldı. “Biliyorum ama direnmelisin.”

Elini göğsüne dayayarak geri çekildi. “Yapamıyorum.” Richard bu denli ızdırap çeken birini hiç görmemişti. “Lütfen, Efendi Rahl,

beni öldürün. Acıya katlanamıyorum. Yalvarırım, n'olur öldürün beni."

Kadının çektiği acıyla özdeşleşerek ızdırıp çeken Richard onu göğsüne bastırdı ve kucaklayıp başını okşayarak teselli etmeye çalıştı. İyi gelmedi, Berdine daha da beter ağlamaya başladı.

Hüngür hüngür ağlayan kadının sırtını yatağa yasladı. Ne yaptığını hiç düşünmeden, hatta sebebini bile anlamadan, elini sol memesine kapadı.

Richard dinginlik merkezini yokladı, düşünce barınmayan yeri, içindeki huzur kaynağını ve kendini içgüdüsüne teslim etti. İçine sızarak dağlayan acıyı hissetti. Berdine'in acısı. Ona yapılan şeyi hissetti, büyüün onu ısrarla nasıl kemirdiğini. Agiel'in acısına katlandığı gibi buna da katlandı.

Kurduğu özdeşlikte, kadının hayatı boyunca çektiği azabı, bir Mord-Sith olmanın gereği sayılan o işkenceyi, kayıp eski benliğinin kederini hissetti. Gözlerini yumdu, acıyı bünyesine aldı. Söz konusu olaylara tanık olmasa da kadının ruhunda bıraktıkları derin yaraları kavradı. İrade gücüyle bu kavrayış anının yarattığı ızdıraba da katlandı. Ruhuna akın eden acı ırmağında sarsılmadan duran bir kayaydı o.

Berdine için bir kaya gibiydi o. Bu masum insana, çok acılar çekmiş bu biricik kurbana duyduğu şefkatin kadına akmasına izin verdi. Kapıldığı hisleri tam anlamıyla kavramaksızın, içgüdüsünün sesini dinledi. Berdine bu acıya daha fazla katlanmak zorunda kalmasın diye onun acısını emdi, ona ancak böyle yardım edebiliyordu. Aynı anda elinden kadının tenine doğru bir ılıklik yayıldı. Eli aracılığıyla sanki kadının yaşam kıvılcımıyla, onun ruhuyla birleşmişti.

Berdine'in ağlaması yavaşladı, soluğu düzene girdi, kasları gevşeyip yatağa külçe gibi yaslandı.

Richard kadından içine sızan acının dinmeye başladığını hissetti. Duyduğu ızdırapla soluğunu tutmuş olduğunu ancak o zaman fark etti ve rahat bir nefes aldı.

Vücudundan akan ılıklik da solmaya başladı, en sonunda da kesildi. Richard elini çekti ve kadının yüzüne düşen dalgalı saçlarını

geriye itti. Berdine gözlerini açtı, bitkin mavi gözleri onunkilerle buluştu.

İkisi de başlarını eğip baktı. Berdine'in meme ucu eski haline geri gelmişti.

"Kendime geldim," diye fısıldadı. "Bir kâbustan yeni uyanmış gibiyim."

Richard kırmızı deri kıyafetin göğüs kısmını kapayarak onu örttü. "Ben de."

"Daha önce sizin gibi bir Efendi Rahl hiç görmedik," dedi Berdine, hayranlıkla. "Ruhlara şükürler olsun, bunu da gördük."

"Doğru söz yemin istemez," dedi arkalarından bir ses.

Richard dönüp bakınca arkalarında diz çökmüş diğer iki kadının ağlamaktan sırlıslık olmuştuk yüzleriyle karşılaştı.

"İyi misin Berdine?" diye sordu Cara.

Berdine, hâlâ biraz şaşkın, başıyla onayladı. "Tekrar kendime geldim."

Hiçbiri Richard kadar şaşkın değildi.

"Onu öldürebilirdiniz," dedi Cara. "Kılıcınızı kullanmaya kalkışsaydınız büyüünüzü ele geçirebilirdi ama bıçağınızı kullanabilirdiniz. Sizin için çok kolay olurdu. Agiel'ine katlanmak zorunda değildiniz. Öldürüp kurtulabilirdiniz."

Richard başıyla doğruladı. "Biliyorum. Ama onun acısı daha da beter olurdu."

Berdine Agiel'ini Richard'ın önüne fırlattı. "Bunu size veriyorum, Efendi Rahl."

- Diğer ikisi de altın zincirleri bileklerinden çıkararak kendi Agiel'lerini yere, Berdine'inkinin yanına koydu.

"Ben de kendiminkini size teslim ediyorum, Efendi Rahl," dedi Cara.

"Ben de, Efendi Rahl."

Richard önünde duran kırmızı değneklere bakakaldı. Kılıcı aklına geldi; onunla yaptığı şeylerden ne kadar nefret ettiği, onunla işlediği cinayetlerden nasıl tiksindiği ve gerekirse tekrar öldüreceği. Yine de kılıcından feragat edemezdi.

“Bunun benim için anlamı tahmin edemeyeceğiniz kadar büyük,” dedi, onlarla göz göze gelmekten çekinerek. “Bunu düşünmeniz bile mühim bir şey. İçtenliğinizi ispatlayıp bağınızı pekiştiriyor. Hepiniz beni affedin ancak şimdilik onları taşımanızı rica edeceğim.” Agiel’lerini geri verdi. “Tüm bunları atlattığımızda, başımız ferahladığında, hayatımıza dadanan illetlerden hepimiz kurtulabiliriz ama şimdilik bize bel bağlayanların hatırına savaşmamız gerek. Silahlarımız ne denli korkunç olsa da mücadeleyle sürdürmemizi sağlıyor.”

Cara omzuna nazikçe dokundu. “Anlıyoruz Efendi Rahl. Değişiniz gibi olsun. Bugünleri atlatınca, sadece harici düşmanlarımızdan değil, içimizdekilerden de kurtulacağız.”

Richard başıyla doğruladı. “O güne dek güçlü olmalıyız. Ölüm rüzgârını biz estirmeliyiz.”

Sessizlik çökünce, Richard mriswithin Aydırdıl’de ne aradığını merak etti. Cathryn’i öldüren yarattığı düşünüyordu. Richard’ı koruduğunu söylemişti. Onu korumak mı? İmkânsız.

Biraz düşününce bir mriswithin şimdiye dek ona özellikle saldırmadığını anımsadı. Gratch yanındayken İtirafçılar Sarayı’nın dışındaki ilk saldırıyı hatırladı. Gratch saldırıya geçmiş, Richard da dostunun yardımına koşmuştu. Niyetleri “yeşil göslü”yü öldürmekti, garı bu şekilde anmışlardı ama özellikle Richard’a hiç saldırmamışlardı.

Bu gece saldıran içlerinde en şanslı olanıydı –Richard’ın kılıcı yanında değildi– ama yaratık yine de ona saldırmamış, boğuşmaya yeltenmeden kaçmıştı. Ona “deri kardeş” diye hitap etmişti. Bunun anlamını tahmin etmeye çalışmak bile tüylerini diken diken etti.

Richard dalgın dalgın ensesini kaşıdı.

Cara parmağını tam kaşıdığı yere bastırdı. “Bu ne?”

“Bilmem. Orası sürekli kaşınıyor.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Verna küçücük mabette kızgınlıkla bir ileri bir geri mekik dokuyordu. Başrahibe Annalina buna nasıl cüret ederdİ? Verna ondan sahiden kendisi olduğunu ispatlayacak kelimeleri kullanmasını, Verna'yı düşük seviyeli önemsiz bir rahibe olarak gördüğünü tekrar söylemesini istemişti. Bu zalim sözcükleri Başrahibe'nin tekrar sarfetmesini istemişti, böylece Verna kullanıldığından emin olacak, Başrahibe'nin gözünde saray için bir değer taşımadığını anlayacaktı.

Yine kullanılacaksa, Başrahibe'nin emirlerini görevine sadık bir rahibe gibi körü körüne uygulayacaksa, bu kez adımlarını ona göre atacaktı.

Verna sızlanmayı bırakmıştı. Bundan sonra o kadın her parmak salladığında yerinden zıplamayacaktı. Verna bunca yıl alınteri döküp tüm hayatını bir Işık Rahibesi olmaya, böyle saygısızlık görmek için adamamıştı.

En çok kızdıran şey kadının onu yine tufaya getirmesiydi. Verna, Başrahibe'den önce sahiden kendisi olduğunu ispatlayacak sözleri yazmasını istemişti, yoksa seyahat defterini ateşe atacaktı. Kuralları Verna koymuştu: Önce kimliğini ispatla. Bunun yerine Başrahibe parmak sallamış ve Verna yerinden sıçramıştı.

Seyahat defterini ateşe atıverip yok etmeliydi. Başrahibe kimi kullanıyormuş görsün. Görsün bakalım Verna'yı aptal yerine koymak nasıl oluyormuş. İsteklere aldırış etmemek ne demekmiş anlasın. Boyunun ölçüsünü ancak böyle alırdı.

Yapması gereken buydu ama yapmamıştı. Defter hâlâ kemerinde saklıydı. İncinmişliğine rağmen hâlâ bir rahibeydi. Emin olmak zorundaydı. Başrahibe sahiden hayatta olduğunu ve defterin diğer eşini taşıdığını ona hâlâ ispatlamamıştı. Verna emin olsaydı defteri anında ateşe atardı.

Verna arşınlamayı bırakıp cumbalı pencerelerin birinden dışarı baktı. Ay doğmuştu. Talimatlarına yine uymazsa bu kez merhamet etmeyecekti. Yemin etmişti, Başrahibe ya talebini yerine getirecek ve kimliğini ispatlayacaktı ya da Verna defteri yakacaktı. Başrahibe'nin son şansıydı.

Verna altın sırmalı beyaz bir örtü serilmiş küçük sunağın üstündeki beş kollu şamdanı aldı ve sehpanın yanına yerleştirdi. Verna'nın seyahat defterini ilk kez bulduğu oluklu kâse, beyaz örtülü sunağın üstündeydi. İçinde şimdi küçük bir alev yanıyordu. Başrahibe talimatını tekrar yerine getirmeyecek olursa, seyahat defteri kâsenin içindeki alevleri boylayacaktı.

Küçük siyah defteri kemerindeki keseden çıkardı ve üç bacaklı tabureyi yaklaştırdığı sehpanın üstüne koydu. Verna yüzük parmağında taşıdığı Başrahibelik yüzüğünü öptü, derin bir nefes aldı, Yaratıcı'ya bir yordam duası etti ve defteri açtı.

Bir mesaj vardı. Hem de sayfalar dolusu.

Sevgili Vernacığım, diye başlıyordu. Verna dudak büktü. Vernacığım ya.

Sevgili Vernacığım, önce kolay kısmından başlayayım. İçinde bulunduğumuz tehlike nedeniyle mabede gitmeni istedim. Başkalarının mesajlarını okuyabileceği, dahası Nathan ile ikimizin hâlâ sağ olduğunu keşfedebileceği ihtimalini göze alamayız. Mabet, bunu başka kimsenin okumadığından emin olabileceğim tek yer. Mantıklı önlemine daha önce yanıt veremeyişimin gerekçesi de aynı. Benden kimliğimi ispatlamamı isteyeceğini elbette bekliyordum, şimdi tek başına ve güvende olduğundan eminim, o yüzden kanıtı sunacağım.

İletişim için sadece mabedi kullanarak aldığımız aynı önlem doğrultusunda, mabedin korunaklı ortamından ayrılmadan önce tüm mesajları sildiğinden emin olmalısın.

Devam etmeden önce, kanıt. Talep ettiğin gibi, işte Richard'ı getirmek üzere çıktığın seyahatten döndüğün zaman yazıhanemdeki ilk görüşmemizde sana söylediklerim:

"Seni seçtim Verna çünkü listenin en dibindeydin, seçtim çünkü, hepsinden öte, hiçbir önemin yoktu. Onlardan biri olduğunu sanmıyordum. Değersiz biriydin. Karanlık Rahibeleri'ni her kim idare ediyorsa onları gözden çıkardığı için Grace ve Elizabeth'in listenin en tepesine yerleştiğinden eminim. Işık Rahibeleri'ni ben yönetiyorum. Seni aynı gerekçeyle seçtim.

"Davamız için değer taşıyan rahibeler vardır; onlardan birini bu göreve atayarak risk alamazdım. Oğlan bizim için değerli olabilir ancak saraydaki diğer meseleler kadar önemli değil. Yardımı dokunabilir. Değerlendirmek zorunda olduğum bir fırsattı o kadar.

"Bir sorun çıkıp da hiçbiriniz geri dönmeyi başaramasaydınız, eh, eminim anlayışla karşılırsın ki hiçbir general en iyi birliklerini düşük öncelikli bir görevde kaybetmek istemez."

Verna defteri masaya ters kapattı ve yüzünü ellerine gömdü. Hiç şüphe yoktu, seyahat defterinin diğer eşi Başrahibe Annalina'daydı. Hayattaydı, muhtemelen Nathan da öyle.

Kâsede yanan küçük ateşe göz attı. Acı sözler içine oturmuştu. Gönülsüzce, titreyen parmaklarla, defteri tekrar çevirdi ve okumayı sürdürdü.

- Verna, bu sözleri işitmek eminim ki kalbini kırmıştır. Onları sarf ederken benim de kalbim kırıldığı için biliyorum çünkü hiçbirini doğru değildi. Alçakça kullanıldığını düşünüyor olmalısın. Yalan söylemek kötüdür ama sağduyulu olmak adına gerçeğe saplanarak kötülüğün galip çıkmasına izin vermek daha beterdir. Karanlık Rahibeleri bana tasarılarımı sorsalar, yalan söylerim. Aksini yapmak kötülüğün galip çıkmasına göz yummaktır.

Sana şimdi gerçeği söyleyeceğim, bu kez inanman için hiçbir gerekçenin olmadığını ayırdındaysam da sözlerim gerçek, zekâna

güveniyorum ve biliyorum ki sözlerimi tartarsan gerçeklik payı taşıdıklarını sen de göreceksin.

Richard'ın peşine göndermek üzere seni seçmemin gerçek nedeni şu, çünkü tüm rahibeler içinde dünyanın kaderini emanet edebileceğim kadar güvendiğim tek kişiydin. Richard'm Bekçi'yle olan savaşı kazandığını artık biliyorsun. O olmasaydı, hepimiz ölümler âleminde kaybolmuştuk. Hiç de düşük öncelikli bir görev değildi. Bir rahibenin yollanabileceği en önemli seyahatti. Bir tek sana güvendim.

Sen doğmadan üç yüz yıl kadar önce, Nathan canlıların dünyasıyla ilgili bir tehlikeye dair beni uyardı. Richard doğmadan beş yüz yıl önce, Nathan'la ikimiz bu dünyaya bir savaş büyücüsünün geleceğini biliyorduk. Üstesinden gelinmesi gereken şeylerin bir kısmını bize kehanetler bildirdi. Daha önce hiç karşılaşmadığımız türden bir meydan okumayı bu.

Richard doğduğunda, Nathan ile ben, gemiyle büyük sınırın etrafından dolaşıp Yeni Dünya'ya gittik. Bir büyü kitabını Darken Rahl'in eline geçmemesi için Aydındril'deki Büyücü Kulesi'nden emanetimize aldık ve kitabı Richard'ın üvey babasına vererek ondan Richard'a ezberleteceğine dair söz vermesini istedik. Benzer birçok zorluğun ardından, memleketinde yaşadığı onca olaydan sonra pişen bu genç adam, ilk tehdit unsuru olan öz babası Darken Rahl'i cesaretiyle yenecek ve sonra da canlılar dünyasındaki dengeyi sağlayacak malum kişiye dönüştü. O, son üç bin yıldır dünyaya gelmiş en önemli kişi muhtemelen.

Richard nihai savaşta bize önderlik edecek olan savaş büyücüsüdür. Bunu bize kehanetler söylüyor, bu savaşı kazanıp kazanamayacağımız ise belirsiz. Bu insan ırkının savaşı artık. Richard'ın bir insan olarak gelişimini lekesizce tamamladığından emin olmamız her şeyden daha önemliydi, tek kozumuzdu. Bu savaşta büyüye gerek duyulacak ama yüreğin sesini dinlemek de elzem olacak.

Onun saraya getirilmesi için seni yolladım çünkü bu görevi başaracağına güvenebildiğim tek kişiydin. Seni yürekten, ruhundan tanıyordum, Karanlık Rahibesi olmadığını biliyordum.

Eminim ki bunca zaman onun nerede olduğunu bildiğim halde yirmi küsur yıl boyunca aramana nasıl izin verebildiğimi şimdi

merak ediyorsundur. Keza bekleyebilir ve seni Richard yetişkinliğe adım atınca gönderebilir, son tahlilde ise yeteneğini tetiklediği zaman nerede olduğunu açıklayabilirdim. Seni de en az Richard'ı kullandığım kadar kullandığımı utanarak itiraf ediyorum.

Ufukta bekleyen güçlükler nedeniyle, Kâhinler Sarayı'nda öğrenemeyeceğin şeyleri sana öğretmem gerekiyordu. Aynı süre zarfında Richard elzem şeylerin bazılarını çoktan öğrenmiş ve büyümüştü. Saraydaki rahibelerin öğrenerek büyüdüğü bir sürü kurala bağlı kalmayıp kendi aklını kullanabilmeni istiyordum. Gerçek dünyada kalıtsal becerilerini geliştirmene izin vermek zorundaydım. Önümüzdeki savaş gerçek dünyada geçecek; sarayın içe kapanık dünyası hayatı öğrenebileceğin yer değil.

Beni affetmeni beklemiyorum. Bu da bir Başrahibe'nin sırtlanması gereken yüklerden biri: Öz kızı gibi sevdiği birinin nefretine maruz kalmak.

O korkunç sözleri sana sarf ettiğimde, onun da bir amacı vardı. Sürekli eğitimine uygun bir şekilde davranıp emirleri körü körüne uygulamayı gerektiren saray eğitimi alışkanlığını nihayetinde kırmam gerekiyordu. Seni yeterince kızdırmalıydım ki haklı ile haksız kendin karar verebilesin. Küçüklüğünden bu yana mizacın beni hiç yanıltmamıştır.

Sana gerekçeleri açıklasaydım anlayışla karşılayıp gerekeni yapacağına bel bağlayamazdım. Bazen insanlar kendi ahlak kurallarına uygun kararlar vererek olaylara yön verirler, emirlere itaat ederek değil. Kehanette bunun da bahsi geçiyordu. Kendi başına karar verme zamanı gelip çatığında eğitimi bir kenara bırakıp doğru kararı vereceğine güveniyordum.

Sana o şeyleri söylememin bir diğer gerekçesi de danışmanlarımdan birinin Karanlık Rahibesi olduğundan şüphelenmemdi. Konuştuklarımin kulağına gitmesini kalkanımın engellemeyeceğini biliyordum. Sözlerimle bile bile açık verdim, böylece ellerine koz geçecek, o da bana saldıracaktı. Büyük ihtimalle öldürüleceğimin farkındaydım ama dünyanın Bekçi'nin pençesine düşme ihtimaline karşı kaderime razıydım. Bazen bir Başrahibe kendisini bile kullanmalıdır.

Şimdiye dek yüzümü kara çıkarmadın Verna. Dünyanın Bekçi'den kurtarılmasında hayati bir rol oynadın. Sayende buralara kadar gelmeyi başardık.

Seninle ilk karşılaştığımda gülümsedim çünkü suratında hırçın bir ifade vardı. Sebebinin anımsıyor musun? Hatırlamıyorsan ben anlatayım. Saraya getirilen her çömez bir sınava tabi tutulmuştu. Masum oldukları küçük bir kabahatle onları haksız yere suçladık. Çoğu ağladı. Bazıları darıldı. Bazıları metanetle boyun eğip utanç verici ayıbı üstlendi. Haksızlığa kızan sadece sendin. O sınavda kendini ispatlamıştın.

Nathan'ın rastladığı bir kehanette, aradığımız kişiyi güleç yüzünden, çekingen ya da atılgan tavrından değil, öfkeyle asılmış suratından anlayacağımız söyleniyormuş. Yüzündeki o ifadeyi görünce, bir de kollarını kavuşturmuştun sinirden, neredeyse kahkahayı basacaktım. Nihayet aradığımız kişiyi bulmuştuk. O günden itibaren Yaratıcı'nın en önemli vazifesi için hep senden faydalandım.

Ölümümün yarattığı yanılgıda Başrahibe olman için seni seçtim çünkü diğerlerinin arasında en güvendiğim rahibe hâlâ sensin. Nathan'la beraber şu anki seyahatimde öldürülmem işten bile değil. Ölersem gerçekten Başrahibe olacaksın. Vasiyetim bu yöndedir.

Haklı nefretin yüreğimde bir yükür ama önemli olan Yaratıcı'nın affetmesi, en azından bununla avunuyorum. Bu hayatta küskünlüğünün acısını ömür boyu çekeceğim, tıpkı bana külfet olan başka konularda acı çektiğim gibi, bunların telafisi yok. Kâhinler Sarayı'nın Başrahibesi olmanın bedeli bu.

Verna defteri kenara itti, daha fazla okuyamadı. Başını kavuşturduğu kollarına dayayarak hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Başrahibe'nin bahsettiği haksızlığı anımsayamadığı halde içine batan acısını ve duyduğu öfkeyi anımsadı. En çok da Başrahibe'nin gülümseyişini anımsadı, gönlünü nasıl aldığını.

"Ah, sevgili Yaratıcı," diyerek yüksek sesle ağladı Verna. "Benden daha aptal bir hizmetlin yoktur."

Başrahibe tarafından kullanıldığını düşünerek zaten içini kemiriyordu, şimdi de Başrahibe'nin katlanmak zorunda kaldığı

ızdırabı paylaşarak acı çekmeye başlamıştı. Gözyaşları nihayet son bulunca küçük defteri önüne geri çekti ve okumayı sürdürdü.

Geçmiş geride bırakıp artık neler yapacağımıza bakalım. Kehanetler en büyük tehlikenin ufukta beklediğini söylüyor. Geçmişteki imtihanlar atlatılamasaydı, canlılar dünyası korkunç bir sonla bir çırpıda yok olabilirdi. Her şey göz açıp kapayıncaya dek telafi edilemez biçimde yitebilirdi. Richard o imtihanları geçti ve bizi o yazgıdan kurtardı.

Şimdi bizi çok daha büyük bir imtihan bekliyor. Tehdit başka dünyalardan değil, kendi dünyamızdan. Bu savaş dünyamızın geleceği, insanlığın geleceği ve büyüünün geleceği için verilecek. İnsanların zihinlerini ve yüreklerini meşgul edecek bu savaşta korkunç son öyle bir çırpıda falan gelmeyecek, aksine insafsızca sürececek bir mücadele boyunca köleliğin gölgesi ağır ağır dünyaya yayılacak ve Yaratıcı'nın aydınlığını yayan büyüünün kıvılcımını söndürecek.

Binlerce yıl önce başlayan kadim savaş tekrar alevlendi. Bu dünyayı başkalarından koruyan bizlerin bu noktaya gelmesi kaçınılmazdı. Bu kez yüzlerce büyücünün çabaları sayesinde savaşa ara vermek mümkün olmayacak. Bu kez bize önderlik edecek sadece bir tane savaş büyücüsü var. Richard.

Sana şimdi her şeyi anlatamam. Bazılarına benim de aklım ermiyor. Bildiğim bazı şeylere dair seni karanlıkta bırakmak her ne kadar canımı sıksa da; kehanetlerdeki bazı çatalların uygun biçimde izlenmesi gerektiğini aklımdan çıkarma. Bazı insanların talimatlara göre değil, içgüdülerine göre hareket etmeleri öngörülüyor. Bunun aksini yapmak doğru çatalların önünü tıkayacaktır. İnsanlara doğru yolu göstererek umut etmeyi sürdürmek görevimizin bir parçası. Böylece imtihan vakti geldiğinde ne gerekiyorsa onu yapacaklar. Beni affet Verna, ancak bir kez daha bazı şeyleri kadere bırakmalıyım.

Umarım başkalarına her şeyi daima açıklayamayacağını bir Başrahibe olarak öğrenmişsindir, bazen sadece görev vermekle yetinmeli ve yerine getirmelerini beklemelisin.

Verna içini çekti. Bu gerçeği öğrenmişti. Her seferinde bir şeyleri açıklamaya uğraşmaktan vazgeçmiş ve sadece talimatları yerine getirmelerini istemeye başlamıştı.

Yine de açıklayabileceğim bazı şeyler var, bize yardım edebilmen için de açıklamam şart. Nathan'la ben hayati önem taşıyan bir göreve çıktık. Şimdilik görevin içeriğini sadece ikimiz biliyoruz.

Hayatta kalırsam saraya dönmek niyetindeyim. O vakte kadar sadık Işık Rahibeleri'ni, çömezleri ve genç erkekleri belirlemen lazım. Keza ruhlarını Bekçi'ye adayanların hepsinin kimliklerini de tespit etmelisin.

"Ne?" dedi Verna yüksek sesle. "Bunu nasıl yapayım?"

Sana bırakıyorum, bir yolunu bulursun. Fazla vaktin yok. Bu önemli Verna; İmparator Jagang ulaşmadan halledilmeli.

Nathan ile ben, Jagang'ın kadim savaşta "düş gezgini" olarak anılan şey olduğuna inanıyoruz.

Verna kürek kemiklerinin arasından beline kadar inen teri hissetti. Rahibe Simona'yla konuşmasını anımsadı, Jagang'ın sırf adının anılmasının bile kadını nasıl da çığırından çıkardığını. Rahibe Simona'nın dediğine göre Jagang ona rüyalarında geliyordu. Herkes Rahibe Simona'nın deli olduğunu düşünmüştü.

Düş gezgininden ve eski savaşta bir tür silah olarak kullanılanlardan Warren da bahsetmişti. Rahibe Simona'yı ziyaretleri ise tahminini haklı çıkarmıştı.

Her şeyden öte, şunu unutma: Ne pahasına olursa olsun, tek kurtuluşun Richard'a sadık kalmaktır. Bir düş gezgini herkesin aklına girip iradesinin kölesi haline getirebilir, özellikle de yetenekli olanlara düşkündür. Ondan bir tek şey koruyabilir: Richard. Richard'ın bir atası, hanedana sadık olup aynı davayı paylaşanları düş gezgininin gücünden koruyan bir büyü yaratmış. Bu büyü yetenekli doğan her Rahl'a kalıtsal olarak aktarılıyor. Nathan'in yeteneğinde de aynı koruyucu unsur bulunuyor elbette ancak bize önderlik edebilecek kişi o değil. O bir kâhin, savaş büyücüsü değil.

Nathan'a sadakatle bağlılığın çılgınlık olacağını ima ettiğini Verna satır aralarından okuyabiliyordu. Adam tasmayla zapt edilmiş bir yıldırımın ta kendisiydi.

Saray kanununa kendi özgür iradenle karşı gelip Richard'ın kaçmasına yardım ettiğin için sen de ona bağlandı. Bu bağ seni düş gezgininin gücünden koruyor ancak dünyaya saldırdıkları ordularından

ve yordakçılarından uyanıkken korumuyor. O gün yazıhanemde seni kandırmak zorunda kalmamın sebeplerinden biri de buydu. Bu sayede, eğitimini ve emirleri bir kenara bırakıp Richard'a yardım etmeyi kendi özgür iradenle seçtin.

Verna'nın kollarındaki tüyler diken diken oldu. Başrahibe'yi planlarını açıklaması için ikna etmiş olsaydı, Verna'ya Richard'ın kaçmasına yardım etmesi söylenecekti, düş gezgini karşısında tıpkı Rahibe Simona gibi savunmasız kalacaktı.

Nathan korunaklı elbette, ben de Richard'a çok uzun zamandır bağlıyım. Onu ilk gördüğüm anda ahdettim. Bizden yana mücadelesini sürdürürken kendi kurallarını koymasına usulümce izin verdim. Belirtmem gerekir ki bazen zordur. Onun yardımına muhtaç olan özgür masumları korumak için gerekeni yaptığı halde kendi bildiğini okur, kendi yöntemlerini dayatmış olsaydım o yaptığı şeylerin hiçbirini yapmazdı. Bazen insanın sabrını en az Nathan kadar zorlayabiliyor. Yaşam bu.

Açıklamam gerekenleri anlatmayı bitirdim. Sıcak bir handa, odamda oturmuş bunları okumanı bekliyorum. Bu mesajı istersen üst üste dilediğin kadar oku, soracağın bir şey olur diye burada bekleyeceğim. Anlayışla karşılamalısın ki ömrümün yüzlerce yılı olaylar ve kehanetlerle geçti, tüm birikimimi hele ki bir seyahat defteriyle bir gecede seninle paylaşmama imkân yok ama aklına takılan bir şey olursa elimden geldiğince yanıtlarım.

Keza, kehaneti zedeleyip gelişmeleri etkilememek için anlamayacağım bazı şeyler de var. Sana aktardığım her kelime aynı tehlikeyi taşıyor, hatta anlatmadıklarımın daha fazla, buna karşın bir kısmını bilmen gerekiyordu.

Bu hususları aklında tutarak yönelteceğin sorularını bekliyorum. Sor.

Verna yazının sonunda dik oturdu. Sor mu? Merak ettiği her şeyi sormak yüz yıl sürerdi. Nereden başlayacaktı? Sevgili Yaratıcı! Önemli sorular hangileriydi?

Herhangi bir şeyi gözden kaçırmamak için tüm mesajı baştan okudu, sonra da bitişikteki boş sayfaya bakarak öylece oturdu. Sonunda kalemi eline aldı.

Sevgili Valideciğim, hakkınızda düşündüğüm şeyler için yalvarırım beni affedin. Kudretiniz karşısında küçük düştüm, aptalca gururumun utancını taşıyorum. Lütfen kendinize dikkat edin, öl-meyin. Başrahibe olmayı hak etmiyorum. Ben bir öküzü, oysa siz benden kuş gibi süzülmemi istiyorsunuz.

Verna, Başrahibe sahiden bekliorsa yanıtın belirmesi için defteri seyrederек oturdu.

Teşekkür ederim evladım. İçime su serptin. Ne merak ediyorsan sor, ben de elimden geldiğince sorularını yanıtlayayım. Yükünü hafifletmemi sağlayacaksa bütün gece burada oturmaya hazırım.

Verna günlerdir ilk kez gülümsedi. Bu kez gözyaşları mutluluktan aktı, acıdan değil.

Başrahibe, sahiden güvende misiniz? Nathan'la ikiniz için her şey yolunda mı?

Verna, dostlarının sana Başrahibe diye hitap etmesinden hoşlanıyor olabilirsin ama ben hoşlanmıyorum. Lütfen bana adımla seslen, tüm gerçek dostlarımın yaptığı gibi.

Verna yüksek sesle güldü. İnsanların onu ısrarla “Başrahibe” diye çağırmasından o da bıkmıştı. Ann mesajına devam ederken kelimeler belirmeyi sürdürdü.

Evet, iyiyim, şu an meşgul olan Nathan da öyle. Bugün kendine bir kılıç satın aldı, şimdi de odamızda görünmeyen düşmanlarla kılıç dövüşü yapıyor. Güya kılıcı onu “havalı” gösteriyormuş. Bin yaşındaki bir çocuktan farksız, şu anda da görünmeyen hasımlarımın kellelerini uçururken çocuk gibi sırtıyor.

Verna mesajı tekrar okudu, sırf doğru okuduğundan emin olmak için. Nathan'ın elinde kılıç mı? Adam düşündüğünden daha kaçıktı. Başrahibe'nin işi başından aşkın olmalıydı.

Ann, Bekçi'ye adananları bulmam gerektiğini söylemiştin. Bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Yardımcı olabilir misin?

Nasıl yapacağını bilseydim bunu paylaştırdım Verna. Birkaç kişiden şüpheleniyordum ama çoğu hiçbir kuşku uyandırmıyordu. Kimlerin Bekçi'den yana olduğunu sezinlemenin bir yolunu asla bulamamıştım. İlilenmem gereken başka meseleler var, o yüzden

bunu çözmeyi sana bırakmak zorundayım. En az Bekçi'nin kendisi kadar kurnaz olabileceklerini aklında tut. Huysuzlukları yüzünden bize karşı olduklarından emin olduğum kişilerin bazıları bize sadık çıktılar. Kendilerini ifşa edip gemiyle kaçanlara ise hayatımı bile emanet edecek kadar güvenebilirdim. Güvenmiş olsaydım, şimdiye dek çoktan ölmüştüm.

Ann, bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum! Ya başarısızlığa uğrarsam?

Uğramamalısın.

Verna terli avuçlarını eteğine sildi.

Başrahibe olarak yapılacak bir sürü iş varken düşmanlarımızın kimliğini nasıl tespit edebilirim? Tüm yaptığım evrakları okumak, üstelik her geçen gün daha da geriden takip ediyorum. Herkes elime bakıyor, herkes benden bekliyor. Onca evrak işiyle uğraşırken başım kaşıyacak vakti nasıl buluyordun?

Evrakları mı okuyorsun? Üstüme iyilik, Verna, amma da hırslısın. Başrahibe olarak kesinlikle işine benden daha bağlısın..

Verna'nın ağzı açık kaldı.

Yani evrakları okumama gerek yok mu?

Şey, Verna, bak iyi ki okumuşsun. Evrakları okuman sayesinde ahırdaki kayıp atları keşfettin. Sarayı terk ettikten sonra rahatlıkla at satın alabilirdik ama bunun yerine işaret bırakmak için ahırdakileri aldık. Karmaşık dalaverelere girmektense cesetleri parayla temin edebildik ama o zaman da mezarcılarla konuşamazdın. Gerçeği ortaya çıkarasın diye izini sürebileceğin işaretler bırakmaya özen gösterdik. Bıraktığımız işaretlerin bazıları tam bir baş belasıydı, özellikle de "cesetler"le ilgili keşfettiğin kısmı ama gerekliydi, sen de hepsini çözerek iyi iş çıkardın.

Verna yüzünün kızardığını hissetti. Ceset meselesine hiç bu açıdan bakmamıştı, demek ki hepsi önceden hazırlanıp kefenlenmişti. Bu ipucunu tamamen ıskalamıştı.

Ama itiraf etmem gerekirse, diye sürdürdü Ann, evrakları okumaya pek zahmet etmezdim. Yardımcılar ne güne duruyor. Sarayın çıkarlarını göz önünde tutarak gider pusulalarıyla ilgili kararları

kendilerinin vermelerini teşvik ederdim. Sonra arada sırada uğrar ve ilgilendikleri evrakların bir kısmını gözden geçirip bütçeyi nasıl ayarladıklarına bakardım. Adıma imzaladıkları pusulalarda hata bulup azarlayacağımdan korktukları için de yaptıkları işi hep ciddiye alırlardı.

Verna afallamıştı. Yani demek istediğin, yardımcılara veya danışmanlarıma istediğim gibi talimat verip evraklarla onların ilgilenmelerini sağlayabilir miyim? Hepsini okumama gerek yok mu? Hepsine paraf atmama gerek yok mu?

Verna, sen Başrahibe'sin. İsteddiğini yapabilirsin. Sarayı yöneten sensin, seni yöneten o değil.

Ama danışmanlarım Rahibe Leoma ve Philippa ile yardımcılardan Dulcinia hep aksini söylediler. Benden çok daha deneyimliler. Öyle bir anlattılar ki evraklarla kendim ilgilenmezsem sanki sarayı yüzüstü bırakmışım.

Sahiden böyle mi dediler, diye neredeyse anında yazdı Ann. Vay, vay. Bence yerinde olsam fazla kulak asmaz ve sözümü biraz daha dinletirdim Verna. Hır çıkarmakta üstüne yok. Bundan faydalan.

Verna sırtıttı. Manzara şimdiden gözünün önüne gelmişti bile. Ertesi sabah Başrahibe'nin yazıhanesinde bazı değişiklikler olacaktı.

Ann, görevin ne? Neyi başarmayı amaçlıyorsun?

Aydındril'de küçük bir işim var, sonra da geri dönmeyi umuyorum.

Ann'in ona açıklamayacağı belliydi, bu yüzden Verna merak ettiği başka bir şey düşündü, Başrahibe'ye anlatma ihtiyacı duyduğu bir şey. Aklına önemli bir tek şey geldi.

Warren bir kehanet bildirdi. İlk kehanetiymiş, öyle dedi.

Uzun bir duraklama oldu. Verna bekledi. Mesaj nihayet belirdiğinde el yazısı her zamankinden biraz daha itinalıydı.

Kelimesi kelimesine anımsıyor musun?

Verna o kehanetin tek kelimesini bile unutamazdı. Evet.

Verna daha kehaneti yazmaya başlamamıştı ki sayfada aniden bir mesaj peydahlandı. Kocaman harflerle öfkeyle karalanmıştı.

O çocuğu saraydan çıkar! Uzaklaştır onu!

Sayfanın en dibine kadar eğri büğrü bir çizgi kaydı. Verna daha da dik oturdu. Belli ki Nathan kalemı Ann'in elinden kapıp mesajı yazmış, Ann de hemen peşinden kalemı geri almıştı. Uzun bir duraklama daha oldu, sonunda Ann'in el yazısı tekrar belirdi.

Kusura bakma Verna. Kehaneti kelimesi kelimesine anımsadığından eminsen yaz da bir bakalım. Herhangi bir şekilde şüpheye düştüğün bir yeri varsa belirt. İhmale gelmez.

Benimle ilgili olduğu için kelimesi kelimesine anımsıyorum, diye yazdı Verna. Şöyle diyor:

"Başrahibe ve Kâhin, dinî törenle ışığa erdirildiklerinde, alevler bir dalavere kazanını kaynatacak ve sahte bir Başrahibe'nin yükselmesini sağlayacak. Saltanatıyla Kâhinler Sarayı'nı yıkacak. Kuzeyde, kılıca bağı olan, gümüş sliph uğruna kılıcını bırakacak, onu hayata döndüren de yine kendisi olacak ama hayata döndürdüğü sliph onu kötülüğün kollarına bırakacak."

Bir duraklama daha oldu. *Lütfen bekle, Nathan'la biraz inceleyelim.*

Verna oturup bekledi. Dışarıda böcekler cırlıyor, kurbağalar vıraklıyordu. Verna bir gözü defterde doğruldu ve esneyerek gerindi. Hâlâ mesaj yoktu. Çenesini eline dayayarak oturdu, beklerken gözleri ağırlaştı.

Sonunda bir mesaj belirmeye başladı.

Nathan'la ikimiz üzerinde çalışacağız. Nathan diyor ki bu ham bir kehanetmiş, bu yüzden de tam anlamıyla deşifre edemiyormuş.

Ann, sahte Başrahibe benim. Bu kehanet saltanatımda sarayın yıkımına yol açacağını söylediği için canım çok sıkkın.

Anında bir mesaj belirdi. Bu kehanetteki sahte Başrahibe sen değilsin.

Öyleyse ne demek oluyor?

Bu seferki nispeten daha kısa bir duraklamaydı. *Tam anlamını bilmiyoruz ama bahsi geçen sahte Başrahibe'nin sen olmadığını biliyoruz.*

Verna, dikkatle dinle. Warren sarayı terk etmeli. Sarayda kalması artık onun için çok tehlikeli. Saklanmalı. Gece ayrılırsa dikkat

çekebilir. Yarın sabah onu bir ayak işine yolluyormuş gibi şehre gönder. Kalabalığın arasına karışırsa kolayca takip edilmez. İzini kaybettirmek için kalabalıktan faydalansın. Ona altın da ver ki ihtiyaçlarını karşılamakta güçlük çekmesin.

Verna elini kalbine götürerek kesik bir nefes aldı. Defterin üzerine eğildi. Ama Başrahibe, Warren güvendiğim tek insan. Ona ihtiyacım var. Kehanetlerde onun kadar bilgili değilim, o olmazsa içlerinde kaybolurum. Onun tek dostu olduğuna, güvenebildiği tek dostu olduğuna değinmedi.

Verna, kehanetler tehlikelidir. Bir kâhini ellerine geçirecek olurlarsa Alelacele karalanan mesaj aniden kesildi. Bir süre sonra daha itinalı bir yazıyla devam etti. *Uzaklaşmalı. Anlıyor musun?*

Evet, Başrahibe. Sabah ilk iş olarak icabına bakacağım. Warren dediğimi yapacaktır. Madem sarayı terk etmesi bana yardım etmesinden daha önemli, talimatlarına güveneceğim.

Teşekkür ederim Verna.

Ann, kehanetlerin nesi tehlikeli?

Yazı tekrar başlayana dek mabedin sessizliğinde bir an bekledi. Nasıl ki bizler kehanetteki çeşitli çatalların tehlikelerini ayırt edebilmek için gayret gösteriyorsak, insanlığa hükmetmek isteyenler de bu bilgiyi kullanarak çatallardaki olayları kendi lehine çevirebilirler. Bu şekilde kullanıldıklarında, kehanetler bizi alt edebilir. Elllerinde bir kâhin olursa, kehanetleri çok daha iyi anlayabilir ve olayları kendi menfaatlerine uygun biçimde yönlendirebilirler.

Çatalları kurcalamak tahmin bile edemedikleri, denetleyemeyecekleri bir keşmekeş yaratabilir. İnanılmaz derecede tehlikelidir. Hepimizi göz göre göre uçuruma sürükleyebilirler.

Ann, Jagang Kâhinler Sarayı'nı ve mahzenlerdeki kehanetleri ele geçirmeye çalışacak mı diyorsun?

Duraklama. Evet.

Verna da durakladı. Ufukta bekleyen mücadelenin doğasını idrak etmek bu kez bedenindeki tüm tüylerini diken diken etti.

Onu nasıl durdurabiliriz?

Kâhinler Sarayı Jagang'ın zannettiği kadar kolay yem olmaz. Bir düş gezgini olsa da Han üzerinde denetimimiz var. Bu güç aynı zamanda bir silah. Yeteneğimizi daima yaşamı korumak ve Yaratıcı'nın ışığını dünyaya yaymak için kullansak da an gelir bu yeteneği savaşmak için de kullanırız. Bu yüzden, bize sadık olanları belirlememiz gerekiyor. Lekelenmemiş olanları bulman gerek.

Verna yazmaya başlamadan önce dikkatle düşündü. Ann, bizden savaşçıya dönüşmemizi, yeteneğimizi Yaratıcı'nın evlatlarını vurmak için kullanmamızı mı talep ediyorsun?

Şunu diyorum, Verna, dünyayı zorbalığın karanlığına ebediyen düşmesini engellemek istiyorsanız ne gerekiyorsa onu yapacaksınız. Yaratıcı'nın evlatlarına yardım etmeye uğraştığımız halde yanımızda bir de dacr taşımıyor muyuz? Ölürssek insanlara faydamız yok.

Verna titrediklerini fark edince uyluklarını ovuşturdu. Öldürdüğü insanlar olmuştu, Başrahibe de bunu biliyordu. Jedidiah'ı öldürmüştü. Yanında içecek bir şey getirmediğine hayıflandı; boğazı kupkuru olmuştu.

Anlıyorum, diye yazdı sonunda. Gerekeni yapacağım.

Keşke sana daha iyi yordam gösterebilseydim Verna ama şu anda elimden bu kadarı geliyor. Olaylar bir akıntıya kapılmış gidiyor. Bir yol göstericisi olmayan Richard, muhtemelen katıksız içgüdülerine dayanarak aceleyle eyleme geçti bile. Neyin peşinde olduğundan emin değiliz ancak duyduğum kadarıyla Orta Diyar'da şimdiden bir ayaklanma başlatmış. Oğlan bir dakika bile rahat durmuyor. Anlaşılan yoluna devam ederken kendi kurallarını yaratıyor.

Ne yapmış, diye sordu Verna, yanıtından korkarak.

- Bir şekilde D'Hara'nın yönetimine geçmiş ve Aydındril'i ele geçirmiş. Orta Diyar ittifakının dağıldığını ilan edip tüm bölgelerden teslim olmalarını istemiş.

Verna'nın soluğu kesildi. Orta Diyar'ın İmparatorluk Düzeni'yle savaşması gerekiyor! Aklını mı kaçırmış? D'Hara'yı Orta Diyar'la savaşa sokmasının altından kalkamayız!

Bunu çoktan yaptı.

Orta Diyar ona teslim olmayacaktır.

Öğrendiğime göre, Galea ile Keltan'ı çoktan avucuna almış bile.

Durdurulması gerek! Asıl tehdit İmpatorluk Düzeni. Savaşılması gereken asıl onlar. Yeni Dünya'da bir savaş başlatmasına izin veremeyiz, bölünme felaket getirebilir.

Verna, büyü Orta Diyar'da ağız sulandıran bir pasta gibi elden ele geziyor. İmpatorluk Düzeni o pastadan dilim dilim aşırarak, tıpkı Eski Dünya'da yaptıkları gibi. Ürkek ittifaklar alt tarafı bir dilim için kıyamet koparmaya yanaşmayacaklarından oluruna bırakacaklar, akabinde bir sonraki dilimden barış adına taviz verilerek feragat edilecek, peşinden bir dilim daha gidecek, ta ki tüm Orta Diyar zayıflayıp Düzen güçlenene dek. Sen seyahatleyken Eski Dünya'nın tamamını yirmi yıldan kısa bir sürede böyle ele geçirdiler.

Richard bir savaş büyücüsü. İlgüdüleri ona kılavuzluk ediyor. Öğrendiği ve değer verdiği şeyler eylemlerini belirliyor. Ona güvenmekten başka seçeneğimiz yok.

Geçmişte tehdit, Darken Rahl gibi tek bir kişiden kaynaklanmıştı. Bu kez tek parça bir tehdit söz konusu. Jagang'ı bir şekilde savuşturabilsek bile, yerini başkası alacak. Bu tek bir önderin savaşı değil, tüm insanların hırslarını ve korkularını taşıyan bir inanç çatışması.

Halkın saraydan korkmasıyla birebir aynı. Bir önder başa geçtiğinde, önderi ortadan kaldırarak tehdidi saf dışı bırakamayız; insanların kafalarındaki korku baki kalır, önderlerini devirmek ise sadece inançlarını pekiştirmeye ve korkularını haklı göstermeye yarar.

Sevgili Yaratıcı, diye yazdı Verna, öyleyse ne yapacağız?

Kısa bir duraklama oldu. Dedim ya evladım, her şeyin yanıtını bilmiyorum. Yalnız şu kadarını söyleyebilirim: Bu son imtihanda hepimizin ayrı bir rolü var ama anahtar Richard. Richard önderimiz. Onun yaptığı her şeyle hemfikir değilim ancak bizi zafere ulaştırabilecek tek kişi kendisi. Galip çıkacaksak onun peşinden gitmeliyiz. Tecrübemizle ona rehberlik etmemeliyiz ya da tavsiyede bulunmamalıyız demiyorum. O bir savaş büyücüsü, bu savaşa girmek için doğru.

Nathan uyardı, kehanetlerde Büyük Boşluk diye anılan bir yer varmış. Bu çatalın sonuna varırsak, kanaatince büyüünün geleceği artık olmayacak, kehanetler bu yüzden o kısmı aydınlatmamış. Bü-

yüden yoksun kalan insanlık ebediyen o bilinmeyende kaybolacak. Jagang dünyayı o boşluğa sürüklemek istiyor.

Şunu sakın aklından çıkarma: Ne olursa olsun, Richard'a sadık kalmalısın. Onunla konuşabilir, salık verebilir, sağduyuya davet edebilirsin ama onunla çatışmamalısın. Richard'a bağlılık, Jagang'ı zihninden uzak tutacak yegâne şey. Bir düş gezgini zihnine sızdığı anda, bir yandaş kaybederiz.

Verna yutkundu. Kalemi tutan eli titriyordu. Anlıyorum. Yardım edebileceğim herhangi bir şey var mı?

Şimdilik söylediklerimi yap yeter. Çabuk olmalısın. Savaş çoktan patlak verdi. Aydındril'de mriswith varmış diye duydum.

Son mesaj karşısında Verna'nın gözleri irileşti. "Sevgili Yaratıcı," dedi yüksek sesle. "Richard'a kuvvet ver."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Verna ışığa gözlerini kısarak baktı. Güneş doğmuştu. Koltuktan homurdanarak kalktı ve kramp girmiş kaslarını gerinerek açtı. Gece geç saatlere dek Başrahibe'yle yazışmıştı, ardından da yatağa gidemeyecek kadar yorgun olduğu için koltuğa kıvrılmış ve uykuya dalmıştı. Verna, Richard ile mriswithin Aydındril'de olduklarını öğrendikten sonra, saray işleri hakkında karşılıklı yazışmışlardı.

Başrahibe, işler nasıl yürütülür, danışmanları, yardımcıları ve diğer rahibeler nasıl idare edilir gibi saray idaresiyle ilgili Verna'nın yönelttiği sayısız soruyu yanıtlamıştı. Ann'in verdiği dersler ufuk açıcıydı.

Verna saray politikalarının kapsamını ve saray yaşamı ile hukukunun neredeyse her safhasının bunun etrafında nasıl şekillendiğini hiç tahmin etmemişti. Kısmen de olsa bir Başrahibe'nin gücü, doğru yandaşlar edinmeye ve görev ile mevki dağılımını muhalefet yaratmayacak biçimde belirlemeye de dayalıydı. Küçük gruplara ayırdıklarında, kendi bölümlerinden sorumlu ve sınırları katı çizilmiş alanlarda geniş karar verme yetkisine sahip olan nispeten nüfuzlu rahibelerin, Başrahibe'ye muhalif tarafa geçmeleri önlenmiş oluyordu. Hangi bilginin saklanıp hangilerinin paylaşılacağı itinayla tespit edilerek zıt gruplar etki ve güç bakımından dengede

tutuluyordu. Bu denge Başrahibe'yi kilit noktası haline getiriyor ve sarayın amaçlarını kontrol altında tutuyordu.

Rahibeler, saraya ve Yaratıcı'ya ihanet etmeleri haricinde, Başrahibe'yi makamından devirmeleri mümkün değilse de eften püften münakaşalar ve güç çekişmeleriyle sarayın çalışmalarını aksatabiliyorlardı. Başrahibe bu enerjiyi kontrol etmek ve kayda değer hedeflere yönlendirmek zorundaydı.

Görünüşe bakılırsa sarayı idare etmek, Yaratıcı'ya hizmet etmek, esasında insanlarla uğraşmak demekti, yalnızca yapılması gereken görevler vermekten ziyade, hizmetlilerin hisleriyle ve hassasiyetleriyle de ilgilenmekti. Verna sarayın idaresini hiç bu gözle değerlendirmemişti. Kendilerini hep büyük bir aile olarak görmüştü, herkes Yaratıcı'nın hizmetinde, Başrahibe'den gelen emirleri tıkrır tıkrır yerine getiriyordu. Bu tıkrır tıkrır işleyiş, öğrendiği kadarıyla, Başrahibe'nin rahibeleri ustalıkla idare etmesi sayesindeydi. Onun sayesinde, hepsi tek bir amaç için çalışıyordu, Verna'nın belli bir düzenin parçası olmaktan memnuniyet duymaya yordduğu şeydi bu.

Annalina'yla konuşmalarından sonra, Verna makamı için kendini daha da yetersiz hissetmiş ama aynı zamanda göreve dört elle sarılmak üzere daha hazırlıklı hale gelmişti. Saray meselelerini en lüzumsuz ayrıntısına kadar bilen Başrahibe'nin birikimine hayret etmişti. Başrahibe Annalina'ya bakarak bu işin çok kolay olduğu izleniminin doğmasına şaşmamalıydı; kadın bu işte ustaydı, yüzlerce topu gülümseyerek havada döndürürürken aynı anda bir çömezin kafasını pırpıslayabilen bir hokkabazdı

Verna esneyerek gözlerini ovuşturdu. Yalnızca birkaç saat uyumuştur ama yapacak işleri vardı, daha fazla yan gelip yatamazdı. Tüm sayfaları silinmiş seyahat defterini kemerine geri sokarak yazıhanesinin yolunu tuttu, giderken de gölde durup yüzüne su çarptı.

Bu kadının kendi dünyalarında ne aradığını merak eden bir çift yeşilbaş ördek, yüzerek yaklaştı. Biraz tur attıktan sonra tüylerini gagalamaya başladılar, belli ki suyu paylaşmak dışında bir niyeti olmadığına memnundular. Yeni ağaran gökyüzü morlu pembeli renkleriyle harikaydı, hava pırıl pırıl, tertemizdi. Öğrendiği şeyler

nedeniyle derinden endişeli olmasına rağmen yine de iyimserliğe kapıldı. Etrafında yeni güne ışıldayan her şey gibi sanki zihni de aydınlanmıştı.

Hangi rahibelerin Bekçi'ye adandıklarını nasıl ortaya çıkaracağı sorusu içini kemirirken ellerindeki suyu silkeledi. Sırf Başrahibe'nin ona güveni tam diye, bir de öyle buyurdu diye, başaracağı anlamına gelmiyordu. İçini çekti, sonra da Başrahibelik yüzüğünü öperek Yaratıcı'ya bir çare göstermesi için yakardı.

Verna, Başrahibe'yi ve onunla konuşmalarından öğrendiklerini Warren'a anlatmak için sabırsızlanıyordu, bir yandan da kederleniyordu çünkü ona kaçıp saklanmasını söylemek zorundaydı. Onsuz nasıl idare edeceğini bilmiyordu. Belki çok uzakta olmayan bir sığınak bulurdu da ara sıra ziyaretine gider, fazla yalnızlık çekmezdi.

Verna, yazıhanesine girdiğinde, yıkılıcakmış gibi duran evrak yığınlarını görünce gülümsedi. Serin sabah havası içeri girsin diye bahçe kapılarını açık bıraktı, yazıhanesi havasız kalmıştı. Hesap pusulalarını istiflemeye koyuldu, evrakları düzene sokup yığınları hizalayarak masanın kenarına yan yana dizdi. İlk kez masanın üzerinde biraz yer açılmış, ahşap masanın rengini görebilmişti.

Verna kapı açılınca kafasını kaldırıp baktı. Phoebe ve Dulcinia, ikisi de başka evraklar kucaklamış halde, onu görünce irkildi.

"Günaydın," dedi Verna neşeli bir sesle.

"Affedin, Başrahibe," dedi Dulcinia. Delici mavi gözleri düzgünce istiflenmiş evraklara takıldı. "Başrahibe'nin bu kadar erken işinin başında olacağını tahmin etmemiştik. Size mani olmayalım. Yapacak bir sürü işiniz vardır. İzin verirsiniz bu getirdiklerimizi de şuraya koyalım."

"Ah evet, lütfen koyun," dedi Verna, eliyle masasına buyur ederek. "Leoma ile Philippa getirdiğinize memnun olacaklar."

"Başrahibe?" dedi Phoebe, toparlak yüzü şaşkındı.

"Ah bilirsiniz canım. Danışmanlarım sarayın yeni yağlanmış bir çark gibi aksamadan işlemesini istiyorlar elbette. Leoma ile Philippa görevlerini çok önemsiyorlar."

"Görevlerini mi?" diye sordu Dulcinia iyice kaşlarını çatarak.

“Hesap pusulaları,” dedi Verna, bunda anlamayacak ne var dermiş gibi. “Sizin gibi bu işte yeni olanların o tür bir sorumluluğu üstlenmesini istemezler. Belki çok çalışıp kendinizi ispatlarsanız, onlara olduğu gibi size de güvenirim. Tabii onlar da uygun görürse.”

Dulcinia somurttukça somurtuyordu. “Philippa ne dedi, Başrahibe? Tecrübemin nesini noksan buluyormuş?”

Verna omuz silkti. “Yanlış anlama, Rahibe. Danışmanlarım sizi hiçbir şekilde küçümsemedi, hatta her fırsatta övüyorlar. Yalnızca hesap pusulalarının çok önemli olduğunu açıkça belirtip onlarla bizzat ilgilenmem gerektiğini ısrarla söylediler. Eminim birkaç yıla kalmaz yelkenleri suya iner, hazır olduğunuza dair bana tavsiye verecek özgüveni bulurlar.”

“Neye hazır olduğumuza dair?” diye sordu Phoebe afallayarak.

Verna elini evrak yığınlarına doğru salladı. “Hesap pusulalarını okuma yükünü hafifletmek Başrahibe’nin yardımcılarının görevidir. Başrahibe sadece arada sırada tasarruflara göz atar, o da yardımcılarının düzgün iş çıkarıp çıkarmadıklarından emin olmak için. Danışmanlarım hesap pusulalarıyla bizzat ilgilenmem için bu kadar ısrar etmelerine bakılırsa belli ki... şey, gücendirmek istemediklerinden eminim, ne de olsa her fırsatta ikinizi de övüyorlar.” Verna dilini şaklattı. “Yine de sürekli anımsatma gereği duyuyorlar, sarayın çıkarları için evraklarla bizzat ilgilenmeliymişim.”

İçerleyen Dulcinia gerilmişti. “Usüle uygun mu diye hesap pusulalarını zaten okuyoruz, hem de her birini. Evraklar konusunda herkesten daha bilgiliyiz. Yaratıcı şahidim, rüyamda bile evrak görüyorum! Gözden kaçırılmış bir şey varsa hemen tespit edip size bildirmiyor muyuz? Hesaplardaki tutarsızlıkları dikkatinize sunmuyor muyuz? Evrak işlerini tek başınıza halletmeniz gerektiğini söylemek o ikisinin üzerine vazife değil.”

Verna salınarak kitaplığa yanaştı ve mahsustan bir cilt arıyormuş gibi yaparak oyalandı. “Eminim sadece sarayın iyiliğini düşünüyorlardır, Rahibe. Bu makamda ne de olsa çok yenisiniz. Bence söylenenleri fazla büyütüyorsunuz.”

“Ben de Philippa kadar yaşlıyım! En az onun kadar deneyimliyim.”

“Rahibe, o seni suçlamadı ki,” dedi Verna en mülayim sesiyle, omzu üzerinden göz atarak.

“Evraklarla ilgilenmeniz gerektiğini söylemiş ya?”

“Şey, evet ama...”

“Yanılıyor. İkisi de yanılıyor.”

“Öyle mi?” diye sordu Verna, kitaplıktan dönerek.

“Elbette.” Dulcinia, Phoebe’ye baktı. “Şu evrakları, hem de hepsini, bir veya iki hafta içinde hesaplar, kayda geçer, istifler ve raflarız, yapamaz mıyız Rahibe Phoebe?”

Phoebe böbürlenerek baktı. “Bence bir haftadan kısa bir sürede bile hallederiz. Bu evrakların altından herkesten daha iyi kalkarız.” Yüzü kızarak Verna’ya göz attı. “Elbette siz hariç, Başrahibe.”

“Sahi mi? Büyük bir sorumluluk bu. Çuvallamanızı istemem. Siz bu işlere bakalı fazla olmadı. Sizce yeterince olgunlaştınız mı?”

Dulcinia burnundan soludu. “Hem de nasıl.” Masaya yaklaşp koca bir yığını kucakladı. “Bunlardan başlayacağız. Bitirdiklerimizi gelip kontrol edin, göreceksiniz, daha önce nasıl yapıyorsak bunun da altından öyle kalkacağız. İşimizin ehliyiz. Görürsünüz.” Kaşlarını çatı. “O ikisi de görecektir.”

“Eh, madem idare edebileceğinizi sahiden düşünüyorsunuz, size bir şans vermeye razıyım. Ne de olsa yardımcılarınızdır.”

“Hem de nasıl.” Dulcinia başıyla masayı işaret etti. “Phoebe, kap bir tane.”

Phoebe koca bir deste evrağı yükledi, dengesini sağlamaya çalışırken de sendeledi. “Yardımcılarının kolayca halledebileceği işlerle uğraşmaktansa Başrahibe’nin daha önemli işleri vardır eminim.”

Verna ellerini bel hizasında kenetledi. “Eh, sizi becerilerinize güvendim de işe aldım. Galiba bu becerilerinizi kanıtlamanıza fırsat vermek en adili. Üstelik, bir Başrahibe’nin yardımcıları sarayın idaresinde hayati önem taşırlar.”

Dulcinia’nın dudakları kurnaz bir gülümsemeyle yayıldı. “Sizin için ne kadar elzem olduğumuzu göreceksiniz, Başrahibe. Danışmanlarınız da anlayacak.”

Verna kaşlarını kaldırdı. “Şimdiden etkilendim rahibeler. Eh, ben de işime bakayım bari. Evraklarla uğraşmaktan danışmanlarımı bir türlü kontrol edememiştım, görevlerini düzgün yaptıklarından emin olmak lazım. Galiba bunu yapmamın zamanı geldi.”

“Evet,” dedi Dulcinia, Phoebe’nin peşinden dışarı çıkarken. “Bence de akıllıca olur.”

Kapı kapanınca Verna derin bir iç çekti. Şu evrakların bittiğini hiç göremeyeceğini sanmıştı. Başrahibe Annalina’ya içinden teşekkür etti. Sırttığını fark edince de somurttu.

Kapıyı tıklatmasına Warren yanıt vermeyince, odasına süzüldü ve yatağının bozulmamış olduğunu gördü. Verna ona kehanetleri ilintilemek üzere mahzende kalmasını emrettiğini anımsayınca yüzünü ekşitti. Zavallı Warren, emrini yerine getireyim derken muhtemelen kitapların üzerinde uyuyakalmıştı. Mezar kazıcıyla konuştuktan sonra çok sinirlenince onunla nasıl konuştuğunu utançla hatırladı. Başrahibe ile Nathan’ın sağ olduklarını bildiği için şimdi rahatlamış ve keyiflenmişti ama öncesinde sinirleri tepesindeydi, hıncını da Warren’dan çıkarmıştı.

Ortalığı ayağa kaldırmak yerine, mahzeni boşaltmasını birinden istemeksizin merdivenleri ve koridorları arşınlamaya koyuldu. Küçük bir yoklama bahanesiyle mahzenleri kısacık ziyaret etmesi ve Warren’a nehirdeki buluşma noktasına gelmesini söylemesi daha güvenliydi. Bu bilgi boş mahzenlerin güvenli ortamında bile dile getirilemeyecek kadar tehlikeliydi.

Belki Warren Karanlık Rahibeleri’ni nasıl ifşa edebileceklerine dair bir fikir bulurdu. Warren’ın zekâsı bazen şaşırtırdı. Onu kovmasını gerektiren görevini anımsayınca vicdan azabını yatıştırır umuduyla yüzüğünü öptü. Onu saraydan derhal uzaklaştırmalıydı.

Buruk bir gülümsemeyle, belki insanın sinirini bozacak kadar pürüzsüz yüzüne birkaç kırışık düşer de saray tılsımının etkisinde aynı kalan Verna’ya biraz yetişir diye düşündü.

Hamilelikten karnı artık iyice burnunda olan Rahibe Becky, bir grup kıdemli çömeze çetrefilli kehanetler hakkında ders ver-mektedir. Geçmişte çatalları takip edilmiş sahte bir kehanetin tehlikesine dem vuruyordu. Bir kehanetteki olay gerçekleştiğinde, akabinde bir de "ikilemli" çatal belirmişse, bu kehanet zincirleme gelişmelerle ayrışıyordu; çatalın bir dalı gerçekten diğer dalı yanlış kehanete dönüşüyordu.

Asıl zorluk diğer her kehaneti, her bir dalla bağdaştırmak-taydı, üstelik bir kehanet belirdiğinde gelişmelerin hangi çatalı izleyeceği önceden kestirilemiyordu. Kehanet bir kez ayrıştıysa, ölü dala bağlanmış her kehanet sahte çıkıyordu, üstelik genellikle birçok kehanetin bağlandığı çatalın hangisi olduğunu belirlemek imkânsızdı. Mahzenler bu ölü dallarla tıkanmış haldeydi.

Verna duvara sindi ve çömezlerin yönelttiği soruları bir süre dinledi. Kehanetler üzerinde çalışan birinin karşılaştığı sorunla-rın boyutunu öğrenmek için sordukları soruların çoğuna yanıt alamayışları onlar için can sıkıcı olmuştu. Rahibelerin kehanetler hakkında zannettiklerinden çok daha az şey bildiklerini söyleyen Warren'ı, Verna şimdi anlıyordu.

Kehanetlerin sahiden de buna doğuştan yatkın bir büyücü tarafından tercüme edilmesi gerekiyordu. Son bin yıldır, Nathan kehanet bildirebilecek beceriye ulaşabilmiş yegâne büyücüydü. Nathan'ın kehanetleri, belki Başrahibe Annalina hariç, hiçbir rahi-benin kavrayamayacağı biçimde anladığını şimdi daha iyi biliyordu. Warren'ın kehanetler konusunda gizli bir kabiliyeti olduğundan da artık emindi.

Rahibe Becky anahtar olaylar ve kronolojiden faydalanarak ilintinin nasıl kurulacağını açıklamayı sürdürürken, Verna, Warren'ın genellikle çalıştığı arka odalara usulca süzüldü ama odaların hepsi boştu, ciltler de raflarına kaldırılmıştı. Verna nereye bakacağına şaşır-dı. Warren'ı bulmakta şimdiye dek hiç zorluk çekmemişti çünkü neredeyse sürekli mahzenlerde olurdu.

Uzun raf sıralarının arasındaki koridorlardan geçerek geri dönerken Rahibe Leoma'ya rastladı. Danışmanı başını eğip gü-

lümseyerek selamladı. Uzun, düz beyaz saçını altın bir tokayla arkadan bağlamıştı. Verna kadının kırışık yüzünde endişe okudu.

“Günaydın, Başrahibe. Yaratıcı bu yeni günü kutsasın.”

Verna sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Teşekkür ederim, Rahibe. Sahiden de güzel bir gün. Çömezler nasıl?”

Leoma genç kadınların ciddiyetle oturduğu masalara bir göz attı. “Hepsi de başarılı rahibeler olacak. Dersleri gözlemliyorum da aralarından teki bile kaytarmıyor.” Bakışlarını Verna’ya çevirmeden sordu, “Warren’a bakmaya mı geldin?”

Verna parmağındaki yüzüğü döndürdü. “Evet. Kendisinden bir ricam olacaktı. Onu buralarda gördün mü?”

Leoma nihayet dönüp baktığında yüzü bariz biçimde endişeliydi artık. “Verna, korkarım Warren burada değil.”

“Anlıyorum. Peki onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?”

Kadın derin bir iç çekti. “Demek istediğim, Verna, Warren gitti.”

“Gitti mi? Ne demek gitti?”

Rahibe Leoma’nın bakışları rafların arasındaki gölgelere kayd. “Yani sarayı terk etti. Sarayın iyiliği için.”

Verna’nın ağzı açık kaldı. “Emin misin? Yanılıyor olmalısın. Belki de...”

Leoma suratına düşen beyaz bir lüleyi geriye itti. “Verna, evvelki gece bana geldi ve gideceğini söyledi.”

Verna dudaklarını ıslattı. “Neden bana gelmedi? Ayrıldığını Başrahibe’ye niye haber vermesin?”

Leoma şalını omuzlarına çekti. “Verna, sana bunu duyuran kişi ben olduğum için üzgünüm ama dediğine göre tartışmışsınız, o da sarayı terk etmesinin en iyisi olacağına karar vermiş. En azından bir süreliğine. Rahatça uzaklaşabilsin diye sana birkaç gün sonra söylemem için yemin ettirdi. Peşinden gitmeni istemiyormuş.”

“Peşinden gitmekmiş!” Verna yumruklarını sıktı. “Ne hakla...” Verna’nın başı dönüyor, olayı kavramaya çalışıyor ve günler önce sarf ettiği sözleri anımsamaya uğraşıyordu. “Ama... ne zaman doneceğini söyledi mi? Sarayın ona ihtiyacı var. Buradaki kitaplardan o anlıyor. Öylece kalkıp gidemez!”

Leoma bakışlarını tekrar kaçırdı. “Üzgünüm Verna ama gitti. Ne zaman döneceğini, hatta dönüp dönmeyeceğini bile bilmiyormuş. Dedğine göre böylesi en iyisiymiş, sen de zamanla anlayacakmışsın.”

“Başka bir şey söyledi mi?” diye fısıldadı umutla.

Kadın başını iki yana salladı.

“Sen de öylece çekip gitmesine izin mi verdin? Vazgeçirmeye çalışmadın mı?”

“Verna,” dedi Leoma nazik bir sesle. “Warren tasmasını çıkardı. Onu Rada’Han’ından kendin azat ettin. Serbest bırakıldıktan sonra sarayı hür iradesiyle terk etmek isteyen bir büyücüyü zorla alıkoyamayız. O özgür bir adam. Onun seçimi, bizim değil.”

Başından aşağı buz gibi sular döküldü. Onu serbest bırakmıştı. Ona bu kadar küçük düşürücü biçimde davranıp da yardım etmek üzere kalmasını nasıl bekleyebilirdi? Warren onun dostuydu, oysa Verna onu birinci yılındaki bir oğlan çocuğu gibi azarlamıştı. O bir çocuk değildi. Bir yetişkindi. Başına buyruk bir adamdı.

Şimdi de gitmişti.

Verna güçlkle konuştu. “Haber verdiğin için teşekkür ederim Leoma.”

Leoma başını salladı, ve Verna’nın omzunu sıkarak teselli ettikten sonra derse dönmek üzere uzaklaştı.

Warren gitmişti.

Mantığı Karanlık Rahibeleri tarafından ele geçirildiğini söylese de için için kendini suçluyordu.

- Verna sendeleyeni adımlarla küçük odalardan birine girdi, taş kapı kapandıktan sonra da külçe gibi bir sandalyeye yığıldı. Baş kollarına düştü ve ağlamaya başladı. Warren’a ne kadar değer verdiği kafasına dank etmişti.

ALTINCI BÖLÜM

Kahlan at arabasının kasasından atladı, yere değer değmez karda yuvarlandı. Ayağa fırladı ve kayalar hâlâ dört bir yanından yağarken çılgınlıkların geldiği yöne doğru koştu. Düşen kayalar dar yolun aşağı tarafındaki ağaçlara çarparak sekiyor, dalları kırıyor ve yaşlı çamların devasa gövdelerine gümbürtüyle tosluyordu.

Sırtını arabanın yan tarafına yasladı. “Yardım edin!” diye haykırdı, gözlerini karartarak ona doğru zaten koşturan adamlara.

Saniyeler içinde yetişmelerinin ardından arabaya abanıp ağırlığını itmeye koyuldular. Adam daha da yüksek sesle haykırdı.

“Durun, durun, durun!” Sanki adamın canını çıkarıyorlardı. “Öylece kalın. Daha fazla kaldırmayın.”

Yarım düzine genç asker arabayı kıpırdatmadan tutmak için uğraştı. Tepesine yığılmış kayalar ağırlığı hatırı sayılır biçimde artırmıştı.

“Orsk!” diye seslendi.

“Buyrun, Sahibe?”

Kahlan irkildi. Hemen arkasında duran tek gözlü koca D’Hara askerini karanlıkta görmemişti.

“Orsk, arabayı sabit tutmalarına yardım et. Kaldırma! Sadece sabit tut.” Orsk iri cüssesiyle diğerlerinin arasında kendine yer açıp

kocaman elleriyle arabanın alt tarafını kavrarken Kahlan arkasındaki karanlık yola döndü. “Zedd! Birisi Zedd’i çağırırsın! Çabuk!”

Uzun saçını kurt kürkü harmanisinden geriye iten Kahlan, dingil göbeğinin altına sıkışmış genç adamın yanına diz çöktü. Ne kadar kötü durumda olduğunu göremeyecek kadar karanlıktı ama kesik kesik solumasına bakarak adamın ağır yaralı olmasından korktu. Ağırlığı üzerinden kaldırmaya kalkıştıklarında niçin daha yüksek sesle haykırdığını çözemiyordu.

Kahlan elini buldu ve iki eliyle kavradı. “Dayan Stephens. Yardım geliyor.”

Adam inleyerek elini sıkınca yüzünü ekşitti. Uçurumdan sarkıyormuşçasına adamın eline sımsıkı yapıştı, ölümün karanlık kucağına düşmesini engelleyen tek şey eliydi sanki. O pes etse bile elini geri çekmeyeceğine yemin etti.

“Beni affedin... kraliçem... sizi alıkoydum.”

“Bir kazaydı. Senin hatan değil.” Adamın bacakları karda kıvrandı. “Kıpırdamamaya çalış.” Boşta kalan eliyle adamın alnındaki saçları geri itti. Dokunuşuyla adam biraz sakinleşince elini onun buz kesmiş yanağında tuttu. “Lütfen, Stephens, kıpırdamamaya çalış. Ağırlığın seni ezmesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum. Seni az sonra oradan çıkaracağız, büyücü de iyileştirecek.”

Elinin altında adamın başını salladığını hissetti. Yakındaki hiç kimsede meşale yoktu, sık dalların arasından sızan cılız ay ışığında sorunun ne olduğunu göremiyordu. Anlaşıldığı kadarıyla arabayı kaldırmak canını daha fazla yakıyordu.

Kahlan doludizgin yaklaşan bir at sesi duydu. Atın binicisi dizginlere hayvanın başını geriye çekecek kadar asıldı ve kayarak durup eyerden atladı. Adam yere iner inmez avucu yukarı dönük sıksa elinde, darmadağınık dalgalı beyaz saçları ile zayıf yüzünü aydınlatan bir alev belirdi.

“Zedd! Çabuk!”

Kahlan aniden beliren aydınlıktan faydalanarak aşağıya bakınca sorunun ciddiyetini gördü. Ani bir yumruk yemişçesine midesi ağzına geldi.

Stephen'in diğ er tarafında diz çöken Zedd, dingin ela gözleriyle tarayarak çabucak bir durum değ erlendirmesi yaptı.

"Araba dağ döküntüsünü tutan bir ağacı sıyırdı," diye açıkladı Kahlan.

Patika dar ve sarptı, karanlıkta virajı dönerlerken kardaki engebeyi görmemişlerdi. Kocamış ağaç gövdesi herhalde   r kt . Dingil çarpınca kütük parçalanmış ve döküntüyü tutan gövdenin devrilmesiyle tepelerine kayalar yuvarlanmıştı.

Kayalar arabanın k cına yanlamasına çarpınca, arka tekerin demir kasnağı donmuş bir girintiye sıkışmış ve arka tekerin parmakları kırılmıştı. Kasnak göbeği Stephens'in ayaklarını yerden kesmiş ve arabanın altına almıştı.

Kahlan, kırık dingilin bitimindeki eğrilmiş göbekten fırlayan sivri kazıkların genç adamı deştiniğini şimdi ışıkta görebiliyordu. Arabayı kaldırmaya çalıştıklarında adamı da kaburgalarına saplanan teker parmaklarıyla beraber kaldırmışlardı.

" zg n m, Kahlan," dedi Zedd.

"Ne demek  zg n m? Mutlaka..."

Kahlan hâlâ tuttuğu elin çoktan gevşemiş olduğunu fark etti. Eğilip bakınca ölümün maskesiyle karşılaştı. Adam artık ruhlara kavuşmuştu.

  reklenen  l m d ygusu içini ürpertti.  l me dokunmak nasıl bir histir biliyordu. şu anda hissettiği oydu. Onu uyanık her anında hissediyordu. Uyuduğunda soğuk dokunuşuyla rüyalarına nüfuz ediyordu. Buz gibi parmaklarını refleks olarak yüzüne sürerek tenini âdeta bir saç teli gibi g dıklayan karıncalanma hissini gidermeye çalıştı ama yüzüne sürtünen hiçbir şey yoktu. Hissettiği şey, büyünün muzip dokunuşuydu, ölüm t lsımının.

Zedd doğruldu, avucundaki alevi en yakınında duran adamın uzattığı bir meşaleye yönlendirerek harlı ateşlerle tutuşturdu. Zedd bir elini emredencesine arabaya uzatırken, diğ er eliyle adamların kenara çekilmesini işaret etti. Adamlar dayadıkları omuzlarını dikkatle geri çektiler ama arabanın aniden devrilme ihtimaline karşı yerlerinden ayrılmadılar. Zedd avucunu yukarı çevirdi, araba kolunun hareketiyle uyumlu olarak birkaç metre havalandı.

“Adamı çıkarın,” diye buyurdu Zedd, ağırbaşlı bir sesle.

Adamlar Stephens’i omuzlarından yakalayıp kaldırarak kazıklardan kurtardı. Dingilin altından çıkarılınca, Zedd elini ters çevirerek arabayı tekrar yere indirdi.

Adamın biri Kahlan’ın yanında dizlerinin üzerine çöktü. “Benim hatam,” diye sızlandı kederle. “Üzgünüm. Ah, sevgili ruhlar! Benim hatam.”

Kahlan sürücüyü paltosundan tutup kaldırdı. “Suçlanacak biri varsa o da benim. Karanlıkta yola devam etmekte ısrar etmemeliydim. Keşke... Senin hatan değil. Bir kazaydı, hepsi bu.”

Gözlerini yumarak arkasını döndü, adamın çığlıkları hâlâ kulaklarındaydı. Kurala bağlı kalmışlar ve yerlerini belli etmemek uğruna meşale kullanmamışlardı. Geçitleri kateden bir grup askeri kimin göreceği belli olmazdı. Takip edildiklerine dair bir delil bulunmasa da, aşırı özgüven ahmaklık olurdu. Sinsice hareket etmek hayat kurtarırdı.

“Onu elinizden geldiğince gömün,” dedi Kahlan adamlara. Donmuş toprağı kazmaya imkân yoktu ama en azından kaya dö-küntülerini kullanarak üzerini örtebilirlerdi. Ruhu huzura kavuşmuştu ve güvendeydi artık. Çilesi sona ermişti.

Zedd subaylardan yolu açmalarını istedi, sonra da Stephens’i bırakacakları bir yer arayan adamlara katıldı.

Artan hareketlilikle yükselen gürültünün ortasında Kahlan, ansızın Cyrilla’yı anımsadı ve arabanın içine geri tırmandı. Üvey ablası, kalın birkaç tane yorgana sarılarak teçhizat yığınlarının arasına saklanmıştı. Kayaların çoğu arabanın arkasına düşmüş, kadını ıskalamış, yorganlar ise teçhizat yığınının engellemediği daha küçük taşlardan korumuştur. Karanlıkta çöken koskoca kayaların altında hiç kimsenin ezilmemesi bir mucizeydi.

Cyrilla’yı arabanın fayton kısmı yerine yük katarına koymuşlardı çünkü hâlâ baygındı. Yük katarına yatırabilecekleri için daha rahat edeceğine kanaat getirmişlerdi. Katar muhtemelen onarılamayacak durumdaydı. Şimdi onu fayton kısmına koymak zorundaydılar, nasıl olsa yolları az kalmıştı.

Patikanın darboğazında adamlar işe koyulmuşlar, subayların talimatları üzerine birbirlerini ite kaka karanlıkta uğraşıyorlardı. Bir kısmı baltaları kapıp ağaçları keser, destek duvarını onarıırken, diğerleri de talimatlara uyarak arabaları yoldan geçirebilsinler diye küçük taşlar ile büyükçe kayaları kenara atıyorlardı.

Kahlan, düşen kayalar Cyrilla'yı hiçbir şekilde yaralamadığı için rahatlamıştı, neredeyse sürekli baygın durumda olmasına da memnundu. Bunca iş arasında bir tek Cyrilla'nın dehşet çılgınlığıyla ağlamaları eksikti çünkü.

Kahlan onun uyanma ihtimaline karşı katarda yolculuk etmişti. Aydındiril'de başına gelenlerden sonra Cyrilla erkek gördüğü an paniğe kapılıyor, Kahlan, Adie veya Jebra onu yatıştırmazsa dehşetle ortalığı ayağa kaldırıyordu.

Aklı başında olduğu nadir zamanlarda Cyrilla, kraliçeliği kabul etmesi için Kahlan'dan defalarca söz vermesini istemişti. Cyrilla halkı için endişeleniyor, onlara yardım edebilecek durumda olmadığını biliyordu. Önderlik edecek durumda olmayan bir kraliçeye bölgesini mahkûm etmeye yanaşmayacak kadar Galea'ya düşküncü. Kahlan bu sorumluluğu gönülsüzce üstlenmişti.

Kahlan'ın üvey ağabeyi Prens Harold, hükümdarlık yükünü üstlenmeye yanaşmıyordu. Onun ve Cyrilla'nın babası Kral Wyborn gibi o da bir askerdı. Cyrilla ile Harold doğduktan sonra, Kahlan'ın annesi Kral Wyborn'u eşi olarak almış ve Kahlan doğmuştu. O bir İtirafçı olarak doğmuştu, İtirafçıların büyüğü ise eften püften kraliyet meselelerine kıyasla öncelikliydi.

"Ne durumda?" diye sordu Zedd, katara tırmanırken bir çıkıntıya takılan cübbesini çekip kurtardı.

"Aynı. Heyelandan etkilenmemiş."

Zedd parmaklarını bir an kadının şakaklarına koydu. "Bedenen hiçbir sorunu yok ama zihni hâlâ o illetin pençesinde." İcini çekip başını iki yana sallayarak bir kolunu dizine dayadı. "Keşke yetenek akıl hastalıklarını tedavi edebilseydi."

Kahlan onun gözlerindeki kızgınlığı okudu. Gülümsedi. "Şükret. Onları da tedavi edebilseydin, yemek yiyecek vakit bulamazdın."

Zedd güldü. Kahlan katarın etrafındaki adamlara göz atınca Yüzbaşı Ryan'ı gördü. Yaklaşmasını işaret etti.

“Buyrun kraliçem?”

“Ebinissia'ya ne kadar kaldı?”

“Dört, bilemediniz altı saat.”

Zedd ona sokuldu. “Gecenin köründe ulaşmak isteyeceğimiz bir yer değil.”

Kahlan onun ne demek istediğini anlayıp başıyla hak verdi. Galea'nın kraliyet kentini tekrar ele geçirmeden önce yapmaları gereken bir sürü iş vardı; en önde geleni de şehre saçılmış binlerce cesedin icabına bakmaktı. Zorlu bir yolculuğun ardından gecenin yarısında karşılaşmayı istedikleri bir manzara değildi. O katliam ortamına geri dönmek için Kahlan can atmıyordu, ne var ki onları orada aramak hiç kimsenin aklına gelmezdi, bir süreliğine emniyette olabilirlerdi. Orayı karargâh olarak kullanıp Orta Diyar'ı tekrar birleştirmeye başlayabileceklerdi.

Yüzbaşı Ryan'a döndü. “Civarda geceyi geçirmek üzere konaklayabileceğimiz bir yer var mı?”

Yüzbaşı yolun ilerisini işaret etti. “Kolcuların dediğine göre biraz ileride küçük bir yayla vadisi varmış. Cyrilla'nın geceyi rahat geçirebileceği terk edilmiş bir çiftlik de bulunuyormuş.”

Yüzüne düşen bir tutam saçı arkaya itip kulağının arkasına kıstırdı. Cyrilla'nın artık “kraliçe” olarak anılmadığı dikkatinden kaçmamıştı. Kraliçe artık Kahlan'dı, Prens Harold ise bunu herkese belletmişti. “Pekâlâ, emri ilet öyleyse. Vadi güvenli hale getirilip kamp kurulsun. Nöbetçiler dik, devriyeler de koy. Eğer civardaki yamaçlarda kimsecikler yoksa, vadi de gözden ıraksa, adamların ateş yakmasına izin verebilirsin ama abartmasınlar.”

Yüzbaşı Ryan gülümsedi ve yumruğunu kalbine götürerek selam durdu. Ateş yakmak lükstü, sıcak yemek adamlara iyi gelecekti. Zorlu yolculuktan sonra bunu hak ediyorlardı. Eve varmalarına az kalmıştı; yarın orada olacaklardı. Ardından işin berbat kısmı başlayacaktı: Ölülerin defnedilmesi ve Ebinissia'nın tekrar düzene sokulması. Kahlan, Ebinissia ayakta durduğu müddetçe İmpatorluk

Düzeni'nin zafer kazanmasına izin vermeyecekti. Orta Diyar şehri geri kazanacak ve şehir tekrar canlanarak karşı koyacaktı.

"Stephens'in icabına baktınız mı?" diye sordu yüzbaşıya.

"Zedd bir yer bulmamıza yardım etti, adamlar icabına bakıyor. Zavallı Stephens. Düzen'le yapılan tüm savaşlarda çarpışmıştı, beş bin kişiyle başlamıştık, her beş akranından dördünün ölümüne tanık oldu, onca şey atlattıktan sonra gitti bir kazada can verdi. Orta Diyar'ı savunurken ölmeyi yeğlerdi eminim."

"Savunarak öldü zaten," dedi Kahlan. "Savaş bitmedi; önemli olsa da sadece bir çatışmayı kazandık. İmpatorluk Düzeni'yle hâlâ savaş halindeyiz, o da savaşa girmiş bir askerdı. Mücadelemizde bize yardım ediyordu, tıpkı savaşta çarpışarak ölenler gibi o da görev sırasında öldü. Fark yok. Orta Diyar'ın bir kahramanı olarak öldü."

Yüzbaşı Ryan ellerini kahverengi ağır yün paltosunun ceplerine soktu. "Bence adamlarım bu sözlerinizi duysalar takdirle karşılar ve yüreklenirlerdi. Yola koyulmadan önce onun mezarında bir çift söz söylemek ister miydiniz? Kraliçenin onu özleyeceğini bilmeleri adamlarım için çok şey ifade edecektir."

Kahlan gülümsedi. "Elbette, Yüzbaşı. Şeref duyarım."

Kahlan işinin başına dönmek üzere uzaklaşan yüzbaşının arkasından bakakaldı. "Karanlık çöktükten sonra yola devam edilmesi için üstelememeliydim."

Zedd onun başını arkadan okşayarak teselli etti. "Kazalar güpegündüz de olur. Daha önce mola vermiş olsaydık sabah da başımıza gelebilirdi, bu kez de hâlâ uyku mahmuruyken yola çıktığın için kendini suçlardın."

"Yine de suçluluk duyuyorum. Bu hiç de adil değil."

Zedd'in gülümsemesinde neşeden eser yoktu. "Kader fikrimizi hiç sormaz zaten."

YEDİNCİ BÖLÜM

Çiftlikte herhangi bir ceset varsa da adamlar Kahlan gelmeden hepsini kaldırmışlardı. Derme çatma yapılmış bir şöminede ateş yakmışlardı ama ısısı metruk evin çivi gibi soğuşunu kırmaya henüz yetmemişti.

Cyrilla arka odadaki bir ot minder kalıntısına itinayla taşınmıştı. İki tane minder yatağın bulunduğu küçücük bir oda daha vardı, muhtemelen çocuklar içindi. Ana odada ise bir masa ve çok az şey. Kahlan, bir dolap ile sandığın kırık parçalarına ve kişisel eşya kalıntılarına bakarak Düzen'in Ebinissia'ya giderken buradan geçtiğini anladı. Adamlarının cesetlere ne yaptığını tekrar merak etti; gece ihtiyacını gidermek için dışarı çıktığında onlara rastlamak istemezdi.

Zedd midelerini ovuşturarak odaya göz gezdirdi.

"Akşam yemeği ne zaman hazır olur?" diye sordu şen şakrak.

Siyah kol yenleri ve kukuletası olan, ağır, bordo bir cübbe giymişti. Kol manşetlerini üç sıra gümüş sırma süslüyordu. Daha kalınca bir altın sırma ise yakayı çevreleyerek önüne kadar iniyordu. Kıyafetinin bel kısmı kırmızı satenden altın tokalı bir kemerle büzülmüştü. Adie'nin kılık değiştirmek için satın almasında ısrar ettiği bu süslü giysilerden Zedd nefret ediyordu. Sade cübbelerini

yeğlerdi ama onlar çoktan kaybolmuştu, tıpkı yoldayken bir yerlerde “kaybettiği” uzun tüylü afili şapkası gibi.

Kahlan elinde olmadan sıırttı. “Bilmem. Ne pişiriyorsun?”

“Ben mi? Pişirmek mi? Şey, galiba...”

“Aman ha, ruhlar bizi bu adamın yemek pişirmesinden esirgesin,” dedi Adie eşikten. “Ağaç kabuğu ve böcek yesek daha iyi.”

Adie aksak adımıyla odaya girdi, peşinden falcı Jebra ve son zamanlardaki seyahatlerinde Zedd ile Adie’yi taşımış arabacı Ahern. Aylar önce Çamur Adamlar’ın köyünden Kahlan’a katılan Chandalen, Kahlan’ın dünyalar arasındaki bir yerde Richard’la harika bir gece geçirmesini takiben ayrılmıştı. Memleketine ve halkına dönmek istemişti. Onu suçlayamıyordu; dostlarını ve sevdiklerini özlemenin ne demek olduğunu bilirdi.

Zedd ve Adie yanındayken sanki tümüyle bir araya gelmişler gibi hissediyordu. Richard onlara yetiştği zaman sahiden de tümüyle bir araya gelmiş olacaktı. Buna muhtemelen henüz haftalar olmasına rağmen, Kahlan her soluk aldığı anda heyecanlanmadan edemiyordu çünkü aldığı her soluk onu tekrar kollarına alacağı anı biraz daha yaklaşıtıyordu.

“Kemikler bu havalar için fazla yaşlı,” dedi Adie, odayı arşınlarken.

Kahlan Adie’nin koluna girip onu ateşe yürütürken basit ahşap bir sandalyeyi çekip peşi sıra sürükledi. Sandalyeyi ateşe yakın koydu ve ısınsın diye kadın sihirbazı oturttu. Zedd’in esas kıyafetlerinin aksine, Adie’nin sade keten cübbeleri, hem de yakasına sarı kırmızı boncuklarla uzmanlık alanını gösteren kadim simgeler işlenmiş olanları, seyahatten sağlam çıkmıştı. Zedd onları her gördüğünde kaşlarını çatıyor, kadının sade cübbeleri seyahati atlatırken kendininkilerinin kaybolmasını daha da tuhaf buluyordu.

Adie hep gülümseyerek bunun bir mucize olduğunu söylüyor ve pahalı kıyafetlerinin içinde Zedd’in şahane göründüğünü ısrarla belirtiyordu. Kahlan kadının onu yeni kıyafetlerle görmekten sahiden hoşlandığından şüpheleniyordu. Gerçi geleneksel kıyafeti gibi bir büyücüye yaraşır türden değildi ama Kahlan da Zedd’in şahane göründüğünü düşünüyordu. Onun gibi kıdemli büyücüler

en sade cübbelerden giyerlerdi. Zedd'den daha kıdemlisi yoktu: İlk Büyücü'ydü o.

"Teşekkür ederim, evladım," dedi Adie, ellerini ateşe yaklaştırtıp ısıtırken.

"Orsk," diye seslendi Kahlan.

Koca adam bir çırpıda yanında bitti. Kayıp gözünün üzerindeki yara izi ateşin ışığında beyaz bir renk almıştı. "Buyur, Sahibe?" Talimatlarını uygulamak üzere pürdikkatti. Emirlerin niteliği onun için hiç önemli değildi, varsa yoksa onu memnun etmek için fırsat kolluyordu.

"Burada hiç tencere yok. Bize bir tane getirebilir misin, biz de biraz akşam yemeği pişirebilelim?"

Adam siyah deri üniformasını gıcırdatarak selam durdu ve bir koşu odadan çıktı. Orsk, İmpatorluk Düzeni ordugâhından gelen bir D'Hara askeriydi. Kahlan'ı öldürmeye çalışmıştı. Boğuşma sırasında Kahlan ona gücüyle temas etmiş, İtirafçıların büyüğü adamın kimliğini ebediyen silmiş ve benliğini körü körüne bir sadakatle doldurmuştu. Bu körlemesine sadakat ve bağlılık Kahlan için yıpratıcıydı, aslında kim ve ne olduğunun sürekli bir andacı.

Adamın eskiden kim olduğunu aklına getirmemeye çalışıyordu: İmparatorluk Düzeni'ne katılmış bir D'Hara askeri, Ebinissia'daki çaresiz kadın ve çocukların katliamına karışmış katillerden biri. İtirafçı Ana olarak, Düzen'deki hiçbir adama merhamet etmeyeceğine ant içmiş, merhamet de etmemişti. Sadece Orsk hâlâ yaşıyordu. Sağ olsa da, Düzen için savaştan o adam çoktan ölmüştü.

Aydındril'den kaçmasına yardım etmek için Zedd'in baş vurduğu ölüm tılsımı yüzünden, Kahlan'ı çok az kişi İtirafçı Ana olarak tanıyordu. Orsk onu sadece sahibesi olarak biliyordu. Tabii ki Zedd, Adie, Jebra, Ahern, Chandalen, üvey ağabeyi Prens Harold ve Yüzbaşı Ryan, onun gerçek kimliğini biliyordu ancak diğer herkes İtirafçı Ana'nın öldüğünü zannediyordu. Onunla beraber savaştan askerler onu sadece kraliçeleri olarak tanıyordu. İtirafçı Ana'yla paylaştıkları anıları bulanıklaşmıştı, savaşa önderlik eden kişinin İtirafçı Ana değil, Kraliçe Kahlan olduğunu anımsıyorlardı.

Karı erittikten sonra, Jebra ile Kahlan tencereye fasulyeleri ve domuz etini ekledi, içine de biraz tatlı kök doğrayıp birkaç kaşık pekmez koydu. Zedd eklenen malzemeleri ellerini ovuşturarak seyreliyordu. Kahlan onun bu çocuksu hevesine güldü ve bir çantadan bir parça bayat ekmek çıkarıp verdi. Adam mutlu oldu ve fasulyeler haşlanırken ekmeğini yedi.

Akşam yemeği pişerken, Kahlan küçük bir sefertasında getirdikleri çorbanın kalanını ısıttı ve Cyrilla'ya götürdü. Duvardaki bir çatlağa sıkıştırdığı çitanın üzerine bir mum yerleştirdi ve sessiz odada yatağın kenarına oturdu. Ilık bir bezle üvey kardeşinin alnını bir süre sildi, Cyrilla gözlerini açınca da sevindi. Panik içindeki gözler hızla loş odayı taradı. Kahlan, Cyrilla'yı çenesinden tutup çevirerek zorla gözlerinin içine baktı.

"Benim, Kahlan, ablacım. Güvendesin, baş başayız. Güvendesin. Sakin ol. Her şey yolunda."

"Kahlan mı?" Cyrilla, Kahlan'ın beyaz kürk harmanisine yağıyordu. "Söz verdin. Sözümden caymayacaksın. Sakın ha."

Kahlan gülümsedi. "Söz verdim mi sözümü tutarım. Ben Galea kraliçesiyim, tacı geri istediğin güne dek kraliçe olarak kalacağım."

Cyrilla rahatlayarak geri yattı, eli hâlâ kürk harmanideydi. "Teşekkür ederim, Kraliçem."

Kahlan onu zorla kaldırıp oturttu. "Haydi bakalım, sana biraz ılık çorba getirdim."

Cyrilla yüzünü kaşıktan öte tarafa döndü. "Aç değilim."

"Kraliçe olmamı istiyorsan öyleymişim gibi davran." Garipseyen Cyrilla'nın yüzü asıldı. Kahlan gülümsedi. "Kraliçen emrediyor. Çorbayı içeceksin."

Cyrilla ancak bu şekilde yiyordu. Yemeğini bitirip de tekrar sarsılarak ağlamaya başlayınca, Kahlan bir tür dalınç haline girip gözleri boşluğa dikilene kadar ona sıkıca sarıldı. Kahlan onu ağır battaniyelerle sıkıca örtüp alnından öptü.

Zedd bir çift fıçı, bir kanepe, ahırdan bir lazımlık ve başka bir yerden de ikinci bir sandalye bulup getirmişti. Adie, Jebra, Ahern, Orsk, Kahlan ve kendisinin beraber yiyecekleri akşam yemeğine

Prens Harold ile Yüzbaşı Ryan'ın da katılmalarını istedi. Ebinissia'ya yaklaşmışlardı ve planları hakkında konuşmaları gerekiyordu. Herkes küçük masanın etrafında toplandı. Kahlan bayat ekmeği bölüştürürken, Jebra da ateşteki tencereden taslara dumanı tüten fasulyeden koydu. Falcı yemeğini bitirince, Kahlan'ın yanındaki alçak kanepeye çöktü, yemek boyunca şaşkın bakışlarını Zedd'den ayırmamıştı.

Prens Harold, uzun gür siyah saçlı ve çam yarması gibi bir adamdı, Kahlan'a babasını anımsatıyordu. Harold kolcularıyla beraber Ebinissia'dan yeni dönmüştü.

"Memleketten ne haberler getirdin?" diye sordu Kahlan.

Adam kalın parmaklarıyla ekmeğini böldü. "Şey," diye iç geçirdi, "Aynen anlattığın gibiydi. Oraya başka birileri uğramamış görünüyor. Sanırım orada emniyette olacağız. Düzen'in ordusu yok edilmişken..."

"Bu bölgedeki kolu," diye düzeltti Kahlan.

Adam elindeki ekmeği sallayarak geçiştirdi. "Başımızın şimdilik derde gireceğini sanmıyorum. Henüz çok fazla adamımız yok ama olanlar da iyi askerler. Önceki gibi kalabalık gelmedikleri müddetçe şehri civar dağlardaki geçitlere konuşlanarak yukarıdan koruyabiliriz. Düzen daha fazla adamı üstümüze salana dek şehri elimizde tutabiliriz bence." Zedd'i işaret etti. "Hem bir de büyücümüz var."

Ağzına kaşık kaşık fasulye tıkmakla meşgul olan Zedd sadece homurdanarak katıldığını belirtirken biraz yavaşladı.

Yüzbaşı Ryan ağız dolusu fasulyeyi yuttu. "Prens Harold haklı. Bu dağları tanıyoruz. Onlar daha büyük bir kuvvetle saldırana dek şehri savunabiliriz. O zamana kadar belki aramıza katılanlar olur, biz de atağa geçebiliriz."

Harold ekmeğini kasesine banıp domuz etinden kaşıkladı. "Adie, sence Nicobarese'den yardım görme şansımız ne kadar?"

"Memleketim keşmekeş içinde. Zedd'le ikimiz oradayken kralın öldüğünü öğrendik. Kan Soyü iktidarı ele geçirmek üzere harekete geçmişti ama halkın hepsi bundan memnun değildi. En çok da kadın büyücüler hoşnutsuzdu. Soy iktidara geçince o kadınlar avlanıp öldürülecekler. Soy'a direnen ordulara katılacaklarını umuyorum."

“İç savaş varken,” dedi Zedd, kaşığı hızla indirip kaldırmaya ara vererek. “Birlikleri Orta Diyar’ın imdadına göndermek akıl kârı değil.”

Adie içini çekti. “Zedd haklı.”

“Kadın büyücülerin en azından bir kısmı yardım etmeye yanaşmaz mı?” diye sordu Kahlan.

Adie fasulyesini karıştırdı. “Belki.”

Kahlan üvey kardeşine baktı. “Ama başka bölgelerden çağırabileceğiniz birlikler var.”

Harold başıyla doğruladı. “Elbette var. En azından altmış, yetmiş bin asker, hatta yüz bin kadarı silah altına alınabilir. Gerçi hepsi iyi eğitilmiş ve donanımlı değil ama olsun. Onlara çekidüzen vermemiz zaman alır ama onu da hallettikten sonra Ebinissia hatırı sayılır bir kuvvet haline gelir.”

“Daha önce burada hemen hemen o kadardık,” diye anımsattı Yüzbaşı Ryan, başını kâsedan kaldırmadan. “Ama kâfi gelmedi.”

“Doğru,” dedi Harold ekmeğini sallayarak. “Ama bu sadece başlangıç.” Kahlan’a baktı. “Daha fazla bölgenin birleşmesini sağlayabilirsin değil mi?”

“Öyle umuyoruz,” dedi Kahlan. “Orta Diyar bölgelerini seferber etmeliyiz ancak öyle şansımız olur.”

“Peki ya Sanderya?” diye sordu Yüzbaşı Ryan. “Kargılı birlikleri Orta Diyar’ın en iyisi.”

“Lifany de var,” dedi Harold. “Bir sürü silah yapıyorlar, kullanmasını da biliyorlar.”

Kahlan ekmeğinin yumuşak içini çimdirek kopardı. “Sanderya yazın koyun sürülerini otlatabilmek için Kelton’a muhtaç. Lifany de Kelton’dan demir satın alıp onlara tahıl satıyor. Herjborgue yün için Sanderya’ya muhtaç. Bence hepsi Kelton’un peşine takılır.”

Harold kaşığıyla fasulyeleri böldü. “Ebinissia’ya saldıranların arasında Kelt ölüleri vardı.”

“Galealılar da.” Kahlan ekmeği ağzına atıp bir süre çiğneyerek adamın kaşığını bıçak gibi sıkıca kavramasını seyretti. Adam kızgın bakışlarını tabağına eğdi.

“Birçok bölgedeki katiller ve isyancılar onlara katıldı,” dedi Kahlan, yutkunduktan sonra. “Ancak bu demek değildir ki memleketleri de katılacak. Keltonlu Prens Fyren bölgesini İmparatorluk Düzeni’ne adamıştı ama öldü. Kelton’la savaş halinde değiliz; onlar da Orta Diyar’ın bir parçası. İmparatorluk Düzeni’yle savaştayız. Dayanışmalıyız. Kelton bize katılırsa diğerleri haydi haydi katılır ama Düzen’e geçerse, diğerlerini bize katılmaya ikna etmekte zorlanırız. Kelton’u kazanıp saflarımıza çekmeliyiz.”

“Bahse girerim Kelton Düzen’e katılır,” dedi Ahern. Herkes ona döndü. Omuz silkti. “Ben Kelt’im. Taht neredeyse peşinden giderler; halkımın tarzı bu. Fyren’in ölümüyle tahtın vârisi Düşes Lumholtz olacaktır. O ve kocası düğ, kim olduğuna bakmaksızın kazanacağını düşündükleri tarafa geçecektir. En azından kadın hakkında duyduklarımı bakarak kanaatim budur.”

“Saçmalık!” Harold kaşığını bıraktı. “Her ne kadar Keltanlara güvenmesem de –üstüne alınma Ahern– düzenbazlıklarını bilsem de özünde onlar da Orta Diyarlı. İhtilafı bir sınırdan yer alan herhangi bir tarladan çöp çıksa hemen atlayıp burası Kelt toprağı derler, yine de halkı hâlâ Orta Diyarlıdır.

“Ruhlar biliyor ya, Cyrilla’yla takışmalarımız oldu ama başımız sıkıştığında hep birbirimize destek olduk. Aynı şey topraklarımız için de geçerli; D’Hara geçen yaz saldırdığında bazı fikir ayrılıklarımıza rağmen Kelton’u korumak için beraber savaştık. Orta Diyar’ın geleceğı söz konusu olduğunda bizden yana çıkacaklardır. Orta Diyar, tahta yeni geçmiş birinin insafına bırakılamayacak kadar önemlidir.” Harold kaşığını kaldırıp Ahern’e doğru salladı. “Buna diyecek lafın var mı?”

Ahern omuz silkti. “Yok galiba.”

Zedd’in gözleri iki adam arasında mekik dokuyordu. “Buraya tartışmak için gelmedik. Bir savaş vermek için buradayız. Düşüncelerini dile getirmekten çekinme Ahern. Bir Kelt olarak bizden daha çok şey biliyorsundur.”

Ahern rüzgâr yanığı yüzünü kaşıyarak Zedd’in sözlerini tarttı. “Tüm Kelt güçlerinin başkumandanı General Baldwin, komutanları Bradford, Cutter ve Emerson kraliyetin izinden gideceklerdir.

Adamları tanımam etmem, alt tarafı bir arabacıyım ben ama çok yer gördüm, çok şey işittim, herkes aynı şeyleri konuşuyor. İnsanlar bununla ilgili bir fıkra bile uydurmuş: Kraliçe bir gün tacını pencereden atmış, taç da bir geyiğin boynuzuna takılmış, bir ay geçmeden tüm ordu geyik gibi çayırlarda otlamaya başlamış.”

“Peki işittiklerine dayanarak, bu kraliçe olacak düşesin Orta Diyar’ı parçalama uğruna bile olsa, iktidar için Düzen’e katılacağına sahiden inanıyor musun?” diye sordu Zedd.

Ahern omuz silkti. “Fikrimi soruyorsanız, bence öyle olacak.”

Kahlan bir tatlı kökü kaşıklarken başını kaldırmadan konuştu. “Ahern haklı. Cathryn Lumholtz’u tanırım, kocası dükkân de. Kocasına akıl danışsa bile başına buyruk bir kraliçe olacaktır. Prens Fyren kral olacaktı. Ne olursa olsun bizden yana çıkacağını sanıyordum ama Düzen’den birisi onu kendi taraflarına çekti, o da bize ihanet etti. Eminim Düzen, Cathryn Lumholtz’a da aynı tekliflerle yanaşacaktır. O da iktidar beklentilerini karşılayan bu teklifleri cazip bulacaktır.”

Harold masanın öbür tarafına uzanıp biraz daha ekmek aldı. “Bunu yaparsa, Ahern de haklıysa, Kelton’u kaybettik demektir. Kelton’u kaybedersek, bizi enkaza dönüştürecek ilk darbeyi yeriz.”

“Bu iyiye alamet değil,” diye belirtti Adie. “Nicobarese’nin başı belada, Ebinissia’da ordusunun çoğu öldürülen Galea zayıfladı, Kelton da Düzen’e meyilli, o da katılırsa ticaret ortağı olan birçok bölge peşinden gider.”

“Üstelik başkaları da var...”

“Yeter.” Kahlan’ın sakın ama bariz buyurgan sesi masaya bir sessizlik çökmesine neden oldu. Üstesinden gelinmeyecekmiş gibi görünen bir sorunla bocaladıklarında Richard’ın hep söylediği şeyi anımsadı: Çözümü düşün, sorunu değil. Aklın sürekli niye kaybedeceğini düşünmekle meşgulsa, nasıl kazanacağını düşünemiyorsun demektir.

“Orta Diyar’ı niye seferber edemeyeceğimizi ve niye kazanamayacağımızı söyleyip durmayın. Sorunları zaten biliyoruz. Çözümleri tartışmamız lazım.”

Zedd kaşığını ağzına götürürken gülümsedi. “Ağzına sağlık, İtirafçı Ana. Bence bazı fikirler üretmeliyiz. Mesela, Orta Diyar’a her ne pahasına olursa olsun sadık kalacak bir dizi küçük bölge var. O bölgelerin temsilcilerini Ebinissa’da toplayıp konseyi yeniden kurmaya başlamalıyız.”

“Doğru,” dedi Kahlan. “Kelton kadar güçlü olmayabilirler ancak sayıları yabana atılamaz.”

Kahlan kürk mantosunun önünü açtı. Çatırdayarak yanan ateş odayı ısıtmaya başlamıştı. Sıcak yemek de içini ısıtmıştı ama onu asıl terleten şey endişeydi. Aralarına Richard’ın katılması için sabırsızlanıyordu; onun önerecek bir fikri mutlaka olurdu. Richard onların yaptığı gibi asla oturup olan bitenleri tartışmazdı. Kahlan tabaklarının üzerine eğilmiş, asık suratlarla önlerindeki seçenekleri düşünen diğerlerini seyretti.

“Eh,” dedi Adie, kaşığını bırakarak. “Nicobareseli birkaç kadın büyücünün bize katılmasını elbette sağlayabiliriz. Elimiz güçlenir. Bazıları savaşmayı reddetse de, ne de olsa görüşlerine aykırı, başka şekillerde yardımcı olmaktan kaçınmayacaklardır. Soy’un ya da müttefikleri İmpatorluk Düzeni’nin Orta Diyar’ı ele geçirdiğini görmeyi hiçbiri istemez. Geçmişteki acı günleri çoğu anımsıyor, tekrar aynı şeyleri yaşamak istemezler.”

“Güzel,” dedi Kahlan. “Bu iyi. Oraya gidip bize katılmaları için ikna edebilir misin, belki düzenli ordunun da yardımını alırsın, ne dersin? Sonuçta iç savaş daha büyük bir savaşın parçasıdır, en azından bazıları Orta Diyar’a yardıma yanaşmazsa direnişin arkası gelmez.”

Adie’nin bembeyaz gözleri Kahlan’ı bir süre tarttı. “Bu kadar önemli bir şey için elbette denerim.”

Kahlan başını salladı. “Teşekkür ederim, Adie.” Diğerlerine baktı. “Başka fikri olan var mı?”

Harold kaşlarını düşünceli bir ifadeyle çatarak bir dirseğini masaya dayadı. Kaşığını sallayarak konuştu. “Sanırım küçük bölgelere resmi bir heyet olarak birkaç subay gönderirsem, Ebinissia’ya temsilci göndermeleri için ikna edilebilirler. Çoğu Galea’ya büyük

saygı duyuyor, özgürlüklerini Orta Diyar'ın nasıl koruduğunu da biliyorlar. İmdatımıza yetişeceklerdir.”

“Belki de,” dedi Zedd kurnaz bir gülümsemeyle. “İlk Büyücü olarak şu Kraliçe Lumholtz'u ziyaret edersem, tabii mahzuru yoksa, onu Orta Diyar'ın sahipsiz olmadığına dair ikna edebilirim.”

Kahlan, Cathryn Lumholtz'u tanırdı, yine de Zedd'in önerisiyle beliren umut ışığına sırt dönmek istemiyordu. Sorunları düşünmek yerine çözüm önermeleri gerektiğini söyleyen kendisiydi.

Onu dehşetin pençesinde tutan şey, İtirafçı Ana kimliğiyle Orta Diyar'ı kaybetmiş olduğu düşüncesiydi.

Akşam yemeği bitince, Prens Harold ve Yüzbaşı Ryan adamlarına bakmaya gitti. Ahern uzun paltosunu geniş omuzlarına attı ve atları kolağan edeceğini söyledi.

Onlar gittikten sonra Zedd, tabakları toplamasında Kahlan'a yardım etmek üzere kalkan Jebra'yı kolundan yakaladı.

“Bana her baktığında ne gördüğünü artık anlatmak ister misin?”

Jebra mavi gözlerini ondan kaçırıp masadan bir kaşık daha aldı. “Önemli bir şey değil.”

“Mahzuru yoksa ona ben karar vereyim.”

Kadın durdu, en sonunda dönüp baktı. “Kanatlar.”

Zedd tek kaşını kaldırdı. “Kanatlar mı?”

Kadın başıyla doğruladı. “Seni kanatlı görüyorum. Gördün mü? Hiçbir anlamı yok. Abuk subuk bir sanrı olmalı. Dedim ya, bazen öylelerini de görürüm.”

“Bu kadar mı? Sadece kanatlar mı?”

Jebra saman sarısı kısa saçlarını karıştırdı. “Şey, bu kanatlarla havalanıyorsun, sonra da kocaman bir ateş topunun içine düşüyorsun.” Göz kenarlarındaki incecik kırışıklar derinleşti. “Büyücü Zorander, anlamını bilmiyorum. Bu bir olgu değil –görülerimin bazen nasıl işlediğini biliyorsun– bir dizi olayın hissedilmesi. Ne anlama geldiklerini bilmiyorum, hepsi karman çorman.”

Zedd kolunu bıraktı. “Teşekkür ederim, Jebra. Başka bir şey öğrenecek olursan bana söyler misin?” Kadın başıyla onayladı. “Ama hemen. Yardımcı olabilecek her şeye ihtiyacımız var.”

Kadın bakışlarını yere eğerek tekrar başını salladı. Başıyla Kahlan'ı işaret etti. "Daireler. İtirafçı Ana'nın daireler çizerek koştuğunu görüyorum."

"Daireler mi?" diye sordu Kahlan yaklaşıarak. "Niye daireler çizerek koşuyorum?"

"Bilemiyorum."

"Eh, ben de zaten şu anda Orta Diyar'ı seferber etmek için bir yol bulmaya çalışırken daireler çiziyormuşum gibi hissediyorum."

Jebra umutla başını kaldırıp baktı. "Sebebi bu olabilir."

Kahlan ona gülümsedi. "Belki de öyledir. Sana hep felaket malum olacak değil ya."

Masayı temizleme işine geri dönmüşlerdi ki Jebra tekrar konuştu. "İtirafçı Ana, ablanızın yanında ip falan bırakmamalıyız."

"Ne demek istiyorsun?"

Jebra bir nefes koyverdi. "Kendini asmayı hayal ediyor."

"Yani onun kendini astığını mı gördün?"

Jebra endişeyle Kahlan'ın koluna dokundu. "Ah hayır İtirafçı Ana, öyle bir şey görmedim. Sadece halesini görebiliyorum, bunu hayal ettiğini görüyorum. Kendini asacağı anlamına gelmiyor, sadece gözümüzü ondan ayırmamalıyız ki iyileşmeden önce öyle bir şeye kalkışmasın."

"Makul bir tavsiye," diye belirtti Zedd.

Jebra kalan ekmeği bir çıkına bağladı. "Bu gece onunla uyuyacağım."

"Sağ ol," dedi Kahlan. "Bırak da temizliği ben bitireyim, sen de yatağa git, belki uyanır."

Jebra yatağını alıp Cyrilla'nın odasına geçtikten sonra Zedd, Adie ve Kahlan ev işlerini paylaştı. İşleri bitince, Zedd ateşin önüne Adie için bir sandalye çekti. Kahlan parmaklarını gevşekçe önünde kenetledi ve durup ateşi seyretti.

"Zedd, küçük bölgeleri Ebinissia'daki konseye çağırarak için heyet gönderdiğimizde bu çağırışı İtirafçı Ana'nın resmi kimliğiyle yapsak onları ikna etmek daha kolay olur."

Zedd sonunda sessizliğini bozdu. “Hepsi İtirafçı Ana’yı öldü zannediyor. Hayatta olduğunu öğrenmelerine izin verirsek bir hedef haline gelirsın, o zaman da yeterince güçlü bir kuvvet toplamamıza kalmadan Düzen tepemize biner.”

Kahlan döndü ve onu cübbesinden tuttu. “Zedd, ölü zannedilmekten bıktım.”

Adam kolunu tıptıladı. “Sen Galea kraliçesisin, şimdilik nüfuzunu bu şekilde kullanabilirsin. İmpatorluk Düzeni hayatta olduğunu keşfederse başımız üstesinden gelemeyeceğimiz kadar belaya girer.”

“Orta Diyar’ı birleştireceksek İtirafçı Ana’ya ihtiyaçları var.”

“Kahlan, dışarıdaki askerlerin hayatını tehlikeye atacak bir şey yapmak istemediğini biliyorum. Pahalıya patlayan bir savaş yeni atlattılar; henüz yeterince güçlü değiller. Daha fazla yandaş toplamamız lazım. Eğer herhangi biri senin İtirafçı Ana olduğunu bilirse, bir hedef haline gelirsın, onlar da seni korumanın derdine düşer. Savaşacaksanız bari haklı gerekçeleri olsun. Şu an derdimiz yeterince başımızdan aşkın zaten.”

Kahlan parmak uçlarını birbirine bastırarak gözlerini ateşe dikti. “Zedd, ben İtirafçı Ana’yım. Yönetimdeyken Orta Diyar’ın yıkımına tanıklık eden İtirafçı Ana olmaktan korkuyorum. Bir İtirafçı olarak doğdum. Benim için bir vazifeden öte. Beni ben yapan şey.”

Zedd kolunu omzuna atarak sarıldı. “Sen hâlâ İtirafçı Ana’sın. Şimdilik kimliğini bu yüzden saklamalıyız. İtirafçı Ana’ya ihtiyacımız var. Zamanı gelince Orta Diyar’ı tekrar idare edeceksın, her zamankinden çok daha güçlü bir Orta Diyar’ı. Sabret.”

“Sabır,” diye mırıldandı.

“Eh, ne demişler,” dedi Zedd sırtarak. “Sabırda keramet vardır, biliyorsun.”

“Zedd haklı,” dedi Adie sandalyesinden. “Bir kurt, sürüye kurt olduğunu ilan etseydi hayatta kalamazdı. Kurt saldırısı tasarlar, peşinde bir kurt olduğu ise avının ancak son anda haberi olur.”

Kahlan kollarını ovuşturdu. Dahası da vardı, başka bir gerekçesi daha.

“Zedd,” diye fısıldadı ıkına sıkıla. “Bu tılsıma daha fazla katlanamıyorum. Beni delirtiyor. Sürekli onu hissediyorum, sanki ölüm hep tenimi gıdıklıyor.”

Zedd onun başını tutup omzuna yasladı. “Kızım da aynı şeyi söylerdi. Hatta tıpatıp aynı sözleri kullanmıştı, ‘ölüm sanki tenimde geziyor’ diye.”

“Onca yıl nasıl katlandı?”

Zedd içini çekti. “Eh, Darken Rahl ona tecavüz edince, hayatta olduğunu anlarsa peşine düşeceğini biliyordum. Başka seçeneğim yoktu. Onu korumayı, Rahl’ın peşine düşmekten daha çok istiyordum. Onu Orta Diyar’a götürdüm, orada Richard doğdu, saklanmak için bir gerekçe daha. Darken Rahl’ın bundan haberi olsaydı Richard’ın peşine de düşerdi, bu yüzden kızım katlandı.”

Kahlan ürperdi. “Onca yıl. Ben dayanamazdım. Nasıl katlanabildi?”

“Şey, bir bakıma başka çıkar yolu yoktu, bir bakıma da zamanla alıştığını, ilk baştaki kadar kötü olmadığını söylemişti. His zamanla kanıksanıyor. Alışacaksın, ayrıca bu tılsıma onun kadar uzun süre maruz kalmayacağını umuyorum.”

“Umarım öyledir,” dedi Kahlan.

Şömine alevinin ışığı Zedd’in sıksa yüzünde oynaşıyordu. “Richard’a sahip olmanın yükünü hafiflettiğini de söylemişti.”

Sırf isminin yüksek sesle sarfedilmesi bile Kahlan’ın yüreğini ağzına getirdi. Sırıttı. “Kesinlikle faydası var.” Zedd’in koluna yapıştı. “Yakında burada olur. Onu hiçbir şey alıkoymayacaktır. Taş çatlaşa birkaç hafta içinde gelir. Sevgili ruhlar, o kadar uzun süre nasıl bekleyeceğim?”

Zedd güldü. “En az oğlan kadar sabırsızsın. Birbiriniz için yaratılmışsınız.” Kahlan’ın saçını geriye itti. “Yüzünde şimdiden güller açtı güzelim.”

“Öyleyse Richard aramıza katılıp da Orta Diyar’ı seferber etmeye koyulduğumuzda bu ölüm tılsımını kaldırabilirsin. Orta Diyar da tekrar bir İtirafçı Ana’ya kavuşur.”

“Hele o gün bir gelsin bakarız.”

Kahlan kaşlarını çattı. “Zedd, Kraliçe Cathryn’le görüşmeye gittiğinde bu tılsımı kaldırmam gerekirse nasıl yapabilirim?”

Zedd alevlere baktı. “Yapamazsın. İtirafçı Ana olduğunu ilan etmeye kalkışırsan insanlar İtirafçı Ana olduğunu ilan eden Jebra’ya ne kadar inanırlarsa sana da o kadar inanırlar. Sırf kim olduğunu beyan ettin diye tılsım kalkmaz.”

“Öyleyse nasıl kurtulacağım bundan?”

Zedd içini çekti. “Sadece ben kaldırabilirim.”

Kahlan ani bir korkuya kapıldı. Dile getirmeye çekiniyordu ama Zedd’in başına bir şey gelirse bu tılsımın içinde kapana kısılacaktı.

“Ama tılsımı kaldırmanın mutlaka başka bir yolu vardır. Richard mesela?”

Zedd başını iki yana salladı. “Richard büyücülüğü öğrenmiş olsaydı bile ağı kaldıramazdı. Sadece ben yapabilirim.”

“Tek yolu bu mu?”

“Evet.” Tekrar gözlerine baktı. “Tek bir istisnayla. Yetenekli biri gerçek kimliğini ortaya çıkarmadıkça tabii. Öyle birisi seni görüp de kim olduğunu anlarsa ve ismini yüksek sesle dile getirirse, tılsım kırılır ve herkes kimliğini tekrar anımsar.”

Buna ihtimal yoktu. Kahlan karalar bağladı. Çömeldi ve ateşe bir odun daha attı. Ölüm tılsımından kurtulmasının tek çaresi Zedd’in eline bakıyordu, o da uygun görüp hazır hissedene dek kaldırmayacaktı.

İtirafçı Ana olarak bir büyücüye ikisinin de yanlış olduğunu bildiği bir şeyi yapmasını emretmeyecekti.

Kahlan dönerek uçuşan kıvılcımları seyretti. Neşelendi. Richard’a yakında kavuşacak, o zaman bu kadar kafaya takmayacaktı. Richard’la beraberken tılsımı düşünemeyecekti çünkü onu öpmekle meşgul olacaktı.

“Komik olan nedir?” diye sordu Zedd.

“Ne? Ah, hiç.” Kalktı ve ellerini pantolonuna sildi. “Gidip adamları kolaçan edeyim. Belki soğuk hava şu tılsım mevzusunu kafamdan uzaklaştırır.”

Soğuk hava iyi geldi. Küçük çiftlik evinin avlusunda durup derin bir nefes aldı. Odun dumanı güzel kokuyordu. Yolda geçirdikleri günleri anımsadı. Ayakları ve parmaklarının donduğu, kulaklarının acı soğuktan yandığı, sürekli burnunun aktığı o günlerde ateşin sıcaklığını çağrıştırdığı için odun dumanının hayalini kurmuştu.

Kahlan evin önündeki tarlayı arşınladı. Yıldızlara baktı. Soluğu buhar olup havada bir süre asılı kalıyordu. İlerdeki vadide tek tük göze çarpan küçük ateşleri seçebiliyor, ateşlerin başına toplanıp laflayan adamların mırıldanmalarını işitebiliyordu. Bu gece onların da ateş yakabildiğine memnundu. Çok yakında Ebinissia'da olacaklar ve tekrar ısınacaklardı.

Kahlan tılsımı unutmaya çalışarak soğuk havayı derin derin içine çekti. Gökyüzü yıldızlarla pırıl pırıldı, devasa bir ateşten dağılan kıvılcımlar gibi. Richard'ın şimdi ne yaptığını merak etti, doludizgin yolda mıydı yoksa uyuyor muydu. Gözünde tütüyordu ama bir yandan da uykusuz kalmamasını diliyordu. Nihayet kavuştuklarında Kahlan onun kollarında uyuyabilecekti. Bu düşünceyle sırıttı.

Yıldızların önünden bir karaltı geçince Kahlan kaşlarını çatı. Kararmalarıyla tekrar göz kırpmaya devam etmeleri bir olmuştu. Sahiden bir anlığına söndüklerini mi görmüştü? Hayal gücü olmalıydı herhalde.

Bir şeyin yere gümbürtüyle konduğunu duydu. Alarm veren çıkmadı. Savunma hattını ortalığı velveleye vermeden sadece bir tek şey delebilirdi. Tüyleri aniden diken diken oldu ve bu kez sebebi tılsım değildi.

Kahlan bıçağını çekti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Parlayan yeşil gözleri gördü. Ölgün ay ışığı ve yıldızların cılız aydınlığı sayesinde, koca bir gövdenin yaklaştığını gördü. Kahlan çığlık atmak istedi ama sesi çıkmadı.

Dev hayvanın dudakları gerilince ortaya çıkan sivri dişleri gördü. Bir adım geriye sendeledi. Bıçağın kabzasını öyle sıkı kavramıştı ki parmakları ağrıyordu. Çevik davranır da paniğe kapılmazsa bir şansı olabilirdi. Acaba seslense Zedd duyar mıydı? Hiç duyan olur muydu? Duysalar bile çok uzaktaydılar. Zamanında yetişemezlerdi.

Loş ışıktaki görebildiği kadarıyla cüssesinden bunun kısa kuyruklu bir gar olduğunu anladı. Kısa kuyruklu gar türünün en zekisi, en irişi ve en ölümcül olanıydı. Sevgili ruhlar, ne olurdu sanki uzun kuyruklu gar olsaydı?

Kahlan'ın bakışları altında yaratık göğsündeki bir şeyi tuttu. Niye öylece duruyordu ki? Kan sinekleri neredeydi? Yaratık yere baktı, Kahlan'a baktı, sonra tekrar yere. Gözleri yemyeşil parlıyordu. Dudakları daha da gerildi. Gurultulu bir ses çıkarınca ağzından buhar çıktı.

Kahlan'ın gözleri irileşti. Yoksa bu? "Gratch?"

Gar aniden neşeyle uluyup kanatlarını çırparak hop hop zıplamaya başladı.

İçine su serpilen Kahlan gevşedi. Bıçağını kınına geri soktu ve kocaman hayvana yaklaştı ama hâlâ temkinliydi.

“Gratch? Sen misin Gratch?”

Gar kocaman biçimsiz kafasını çılgınlar gibi salladı. “Grrrratch,” Kahlan’ın göğüs kafesini titreten tok bir sesle kükredti. Her iki pençesiyle göğsünü yumrukladı. “Grrrratch!”

“Gratch, seni Richard mı yolladı?”

Richard’ın adı geçince garın kanatları daha da enerjik çırpıldı.

Kahlan yaklaştı. “Seni Richard mı yolladı?”

“Grrrratch sevooo Raaaach aaarg.”

Kahlan gözlerini kırptırdı. Gratch’ın konuşmaya çalıştığını Richard anlatmıştı. Birden kıkırdadı. “Kahlan da Richard’ı seviyor.” Kendi göğsüne vurdu. “Ben Kahlan, Gratch. Seninle tanıştığıma çok sevindim.”

Gar ona doğru atılıp da tüylü kollarıyla kucaklayarak ayaklarını yerden kesince Kahlan’ın nefesi kesildi. İlk düşüncesi hayvanın onu kesinlikle ezeceği oldu ama onu pürüzsüz göğsünde tutarken şaşırtıcı biçimde nazikti. Kahlan kollarını kocaman gövdesinin yanlarından uzatarak garı böğründen kucakladı. Kolları tam olarak sarılmaya yetmiyordu.

Kahlan böyle bir şey yapacağını hayal bile edemezdi ama şimdi neredeyse ağlamak üzereydi çünkü Gratch Richard’ın dostuydu ve Richard garı Kahlan’a göndermişti. Richard’ın bir kucaklama hediye etmesi gibi bir şeydi bu.

Gar onu itinayla yere indirdi. Onu parlak yeşil gözleriyle inceledi. Hantal yaratık uzanıp kocaman ölümcül pençesiyle onun saçını okşarken Kahlan da bir elini onun tüylü böğründe gezdirdi.

Kahlan başını kaldırıp sivri dişli kırıksık surata sırtarak baktı. Gratch guruldar gibi bir ses çıkardı. Karşılıklı birbirlerini severlerken kanatları hoşnutlukla yavaşça inip kalkıyordu.

“Burada bizimle güvendesin, Gratch. Richard senden bahsetmişti. Dilimizi ne kadar anladığını bilmiyorum ama dostlar arasındasın.”

Dudakları tekrar gerilip sivri dişleri meydana çıkınca, Kahlan birden bunun bir gülümseme olduğunu anladı. Şimdiye dek gördüğü en çirkin gülümsemeydi ama onun da sırtıtmasına yol açan masumane bir niteliği vardı. Garların gülümseyebileceği hayatta aklına gelmezdi. Sahiden de bir mucizeydi bu.

“Gratch, seni Richard mı yolladı?”

“Raaaach aaarg.” Gratch göğsüne vurdu. Kanatlarını öyle hızlı çırpı ki ayakları bir anlığına yerden kesildi. Sonra uzanıp Kahlan’ın omzunu tıptıladı.

Kahlan’ın ağzı açık kaldı. Gar ona bir şey söylemiş ve o da anlamıştı. “Richard beni bulman için mi yolladı?”

Anladığı için Gratch sevinçten çılgına döndü. Onu tekrar kucaklayıp kaldırdı. Kahlan tüm bu olanların mucizevi doğasını kahkahalarla gülerek karşıladı.

Gar onu tekrar yere indirince sordu, “Beni bulman zor oldu mu?”

Gar sızlanıp omuz silkti.

“Biraz zor muydu?”

Gratch başıyla doğruladı. Kahlan birçok farklı dil biliyorsa da bir garla iletişim kurduğu fikri karşısında tekrar gülmeden edemedi. Kafasını hayretle iki yana salladı. Richard’dan başka kim bir garla dost olabilirdi ki?

Kahlan hayvanın tek tırnağını tuttu. “Gel eve girelim. Tanışmanı istediğim birisi var.”

Gratch guruldayarak tıpış tıpış peşine takıldı.

Kahlan eşikte durakladı. Zedd ile Adie ateşin yanındaki sandalyelerinden başlarını çevirip baktı.

“Sizi bir dostla tanıştırayım,” dedi ve tek tırnağından tuttuğu Gratch’ı peşinden içeri soktu. Gar sığmak için kanatlarını katladı ve eşikten eğilerek geçti, içeri girer girmez de tüm ihtişamıyla

arkasında doğruldu, alçak tavan yüzünden biraz iki büklüm duruyordu yine de.

Zedd sıska kollarıyla bacaklarını çırparak sandalyesinden geriye yuvarlandı.

“Zedd, kes şunu. Onu korkutacaksın,” diye azarladı Kahlan.

“Ben mi korkutacaktım!” diye çıkıştı Zedd. “Hani Richard onun bir yavru gar olduğunu söylemişti? Bu şey neredeyse yetişkin!”

Büyücünün debelenerek ayağa kalkmasını ve cübbesini düzeltmesini seyreden Gratch’ın kalın kaşları endişeyle çatıldı.

Kahlan elini uzatarak gösterdi. “Gratch, bu Richard’ın büyükbabası Zedd.”

Gar meşin gibi dudaklarını gererek tekrar sivri dişlerini gösterdi. Gratch pençelerini öne uzatarak yaklaştı. Zedd irkilip geriye sendeledi.

“Niye böyle yapıyor? Karnı tok mu?”

Kahlan katıla katıla gülmekten zor konuştu. “Gülümsüyor. Seni sevdi. Kucaklamak istiyor.”

“Kucaklamakmış! Aman eksik olsun!”

Çok geçti. Üç adımda gar küçücük odadaki mesafeyi kapatmış ve sıska büyücüyü çoktan devasa, kürklü kollarıyla kucaklamıştı bile. Zedd boğuk bir inilti koyverdi. Gratch guruldar gibi kıkırdarken Zedd’i havaya kaldırdı.

“Zıkkım!” Zedd garın nefes kokusundan beceriksizce kaçmaya çalıştı. “Bu uçan halının karnı doymuş! Ne yediğini bilmek istemezsiniz!”

Gratch sonunda Zedd’i yere indirdi. Büyücü sendeleyerek birkaç adım geriledi ve parmağını hayvana salladı. “Şimdi bana bak, bu kadar kucaklaşma yeter! Bundan sonra kollarını kendine sakla.”

Gratch büzüldü, tekrar mızırdanarak sızlandı.

“Zedd!” diye azarladı Kahlan. “Duygularını incittin! O Richard’ın dostu, bizim de öyle, bizi bulmak için çok uğraşmış. Hiç değilse nazik davranabilirsin.”

Zedd homurdandı. "Eh... galiba haklısın." Umutla bakan hayvana göz attı. "Kusura bakma Gratch. Sanırım arada sırada sarılmanda bir mahzur yok."

Büyücü daha kollarını kaldırıp da garı uzak tutmaya kalkışmadan Gratch onu tekrar kucakladığı gibi havaya kaldırdı, Zedd'in ayakları oyuncak bir bebek gibi sallanıyordu. Gratch soluğu kesilen büyücüyü sonunda yere indirdi.

Adie tokalaşmak için elini uzattı. "Ben Adie, Gratch. Tanıştığımıza sevindim."

Gratch uzatılan ele aldırmadı ve tüylü kollarıyla ona da sarıldı. Kahlan, Adie'nin gülümsediğini pek çok kez görmüş ama cırtlak sesiyle kahkahalar attığına nadiren tanık olmuştu. Kadın şimdi kahkaha atıyordu. Gratch da kendi usulünce onunla beraber guruldayarak güldü.

Ortalık sakinleşip de herkes soluklanınca, Kahlan yatak odası kapısının aralığından dehşetle dikizleyen Jebra'yı gördü. "Her şey yolunda Jebra. Bu Gratch, dostumuz." Kahlan hamle yapan Gratch'ı koluna yapışarak zapt etti. "Ona sonra sarılırsın."

Gratch başını sallayıp omuz silkti. Kahlan ona döndü ve pençelerinden birini iki elinin arasına aldı. Başını kaldırarak dosdoğru parlak yeşil gözlerine baktı.

"Gratch, Richard seni yakında geleceğini önden haber vermen için mi yolladı?" Gratch başını iki yana salladı. Kahlan yutkundu. "Ama yolda değil mi? Aydındril'i terk etti ve bize yetişmek üzere yola koyuldu?"

Gratch yüzünü inceledi. Pençesini kaldırıp saçını okşadı. Kahlan boynuna asılı deri kayıştaki saç tutamını gördü, ejder dişi de yanındaydı. Gratch tekrar başını iki yana salladı.

Kahlan'ın yüreği kuyuya atılmış bir taş gibi çöktü. "Yola çıkmadı mı? Ama seni bana yollamış?"

Gratch kanatlarını hafifçe çırparak başıyla onayladı.

"Neden? Sebebini biliyor musun?"

Gratch başıyla onayladı. Omzuna uzandı ve başka bir kayışla bağlanıp sırtına sarkan bir şeyi tuttu. Uzun kırmızı nesneyi omzundan aşırıp kayışın ucunu ona uzattı.

“Nedir o?” diye sordu Zedd.

Kahlan düğümü çözmeye koyuldu. “Bir evrak kesesi. Belki Richard’dan mektuptur.”

Gratch bu tahmini başıyla doğruladı. Kahlan düğümü açtıktan sonra Gratch’tan oturmasını istedi. O memnuniyetle yanına çömelirken Kahlan da rulo yapıp yassılaştırılmış mektubu keseden çıkardı.

Zedd ateşe yakın oturan Adie’nin yanına çöktü. “Oğlanın mazeretlerini duyalım bakalım, düzgün bahaneler olsa bari, yoksa çekeceği var.”

“Sana katılıyorum,” dedi Kahlan mırıldanarak. “Bu şeyin üzerinde iki mektuba yetecek kadar balmumu var. Richard’a mektup mühürlemesini öğretmemiz lazım.” Mührü ışığa tuttu. “Kılıç izi. Doğruluk Kılıcı’nın kabzasını balmumuna bastırmış.”

“Gerçekten onun gönderdiğini anlayalım diye,” diye belirtti Zedd, ateşi bir parça odunla beslerken.

Mührün tamamını kırmayı becerdikten sonra, Kahlan mektubu açtı ve rahat okuyabilmek için sırtını ateşe döndü.

“Sevgili Kraliçem,” diye yüksek sesle okudu, “Bu mektubun elinize ulaşması için iyi ruhlara dua ediyorum...”

Zedd ayağa fırladı. “Bu bir mesaj.”

Kahlan ona kaşlarını çatarak baktı. “Elbette öyle. Mektup göndermiş ya.”

Adam sıksa elini salladı. “Hayır, hayır. Yani bize bir şey ima ediyor. Richard’ı tanıyorum, düşünce şeklini bilirim. Bu mektup başkasının eline geçecek olursa bizi... ya da onu ele vereceğinden endişelendiğini dile getiriyor, o yüzden de istediği her şeyi söylemeyeceğine dair bizi uyarıyor.”

Kahlan alt dudağını ısırды. “Evet, mantıklı. Richard genellikle her ihtimali düşünür.”

Zedd sıska kıcının sandalyeye değdiğinden emin olmak için arkasına bakarak otururken işaret etti. “Devam.”

“Sevgili Kraliçem, bu mektubun elinize ulaşması için iyi ruhlarla dua ediyorum. Umarım ulaştığında siz ve dostlarınız iyisinizdir. Birçok şey oldu. Anlayış göstermenizi rica edeceğim.

“Orta Diyar ittifakı sona erdi. İlk İtirafçı Ana Magda Searus ve büyücüsü Merritt, başımın üzerinde bana öfkeyle bakıyorlar çünkü ittifakın sona erdiğine tanık oldular, üstelik sona erdiren de benim.

“Bilesiniz ki bana tepeden bakan binlerce yıllık tarihin ağırlığını ziyadesiyle hissediyorum ama lütfen anlamaya çalışın. Eyleme geçmeseydim, geleceğimiz İmpatorluk Düzeni’ne kölelikten ibaret olacak, ardından da o tarih unutulacaktı.’ ”

Kahlan bir elini küt küt atan kalbinin üzerine koyarak soluklanmak için durakladı, sonra da devam etti.

“Aylar önce, İmpatorluk Düzeni ittifakı dağıtmaya başladı, kendi saflarına yandaşlar çekerek Orta Diyar denen birliği gevşetti. Biz Bekçi’yle mücadele ederken, onlar vatanımızın güvenliğini ihlal etmek için savaştılar. Vaktimiz bol olsaydı belki birliği tekrar kurma şansımız olurdu, oysa Düzen göz açtırmıyor ve bize böyle bir lüks tanımıyor. İtirafçı Ana’nın ölümüyle birlikte, birliği pekiştirmek için gerekeni yapmak da mecburen bana düştü.”

“Ne? Ne yapmış?” diye hırladı Zedd.

Kahlan titreyen mektubun üzerinden kızgın bir bakış fırlatarak onu susturdu ve okumayı sürdürdü.

““Ağırdan almak zayıflıktır, zayıflık ise Düzen’in ellerinde ölüm demektir. Biricik İtirafçı Ana’mız hata yapmanın bedelini biliyordu, bizi de bu savaşı zaferle noktalamaya sevk etmişti; ilan ettiği savaşta İmpatorluk Düzeni’ne merhamet edilmeyecek diye buyurmuştu. Onun bu konudaki bilgeliği mutlaktır. Buna karşın ittifak kişisel çıkarlarla parçalanmıştı. Bu da felakete bir girizgâhtı. Eyleme geçmek zorunda kaldım.

““Ordularım Aydındril’i ele geçirdi.””

Zedd patladı. “Hay zıkkım, hem de ne zıkkım! Neden bahsediyor bu! Orduları yok ki! Sadece kılıcı var, bir de şu sivri dişli uçan halı!”

Gratch homurdanarak ayaklandı. Zedd irkildi.

Kahlan yaşaran gözlerini kırıştırdı. “İkiniz de susun.”

Zedd bakışlarını ondan gara çevirdi. “Kusura bakma Gratch, gücendirmek istememiştim.”

İkisi de yerlerine geri çökerken Kahlan okumayı sürdürdü.

“Bugün Aydındril’de bulunan vekilleri topladım ve onlara Orta Diyar ittifakının dağıldığını duyurdum. Birliklerim saraylarını kuşattı, çok yakında askerleri silahsızlandırılacak. Size söyleyeceğim şeyi onlara da söyledim; bu savaşta sadece iki taraf var; ya bizim tarafımız ya da İmpatorluk Düzeni’ninki. Çekimsizliğe izin verilmeyecek. Öyle ya da böyle birlik içinde olacağız. Orta Diyar’ın tüm bölgeleri D’Hara’ya teslim olmak zorunda.”

“D’Hara! Zıkkım!”

Yanaklarından yaşlar yuvarlanan Kahlan başını kaldırıp bakmadı. “Eğer bir kez daha susmanı istemek zorunda kalırsam, bu mektup bitene dek dışarıda beklersin.”

Zedd’i cübbesinden yakalayan Adie onu sandalyesine geri oturttu. “Devam et okumaya.”

Kahlan gırtlığını temizledi. “Vekillere, siz Galea Kraliçesi’nin benimle evleneceğinizi, teslim olmanız ve evliliğimiz sayesinde, bu birliğin karşılıklı saygı ve ortak amaçlar çerçevesinde barışla kurulduğunu ve bir fetih meselesi olmadığını ispatlayacağımızı açıkladım. Bölgelerin kendi kültürel miraslarını ve meşru geleneklerini korumasına izin verilecek ancak egemenlikleri kalmayacak. Büyünün her şekli korunacak. Tek yasa ve tek yönetim altında birleşmiş, tek orduya sahip, tek bir millet olacağız. Teslim olup bize katılan tüm bölgeler söz konusu yasaların belirlenmesinde söz sahibi olacaklar.”

Kahlan’ın sesi titredi. “Derhal Aydındril’e dönmenizi ve Galea’yı teslim etmenizi rica etmek zorundayım. Muhtelif bölgelerin sorunlarıyla uğraştığımdan birikiminiz ve desteğiniz değer taşımaktadır.

“Vekillere teslimiyetin zaruri olduğunu belirttim. Kayırmacılık yapılmayacak. Teslim olmaya yanaşmayanlar kuşatma altında tutulacak. Teslim olana kadar da bizimle ticaret yapmalarına izin verilmeyecek. Sağlayacağı faydaları göz ardı edip rızalarıyla teslim olmazlarsa, onları askeri güçle teslim almak zorunda kalacağız, bu durumda bazı faydalardan mahrum bırakılmaları bir yana, onlara yaptırımlar da uygulanacak. Dediğim gibi, çekimsizliğe yer yok. Tek bir millet olacağız.

“Kraliçem, hayatımı size feda ederim, hayatta hiçbir şeyi kocanız olmayı istediğim kadar istemiyorum ancak eylemlerim bana darılmanıza yol açırsa sizi evliliğe zorlamayacağım. Buna karşın bölgenizi teslim etmenizin hayati bir şart olduğunu aklınızdan çıkarmayın. Tek yasayla yönetilmeliyiz. Hiçbir bölgeye özel ayrıcalık tanımayı göze alamam, yoksa daha en başından kaybederiz.”

Kahlan hıçkırarak ağlamamak için duraklayıp soluklandı. Gözyaşları içindeyken kelimeleri seçmekte zorlanıyordu.

“Mriswith şehre saldırdı.” Zedd’in dişleri arasından hafif bir ısıklık sesi yükseldi. Aldırmayıp okumayı sürdürdü. “Gratch’ın yardımıyla kalıntılarını kazıklara geçirip İtirafçılar Sarayı’nın ön bahçesini süsledim ki düşmanlarımızın akıbetini herkes görebilsin. Mriswith istediği an görünmez olabiliyor. Pelerinlerine büründükleri zaman benim dışımda sadece Gratch tarafından ayırt edilebiliyorlar. Peşinize düşmelerinden korkuyorum, bunun için sizi korumak üzere Gratch’ı yolladım.

“Bir tek şeyi aklımızdan hiç çıkarmamalıyız: Düzen büyüyü yok etmeyi arzuluyor. Yine de onu kullanmaktan utanmıyorlar. Yok etmek istedikleri, bizim büyümüz.

“Lütfen büyükbabamın da derhal geri dönmesi gerektiğini ona iletin. Atalarının yurdu tehlikede. Aydındril’i bu yüzden ele geçirmek zorunda kaldım ve ayrılamıyorum; büyükbabamın ata yurdunu düşmanın ele geçirmesine meydan vermekten ve korkunç sonuçlar doğmasından korkuyorum.”

Zedd sessiz duramadı. Tekrar ayağa kalkarken kendi kendine “Zıkkım,” diye fısıldadı. “Richard Büyücü Kulesi’nden bahsediyor. Yazmak istememiş ama ima ettiği yer orası. Nasıl bu kadar aptal

olabilirim? Oğlan haklı; Kule'yi ele geçirmelerine izin veremeyiz. Orada Düzen'in ele geçirmek için can atacağı güçlü büyü nesneleri var. Richard oradaki büyülerden haberdar değil ama tehlikenin boyutunu kavrayacak kadar akıllı. Aptallığıma doymayayım."

Aynı gerçeği Kahlan da korkudan buz keserek idrak etti. Düzen, Kule'yi ele geçirecek olursa, muazzam güçlü bir büyü kaynağına erişim sağlayacaktı.

"Zedd, Richard orada yapayalnız. Büyüye dair neredeyse hiçbir şey bilmiyor. Aydındril'de ne tür insanların büyü kullanabileceğinden bihaber. Ayı inindeki bir ceylandan farksız. Sevgili ruhlar! İçinde bulunduğu tehlikeye dair en küçük bir fikri yok."

Zedd ciddiyetle başını salladı. "Oğlan boyundan büyük işlere kalkışmış."

Adie alaylı bir kahkaha patlattı. "Boyundan büyük işler mi? Aydındril'i ve Kule'ye giriş yolunu Düzen'in burnunun dibinden aşmış. Üzerine mriswith salmışlar, o da hepsini sarayın önündeki kazıklara geçirmiş. Düzen'e karşı savaşabilecek bölgeleri teslim alarak aynı safta toplamasına ramak kalmış, tam da bizim nasıl becereceğimizi kara kara düşündüğümüz şey. Bizim sorun olarak addettiğimiz şeye başvuruyor: ticaret ilişkileri. Hatta zorla ele geçmelerini sağlayacak bir silah olarak kullanıyor. Onları sağduyuya davet etmekle uğraşmamış. Gırtlaklarına bıçağı dayayıvermiş. Diz çökmeye başladılarsa, çok geçmeden tüm Orta Diyar'ı avucuna alması işten bile değil. Üstelik önemli bölgeler."

"Hepsi D'Hara'ya katılıp tek ordu ve tek yönetimde birleşirse," dedi Zedd. "Düzen'in karşısında durabilecek bir güç haline gelebilir." Kahlan'a döndü. "Daha var mı?"

Kahlan başıyla doğruladı. "Az kaldı. 'Sevdiğimi kaybetmekten büyük endişe duysam da eylemlerimin boşa çıkmasından, tiranlık gölgesinin dünyayı ebediyen karartacağından da korkuyorum. Bunu yapmazsak, Ebinissia'nın kaderi sadece başlangıçtan ibaret kalacak.

"Bu imtihan karşısında endişelenmeden edemesem de sevginize bel bağlıyorum.

"Etrafım korumalarla çevrili olduğu halde, hatta içlerinden bir kadın çoktan benim için hayatını feda etse de varlıkları kendimi

emniyette hissetmeme yeterli değil. Hepiniz derhal Aydındril'e dönmelisiniz. Gecikmeyin. Yanıma gelene kadar Gratch sizi mris-withden koruyacaktır. İmza, bu dünyada ve ötesinde daima sizin olan, Richard Rahl, D'Hara Hükümdarı."

Zedd tekrar bir ısıklık öttürdü. "D'Hara Hükümdarı. Bu oğlan neler karıştırmış?"

Kahlan titreyen elleriyle mektubu indirdi. "Beni yok etmiş, yaptığı bu."

Adie sıkıca parmağını ona doğru kaldırdı. "Şimdi beni dinle, İtirafçı Ana. Richard sana ne yaptığının pekâlâ farkında, bunu da açıkyüreklilikle dile getirmiş. Mektubu Magda Searus tasvirinin altında yazdığını belirtmiş çünkü yapmak zorunda olduğu şeyden sıkıntı duyuyor ve bunun senin için ne demek olduğunu biliyor. Geleceği önemsemek yerine geçmişe boyun eğerse ne olacağı belli, öldürülmene izin vermektense sevgini kaybetmeyi göze almış. Bizim yapamayacağımızı yapmış. Biz beraberlik için yakaracaktık, Richard emretmiş, buyruğuna da sımsıkı sahip çıkmış. Eğer gerçekten İtirafçı Ana olmayı ve halkının güvenliğini her şeyden üstün tutmayı arzuluyorsan, o halde Richard'a yardım edeceksin."

Zedd tek kaşını kaldırdı ama sessizliğini korudu.

İsmi duyunca Gratch dile geldi. "Grrratch sevooo Raaaach aaarg."

Kahlan yanağındaki bir damla yaşı silip burnunu çekti. "Richard'ı ben de seviyorum."

- "Kahlan," dedi Zedd, temin edercesine, "zamanla tılsım kaldırıldığında tekrar İtirafçı Ana olacaksın, eminim."

"Anlamıyorsun," dedi Kahlan, gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak. "Orta Diyar ittifakını binlerce yıldır daima İtirafçı Ana korumuştur. Orta Diyar'ı hüsrana uğratan İtirafçı Ana ben olacağım."

Zedd başını iki yana salladı. "Hayır. Sen Orta Diyar halkını kurtaracak kadar güçlü bir İtirafçı Ana olacaksın."

Elini kalbine götürdü. "Pek emin değilim."

Zedd yanına sokuldu. “Kahlan, Richard Doğruluk İzcisi. Doğruluk Kılıcı’nı taşıyor. Onu atayan benim. İlk Büyücü olarak onun Doğruluk İzcisi içgüdülerini taşıdığını anlamıştım.

“Bu içgüdülere göre hareket ediyor. Richard nadide bir insan. Doğruluk İzcisi olarak tepki verip yeteneğinden faydalanıyor. Mecbur kaldığını düşündüğü şeyi yapıyor. Neyi niçin yaptığını tam olarak kavramasak bile ona güvenmeliyiz. Hay zıkkım, neyi niçin yaptığını kendisi bile tam anlamıyla kavramamış olabilir.”

“Mektubu kendin tekrar oku,” dedi Adie. “Kelimeleri okurken yüreğinin sesini dinle, içtenlikle yazıldıklarını hissedeceksin. Yanlış ellere geçme ihtimaline karşı her şeyi kâğıda dökmeye cesaret edemediğini de unutma.”

Kahlan elinin tersiyle burnunu sildi. “Kulağa bencilce geldiğinin farkındayım ama öyle değil. Ben İtirafçı Ana’yım; bu güven nesiller boyu taşınıp bana kadar gelmiş. Seçtiğim zaman bu güven bana emanet edildi. Sorumluluğum haline geldi. İtirafçı Analığa yükseldiğimde antlar içtim.”

Sıska parmağıyla Zedd onun çenesini kaldırdı. “Halkını korumaya ant içtin. Bundan daha büyük bir fedakârlık yok.”

“Belki de öyle. Bunu düşüneneğim.” Gözyaşlarına rağmen Kahlan öfkeden kudurmamak için kendini zor tutuyordu. “Richard’ı seviyorum ama ona benzer bir şeyi asla yapmazdım. Bana yaptığını, benden önce hayatlarını feda etmiş İtirafçı Analara yaptığı şeyi anladığını pek sanmıyorum.”

“Bence anlıyor,” dedi Adie, hafif gıcırtılı bir sesle.

Zedd’in yüzü bir anda neredeyse saç gibi bembeyaz kesti. “Zıkkım,” diye fısıldadı. “Sence Richard Kule’ye gitmek gibi bir aptallığa kalkışmaz değil mi?”

Kahlan başını kaldırdı. “Kule’yi koruyan elfunlar var. Richard kendi büyüünü nasıl kullanacağını bilmiyor. Onları aşmanın yolunu akıl edemez.”

Zedd biraz daha sokuldu. “Ekleyici Büyü’ye ilaveten Çıkartıcı Büyü bildiğini söylemiştin. Efsunlar Ekleyici’dir. Richard Çıkartıcı Büyü’yü azıcık kullansa, Kule’ye yerleştirdiğim en güçlü elfunları bile elini kolunu sallayarak geçer.”

Kahlan'ın soluğu kesildi. "Ekleyici oldukları için Kâhinler Sarayı'ndaki tüm kalkanları kolayca geçiverdiğini anlatmıştı. Sadece bir tanesi onu durdurmuş, o da Çıkartıcı olduğu için çeper kalkanıymış."

"Eğer oğlan Kule'ye girerse, oradaki şeyler onu bir çırpıda öldürebilir. Bu yüzden kalkan yerleştirdik, hiç kimse yaklaşımasın diye. Hay zıkkım! Benim bile geçmeye cüret edemeyeceğim kalkanlar var orada. Ne yaptığını bilmeyen birisi için başlı başına bir ölüm tuzağıdır."

Zedd onu omuzlarından kavradı. "Kahlan, sence Kule'ye gider mi?"

"Bilmiyorum, Zedd. Onu sen büyüttün. Benden daha iyi bilirsin."

"Oraya gitmeyecektir. Büyünün ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyor. Zeki çocuktur."

"Tabii aklına koyduğu bir şey yoksa."

Zedd ona yan gözle baktı. "Aklına bir şey koymadıysa mı? Ne demek istiyorsun?"

Kahlan yanaklarındaki son gözyaşlarını da sildi. "Şey, Çamur Adamlar'ın yanında bir toplantı istemişti. Kuş Adam bunun tehlikeli olacağına dair onu uyardı. Bir baykuş tinsel bir ileti getirdi. Kuş dosdoğru Richard'ın başına çarptı, kafa derisini bereledi, sonra da yere ölüsü düştü. Kuş Adam bunun ruhlar tarafından Richard'a tehlikeyi haber vermek için gönderilmiş ciddi bir uyarı olduğunu söyledi. Richard toplantıyı yine de gerçekleştirdi. O toplantıda Darken Rahl yeraltı dünyasından geri geldi. Richard aklına bir şey koymuşsa onu hiçbir şey durduramaz."

Zedd yüzünü ekşitti. "Ama şu anda aklına koyduğu bir şey yok. Oraya gitmek için bir sebebi yok ki."

"Zedd, Richard'ı tanıyorsun. Bir şeyler öğrenmeyi seviyor. Sırf merakından göz atmak için gitmeye karar verebilir."

"Göz atmak da pekâlâ ölümcül olabilir."

"Mektupta muhafızlarından birinin öldürüldüğünden bahsetmiş," Kahlan kaşlarını çatı. "Hatta 'kadın' demiş. Muhafızı niye bir kadın olsun ki?"

Zedd sabırsızca kollarını salladı. "Bilmiyorum. Muhafızın öldürülmesiyle ilgili ne diyecektin?"

"Bildüğümüz kadarıyla, Düzen'den birisi çoktan Kule'ye girmiş ve kadını Kule'den elde ettiği büyüyle öldürmüş olabilir. Ya da Richard mriswithin Kule'yi ele geçirmesinden korkarak orayı korumak isteyebilir."

Zedd başparmağını biçimli çenesinde gezdirdi. "Aydindril'deki tehlikelere dair hiçbir fikri yok ama daha kötüsü, Kule'deki şeylerin ölümcül doğasını sezecek beceriden yoksun. Bir keresinde Doğruluk Kılıcı gibi sihirli nesnelerin ve kitapların orada saklandığından ona bahsetmiştim. Çoğunun tehlikeli olduğunu söylemek hiç aklıma gelmedi."

Kahlan onun koluna yapıştı. "Kitaplar mı? Orada kitapların olduğunu söyledin mi ona?"

Zedd homurdandı. "Büyük hata."

Kahlan iç geçirdi. "Ağzımdan aldın."

Zedd kollarını havaya kaldırdı. "Hemen Aydindril'e gitmeliyiz!" Kahlan'ın omuzlarına yapıştı. "Richard yeteneğini denetleyemiyor. Eğer Düzen, Kule'yi ele geçirmek için büyüye başvurursa, Richard onları durduramaz. Karşı koyma şansı bulamadan bu savaşı kaybedebiliriz."

Kahlan yumruklarını sıktı. "Buna inanamıyorum. Aydindril'den kaçmak için haftalar harcadık, şimdi de oraya geri dönmek zorundayız. Dönmesi daha da uzun sürecek."

"O kararı verdiğimiz günler çoktan mazide kaldı. Yarın ne yapacağımıza odaklanmalıyız; dünü geri getiremeyiz."

Kahlan Gratch'a göz attı. "Richard bize bir mektup yollamış. Biz de mektupla yanıt verip onu uyarabiliriz."

"Büyüye başvururlarsa Kule'yi ele geçirmelerini engellemesine yetmez."

Allak bullak zihniyle alelacele bir çözüm düşündükçe Kahlan'ın başı dönüyordu. "Gratch, içimizden bir kişiyi Richard'a taşıyabilir misin?"

Gratch her birini süzdü, bakışları büyücüye takıldı. Sonunda başını iki yana salladı.

Kahlan kızgınlıkla alt dudağını kemirdi. Zedd ateşin önünde mekik dokuyarak kendi kendine mırıldanıyordu. Adie düşüncelere dalmıştı. Kahlan ansızın heyecanlandı.

“Zedd! Büyü kullanabilir misin?”

Zedd zınk diye durup kafasını kaldırdı. “Ne tür büyü?”

“Bugün katara yaptığın gibi. Büyüyle kaldırmıştın.”

“Uçamam güzelim. Sadece nesneleri havaya kaldırırım.”

“Ama bizi hafifletebilirsin, katara yaptığın gibi, böylece Gratch bizi taşıyamaz mı?”

Zedd yüzünü ekşiterek öte yana çevirdi. “Hayır. Çok fazla çaba sarf etmek gerekir. Kayalar ya da arabalar gibi cansız nesnelerde işe yarar ama aynısını canlılara uygulamak apayrı mesele. Hepimizi biraz havaya kaldırabilirim ama sadece birkaç dakikalığına.”

“Sırf kendine yapamaz mısın? Kendini yeterince hafifletsen Gratch seni taşıyamaz mı?”

Zedd’in yüzü aydınlandı. “Evet, belki. O kadar uzun süre uygulamak büyük çaba gerektirir ama sanırım becerebilirim.”

“Sen de yapabilir misin Adie?”

Adie sandalyesinde iki büklümdü. “Hayır. Ondaki güçler bende yok. Yapamam.”

Kahlan’ın hevesi kursağında kalmıştı. “Öyleyse sen gitmelisin Zedd. Bizden haftalar önce Aydindril’e varabilirsin. Richard’ın şu anda sana ihtiyacı var. Bekleyemeyiz. Oyalanarak geçirdiğimiz her dakika aleyhimize işliyor.”

Zedd sıkı kollarını havaya kaldırdı. “Sizi savunmasız halde bırakamam!”

“Yanımda Adie var.”

“Peki ya Richard’ın kaygılandığı gibi mriswith gelirse? Gratch da olmayacak. Bir mriswith karşısında Adie yardım edemez.”

Kahlan siyah manşetine yapıştı. “Richard, Kule’ye giderse ölebilir. Düzen, Büyücü Kulesi’ne ve içindeki büyüye ulaşırsa, o zaman da hepimiz ölürüz. Bu benim canımdan daha önemli. Ebinissia’daki

insanlara yapılanlar yanlarına kâr kalabilir. Kazanmalarına izin verirse kitlesel ölümler gerçekleşecek, hayatta kalanlar ise köleliğe mahkûm olacak. Büyünün kökü kuruyacak. Savaşı ilgilendiren bir karar bu.

“Beri yandan, henüz ortalıkta mriswith falan yok. Sırf Aydındril’e saldırdılar diye başka bir yere saldıracakları anlamına gelmez. Her halükârda tılsım kimliğimi saklıyor. İtirafçı Ana’nın sağ olduğunu hiç kimse bilmiyor, benim kim olduğumu da. Peşime düşmeleri için sebep yok.”

“Kusursuz bir mantık yürütme. Niçin İtirafçı Ana olarak seçildiğini anlıyorum. Yine de bunun gözükaralık olduğu kanaatindeyim.” Zedd kadın büyücüye döndü. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Bence İtirafçı Ana haklı. Önümüzdeki seçeneklerden en önemli olanına göre eyleme geçmemiz gerek. Birkaç kişi uğruna herkesin hayatını riske atmamalıyız.”

Kahlan Gratch’ın önünde durdu. Gar çömelik vaziyette durduğu için göz gözeydiler. “Gratch, Richard büyük tehlikede.” Gratch’ın tüylü kulakları büküldü. “Zedd’in yardımına ihtiyacı var. Seninkine de. Ben yeterince güvendeyim; buralarda mriswith yok. Zedd’i Aydındril’e götürebilir misin? O bir büyücü, onu kolayca taşımanı sağlayacak. Hatırım için yapar mısın? Richard’ın hatırına?”

Gratch’ın parlak gözleri üçü arasında mekik dokudu, düşünüyordu. Sonunda kalktı. Başıyla onaylarken zarımsı kanatlarını gerdi. Kahlan garı kucakladı, o da sevecen bir sarılmayla karşılık verdi.

“Yorgun musun Gratch? Dinlenmek ister misin, yoksa hemen yola çıkabilir misin?”

Gratch yanıt niyetine kanatlarını çırpıttı.

Giderek telaşlanan Zedd bir ona bakıyordu bir diğerine. “Zıkkım. Bu şimdiye dek yaptığım en aptalca şey. Uçmam gerekseydi bir kuş olarak doğardım.”

Kahlan cılız gülümsedi. “Jebra bir sanrıda seni kanatlı gördüğünü söylemişti.”

Zedd yumruklarını sıska kalçasına dayadı. “Bir ateş topunun içine düştüğümü gördüğünü de söylemişti.” Ayağını yere vurdu. “Pekâlâ. Haydi gidelim öyleyse.”

Adie ona sarılmak üzere kalktı. “Aptal ama cesur bir ihtiyarsın.”

Zedd hoşnutsuzlukla homurdandı. “Hem de ne aptal.” Nihayet sarılarak karşılık verdi. Kadın poposunu çimdikleyince aniden ciyakladı.

“Şık cübbenle yakışıklı görünüyorsun, ihtiyar.”

Yağları eriyen Zedd elinde olmadan sırttı. “Şey, galiba öyle.” Tekrar somurttu. “Birazcık yani. İtirafçı Ana’ya göz kulak ol. Onu dönüş yolunda yalnız bıraktığımı öğrenince, Richard beni çimdiklemekle yetinmeyebilir.”

Kahlan kollarını çelimsiz büyücünün boynuna doladı, ansızın yalnızlık duygusuna kapılmıştı. Zedd, Richard’ın büyükbabasıydı, onun yanında olmak en az Richard’ın yanında olmak kadar iyi hissettiriyordu.

Birbirlerinden ayrılınca Zedd yüzünü ekşiterek gara göz attı. “Eh, Gratch, galiba yola koyulsak iyi olacak.”

Gece ayazına çıktıklarında Kahlan büyücünün kolunu yeninden yakaladı. “Zedd, Richard’ın kulağını çekmelisin.” Sesi kızgındı. “Bunu bana yapamaz. Mantıksız davranıyor.”

Zedd loş ışıkta onun yüzünü inceledi. Nihayet usulca konuştu. “Tarih nadiren mantıklı insanlar tarafından yazılır.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

“Hiçbir yere dokunmayın,” diye onlara tekrar anımsattı Richard, omzu üzerinden hışımla bakarak. “Ciddiyim.”

Üç Mord-Sith yanıt vermedi. Dönüp başlarını kaldırarak kemerli girişin yüksek tavanına baktılar, sonra da Büyücü Kulesi’nin hemen girişinde yükselen muazzam kapının karmaşık işçiliğe sahip siyah granitten devasa palangalarına.

Richard arkasına, Ulic ile Egan’ın ötesine, onları dağ yamacına çıkaran geniş yola göz attı. Nihayet iki yüz elli adım uzunluğundaki bir taş köprünün üzerindeydiler. Altlarındaki uçurum sanki binlerce metre aşağıya iniyordu. Dipsiz gibi görünen boşluğun derinliğini kestirmeye imkân yoktu çünkü ta aşağıdaki buzlanıp kayganlaşmış satırları örten bulutlar dibin görünmesini engelliyordu. Köprüden geçerken o yutacakmış gibi bekleyen kapkara ağza bakmak Richard’ı sersemletip başını döndürdü. Taş köprünün böyle bir yere nasıl inşa edilebildiğini tahayyül edemiyordu.

Kanatlarınız yoksa, Kule’ye çıkmanın sadece bir tek yolu vardı, o da buydu.

Efendi Rahl’ın beş yüz kişilik resmi refakati, köprünün diğer tarafında bekliyordu. İlk başta Kule’nin içine kadar onunla beraber gelmeye niyetliydiler, ta ki bir dönemeci alıp da belli bir noktaya

gelene dek. Richard'ınkiler de dâhil tüm gözler Kule'nin uçsuz bucaksızlığına çevrilmişti. Yükselen siyah taş duvarlar, surlar, burçlar, kuleler, bağlantılı geçitler ve köprüler, hepsi birden açıkça uğursuzluk hissi yaymaktaydı, dağın içlerinden fışkırmış canlı bir kötülük gibi sanki onları gözetliyordu. Manzara karşısında Richard'ın dizlerinin bağı çözülmüştü. Adamlarına orada beklemelerini emrettiğinde ise hiçbirinden tek bir itiraz dahi duyulmamıştı.

Devam edebilmek için Richard'ın hatırı sayılır bir irade gücü göstermesi gerekmişti. Büyücü Kulesi'nin görüntüsü karşısında Efendi Rahl'ın korktuğuna tüm adamlarının tanık olacağı düşüncesi, gönlünden tam aksi geçse de yürümesini sağlamıştı. Nitekim bunu yapması gerekiyordu. Richard efsunlarla korunan Kule'yle ilgili Kahlan'ın anlattıklarını anımsayarak cesaret topluyordu. Söylediğine göre, onun bile gidemediği yerler vardı çünkü söz konusu efsunlar kişinin cesaretini kırarak daha fazla ilerlemelerini engelliyordu. Hepsi bundan ibaret, diye teskin ediyordu kendini Richard, alt tarafı meraklı kimseleri uzaklaştırmaya yarayan bir efsun, sadece bir his, gerçek bir tehdit değil.

"Burası ılık," dedi Raina, siyah gözleri hayretler içinde etrafı tarıyordu.

Richard onun doğru söylediğini fark etti. Demir palangaları geçer geçmez, atılan her adımda hava dondurucu soğuşunu yitirmişti, içeride sanki güzel bir bahar havası vardı. Kule'yi taşıyan sarp dağ yamacının yükseldiği kasvetli, çelik grisi gökyüzü ve yolun yukarısından esen acı rüzgâr hiç de bahar belirtisi taşımıyordu yine de.

Çizmelerindeki kar erimeye başlıyordu. Hepsi birden ağır harmanilerini çıkarıp kenara, taş duvarın dibine yığdı. Richard kılıcını kabzasında gevşetti.

Altından geçtikleri yüksek kemerli açıklığın uzunluğu rahat bir on beş metre vardı. Richard'ın gördüğü kadarıyla bu sadece dış duvardaki bir oyuntuydu. İleride yol bir açıklığa çıkarak devam ediyor, yüksekçe bir taş duvarın bitiminde tünel yaparak ucu görünmeyen bir karanlıkta kayboluyordu. Muhtemelen ahırlara giden yol, dedi kendi kendine. Oraya sapmasına gerek yoktu.

Richard siyah mriswith pelerinine sarınıp görünmez olma arzusuyla mücadele ediyordu. Son zamanlarda bunu gittikçe daha sık yapıyordu. Pelerinin sağladığı tenhalıkta rahatlamakla kalmıyor, tuhaf ve tarif edilemeyecek zevkli bir hisse de kapılıyordu, tıpkı belindeki sihirli kılıcın verdiği güvence duygusu gibi, hep orada, daima emrine amade, her zaman müttefiği ve destekçisi.

Etrafı çevreleyen kargir duvarlara açılmış karmaşık oyuntular yordamıyla sarp kayalıkta kasvetli bir avlu ortaya çıkarılmıştı, duvarlarda ise bir dizi kapı bulunuyordu. Richard en büyük yapıya yönelmek üzere granit çakıl dökülmüş bir patikayı seçip atlama taşlarında ilerlemeye koyuldu.

Berdine ansızın koluna öyle sıkı yapıştı ki acıdan yüzünü buruşturdu. Kadının parmaklarından kurtulmak için arkasına döndü.

“Berdine,” dedi, “Ne yapıyorsun? Sorun ne?”

Kolunu kadının pençesinden çekip kurtardı ama kadın tekrar yapıştı. “Bak,” dedi sonunda, ses tonu Richard’ın ense tüylerini diken diken etti. “Bu da neyin nesi?”

Herkes dönüp onun Agiel’le gösterdiği yere baktı.

Kaya parçaları ve taşlar dalgalar halinde deviniyordu, sanki yüzeyin altında taştan devasa bir balık yüzüyordu. Görünmeyen varlık yüzeyin altından yaklaşırken hepsi birden üzerinde durdukları atlama taşının ortasına doğru geriledi. Zemin bir göl suyu gibi dalgalar halinde kabarırken çakıllar hışırdayıp gıcırdadı.

Yükselen dalgalar yaklaştıkça Berdine’nin eli Richard’ın canını yakarcasına kolunu daha da sıktı. Ayaklarının altındaki atlama taşlarını yalayarak geçerken diğerleriyle beraber Ulic ve Egan’ın bile soluğu kesildi. Dalgalardan sıçrayan taş parçaları üzerinde durdukları kayalara düşüyordu. Geçip gidince, çakıl yüzeyin karmarma hareketi dindi, sonra da tamamen durdu.

“Pekâlâ, bu da neyin nesiydi?” diye çıkıştı Berdine. “Bu patika yerine ya öteki yoldan gitseydik, diğer kapılardan birine yönelseydik başımıza ne gelecekti?”

“Ben nereden bileyim?”

Kadın gözlerini kırpıştırarak baktı. “Siz bir büyücüsünüz. Böyle şeyleri bilmeniz gerekir.”

Berdine, onun tek bir emri üzerine Ulic ve Egan’la tek başına savaşılabildi ama görünmeyen büyü bambaşka bir şeydi. Beşi de çelik karşısında korkusuzdu ancak büyü karşısında kapıldıkları endişeyi ona belli etmekten hiçbiri gocunmuyordu. Richard’a bunu defalarca izah etmişlerdi: onlar çeliği kesen çelikti, o yüzden de büyüü kesen büyü Richard olmalıydı.

“Hepiniz bana bakın, büyücülük hakkında pek fazla şey bilmediğimi daha önce de söylemiştim. Burada daha önce hiç bulunmadım. Hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sizi nasıl koruyacağımı bilmiyorum. Şimdi dediğimi yapıp köprünün diğer tarafında askerlerle bekler misiniz? Rica ediyorum?”

Ulic ile Egan gık çıkarmadan kollarını kavuşturdular.

“Sizinle geliyoruz,” diye ısrar etti Cara.

“Aynen öyle,” diye ekledi Raina.

“Bizi durduramazsınız,” dedi Berdine, nihayet kolunu bırakarak.

“Ama tehlikeli olabilir.”

“Sizi korumakla yükümlüyüz,” dedi Berdine.

Richard ona hışımla baktı. “Nasıl? Kolumun suyunu çıkararak mı?”

Berdine kıpkırmızı kesildi. “Özür dilerim.”

“Bakın, buradaki büyüü tanımiyorum. Engellemek şöyle dursun, tehlikelerini bile bilmiyorum.”

“İşte bu yüzden gelmeliyiz,” diye açıkladı Cara, abartılı bir sabırla. “Kendinizi nasıl koruyacağınızı bilmiyorsunuz. Yardımımız dokunabilir. Ha Agiel,” –başparmağıyla Ulic ve Egan’ı gösterdi– “ha bilek gücü, neyin lazım olacağı belli mi olur? Ya merdiveni olmayan alelade bir çukura düşerseniz, imdat çılgılığınızı duyacak hiç kimse olmazsa? Büyülü olmayan bir şeyle de yaralanabilirsiniz, malum.”

Richard içini çekti. “Eh, pekâlâ. Galiba doğru bir noktaya parmak bastın.” Parmağını ona salladı. “Ama ayağınızı taştan bir balık falan ısırsıra sakın bana şikâyet etmeyin.”

Üç kadın memnuniyetle sırtıttı. Ulic ile Egan bile gülümsedi. Richard bıkkınlıkla iç geçirdi.

“Haydi öyleyse.”

Bir duvar oyuntusuna yerleştirilmiş üç buçuk metre yüksekliğindeki kapıya yöneldi. Ahşap yüzeyi grileşip yıpranmıştı. Parmağı büyüklüğünde çiviler çakılmış basit ama kocaman demir kelepçelerle yükseltilmişti. Kapının üzerindeki taş söveye kelimeler yontulmuştu ama hiçbirinin anlamadığı bir dildeydi. Richard manivelayı çekince kapı, menteşelerden hiç ses çıkarmayarak içe doğru açılmaya başladı.

“Bir de büyüden anlamadığını söylüyor,” diye alay etti Berdine.

Richard kararlılıklarını ölçmek için onlara son kez baktı. “Unutmayın, hiçbir şeye dokunmayacaksınız.” Başarıyla onayladılar. Uysalca içini çekti ve ensesini kaşıyarak eşiğe döndü.

“Getirdiğim kaşıntı merhemi iyi gelmedi mi?” diye sordu Cara, eşikten adım atıp içerideki kasvetli odaya girerlerken. Rutubet kokuyordu.

“Hayır. Henüz gelmedi.”

Muazzam giriş salonuna girdiklerinde sesleri kırıltılı tavanda yankılandı. Bazı kırıltıların yüksekliği dokuz metreye yakındı. Richard boş sayılabilecek odaya göz gezdirirken yavaşladı ve zınk diye de durdu.

“Merhemi satın aldığım kadın kaşıntısını tedavi edeceğini söylemişti. Bildik malzemelerden yapılmış. Beyaz isgin, defne yaprağı suyu, tereyağı ve az pişmiş yumurta gibi şeylerle. Çok önemli olduğunu söylediğimde bazı pahalı ve özel malzemelerden de kattı. İçine kurbağaotu, domuz çıbanı, kırlangıç kalbi eklemiş. Koruyucunuz olduğum için aybaşı kanımdan getirmemi de istemişti. Kızgın bir çiviyle karıştırdı. Emin olmak için başında durup seyrettim.”

“Bunları keşke kullanmadan önce anlatsaydın,” diye homurdandı Richard, loş haznede ilerlemeye koyulurken.

“Ne?” Richard elini sallayarak kadının sorusunu savuşturdu. “Şey, iyi bir iş çıkarması için onu uyardım, az buz ödemedim çünkü iyi gelmezse geri dönüp onu pişman edeceğimi de söyledim. İşe

yarayacağına dair söz verdi. Tarif ettiğim gibi sol topuğunuza da biraz sürmeyi unutmadınız değil mi?”

“Yok, sadece kaşıntının üzerine sürdüm.” Şimdiye hiç sürmemiş olmayı diliyordu.

Cara pes edercesine ellerini kaldırdı. “Eh, şaşmamalı. Sol topuğunuza da sürmeniz gerektiğini söylemiştim. Kadın kaşıntının olasılıkla auranın dayanağındaki bir aksaklıktan kaynaklandığını söyledi, toprakla bağlantınızı tamamlamak için topuğunuza da sürmeniz gerekiyordu.”

Richard onu yarım kulakla dinliyordu; kadının alelade bir konudan bahsetmeyi sürdürerek kendi sesinden cesaret bulmaya çalıştığının farkındaydı.

Sağ taraflarında, başlarının epey üzerinde, bir dizi küçük pencereden yayılan geniş gün ışığı demetleri odayı aydınlatmaktaydı. En uçtaki kemerli açıklığın her iki yanında güzelce oyulmuş ahşap sandalyeler vardı. Pencere sıralarının altına bir duvar kilimi asılıydı, deseni ayırt edilemeyecek kadar solmuştu. Karşısındaki duvarda basit demir şamdanlı bir dizi mum sıralanmıştı. Odanın ortasına yakın ağır bir ahşap masa yerleştirilmişti, göz kamaştırıcı bir ışık demetiyle yıkanıyor. Oda bunlar haricinde bomboştu.

Karolarda çınlayan çizme sesleri eşliğinde odayı boydan boya yürüdüler. Richard masanın üzerindeki kitapları gördü. Umutları canlandı; geliş sebebi kitaplardı. Kahlan ile Zedd’in geri dönmesi haftaları bulabilirdi. O ise onlar dönmeden Kule’yi korumak için eyleme geçmek zorunda kalacağından endişeleniyordu. Bekledikçe huzursuzlanıp kaygılanır hale gelmişti.

D’Hara ordusu Aydındril’i ele geçirmişken, şu andaki en büyük tehdit unsuru Kule’yi işgal edebilecek bir saldırıydı. Bazı bilgiler sağlayabilecek kitaplar bulmayı umuyordu, belki bünyesindeki büyüü nasıl kullanacağını bile öğretirlerdi, böylece birisi büyüyle saldırırsa onları geri püskürtmesini sağlayacak bir anahtar elde etmiş olurdu. Kule’de muhafaza edilen bazı büyüleri Düzen’in aşırıya çalışacağından korkuyordu. Mriswith de aklından çıkmıyordu.

Masanın üzerinde hepsi de aynı ebatta bir düzineye yakın kitap vardı. Kapaklarındaki kelimeler anlamadığı bir dildendi. Ulic ile Egan sırtları masaya dönük beklerken, Richard kitapların

bazılarını alttakileri daha iyi görebilmek için bir parmağıyla kenara itti. Kitaplarda aşına gelen bir şey vardı.

“Sanki hepsi aynı kitap da farklı dillerde yazılmış gibi,” diye belirtti, kendi kendine konuşurcasına.

Gözüne takılan bir tanesini çevirip başlığına baktı ve okuyamadığı halde ansızın bu dili daha önce gördüğünü fark etti, kelimelerin iki tanesini de tanıdı. Sadece birinci, *fuer* ve üçüncü, *ost*, kelimelerini çok iyi tanıyordu. Başlık Ulu D’Hara dilindeydi.

Kâhinler Sarayı’nın mahzenlerinde Warren’in gösterdiği ve Richard’a göndermede bulunan bir kehanet onu *fuer grissa ost drauka* diye adlandırmıştı: ölüm getiren. Bu başlıktaki ilk kelime olan *fuer* belirtme edatıydı, üçüncü kelime *ost* ise bir ilgeç.

“*Fuer Ulbrecken ost Brennika Dieser.*” Richard bıkkınlıkla öfledi. “Keşke ne anlama geldiğini bilseydim.”

“*Bonnie Day’in Maceraları. Sanırım.*”

Richard dönüp bakınca Berdine’in omzu üzerinden masaya baktığını gördü. Kadın yanlış bir şey yaptığını sanarak mavi gözlerini kaçırıp geri çekildi.

“Ne dedin?” diye fısıldadı Richard.

Berdine masadaki kitabı işaret etti. “*Fuer Ulbrecken ost Brennika Dieser.* Keşke anlamını bilseydim dediniz. Bence anlamı *Bonnie Day’in Maceraları*. Eski bir lehçedir.”

Bonnie Day’in Maceraları Richard’ın çok küçük yaşlarda sahip olduğu bir kitaptı. En sevdiği kitaptı ve o kadar çok okumuştı ki tam anlamıyla ezbere biliyordu.

Kitabın, Richard’ın atası ve bir kâhin olan Nathan Rahl tarafından yazıldığını ancak Eski Dünya’daki Kâhinler Sarayı’na gittiği zaman öğrenmişti. Nathan, dediğine göre, onu bir kehanet okumayı sökme kitabı olarak yazmış ve gizilgüç taşıyan çocuklara vermişti. Nathan, kitaba sahip olan herkesin ölümcül kazalarla karşılaştığını da Richard’a anlatmıştı, Richard bir istisnaydı.

Richard doğduğu zaman, Başrahibe ve Nathan, Yeni Dünya’ya gelmişler ve Darken Rahl’in eline geçmesini engellemek için Sayılı Gölge Kitap’ını Kule’den çalmışlardı. Kitabı Richard’ın üvey babası George Cypher’a vermişler ve ondan tüm kitabı Richard’a kelimesi kelimesine ezberlettireceğine, sonra da yok edeceğine dair

söz vermesini istemişlerdi. Sayılı Gölgele Kitap, D'Hara'daki Orden Kutularını açmak için gerekmişti. Richard o kitap hâlâ ezberde biliyordu, her kelimesini.

Richard babası ve erkek kardeşiyle beraber yaşadığı çocukluğunun mutlu zamanlarını sevgiyle andı. Ağabeyini sevmiş ve ona saygı duymuştu. O zamanlar kim derdi ki hayat ansızın çark edecek? O masum zamanlara geri dönmeye imkân yoktu.

Nathan *Bonnie Day'in Maceraları'nın* bir nüshasını da ardındaki Richard'a bırakmıştı. Başka dillerde yazılmış diğer nüshalarını ise Richard doğduktan hemen sonra geldiği Kule'de, buraya bırakmış olmalıydı.

"Ne yazdığını nasıl anladın?" diye sordu Richard.

Berdine yutkundu. "Ulu D'Hara dilinde yazılmış olsa da konuştuğumuz dilin eski bir lehçesidir."

Richard yüzünde korkunç bir ifadeyle baktığını kadının irileşmiş gözlerinden anladı. Yüz hatlarını gevşetmek için çaba gösterdi.

"Yani Ulu D'Hara dilini anlıyor musun?" Kadın başıyla doğruladı. "Ölü bir dil olduğunu duymuştum. Tanıdığım bir alim, Ulu D'Hara dilinden anlıyordu ve bana artık neredeyse hiç kimsenin bu dili bilmediğini söylemişti. Sen nasıl biliyorsun?"

"Babamdan," dedi kadın. Sesinde duygudan eser yoktu. "Darken Rahl'ın beni Mord-Sith olarak seçmesinin gerekçelerinden biriydi." Yüzünde de duygudan eser kalmamıştı. "Ulu D'Hara dilini hâlâ anlayan çok az kişi var. Babam onlardan biriydi. Darken Rahl, Ulu D'Hara dilini bazı büyülerini işlemek için kullanırdı, eski dili başkalarının bilmesinden ise hoşlanmazdı."

Babasının başına ne geldiğini Richard'ın sormasına gerek yoktu.

"Üzgünüm, Berdine."

Mord-Sith'e dönüşüp bağlanmaya zorlananların eğitimlerinin babalarına ölesiye işkence etmeyi de kapsadığını Richard biliyordu. Buna üçüncü kırılma deniyordu, geçtikleri son imtihanı.

Kadın hiçbir tepki vermedi. Eğitiminin kazandırdığı demir maskenin ardına sığınmıştı. "Darken Rahl babamın bana eski dili biraz öğrettiğini biliyordu ama Mord-Sith olarak onun için bir tehdit değildim. Çeşitli kelimeleri tercüme etmem için ara bana danışırdı. Ulu D'Hara dilini tercüme etmek zordur. Çoğu kelime,

özellikle de en eski lehçedekiler, sadece bağlamları çerçevesinde anlaşılabilirler farklı anlamlar taşır. Hiçbir şekilde uzmanı değilim ama biraz anlıyorum. Darken Rahl Ulu D'Haşa dilinde ustaydı."

"Peki *fuer grissa ost drauka*'nın anlamını biliyor musun?"

"Kadim bir lehçe. O kadar eski türlerinde pek tecrübeli değilim." Bir an düşündü. "Sanırım kelimesi kelimesine çevirisi 'ölüm getiren.' Nereden duyduunuz bunu?"

Richard şu anda diğer anlamlarına girip durumu karmaşık hale getirmek istemiyordu. "Eski bir kehanetten. Bana bu adı takmış."

Berdine ellerini arkasında kenetledi. "Haksızlık, Efendi Rahl. Düşmanlarınızla başa çıkma becerinizi kastediyorsa sorun yok ama dostluk ilişkilerinizi kastediyorsa iş değişir."

Richard gülümsedi. "Teşekkür ederim, Berdine."

Kadının gülümsemesi geri geldi, tıpkı dağılan fırtına bulutlarının ardından güneşin belirmesi gibi.

"Bakalım burada başka ne ilginç şeyler bulacağız," dedi Richard, odanın öbür ucundaki kemerli açıklığa yönelirken.

Eşikten geçerken Richard bir karıncalanma hissetti, bir ustura tenini hafifçe yalayıp geçmişçesine bir gıdıklanma hissi. Açıklığa çıkar çıkmaz geçti. Raina'nın adını seslendiğini duyunca döndü.

Diğerleri, öbür tarafta, kırılmaz bir cama dayanır gibi ellerini havaya bastırıyorlardı. Ulic bir yumruk indirdi ama nafiye.

"Efendi Rahl!" diye seslendi Cara. "Biz nasıl geçeceğiz?"

Richard eşiğe geri döndü. "Emin değilim. Bünyemdeki büyü kalkanları geçmemi sağlıyor. Elini uzatsana Berdine. Bakalım işe yarayacak mı?"

Elini görünmez engelden dışarı uzattı. Kadın hiç tereddütsüz bileğini kavradı. Kadını elinden tutarak kalkandan geçirene dek yavaşça kendine doğru çekti.

"Oh, soğukmuş," diye yakındı Berdine.

"İyi misin? Devam etmek ister misin?"

Kadın başıyla onaylayınca çekmeyi sürdürdü. Öbür tarafa geçince kadın tüm vücudunda böcekler yürüyormuşçasına ürpererek titredi.

Cara elini eşiğe doğru uzattı. "Sıra bende."

Richard ona uzanacak oldu ama durdu. "Hayır. Geri kalanınız biz dönene dek burada beklesin."

"Ne?" diye ciyakladı Cara. "Bizi de yanınıza almalısınız!"

"İleride ne tür tehlikelerin beklediğini bilmiyorum. Hepinizi birden kollayıp bir yandan da attığım adımlara dikkat edemem. Korunmam gerekirse Berdine yeter. Geri kalanınız burada bekleyin. Bir şey olursa çıkış yolunu biliyorsunuz."

"Ama bizi de götürmelisiniz," diye yakardı Cara. "Sizi korumasız halde bırakamayız." Döndü. "Bir şey söylesene Ulic."

"Haklı, Efendi Rahl. Yanınızda olmalıyız."

Richard başını iki yana salladı. "Bir kişi yeter. Bana bir şey olursa geri dönerken kalkandan geçemezsiniz. Bir terslik olur da geri dönmezsek, size bel bağlıyorum. Herhangi bir şey olursa sorumluluk sende Cara. Başımıza bir şey gelirse yardım getirin, elinizden geldikçe. Getiremezseniz de eh, büyükbabam Zedd ve Kahlan buraya gelinceye dek durumu idare edersiniz artık."

"Bunu yapmayın!" Cara daha önce hiç görmediği kadar perişan görünüyordu. "Efendi Rahl, sizi kaybetmeyi göze alamayız."

"Cara, her şey yolunda gidecek. Geri döneceğiz, söz veriyorum. Büyücüler sözlerini daima tutarlar."

Cara öfkeyle burnundan soludu. "Neden onu seçtin?"

Berdine dalgalı kahverengi saç örgüsünü omuzundan geriye atarak Cara'ya kendini beğenmiş bir gülümseme fırlattı. "Çünkü Efendi Rahl beni daha çok seviyor."

"Cara," dedi Richard, Berdine'e hışımla bakıp. "Çünkü sen grubun liderisin. Başıma bir şey gelirse, sorumluluğu senin almanı istiyorum."

Cara bir an durup düşündü. Nihayet onun da dudaklarına kendini beğenmiş bir gülümseme yayıldı. "Pekâlâ. Ama en iyisi bir daha asla böyle hile yapmayın."

Richard ona göz kırptı. "Madem öyle diyorsun." Loş koridora dönüp baktı. "Haydi gel, Berdine. Gidip etrafa bakalım da işimizi bitirip bir an önce buradan çıkabilelim."

ONUNCU BÖLÜM

Geçitler her kola ayrılıyordu. Richard ana geçidin hangisi olduğunu aklında tutmaya çalışıyor, böylece yolunu bulabiliyordu. Odalardan geçtikçe, yardımcı olabilecek bir kitap ya da başka bir şey görmek için sürekli etrafına bakınmaktaydı. Çoğu boş, basit taş odalardı. Birkaçında masalar ve sandalyelerle sandıklar ya da diğer sade eşyalar bulunuyordu ancak özellikle ilginç bir şey yoktu. Koridorlardan birinin tamamı yataklı odalardan oluşuyordu. Kule’de kalan büyücüler belli ki mütevazı yaşamlar sürmüşlerdi, en azından bazıları. Binlerce oda vardı ve Richard sadece birkaçını görmüştü.

Ne zaman bir odaya girip baksa, Berdine omuzu üzerinden uzanıp içeriyi dikizleyerek onun neye baktığını görmeye uğraşıyordu. “Nereye gittiğimizi biliyor musunuz?”

“Pek sayılmaz.” Tali koridorlardan birine göz attı. Burası bir labirentti. “Ama galiba merdiven falan aramalıyız. Alt kattan başladık, yukarı çıkarak devam etmeliyiz.”

Kadın omuzundan geriyi işaret etti. “Solumuzdaki bir kordorda bir tane görmüştüm, hemen geride.”

Merdiven tam da söylediği yerdeydi. Richard’ın gözünden kaçmıştı çünkü yerdeki bir delikten helezon çizerek karanlığa inen taş basamaklardan ibaretti, o ise bir merdiven boşluğu aramıştı.

Richard yanında bir fener ya da mum getirmeyi akıl edemediği için kendine kızdı. Cebinde bir çakmak taşı ve masat vardı, bir çıra parçası ya da paçavra bulabilirse küçük bir ateş, onunla da demir şamdanlarda gördüğü mumlardan birini yakabileceğini tahmin ediyordu.

Karanlığa inerlerken Richard aşağıdan gelen alçak bir uğultuyu duymakla kalmadı, hissetti de. Karanlıkta gözden yiten taş basamaklar mavimtırak yeşil bir ışıkla aydınlanmaya başladı, sanki birisi lambanın fitilini yakıvermişti. Basamakların dibine ulaştıkları esnada, tekinsiz ışıktaki açık seçik görebiliyordu.

Basamakların dibinde köşeyi döner dönmez, ışığın kaynağını buldu. Kelepçeli demir bir köşebentte camı andıran, yaklaşık bir karış genişliğinde, bir küre duruyordu. Işığın kökeni buydu.

Berdine dönüp Richard'a baktı, yüz hatları ışıktan tuhaf ayrintılara bürünmüştü. "Nasıl böyle parlıyor?"

"Şey, ateş falan yok, tahminimce büyüdü."

Richard ışığa temkinli uzandı. Daha da parladı. Tek parmağıyla dokundu ve mavimtırak yeşil ışık daha sıcak sarı bir renge büründü.

Dokunmaktan zarar gelmediğini görünce, Richard küreyi dikkatle yerinden kaldırdı. Tahmininden daha ağırdı. Üfürme camdan içi boş bir küre değil de sanki som camdan yapılmış gibiydi. Elinde tutarken ılık bir ışık yayarak etrafı aydınlattı.

Richard tüneli andıran koridorun ta öbür ucuna dek başka kürelerin de sıralandığını gördü. Uzaktan bakıldığında mavimtırak yeşil bir ışık saçıyorlardı. Ama yanlarına yaklaştıkça her biri daha da parlıyor, elinde tuttuğu küreyle geçip gidince de soluyordu.

Bir kesişim noktasında, geçit çok daha geniş, daha ferah bir koridorla birleşti. Açık pembe taş duvarlar iki yandan uzanıyor ve geçit yer yer minderli oturakların bulunduğu mağarayı andıran odalarla bölünüyordu.

Koridordaki büyük odalardan birinin çift kanatlı geniş kapılarını açınca bir kütüphane keşfetti. Cilalı ahşap zemini, lambrili duvarları ve beyaz badanalı tavanıyla kütüphane huzurlu ve davetkâr görünüyordu. Raf sıralarının yanında masalar vardı, bir de rahat

görünümlü sandalyeler. En uçtaki cam pencereler Aydındril şehrine kuş bakışı bakıyor, odayı havadar ve aydınlık gösteriyordu.

Koridordaki mağaraya benzer başka bir odaya geçti ve orada da bir kütüphane buldu. Belli ki koridor Kule'nin cephesine paralel ilerliyordu ve tamamına kütüphaneler sıralanmıştı. Koridorun sonuna ulaştıklarında devasa kütüphanelerden iki düzinesini daha buldular.

Richard bu kadar çok kitabın varlığını hayal bile etmemişti. Kâhinler Sarayı'ndaki mahzenler bile, barındırdıkları onca kitaba rağmen, bu kadar çok cilt gördükten sonra ona zayıf geliyordu. Sadece başlıklarını bile okumak bir yıl sürerdi. Ansızın gözü korktu. Nereden başlayacaktı?

"Aradığınız şey bu olmalı," dedi Berdine.

Richard kaşlarını çattı. "Hayır, değil. Sebebini bilmiyorum ama bu değil. Fazla sıradan."

Geçitlerde ilerlemeyi sürdürürlerken de bir merdiven boşluğuna gelip birkaç kat aşağı inerlerken de Berdine yanından hiç ayrılmadı. Bileğinde sallanan Agiel'iyile her an tetikteydi. Merdivenin bitiminde altın kakmalı, süslü bir söve vardı. Hemen ötesinde ise taş örmeciliğinden ziyade kapkara kayaya yontulmuş gibi görünen bir oda uzanıyordu. Muhtemelen eski bir mağara genişletilerek şimdiki haline getirilmişti. Kayanın kırıldığı yerlerden geriye parlak, keskin satırlar kalmıştı. Alçak, pütürlü tavanı desteklemek üzere kayanın yontulmasıyla bazı yerlerde şişman sütunlar ortaya çıkmıştı.

Altın söveye geldiğinde Richard, Kule'ye girdiğinden bu yana dördüncü kez bir kalkanla karşılaştı ama bu seferki ilk üçünden farklıydı. İlk üçünün verdiği his aynı olmuştu; bu ise diğerlerine hiç benzemiyordu. Elini uzatınca, sövenin arasındaki dikey açıklık, görünür hiçbir kaynak olmaksızın kıpkırmızı parladı. Kırmızı ışığın ona değdiği yerdeki his ise, karıncalanma yerine, sıcaktı. Şimdiye dek duyumsadığı en rahatsız edici kalkandı. Kol kollarını kavuracağından korktu ama korktuğu gibi olmadı.

Richard kolunu geri çekti. "Bu seferki değişik. Dayanamayacak olursan beni durdur." Berdine'i daha iyi koruyabilmek için ona sarıldı. Kadın gerildi. "Endişelenme, istediğin an dururum."

Kadın başıyla onaylayınca Richard ayak sürüyerek eşiğe yaklaştı. Kırmızı ışık deri kıyafetinin kırmızı koluna değince irkildi. “Her şey yolunda,” dedi. “Devam edin.” Richard onu içeri soktu ve bıraktı. Ancak kollarını gevşettikten sonra kadın rahatlamış göründü.

Richard’ın öne doğru tuttuğu kürenin parıltısı sütunlara sert gölgeler düşürüyordu. Görebildiği kadarıyla odanın her yerinde taş oyulmuş küçük girintiler vardı. Odayı çepeçevre saran bu duvar nişlerinden belki altmış yetmiş tane vardı. İçlerinde ne olduğunu seçemese de barındırdıkları her nesnenin farklı ebat ve biçimde olduğunu kestirebiliyordu.

Uzaktan kuytulara göz gezdiren Richard ense tüylerinin kabardığını hissetti. Bu nesnelerin ne olduğunu bilmiyordu ama içgüdüsel biçimde çok tehlikeli olduklarını hissediyordu.

“Dibimden ayrılma,” dedi kadına. “Duvarlardan uzak durmalıyız.” Başıyla muazzam odanın öbür ucunu işaret etti. “Şuraya. Şu geçit aradığımız yer.”

“Nasıl anladınız?”

“Yere bak.” Pütürlü doğal taş zeminde, odayı boydan boy kateden pürüzsüz, yılankavi bir iz vardı. “Bu patikadan ayrılmasak iyi olur.”

Kadın endişeyle başını kaldırıp mavi gözlerini ona dikti. “Dikkatli olun. Başınıza bir şey gelirse diğerlerinin yardımı olmaksızın buradan asla çıkamam. Kapana kısılırım.”

Richard gülümsedi, sonra da çıt çıkmayan mağarada ilerlemeye koyuldu. “Eh, gözdem olarak bu riski alman gerekiyor.”

Neşelendirme girişimi kadının tedirginliğine sökmedi. “Efendi Rahl, gözdeniz olduğuma sahiden inandığımı mı sanıyorsunuz?”

Richard hâlâ patikadan gittiklerinden emin olmak için önüne baktı. “Berdine, bunu ağzından hiç düşürmediğin için söylemiştim.”

Berdine odada dikkatle yürümeyi sürdürürlerken sessizce düşündü. “Efendi Rahl, size bir şey sorabilir miyim? Ciddi bir soru? Kişisel bir soru?”

“Elbette.”

Omzundan öne aşırıldığı hareli kahverengi saç örgüsünü kavradı. “Kraliçenizle evlenince yine de diğer kadınlarla beraber olacaksınız, değil mi?”

Richard ona kaşlarını çatarak baktı. “Hayatımda başka kadına yer yok. Kahlan’ı seviyorum. Ona sadakatle bağlıyım.”

“Ama siz Efendi Rahl’sınız. Dilediğinizle beraber olabilirsiniz. Benimle bile. Efendi Rahl öyle yapar; birçok kadını vardır. Parmaklarınızı şıklatmanız yeter.”

Richard onun kesinlikle bir teklifte bulunmadığına dair bariz bir izlenime kapıldı. “Tüm bunlar sana dokundum, göğsünü elledim diye mi?” Kadın bakışlarını kaçırıp başıyla doğruladı. “Berdine, bunu sana yardım etmek için yapmıştım, şey için değil... başka bir şey düşündüğümünden değil. Anlamışsındır sanıyordum.”

Kadın endişeyle çabucak koluna dokundu. “Biliyorum. Kastettiğim o değil. Bana hiç öbür türlü dokunmadınız. Demek istediğim, benden hiç talepte bulunmamanız.” Alt dudağını kemirdi. “Bana dokunma biçiminizden çok utanç duydum.”

“Neden?”

“Çünkü bana yardım etmek için hayatınızı riske attınız. Siz Efendi Rahl’sınız, oysa ben size dürüst davranmadım.”

Richard on iki adam etrafında el ele verse kavuşamayacakları genişlikteki bir sütunun etrafından dolaşan patikayı işaret ederek yolu gösterdi. “Kafamı karıştırıyorsun, Berdine.”

“Şey, sizden hoşlanmadığımı sanmayasınız diye gözdeniz olduğumu söylüyorum.”

“Benden hoşlanmadığınızı mı ifade etmeye çalışıyorsunuz?”

Kadın tekrar koluna yapıştı. “Ah hayır. Sizi seviyorum.”

“Berdine, sana söylemiştim...”

“Öyle değil. Yani sizi Efendi Rahl olarak seviyorum. Beni azat ettiniz. Sadece bir Mord-Sith’den ibaret olmadığımı bana gösterdiniz, bana güvendiniz. Hayatımı kurtardınız ve yaramı iyileştirdiniz. Sizi nazik bir Efendi Rahl olduğunuz için seviyorum.”

Richard kafasını iki yana sallayarak toparlamaya çalıştı. “Konuştuklarından hiçbir şey anlamıyorum. Sürekli gözdem olduğunu söylemenle bunun ne alakası var?”

“Öyle söylüyorum ki sizinle yatmamı istediğinizde gönülsüz olduğumu sanmayasınız. Razi gelmeyeceğimi düşünürseniz beni zorlayacağınızdan korktum.”

Richard odadan çıkarak geçide ulaştıklarında ışığı önüne tuttu. Alelade bir koridora benziyordu. “Bu konuda endişelenmeyi bırak.” İlerlemesini işaret etti. “Öyle bir şey yapmayacağımı söylemiştim.”

“Biliyorum. Yaptığınız şeyden sonra...” Sol memesine dokundu. “Size inanıyorum da. Ama daha önce inanmamıştım. Sahiden farklı olduğunuzu daha yeni anlamaya başlıyorum.”

“Kimden farklı?”

“Darken Rahl.”

“Hah şunu bileydin.” Uzun koridoru inmeye koyulduklarında birden tekrar kadına baktı. “Birine âşık olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun, tüm bunları bana anlatmanın sebebi ilgidimden kaçtığını zannetmemem ve akabinde kışkırpıp seni zorlamamam için miydi?”

Kadın mavi gözlerini bir an yumarken saç örgüsünü kavrayan yumruğunu sıktı. “Evet.”

“Sahi mi? Bence bu harika Berdine.” Koridorun sonunda geniş bir odaya çıktılar, duvarlara demetlenip bağlanmış kürk ve saçların bulunduğu çerçeveler sıralanmıştı. Richard çerçeveleri uzaktan inceledi. Demetlerden birinin gar kürkü olduğunu anladı.

Richard tekrar ilerlemeye koyulurken dönüp sırtıttı. “Kim o?” Elini boş verircesine salladı, ansızın söylediğinden utanıp kızardı, kadının şu andaki tuhaf ruh hali göz önüne alınırsa haddini aşmış olabilir. “Tabii anlatmak istersen. Bana söylemek zorunda değilsin. Mecbur bırakmak istemem. Nasıl arzu edersen, sana kalmış.”

Berdine yutkundu. “Bizim için, benim için yaptıklarınızdan sonra itiraf etmek istiyorum.”

Richard surat astı. “İtiraf mı? Âşık olduğunu bana anlatman itiraf değil ki sadece...”

“Raina.”

Richard'ın çenesi anında kapanıverdi. Gittikleri istikamete dönüp baktı. "Yeşil karolara sadece sol adımını at. Sağ adımını ise beyazlara, bu alanı geçinceye kadar böyle. Yeşil veya beyaz karolardan hiçbirini atlama. Son karodan ayağını kaldırıncı kaideye dokun."

Richard yeşil ve beyaz karoları dikkatle geçerken Berdine de peşinden geldi. Sonunda diğer taraftaki taş zemine ulaştılar, kaideye dokundular ve ışıltılı gümüş taştan dar, uzun bir koridora geçtiler, burası sanki devasa bir mücevherin içine açılmıştı.

"Şu yeşil-karo-beyaz-karo meselesini nasıl anladınız?"

"Ne?" Kaşlarını çatarak geriye baktı. "Bilmem. Kalkana benzer bir şey olmalı." Önüne bakarak yürüyen kadına döndü. "Berdine, Raina'yı ben de seviyorum. Cara'yı, seni, Ulic ile Egan'ı da. Aile gibiyiz. Bunu mu kastettin?" Kadın kafasını önünden kaldırmadan iki yana salladı. "Ama... Raina bir kadın."

Berdine ona buz gibi bir bakış fırlattı.

"Berdine," dedi uzun bir sessizlikten sonra. "Bunu Raina'ya söylemesen iyi olur, yoksa..."

"Raina da beni seviyor."

Richard sırtını dikleştirdi, ne diyeceğini bilemiyordu. "Ama nasıl olur da... ikiniz hiç... anlamıyorum... Berdine, bunu bana niye anlatıyorsun?"

"Çünkü bize karşı hep dürüst davrandınız. İlk başta, durumu izah ettiğinizde, dediklerinize uymayacağınızı düşündük. Şey, hepimiz değil tabii. Cara size hep inandı ama ben inanmıyordum."

Yüz ifadesi tekrar bir Mord-Sith'in mesafeli çehresine büründü. "Darken Rahl efendimizken durumumuzu anladı ve yatağına girmemi buyurdu. Benimle alay etti. Sırf bildiği için... beni yatağına sokmayı seviyordu. Beni aşağılama yöntemiydi bu. Öğrenirseniz sizin de aynısını yapacağınızı düşündüm, dolayısıyla sizden hoşlandığımı zannetmenizi sağlayarak saklamaya çalıştım."

Richard başını iki yana salladı. "Berdine, sana öyle şey yapar mıyım."

“Bunu şimdi biliyorum. İşte bu yüzden itiraf etmek zorundaydım çünkü bana karşı hep dürüsttünüz ama aynı dürüstlüğü ben size göstermedim.”

Richard omuz silkti. “Eh, kendini daha iyi hissettiğine sevindim.” Sıva duvarlı yılankavi bir koridora saparken düşündü. “Seni bu hale Darken Rahl mı getirdi, Mord-Sith olmak üzere seni seçtiği için mi? Erkeklerden nefret etmene yol açan bu mu?”

Kadın ona kaşlarını çatarak baktı. “Erkeklerden nefret etmiyorum ki. Ben sadece, ne bileyim, çocukluğumdan beri hep kızlara bakardım. Aynı şekilde erkekler ilgimi çekmiyor.” Saç örgüsünü sıvazladı. “Benden nefret mi ettiniz?”

“Hayır. Hayır, senden nefret etmiyorum, Berdine. Her zamanki gibi muhafızımsın. Ama onu düşünmemeye çalışsan falan olmaz mı? Pek doğru değil de.”

Kadın buruk gülümsedi. “Raina kendine has gülümsemesiyle bana bakıp da günüm birdenbire şahane hale geldiğinde doğru görünüyor. Yüzüme dokunduğunda kalbim küt küt atınca doğru görünüyor. Yüreğimin emin ellerde olduğunu anlıyorum.” Gülümsemesi soldu. “Şimdi de iğrenç olduğumu düşünüyorsunuz.”

Richard bakışlarını kaçırdı, içini buz gibi bir utanç dalgası kapladı. “Ben de Kahlan için aynı şeyleri hissediyorum. Bir kere-sinde büyükbabam onu aklımdan çıkarmam gerektiğini söylemişti ama bunu yapabilmeme imkân yoktu.”

“Niye öyle dedi?”

Richard, Kahlan'ın bir İtirafçı olduğunu ve Zedd'in de Richard'ın iyiliğini düşündüğü için bunu dediğini ona açıklayamazdı; birisinin bir İtirafçı'ya âşık olması beklenmedikti. Berdine'e bu hususta şu an dürüst davranmadığı için kötü hissetti. Omuz silkti. “Bana uygun biri olmadığını düşünüyordu.”

Richard koridorun sonuna vardıklarında gıdıklayan türde başka kalkanlardan da kadını geçirdi. Üçgen odada bir oturak vardı. Kadını yanına oturttu, parlayan küreyi de aralarına koydu.

“Berdine, sanırım neler hissettiğini anlayabiliyorum. Büyükbabam Kahlan'ı unutmam gerektiğini söylediğinde hissettiklerimi biliyorum. Ne hissedeceğini hiç kimse sana söyleyemez. Ya hissedersin

ya da etmezsin. Durumunu ne anlıyorum ne de onaylıyorum, yine de hepiniz dostumsunuz. Dost olmak tıpatıp birbirine benzemeyi gerektirmez, sizler hâlâ dostumsunuz.”

“Efendi Rahl, beni asla kabullenemeyeceğinizin farkındayım ama size söylemek zorundaydım. Yarın D'Hara'ya döneceğim. Muhafızınız olarak onaylamadığınız birisini yanınızda tutmak zorunda değilsiniz.”

Richard bir dakikalığına düşündü. “Haşlanmış bezelye sever misin?”

Berdine kaşlarını çattı. “Evet.”

“Eh, ben haşlanmış bezelyeden nefret ederim. Sırf sevdiğin bir şeyi sevmiyorum diye beni daha mı az seversin? Ya da muhafızım olmaktan vazgeçer misin?”

Kadın surat astı. “Efendi Rahl, bu durum haşlanmış bezel-yelerden farklı. Onaylamadığınız birisine nasıl güvenilebilirsiniz?”

“Onaylamadığım şey sen değilsin Berdine. Sadece bana pek doğru gelmiyor, o kadar. Gelmek zorunda da değil. Bak, küçükken başka bir orman rehberi olan bir dostum vardı. Giles'la ikimiz birlikte çok vakit geçirirdik çünkü birçok ortak yönümüz vardı.

“Lucy Fleckner'a âşık oldu. Ben Lucy Flekner'dan nefret ediyordum; Giles'a zalimce davranıyordu. Kıza nasıl sevgi duyabildiğini anlayamıyordum. Kızdan hoşlanmıyordum ve dostumun da aynısını hissetmesi gerektiğini düşünüyordum. Ondan beklediğim gibi davranmadığı için dostumu kaybettim. Onu Lucy yüzünden kaybetmedim, onu kaybetme sebebim kendimdi. Sahip olduğumuz tüm güzel şeyleri kaybettim çünkü onun içinden geldiği gibi davranmasına karşı çıktım. Yitirdiğim şeye hep pişmanlık duydum.

“Galiba bu da onun gibi bir şey. Tıpkı büyüdükçe öğrendiğim gibi, sen de Mord-Sith'ten başka bir kimse olmayı öğrenirken gö-receksin ki dost olmak demek birini olduğu gibi, anlayamadığın yönleriyle bile sevmek demektir. Onları sevmek gerekçelerin, anlayamadığın şeyleri önemsiz kılar. Anlamak ya da aynısını yapmak, hayatlarına müdahale etmek zorunda değilsindir. Onları sahiden önemsiyorsan oldukları gibi kabullenirsin; ne de olsa onları ilk başta bunun için sevmişsindir.

“Seni severim, Berdine, önemli olan da bu.”

“Doğru mu?”

“Doğru.”

Berdine kollarını boynuna dolayarak ona sarıldı. “Teşekkür ederim, Efendi Rahl. Beni kurtarmanızdan sonra keşke kurtarmasaydım diyeceğinizden korkuyordum. İyi ki size anlatmışım. Bize Darken Rahl’ın yaptığı gibi davranmayacağınızı bilmek Raina’yı rahatlatacaktır.”

Ayağa kalktıklarında taş duvarın bir bölümü yana kayarak açıldı. Richard onu elinden tutarak tuhaf odadan çıkardı, yeni beliren eşikten geçti, bir merdiveni indi ve tam ortasında koca bir tümsek bulunan, küf kokulu, rutubetli bir taş odaya girdi.

“Madem dostunuz oluyoruz, öyleyse yaptığınızdan hoşlanmadığım, onaylamadığım şeyleri söyleyip hatalı davrandığınızı belirtebilir miyim?” Richard başıyla onayladı. “Cara’ya davranışınızı beğenmedim. Ona tavrınızdan dolayı size kızgın.”

Richard ışığı yutuyormuş gibi görünen acayip odaya dönüp göz attı. “Cara mı? Bana kızgın mı? Ona ne yapmışım ki?”

“Benim yüzümden ona kötü davrandınız.” Richard yüzünü şaşkınlıkla buruşturunca kadın devam etti. “Ben tılsımın etkisindeyken, Brogan’ı aramaktan geri döndüğünüzde sizi Agiel’imle tehdit etmiştim, siz de hepimize öfkeleniniz. Sanki onlar da tehdit etmiş gibi davrandınız, oysa kabahat sadece bendeydi.”

“Neler döndüğünden haberim yoktu. Yaptığın şeye dayanarak Mord-Sith tarafından tehdit edildiğimi sandım. Bunu anlamıştır herhalde.”

“Anladı ama sonunda olay açıklığa kavuşunca, beni tekrar iyileştirmenizden sonra, Cara ile Raina’ya sanki sizi benim gibi tehdit etmişler gibi davranarak hata ettiğinizi hiç söylemediniz. Tehdit de etmemişlerdi.”

Richard karanlıkta yüzünün kızardığını hissetti. “Haklısın. Şimdi mahcup oldum. Peki neden hiçbir şey söylemedi?”

Berdine tek kaşını kaldırdı. “Siz Efendi Rahl’sınız. Günaydın deme biçimini beğenmediğiniz için onu dövmeye karar verseydiniz bile hiçbir şey söylemezdi.”

“Öyleyse neden şimdi söylüyorsun?”

Berdine onun peşinden zemini kaldırım taşı döşeli acayip bir koridora girdi. Sadece altmış santim genişliğindeydi ve bir boru gibi yusuvarlaktı. Duvarları tamamen altın kaplıydı. “Çünkü siz bir dostsunuz.”

Richard omzu üzerinden dönüp tam da gülümseyerek teşekkür ediyordu ki Berdine altına dokunmak üzere elini uzattı. O daha dokunamadan Richard onu bileğinden yakaladı. “Dokunduğun an ölürsün.”

Kadın kaşlarını çatarak baktı. “Burası hakkında hiçbir şey bilmediğinizi söylediğiniz halde nasıl oluyor da tüm ömrünüzü burada geçirmiş gibi ilerleyebiliyorsunuz?”

Richard soru karşısında gözlerini kırıştırdı. Ani bir idrak edişle gözleri kocaman oldu. “Sayende.”

“Benim mi?”

“Evet,” dedi Richard hayretle. “Benimle konuşarak bilincimi meşgul ettin. Söylediğin şeylere odaklandım, konuya kafa yordukça yeteneğim bana kılavuzluk etti. Farkında bile değildim. Bunca yolu katettikten sonra tehlikeleri öğrendim, geri dönüş yolunu da. Artık geri dönebileceğim.” Omzunu sıktı. “Teşekkür ederim, Berdine.”

Kadın sıırtı. “Dostlar ne içindir?”

• “Sanırım en berbat kısmını atlattık. Bu taraftan.”

Altın tünelin sonunda en az otuz metre genişliğinde yuvarlak bir kule odası vardı, burada da dış duvarı içeriden tırmanan bir sarmal merdiven. Merdiveni düzensiz aralıklarla küçük kapı sahanlıkları bölüyordu. Yukarıya uzanan kasvetli alanda, karanlığı ışık demetleri deliyordu. Yukarıdaki pencerelerin çoğu küçük olsa da bir tanesi kocamandı. Richard kulenin yüksekliğini kestiremese de altmış metreye yakın olmalıydı. Aşağıya, rutubet kokan zifiri bir boşluk iniyordu.

“Görüntüsünü beğenmedim,” dedi Berdine, sahanlıktaki demir parmaklığın kenarından aşağıyı dikizlerken. “Bence en berbat kısmı burası gibi.”

Richard aşağıdaki karanlıkta bir şeyin kıpırdadığını görür gibi oldu. “Dibimden ayrılma ve gözlerini dört aç.” Bakışlarını kıpırtı gördüğünü zannettiği noktaya dikti, tekrar görmeye uğraştı. “Bir şey olursa geri dönmeyi denemek zorundasın.”

Berdine parmaklığın üzerinden hoşnutsuz bir bakış attı. “Efendi Rahl, buraya inmemiz saatler sürdü. Geçtiğimiz kalkanların sayısını anımsamıyorum. Başınıza bir şey gelirse ben de öldüm demektir.”

Richard seçenekleri tarttı. Mriswith pelerinine bürünürse daha iyi olabilirdi. “Burada bekle. Önden göz atayım.”

Berdine gömleğine omzundan yapıştığı gibi onu kendine çekti, kadının vahşi mavi gözleri tam dibindeydi. “Hayır, yalnız gitmeyeceksiniz.”

“Berdine...”

“Sizin koruyucunuzum. Yalnız gitmeyeceksiniz. Anlaşıldı mı?”

Gözlerinde demir gibi öyle delici bir bakış vardı ki Richard yanlış bir söz etmeye çekindi. Sonunda nefesini koyverdi.

“Pekâlâ. Ama dibimden ayrılmayıp dediğimi yapacaksın.”

Kadın başını eğdi. “Daima dediğinizi yaparım.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Bindiği at salınarak ilerlerken, Tobias Brogan, Yaratıcı'nın az ötede kenardan yürüyen beş ulağını dalgın dalgın seyrediyordu. Onları görmek sıradışıydı. Dört gün önce beklenmedik biçimde ortaya çıktıklarından beri sürekli etraftaydılar ama nadiren görünüyorlar, görünür olduklarında bile yine de güçlkle seçiliyorlardı. Ya kar gibi bembeyazdılar ya da karanlık çökünce gece gibi kapkara. Gözlerinin önünde öylece yitivermelerini hayranlıkla karşılıyordu. Yaratıcı'nın kudreti sahiden de mucizeviydi.

Buna karşın ulaklarını seçme biçimi Tobias'ı tedirgin ediyordu. Yaratıcı, rüyalarında belirdiği Tobias'a, tasarılarını sorgulamamasını söylemiş ve sorgulayarak küstahlık ettiği için af dileyen Tobias'ın yakarışlarını sonunda şükür ki kabul etmişti. Tüm dürüst evlatları Yaratıcı'dan korkardı, Tobias Brogan'da ise dürüstlükten bol hiçbir şey yoktu. Buna rağmen, ilahi kılavuzluğu üstlenmek üzere bu pullu yaratıkların seçilmesi pek de uygun gelmiyordu.

Ansızın eyerinde dik oturdu. Elbette. Yaratıcı bu görevi üstlenen havarilerini kafirlerin görmesine izin vererek niyetini belli etmek istemezdi. Kötülük, Yaratıcı'nın tüm ihtişamı ve güzelliğiyle peşini bırakmayacağını tahmin ederdi ama havarilerini bu kılıktaki görünce işkillenip saklanmaya kalkışmazdı.

Tobias birbirine, bazen de kadın büyücüye sokulup fısıldaşan mriswithi seyrederken rahat bir nefes aldı. Kadın kendini bir Işık Rahibesi olarak tanımlıyordu ama hâlâ bir kadın büyücüydü, bir *gacuze*, bir cadı. Tobias, Yaratıcı'nın mriswithi ulak olarak kullanmasını anlayabilse de *gacuze*'ye bu tür bir yetki vermesini anlayamıyordu.

Tobias sürekli ne konuştuklarını merak ediyordu. *Gacuze* önceki gün aralarına katıldığından beri, pullu beş yaratıkla neredeyse sıkı fıkıydı, Kan Soyu'nun sayın generaliyle ise gıdım gıdım konuşuyordu. Altısı da insanlardan uzak duruyordu. Sanki Tobias ve adamlarıyla aynı yöne tesadüfen seyahat ediyor gibiydiler.

Tobias yalnızca bir avuç mriswithin yüzlerce D'Hara askerini kırıandan geçirdiğine tanık olmuştu, bu yüzden yanında sadece iki avuç adam bulundurmaktan tedirgin değildi. Yüz bini aşkın Soy ordusunun geri kalanı, bir haftadan fazla bir süredir Aydındril'in dışında bekliyordu. Yaratıcı, ordusuyla beraber Tobias'ın rüyasında belirlediği ilk gece, ona ordunun, Aydındril fethinde rol oynamak üzere geride kalması gerektiğini buyurmuştu.

"Lunetta," dedi usulca, mriswithle el kol hareketleri eşliğinde konuşan rahibeyi seyrederken.

Kadın atıyla sağ kanattan yaklaştı. Onu örnek alarak sesini alçalttı. "Buyrun, Sayın Generalim."

"Lunetta, rahibenin kendi gücünü kullandığını gördün mü?"

"Evet, Sayın General, rüzgârla devrilmiş ağacı yolumuzdan çekerken."

"Bunu yaptığı sırada kadının gücünü ölçebildin mi?" Lunetta başını hafifçe sallayarak onayladı. "Seninle aynı güçte mi kardeşim?"

"Hayır, Tobias."

Kız kardeşine gülümsedi. "Öğrendiğim iyi oldu." Etrafta kimseciklerin olmadığından emin olmak için etrafına bakındı, altısı hâlâ görünür vaziyetteydi. "Son birkaç gecedir Yaratıcı'nın söylediği bazı şeyler kafamı karıştırdı da."

"Lunetta'ya anlatmak ister misiniz?"

"Evet ama şimdi olmaz. Sonra konuşuruz."

Kadın dalgın dalgın cicilerini okşadı. “Belki yalnız kalabiliriz. Mola vermemize az kaldı.”

Tobias çekingen gülümsemeyi de yapılan imayı da gözden kaçırmadı. “Gecenin ilerleyen saatlerine dek durmayacağız.” Bur-nunu kaldırıp soğuk havayı derin derin içine çekti. “Öyle yakındaki neredeyse kokusunu alabiliyorum.”

Richard dönüş yolunu bulabilmek için inerken sahanlıkları sayı-yordu. Yol boyunca görüntüler sayesinde geri kalanını hatırlaya-bileceğini sanıyordu ancak kulenin içi kafa karıştırıcıydı. Derin bir bataklık gibi küf kokuyordu, muhtemelen açık pencerelerden sızıp dipte biriken su nedeniyle.

Bir sonraki sahanlıkta Richard havada bir parıltı gördü. Elindeki küreden yayılan ışıktaki bir şeyin kenara çekildiğini gördü. Uğultulu ışıktaki kenarları parlıyordu. Cisimleşmemiş olduğu halde bunun pelerine bürünmüş bir mriswith olduğunu anladı.

“Hoş geldin, deri kardeş,” diye tısladı.

Berdine irkildi. “Bu da neydi?” diye fısıldadı telaşla.

Richard onu bileğinden yakalayarak önüne siper olmaya ça-lışmasını engelledi –Agiel’ini kavramıştı– ve onu kenara çekerek devam etti. “Sadece bir mriswith.”

“Mriswith!” diye fısıldadı kadın hırıltılı bir sesle. “Nerede?”

“Tam burada, sahanlıkta. Parmaklığın üzerinde. Korkma, sanâ zarar vermeyecek.”

Richard zorla Agiel’i tutan kolunu indirdikten sonra, kadın siyah pelerinine yapıştı. Sahanlığa çıktılar.

“Sliph’i uyandırmaya mı geldin?” diye sordu mriswith.

Richard kaşlarını çatı. “Sliph mi?”

Mriswith pelerinini açarak pençesindeki üç palli bıçağıyla merdivenden aşağıyı gösterdi. Bunu yaparken de cisimleşti ve ta-mamen görünür hale geldi. Koyu renk pulları ve pelerini olan bir

yaratıktı. “Sliph aşağıda, deri kardeş.” Boncuk gibi gözlerini tekrar onlara çevirdi. “Dişiye nihayet erişilebilir. Çok yakında *yabree*’nin şarkı söyleme zamanı gelecek.”

“*Yabree mi?*”

Mriswith üç pallı bıçağını kaldırdı ve hafifçe büktü. Bir yarığı andıran ağzına bir tür gülümseme yayıldı. “*Yabree. Yabree* şarkı söylediğinde kraliçenin devri başlayacak.”

“Kraliçe mi?”

“Kraliçenin sana ihtiyacı var, deri kardeş. Ona yardım etmelisin.”

Richard kendisine yaslanan Berdine’in titrediğini hissedebiliyordu. Daha fazla korkmasına mahal vermeden ilerlemesi gerektiğine karar verdi ve basamakları inmeye koyuldu.

İki sahanlık aşağı inmişlerdi ama Berdine hâlâ ona yapışık haldeydi. “Gitti,” diye fısıldadı Richard’ın kulağına.

Richard dönüp yukarıya baktı ve onun haklı olduğunu gördü.

Berdine onu bir girintideki söveye doğru iteledi ve Richard’ın sırtını ahşap bir kapıya yasladı. Delici mavi gözleri son derece endişeliydi. “Efendi Rahl, o bir mriswithti.”

Richard başıyla doğruladı, kadının kesik kesik nefes alışı karşısında biraz şaşkındı.

“Efendi Rahl, mriswith insan öldürür. Onları da daima siz öldürürsünüz.”

Richard elini yukarıdaki sahanlığa doğru kaldırdı. “Bize zarar vermeyecekti. Sana söylemiştim. Bize saldırmadı, değil mi? Ona zarar vermeye gerek yoktu.”

Kadının kaşları endişeyle çatıldı. “Efendi Rahl, iyi misiniz?”

“İyiyim. Haydi, gidelim. Belki mriswith neyi aramamız gerektiğine dair bize iyi bir ipucu vermiştir.”

Kıpırdamaya yeltenince kadın onu tekrar kapıya iteledi. “Size niçin ‘deri kardeş’ diye hitap ediyordu?”

“Bilmiyorum. Herhalde benim cildim düz, onunki pullu dıyedir. Bence zarar vermeye niyeti olmadığını belli etmek için öyle dedi. Yardım etmek istiyordu.”

“Yardım mı?” diye tekrarlardı Berdine inanamayarak.

“Bizi durdurmaya çalışmadı, değil mi?”

Berdine sonunda gömleğini bıraktı ama kenetlediği mavi gözlerini ayırması biraz daha uzun sürdü.

Kulenin dibinde dış duvarı çepeçevre dolaşan demir parmaklıklı bir yürüme köprüsü vardı. Ortada ise siyah bir su birikintisi ile yüzeyin birkaç yerinden fışkırmış kayalar. Yürüme köprüsünün altındaki taşa semenderler tutunmuş, yarısı suya batmış halde kayalarda dinleniyorlardı. Katranımsı suyun içinde böcekler yüzüyor, ara sıra fokurdayarak patlayan kabarcıkların etrafında sıçırıyordu.

Köprünün yarısını katettiğinde Richard aradığı şeyi bulduğunu anladı: Kütüphanelerin, hatta acayip odalarla koridorların aksine, sıradan olmayan bir şey.

Eskiden bir kapının bulunduğu geniş bir sahanlığa isli taş parçaları, yongalar ve toz saçılmıştı. Kapıdan geriye kalan ahşap parçaları şimdi demir parmaklığın ilerisindeki koyu bir suda yüzüyordu. Söve paramparça olmuştu, kapı eşiği eski halinden belki de iki misli büyüklükteydi şimdi. Tırtıklı kenarları kararmıştı, bazı yerlerde ise taş âdeta mum gibi erimişti. Patlamanın açtığı delikten duvardaki her yöne uzanan eğri büğrü darbe izleri vardı, sanki bir yıldırım duvarı yalayıp yakıp geçmişti.

“Yeni olmuş,” dedi Richard, parmağını is lekesinde gezdirirken.

“Nasıl anladınız?” diye sordu Berdine merakla bakarak.

“Bak. Şurayı görüyor musun? Küf ve yosun yanarak kayadan sıyrılmış, yüzeyi tekrar saracak vakti olmamış. Yakın geçmişte gerçekleşmiş, son birkaç ay içinde.”

İçerideki oda daire şeklindeydi, yaklaşık yirmi metre çapında, duvarları ise zikzaklı çizgiler halinde dağlanmıştı, yıldırımlar burada şiddetlenmişti sanki. Tam ortasından dairesel bir duvar yükseliyordu, devasa bir kuyu gibi odanın âdeta yarısını kaplayarak. Richard bel hizasındaki duvardan eğilerek ışıklı küreyi aşağı doğru tuttu. Kuyunun pürüzsüz taş duvarları sonsuza kadar iniyordu. Işığın elverdiği kadarıyla onlarca metre aşağısındaki taş çeperleri seçbiliyordu ama gerisi zifiri karanlıktı. Dipsiz gibiydi.

Yukarıda, yaklaşık odanın çapı kadar yükseklikte bir kubbe tavan vardı. Ne pencere vardı ne de başka bir kapı. Ta öbür ucta, Richard bir masayla birkaç raf gördü.

Kuyunun etrafından dolaşınca cesedi gördü, bir sandalyenin yanında, yerde yatıyordu. Paçavraya dönmüş cübbe parçaları haricinde geriye sadece kemikleri kalmıştı. Cübbenin büyük kısmı uzun zaman önce çürümüş, iskeletin üzerinde sadece deri bir kemer kalmıştı. Çarıkları da duruyordu. Kemiklere dokununca hepsi pişmiş toprak gibi un ufak oldu.

“Çok uzun zamandır buradaymış,” dedi Berdine.

“Tam üstüne bastın.”

“Efendi Rahl, bakın.”

Richard doğruldu ve kadının gösterdiği masaya baktı. Muhtemelen asırlar önce kurumuş bir mürekkep hokkası, yanında bir kalem ve açık duran bir defter vardı. Richard eğilerek defterin üzerindeki taş parçalarını ve tozları üfledi.

“Ulu D’Hara dilinde yazılmış,” dedi, defteri alıp ışıklı küreye yaklaştırarak.

“Bakayım.” Gözleri soldan sağa mekik dokuyarak tuhaf karakterleri inceledi. “Haklısınız.”

“Ne yazıyor?”

Kadın defteri iki eliyle dikkatle tuttu. “Çok eski. Rastladığım tüm lehçelerden daha eski. Darken Rahl bana iki bin yıldan daha eski olduğunu söylediği bir lehçe göstermişti.” Başını kaldırıp baktı. “Bu da o kadar eski.”

“Okuyabilir misin?”

“Kuleye girdiğimizde bulduğumuz kitabın birazını anlayabilmiştim.” Defterin son sayfasındaki yazılara göz gezdirdi. “Bunu daha da az anlıyorum,” dedi birkaç sayfayı çevirirken.

Richard sabırsızca kıpırdandı. “Eee, birazını bile anlayamaz mısın?”

Kadın sayfaları çevirmeyi bırakıp yazıyı inceledi. “Sanırım bir şeyin nihayet başariya erdiğinden bahsediyor ama kastettiği başarı adamın burada ölmesi demek.” Gösterdi. “Gördünüz mü?

Drauka. Bu aynı kelime sanırım: ‘ölüm’.” Berdine boş deri kapağa baktı sonra defteri tekrar açarak sayfaları taradı.

Sonunda başını kaldırıp mavi gözleriyle baktı. “Sanırım bu bir günce. Galiba burada ölen adamın güncesi.”

Richard kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. “Berdine, bu aradığım şey. Sıradışı bir şey, kütüphanedeki diğer kitaplar gibi değil. Tercüme edebilir misin?”

“Azıcık belki ama çok değil.” Hayal kırıklığıyla somurttu. “Kusura bakmayın, Efendi Rahl. Bu kadar eski lehçelerden anlamıyorum. İlk gördüğümüz kitapta da aynı sorunu yaşamıştım. Kelime dağarcığım boşlukları doğru biçimde doldurmama yetmiyor. Sadece tahmin yürütebilirim.”

Richard düşünürken alt dudaklarını çimdikledi. Kemiklere baktı, büyücünün bu odada ne yaptığını merak etti, odanın niçin mühürlendiğini, daha da kötüsü mührü neyin kırdığını.

Richard kadına döndü. “Berdine! Üst kattaki kitap var ya. O kitap ezberimde. Hikâyeyi biliyorum. Sana yardımı dokunacaksa, ne yazdığını ezberimden sana söylesem, kelimeleri çözümlemene faydası olur mu, sonra da çevrilmiş kelimeleri bu günceyi çevirmek için kullansan?”

Kadın bunu kafasında tartınca yüzü aydınlandı. “Beraber çalışırsak olabilir. Cümlelerin ne dediğini bana söyleyebilirsen, tanımadığım kelimelerin anlamını çıkarabilirim. Becerebiliriz.”

Richard günceyi itinayla kapadı. “Bunu hayatın pahasına koru. Ben ışığı tutacağım. Buradan çıkalım. Aradığımız şeyi bulduk.”

Berdine’le beraber eşikten çıkar çıkmaz, Cara ve Raina tam anlamıyla sevinçten havalara uçtu. Richard, Ulic ve Egan’ın gözlerini yumarak dualarını kabul eden iyi ruhlara sessizce şükran sunduklarını bile gördü.

“Kule’de mriswith var,” dedi Berdine, art arda sorular soran diğerk iki kadına.

Cara’nın soluğu kesildi. “Kaç tanesini öldürdünüz, Efendi Rahl?”

“Hiç. Bize saldırmadılar. Tehlike arz etmiyorlardı. Ama bunun dışında yeterince tehlike vardı.” Hararetli soruları eliyle savuşturdu. “Bunları sonra konuşuruz. Berdine’in yardımıyla aradığımı buldum.” Berdine’in elindeki deftere pat pat vurdu. “Geri dönüp bunu tercümeyle başlamanız lazım.” Masadaki kitabı alıp Berdine’e verdi.

Kapıdan dışarı çıkmak üzereyken durdu ve Cara’yla Raina’ya döndü. “Eee, aşağıdayken yanlış bir şey yapıp ölebileceğimi düşündüm de aklıma ikinize bir şey söylemeden ölmek istemediğim geldi.”

Richard ellerini ceplerine sokarak biraz yaklaştı. “Aşağıdayken ikinize kötü davrandığım için üzgün olduğumu size hiç söylemediğim kafama dank ediverdi.”

“Berdine’in tılsımın etkisinde olduğunu bilmiyordunuz, Efendi Rahl,” dedi Cara. “Bizimle mesafeli kalmak istediğiniz için sizi suçlamıyoruz.”

“Berdine’in tılsımın etkisinde olduğunu bilmiyordum ama şimdi durum farklı, ikiniz hakkında kötü düşünerek haksızlık ettiğimi bilmenizi isterim. Ortada hiç sebep yoktu. Özür dilerim. Umarım beni affedebilirsiniz.”

Cara ile Raina’nın yüzünde gülücükler açtı. Şu andaki hallerinin Mord-Sith’le hiç alakası yoktu ve Richard onları hiç böyle görmemişti.

“Sizi affediyoruz, Efendi Rahl,” dedi Cara. Raina başıyla hemfikir olduğunu belirtti. “Sağ olun.”

“Aşağıda neler oldu, Efendi Rahl?” diye sordu Raina.

“Dostluk hakkında lafladık,” diye yanıtladı Berdine.

Kule yolunun başında, Aydindril şehrinin başladığı ve diğerk yolların şehre bağlandığı yerde, küçük bir pazar kurulmuştu, Stentor Caddesi’ndekine hiç benzemiyordu ama ürün çeşitliliğiyle yeni gelenlere hizmet etmeye hazır görünüyordu.

Richard, arkasındaki refakatçi taburu ve etrafını saran beş muhafızıyla beraber yanından geçerken cılız ışıktaki gözüne bir şey takıldı ve küçük, eğreti bir tezgâhın önünde zınk diye duruverdi.

“Ballı çöreklerinizi almak ister misiniz, Efendi Rahl?” diye sordu, tanıdık bir çocuk sesi.

Richard küçük kıza gülümsedi. “Bana hâlâ kaç tane borcun var?”

Kız yan tarafa döndü. “Büyükanne?”

Yaşlı kadın hırpani battaniyesini kavrayarak ayağa kalktı, soluk mavi gözleri Richard’a kenetlenmişti.

“Vay, vay,” dedi eksik dişlerini ortaya seren bir sırıtmayla. “Efendi Rahl istediği kadar alabilir canım.” Başını eğerek selamladı. “İyi olduğunuzu görmek güzel, Efendi Rahl.”

“Sizin de...” Kadının adını söylemesini bekledi.

“Valdora,” dedi kadın. Küçük kızın açık kumral saçını okşadı. “Bu da Holly.”

“Sizi tekrar gördüğüme sevindim, Valdora ve Holly. Stentor Caddesi yerine burada ne işiniz var?”

Valdora battaniyesinin altından omuz silkti. “Yeni Efendi Rahl’ın şehri güvenli hale getirmesiyle daha fazla insan gelir oldu, hatta Büyücü Kulesi bile tekrar hareketlenebilir. Yeni müşterileri kaçırmayalım dedik.”

“Şey, ben olsam Kule’nin kısa vadede tekrar canlanacağına pek umut bağlamazdım, yine de Aydındril’e yeni gelenleri ilk karşılama şansına erişeceğiniz kesin.” Richard tezgâhtaki çörekleri inceledi. “Daha kaç tane alacağım var?”

Valdora kıkırdadı. “Size olan borcumuzu karşılayabilmek için daha çok pişirmem gerekecek, Efendi Rahl.”

Richard ona göz kırptı. “Bak ne diyeceğim. Beş arkadaşşıma birer tane, bir tane de kendime alayım, hesabı böylece kapatalım.”

Valdora’nın bakışları beş muhafıza kaydı. Tekrar başını eğerek selamladı. “Olur, Efendi Rahl. Beni tahmin edemeyeceğiniz kadar bahtiyar kıldınız.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Verna Başrahibelik binasının geçidine telaşla koştururken Kevin Andellmere'in karanlıkta nöbet tuttuğunu fark etti. Mabede ulaşmak, Ann'e nihayet olayı çözdüğünü söylemek ve sadık Işık Rahibeleri'nin neredeyse her birini artık tespit ettiğini bildirmek için sabırsızlanıyordu, beri yandan Kevin'i de haftalardır görmemişti. Kalbi yerinden fırlarcasına koşturmasına rağmen durdu.

"Kevin, sen misin?"

Genç asker başını eğdi. "Evet, Başrahibe."

"Seni epeydir ortalıkta görmüyordum, yanılıyor muyum?"

"Hayır, Başrahibe. Bollesdun, Walsh ve ben komuta merkezine geri çağırılmıştık."

"Neden?"

Kevin ağırlığını diğer ayağına aktardı. "Tam olarak emin değilim. Kumandanım saraydaki tilsimi merak etmiş sanırım. Onu yaklaşık on beş yıldır tanırım, yaşlanmıştı. Bizim yaşlanmadığımız doğru mu diye kendi gözleriyle görmek istemiş. Bollesdun'un, Walsh'ın ve benim, on beş yıl önce ilk tanıştığı günkü gibi göründüğümüzü söyledi. İlk duyduğunda inanmamış ama şimdi inanıyormuş. Bizi tanıyan komutanlarını çağırıp onlara da gösterdi bizi."

Verna alnında ter damlalarının biriktiğini hissetti. Başından aşağı buz gibi sular dökülürken imparatorun Kâhinler Sarayı'na niçin geleceğini anlayıverdi. Başrahibe'ye bildirmek zorundaydı. Kaybedecek zaman yoktu.

“Kevin, imparatorun, İmpatorluk Düzeni'nin sadık bir askeri misin?”

Kevin elini kaydırarak mızrağını biraz daha yukarıdan kavradı. Sesi tereddütlüydü. “Evet, Başrahibe. Yani, Düzen anavatanımı fetrettiğinde pek az seçeneğim vardı; Düzen'de silah altına alındım. Bir süre kuzeyde, vahşi diyarların yakınlarında çarpıştım. Sonra, Düzen krallığımızı ele geçirince, Düzen'in bir askeri olduğum söylendi ve saraya atandım.

“Bundan daha iyi bir vazife bulamazdım. Yerleşkenizi korumak üzere geri döndüğüme memnunum. Bollesdun ve Walsh da geri döndüklerine, Kâhinler Sarayı'ndaki yerlerini aldıklarına memnunlar.

“Amirlerim bana daima iyi davranmıştır, en azından düzenli maaş alıyorum. Ahım şahım bir şey değil ama gelir gelirdir, işsiz bir sürü insan gördüm, yiyecek bulmakta zorlanıyorlar.”

Verna onun koluna nazikçe dokundu. “Kevin, Richard hakkında ne düşünüyorsun?”

“Richard mı?” Yüzüne bir sırıtma yayıldı. “Richard'ı severim. Hanım arkadaşşıma hediye etmem için bana pahalı çikolatalardan almıştı.”

“Senin için anlamı bu kadar mı? Çikolatalar mı?”

Alnını kaşıdı. “Hayır... öyle demek istememiştim. Richard... iyi bir adamdı.”

“Sana o çikolataları niye aldığını biliyor musun?”

“İncelik ediyordu. İnsanları önemserdi.”

Verna başıyla doğruladı. “Evet, önemserdi. Sana çikolataları vererek kaçma zamanı geldiğinde onu bir dost olarak görmeni sağlayacağını umuyordu. Onunla dövüşmeni engelleyecekti, böy-

lece seni öldürmek zorunda kalmayacaktı. Senin onu öldürmeye çalışacak bir düşmana dönüşmeni istemiyordu.”

“Onu öldürmek mi? Başrahibe, ben asla öyle...”

“Sana nazik davranmasaydı, öncelikle saraya sadık kalıp onu durdurmaya çalışacaktın.”

Asker bakışlarını yere eğdi. “Kılıcını nasıl kullandığını gördüm. Bana çikolatadan çok daha fazlasını hediye etmiş.”

“Aynen öyle. Kevin, zamanı geldiğinde seçmek zorunda kalırsan –Richard ya da Düzen– hangisini seçersin?”

Kevin’in suratı şekilden şekile girdi. “Başrahibe, ben bir askerim.” Homurdandı. “Ama Richard dostum. Galiba mecbur kalırsam, bir dostuma silah kaldırmakta epey zorlanırım. Herhangi bir saray muhafızı da aynısını yapar. Hepsi onu seviyor.”

Askerin kolunu sıktı. “Dostlarına sadık kal, Kevin, o zaman her şey yolunda gider. Richard’a sadık kal, seni ancak bu kurtarır.”

Kevin başıyla onayladı. “Teşekkür ederim, Başrahibe. Seçmek zorunda kalacağımı sanmıyorum ama.”

“Kevin beni dinle. İmparator kötü bir adam.” Kevin bir şey demedi. “Bunu aklından çıkarma. Konuştuklarımız da aramızda kalsın, olur mu?”

“Olur, Başrahibe.”

Verna ön yazıhaneye hızla girdi. Phoebe onu görünce sandalyesinden yarı kalktı. “İyi akşamlar, Başrahibe.”

“Yordam duası etmem gerekiyor, Phoebe. Ziyaretçi istemiyorum.”

Kevin’in söylediği bir şey aniden aklına takılmıştı. Makul değildi. “Muhafızlardan Bollesdun ve Walsh, Kâhinler Sarayı’na atanmışlar. Bir kâhinimiz yok. Niçin oraya atandıklarını ve emri kimin verdiğini araştır, sabah ilk ışın bana rapor geçmek olsun.” Verna parmağını salladı. “Öncelikli.”

“Verna,” Phoebe sandalyesine geri çöktü ve başını masasına eğdi. Rahibe Dulcinia bembeyaz kesilmiş yüzünü çevirerek ilgisini önündeki evraklara yöneltti. “Verna, seninle görüşmek isteyen bazı rahibeler var. İçeride bekliyorlar.”

“Hiç kimseye yazıhanemde bekleme izni vermedim!”

Phoebe başını kaldırmadı. “Biliyorum, Başrahibe ama...”

“İcabına bakarım. Teşekkür ederim, Phoebe.”

Verna hırçın bir yüz ifadesi takınarak yazıhanesine fırtına gibi daldı. Kesin izni olmaksızın yazıhanesine hiç kimse giremezdi. Bu saçmalıkla kaybedecek zamanı yoktu. Işık Rahibeleri’ni Karanlık Rahibeleri’nden ayırt etmenin yolunu bulmuştu. İmparator Jagang’ın Tanimura’ya, Kâhinler Sarayı’na niçin geldiğini de biliyordu. Ann’e bir mesaj yollamalıydı. Ne yapması gerektiğini o bilirdi.

İyice ilerleyince karanlık odada dikilen dört kadın sureti seçti. “Bu da ne demek oluyor?”

Verna mum ışığına doğru öne çıkan Rahibe Leoma’yı tanıdı.

Birden, kör edici bir acı dalgasıyla, dünyası karardı.

“Dediğimi yap, Nathan.”

Nathan ona doğru eğildi, boy farkını göz önüne alarak biraz uzaktan ve dişlerini gıcırdattı. “Bünyemdeki Han’a erişmeme izin ver bari! Seni nasıl koruyacağım?”

Sokakta Efendi Rahl’ın peşinden giden beş yüz kişilik taburu Ann karanlıktan seyrediyordu. “Beni korumanı istemiyorum. İşi şansa bırakamayız. Ne yapacağını biliyorsun. O beni kurtarana dek karışmamalısın, yoksa en tehlikeli olanını yakalama şansı bulamayız.”

“Peki ya seni ‘kurtarmaz’ ise?”

Ann bu ihtimali düşünmek istemiyordu. Gelişmeler doğru çatalı takip ettiği takdirde olacakları düşünmemeye çalışıyordu. “İllaki tereciye tere mi satayım yani? Akışına bırakmalısın. Akabinde tıkanıklığı kaldıracığım. Şimdi, atları bu gecelik ahıra götür. Karınlarının iyi doyduğundan emin ol.”

Nathan dizginleri onun elinden kaptı. “Dediğin gibi olsun, kadın.” Arkasını döndü. “Dua et de bu tasmayı hiç çıkarmayayım,

yoksa seninle çok uzun bir konuşmamız olacak. Muhabbetimizin senin payına düşen kısmında pek başarılı olamayacaksın yine de çünkü her seferinde lafını ağzına tıkacağım.”

Ann güldü. “Nathan, sen iyi bir adamsın. Sana güveniyorum. Sen de bana güvenmelisin.”

Adam parmağını salladı. “Öleyim dersen...”

“Biliyorum, Nathan.”

Homurdandı. “Bir de bana deli diyorlar.” Sırtını kadına döndü. “Bari bir şey yeseydin. Bütün gün yemek yemedin. Hemen şurada bir pazar var. En azından bir şey yiyeceğine dair söz ver bana.”

“Olmaz.”

“Söz ver!”

Ann içini çekti. “Pekâlâ, Nathan. Seni mutlu edecekse bir şey yiyeceğim. Ama pek aç değilim.” Nathan tembihlercesine parmağını kaldırdı. “Söz veriyorum dedim. Şimdi yürü.”

Nathan atlarla beraber nihayet hızla uzaklaşınca, Ann Kule’ye doğru ilerledi. Bir kehanete körlemesine daldığı için yüreği ağzındaydı. Kule’ye geri dönme fikrinden hoşlanmıyordu, üstelik kehaneti düşündükçe daha da çekiniyordu. Yine de bunu yapmak zorundaydı. Tek yolu buydu.

“Ballı çörek, bayan? Sadece bir kuruş, pek de leziz.”

Ann derme çatma bir tezgâhın arkasında üzerine büyük gelen bir paltoyla dikilen kız çocuğuna baktı. Ballı çörek. Eh, ne yiyeceğine söz vermemişti. Ballı çörek de aynı işi görürdü.

Ann güzel suratlı kıza gülümsedi. “Gece vakti burada tek başına mısın?”

Kız arkasına dönüp işaret etti. “Hayır, han’fendi, büyükannem yanımda.”

Tıknaz bir kadın, hırpani bir battaniyeye sarılarak iki büküm kıvrılmıştı, belli ki uyuyordu. Ann cebini karıştırıp bir sikke çıkardı.

“Bu gümüş sikke senin, canım. Benden daha çok ihtiyacın var gibi.”

“Oh, teşekkür ederim, han'fendi.” Tezgâhın altından bir ballı çörek çıkardı. “Lütfen alın. Bu özel olanlarından, balı bol. Onları tezgâhıma uğrayan en kibar insanlara saklıyorum.”

Ann gülümseyerek ballı çöreği aldı. “Hay hay, sağ ol canım.”

Ann Kule'ye çıkan yolu tutarken küçük kız eşyalarını toplamaya başladı.

Ann ballı çöreği güzelce mideye indirirken küçük pazarda dolaşan insanları gözlemledi, hangisi sorun çıkarabilir diye. Hiç kimse sorun çıkaracak gibi görünmese de tehlikeyi hissediyordu. Dikkatini yola verdi. Başa gelen çekilirdi. Acaba başına ne geleceğini bilseydi içindeki huzursuzluk sahiden diner miydi merak ediyordu. Muhtemelen hayır.

Karanlıkta hiç kimse Kule yoluna saptığını görmedi, sonunda yalnızdı. Keşke Nathan yanında olsaydı ama bir bakıma nihayet yalnız kalmak da güzeldi, kısa bir süreliğine bile olsa. Nathan yanında olmayınca hayatı hakkında, yaratacağı değişikliklere dair düşünme fırsatı buldu. Yıllarını almıştı.

Bir bakıma, yaptığı şey sevdiklerini ölüme mahkûm etmek demektir. Başka seçeneği var mıydı?

Ballı çöreği bitirince parmaklarını yaladı. Umduğunun aksine açlığını yatıştırmamıştı. Demir palangaların altından geçtiği sırada midesi allak bullak oldu. Neyi vardı? Tehlikelerle daha önce de yüzleşmişti. Belki yaşlandıkça canı daha kıymetli hale geliyor ve hayatını kaybedeceğinden korkarak ona daha da sıkı sarılıyordu.

Kule'nin içinde bir mumu yakarken bir terslik olduğunu anladı. Ateşi çıkmıştı. Gözleri yanıyordu. Eklemleri ağrıyordu. Hasta mıydı? Sevgili Yaratıcı! Şimdi olmaz! Güce ihtiyacı vardı.

Göğüs kafesinin altında ani bir sancı duyunca kolunu karnına bastırarak bir sandalyeye çöktü. Oda fır dönerken inledi. Bu da neyin?..

Ballı çörek.

Bu şekilde olabileceği aklına hiç gelmemişti. Birisinin onu nasıl alt edebileceği aklını kurcalardı; şimdiye dek hep bünyesindeki

Han'a sığınmıştı, üstelik güçlüydü de, hem de neredeyse herhangi bir büyücüden daha güçlü. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Dağlayıcı acı dalgasıyla sandalyede iki büklüm oldu.

Görüşü bulanıklaşırken iki kişinin odaya girdiğini gördü, biri kısa diğeri uzun boylu. İki mi? İki kişi beklemiyordu. Sevgili Yaratıcı! İki kişi her şeyi mahvederdi.

"Vay, vay. Bakın gecenin ağına ne takılmış."

Büyük bir çabayla Ann başını kaldırdı. "Kim... bu... konuşan?"

Yaklaştılar. "Beni anımsadın mı?" Battaniyeli yaşlı kadın kıkırdadı. "Yaşlanıp çökmüş halimden tanıyamadın mı? Eh, kabahat senin. İtiraf etmeliyim, bir gıdım yaşlanmamışsın. Sen olmasaydın gençliğimi hâlâ koruyabilirdim, pek sevgili Başrahibeciğim. O zaman tanırdın ama."

Saplanan acı iç organlarını burarak Ann'in soluğunu kesti.

"Ballı çörek midene mi oturdu?"

"Kimsin?.."

Yaşlı kadın ellerini dizlerine dayayarak öne eğildi. "Fakat Başrahibe hatırlaman lazım. Bana yaptıklarının bedelini sana ödeteceğime söz vermiştim. Ama yaptığın zalimliği anımsamıyorsun bile öyle mi? Gözünde bu kadar mı önemsiz?"

Ansızın kavrayan Ann'in gözleri irileşti. Bunca yılın ardından tanıyamamıştı ama sesi, sesi aynıydı.

"Valdora."

İhtiyar kadın tekrar kıkırdadı. "Eh, sevgili Başrahibe, benim gibi aşâğılık birini anımsamandan şeref duydum." Abartılı bir tavırla yerlere kadar eğilerek selamladı. "Umarım sana vadettiğim şeyi de anımsamışsındır. Anımsıyorsun değil mi? Seni öldüreceğime söz vermiştim."

İzdirapla kıvranan Ann yere devrildiğini hissetti. "Yaptığın... onca şeyden... sonra... hatanı kendin... anlarsın... sanıyordum. Seni saraydan... kovmakla... ne iyi etmişim... şimdi... anlıyorum. Sen... rahibeliği hak etmiyorsun."

“Ah, canını sıkma Başrahibe. Kendi sarayımı kurdum. Torunum aynı zamanda öğrencim, çömezim. Onu siz rahibelerden daha iyi eğitiyorum. Ona her şeyi öğretiyorum.”

“Ona öğrettiğin... insanları zehirlemek mi?”

Valdora güldü. “Ah, zehir seni öldürmeyecek. Seni bir ağla sarmalayıp çaresiz hale getirene dek küçük bir önlem sadece. O kadar kolay ölmeyeceksin.” Biraz daha sokuldu, sesi zehir gibi işliyordu. “Ölmek için çok vaktin olacak, Başrahibe. Hatta sabahı bile çıkarabilirsin. Bir insan tek bir gecede binlerce kez ölebilir.”

“Buraya... geleceğimi... nereden biliyordun?”

Kadın doğruldu. “Ah, bilmiyordum. Efendi Rahl’ı gördüğümde, bana sikkelerinizden birini verince, karşıma rahibelerden birini er geç çıkaracağını tahmin ettim. Bana Başrahibe’nin kendisini getireceği en çılgın hayallerimde aklımın ucundan bile geçmezdi. Dosdoğru elime düştün. Aman da aman, mucizeye de bakın hele. Yok, bu kadarını hayatta ummazdım. Sana acı çektirmek için rahibelerinden birinin, hatta öğrencin Efendi Rahl’in derisini yüzmek de beni mutlu etmeye yeterdi. Ama şimdi en derin, en karanlık arzularımı tatmin edebileceğim.”

Ann Han’a başvurmayı denedi. Acı dalgasına rağmen, ballı çöreğin sadece zehirli olmadığını fark etti. Çörek bir efsunla da donatılmıştı.

Sevgili Yaratıcı! Böyle olmaması gerekiyordu.

Oda kararıyordu. Kafa derisinde ani bir acı duydu. Taşın sırtını paraladığını hissetti. Güleç güzel yüzlü kızın yanında yürüdüğünü gördü.

“Seni affediyorum çocuk,” diye fısıldadı Ann.

Sonra da karanlığa boğuldu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kahlan koşarlarken bir koluyla Adie'nin koluna yapıştı, diğer elinde bir kılıç vardı. Karanlıkta Orsk'a toslayarak sert biçimde yuvarlandılar. Kahlan adamın karlara saçılmış sıcak iç organları arasında kadının elini bulup yakalayarak çekti.

“Nasıl... buraya nasıl gelebilirler?”

Adie soluklanmaya çalışıyordu, nefes nefeseydi. “İmkânsız.”

“Ay ışığı yeterince aydınlatıyor. Daire çizmediğimizi biliyorum.” Elllerine bulaşan kanı temizlemek için çabucak kara sürttü. Adie'yi peşinden çekerek ayağa fırladı. Her yere saçılmış kırmızı pelerinli cesetler vardı. Tek bir çatışma yaşanmıştı. Başka ceset olamazdı. Bir de Orsk...

Kahlan bakışlarını ağaç sırasında kaydırarak atlı adamları aradı. “Adie, Jebra'nın gördüğü sanrıyı anımsıyor musun? Daireler çizdiğimi görmüştü.”

Adie yüzündeki karı silkeledi. “Ama nasıl?”

Kahlan, Adie'nin daha fazla koşamayacağını ayırdındaydı. Gücünü dövmek için harcamıştı ve yorgunluktan ölmek üzereydi. Büyüsüyle serbest kıldığı güç saldırganlara dehşet saçmıştı ama çok kalabalıklardı. Orsk tek başına yirmi otuz kadarını öldürmüş olmalıydı. Kahlan, Orsk'un öldürüldüğünü görmemişti ama ce-

sedine şimdiye dek üç kez rastlamıştı. Adam neredeyse ortadan ikiye ayrılmıştı.

“Sence uzaklaşmak için hangi yöne sapmalıyız?” diye sordu kadın büyücüye.

“Şu tarafa,” diye gösterdi Adie. “Şu yöne sapmalıyız.”

“Ben de aynı kanıdayım.” Adie’yi öbür yöne çekti. “Düşündüğümüz şeyi yaptık ama işe yaramadı. Başka bir şey denemeliyiz. Haydi. Düşündüğümüzün tam tersine hareket edelim.”

“Bu bir efsun olabilir,” diye önerdi Adie. “Eğer öyleyse haklısın. Efsunları hissedemeyecek kadar yorgun düştüm.”

Kâh koşarak, kâh kayarak sarp bir yamaçtan aşağı karga tulumba indiler. Orman kıyısına henüz varmamışlardı ki ağaçların arasından fırlayan atlıyı gördü. Yamacın dibinde derin kar birikintileri vardı. İkisi de ormana doğru bata çıka ilerlemeye koyuldu. Bataklıkta koşmaya benziyordu.

Ansızın karanlıktan fırlayan adam peşlerinden yamacı inmeye koyuldu. Kahlan, Adie’nin büyüye başvurmasını beklemeyecekti. Kadının başarısızlığını göze alamazdı.

Kahlan kılıcını savurarak döndü. Kızıl pelerinli adam öne atılırken kılıcını kaldırarak savunmaya geçti. Bir göğüs zırhı taşıyordu. Kahlan’ın darbesi zırhına işlemezdi. Adam yüzünü koruyordu, içgüdüsel bir tepkiydi ama Kahlan’ın babası Kral Wyborn’un eğittiği birinin karşısında ölümcül bir hareketti. Zırhlı adamlar sahte bir özgüvenle savaşırlardı.

Kahlan tüm gücüyle kılıcını aşağıya vurdu. Kılıç adamın uyluk kemigine kadar saplandı. Kalça kasları parçalanmış adam ümitsiz bir haykırışla sendeleyip yere yuvarlandı.

Onun üzerinden başka bir adam sıçrayarak Kahlan’a saldırdı. Kızıl pelerini gece karanlığında dalgalanarak açıldı. Kahlan kılıcını savurup adamın oyluğunu yarıp atardamarını kesti. Adam yanına düşer düşmez de topuk kirişini biçip sakatladı.

İlki panik içinde çılgık çılgıydı. İkinci adam ise avazı çıktığı kadar bağılıyor, ipe sapa gelmez küfürler savurup öne doğru emekliyor, kılıcını savurarak onu dövüşmesi için kışkırtmaya uğraşıyordu.

Kahlan babasının öğüdünü anımsadı: *Kelimeler seni deşemez. Kendini sadece çeliğe karşı kolla. Sadece çelikle dövüş.*

İşlerini bitirmeye vakti yoktu; karda muhtemelen kan kay-bından öleceklerdi, ölmeseler bile, kötürüm haldeyken, peşinden gelemezlerdi. Birbirlerinin koluna yapışarak, Adie'yle ikisi ormana doğru kaçtı.

Karanlıkta nefes nefese, karla kaplı köknar ağaçlarının ara-sından dolaşarak ilerlediler. Kahlan, Adie'nin ürperdiğini fark etti. Kaçışın hemen başında ağır pelerinini kaybetmişti. Kahlan kurt postundan harmanisini çıkarıp Adie'nin omuzlarına attı.

"Olmaz evladım," diye itiraz edecek oldu Adie.

"Giy şunu," diye buyurdu Kahlan. "Terliyorum zaten, kılıcımı yavaşlatmaya yarıyor sadece." Gerçekte kılıç kullandığı kolu öyle yorulmuştu ki onu savurmak şöyle dursun, bir şey kaldıracak hali kalmamıştı. Kaslarına güç veren sadece korkuydu. Şimdilik yeterliydi.

Kahlan hangi yöne kaçtığını artık bilmiyordu. İki can hav-liyle kaçmıştı. Sağa sapmayı isterken sola sapıyordu. Arasından koştukları ağaçlar, yıldızları ya da ayı göremeyeceği kadar sıktı.

Uzaklaşmak zorundaydı. Richard tehlikedeydi. Richard'ın ona ihtiyacı vardı. Ona ulaşmalıydı. Zedd şimdiye dek varmış olmalıydı ama bir terslik çıkmış da olabilirdi. Zedd başaramayabilirdi de. O ise mecburdu.

Kahlan bir pelesenk dalını kenara itti, şiddetli rüzgârın ne-redeyse hiç kar bırakmadığı küçük bir kaya çıkıntısına güç bela vardı. Zink diye durdu. Önünde iki at duruyordu.

Tobias Brogan, Kan Soyu'nun sayın genereali, ona gülümsü-yordu. Yanındaki bir atın üzerinde rengârenk paçavralardan bir kılığı olan bir kadın oturuyordu.

Brogan bıyığını burdu. "Bakın kimler gelmiş?"

"İki gezginiz," dedi Kahlan kış ayazı kadar soğuk bir sesle. "Soy ne zamandan beri zavallı gezginleri soyup katlediyor?"

"Zavallı gezginler mi? Hiç sanmam. İkiniz yüzden fazla ada-mımı öldürmüş olmalısınız."

“Kan Soyu’ndan canımızı kurtarmaya çalışıyorduk. Tanımadıkları insanlara saldırmak yanlarına kâr kalacak değildi herhalde.”

“Ah, seni tanıyorum, Kahlan Amnell, Galea Kraliçesi. Tahmininden daha fazla tanıyorum. Kim olduğunu biliyorum.”

Kahlan kılıcının kabzasını daha da sıkı kavradı.

Brogan alacalı koca gri atını, yüzüne yayılan zalim bir gülümsemeyle biraz daha yaklaştırdı. Bir kolunu eyer kaşına dayayarak öne eğildi, siyah gözleriyle onu kısı kıvrak pençesine almıştı.

“Sen, Kahlan Amnell, İtirafçı Ana’sın. Kim olduğunu görüyorum, İtirafçı Ana sensin.”

Kahlan’ın kasları kilitlendi, soluğu ciğerlerinde hapsoldü. Adam bunu nasıl bilebilirdi? Zedd tılsımı kaldırmış mıydı? Zedd’e bir şey mi olmuştu? Sevgili ruhlar! Zedd’e bir şey olduysa...

Bir öfke çılgılığıyla kılıcı geniş bir kavis çizerek yanlamasına savurdu. Aynı anda, paçavralar içindeki kadın bir elini öne uzatıverdi. Adie zorlanmaktan inleyerek bir kalkan ördü. At sırtındaki kadından fıskıran hava akımı Kahlan’ın suratını yalayarak saçlarını uçuşturdu. Adie’nin kalkanı hayatını kurtarmıştı.

Kahlan’ın kılıcı ay ışığında parladı. Çeliği gecenin sessizliğinde bir çatırtı kopararak Brogan’ın atının bacaklarını kopardı.

At kişneyerek yere devrilirken Brogan’ı da ağaçlara doğru savurdu. Aynı anda Adie’nin yarattığı bir ateş damlası diğer atın kafasını sardı. Vahşice şahlanan at, onun da bir kadın büyücü olduğunu Kahlan’ın artık anladığı kadını sırtından attı.

Kahlan, Adie’nin eline yapıştığı gibi kadını uzaklaştırdı. Ümitsizce çalışanlar arasına daldılar. Her yandan ağaçları hışırdatarak ilerleyen atlıların sesleri duyuluyordu. Kahlan nereye gittiğine bile bakmıyor, sadece koşuyordu

Henüz başvurmadığı son bir çare kalmıştı; gücünü son anda imdadına yetiyecek şekilde saklıyordu. Güç sadece bir kez kullanılabilirdi, tekrar toparlamak saatler sürerdi. Çoğu İtirafçı sihir gücünü bir iki gün içinde toparlardı. Kahlan’ın gücünü birkaç saat içinde toparlayabilmesi, onu şimdiye dek doğmuş en güçlü

İtirafçılar'dan biri olarak mimlemişti. Şimdi kendini pek de o kadar güçlü hissetmiyordu. Tek bir şans.

"Adie." Kahlan nefes nefese soluklanmaya çalıştı. "Elinden gelirse, bize yetiştiklerinde iki kadından birini yavaşlatmaya çalış."

Adie'nin daha fazla açıklamaya ihtiyacı yoktu. Anlamıştı; peş-
lerindeki kadınların ikisi de kadın büyücüydü. Kahlan gücünü
kullanmak zorunda kalırsa, bu durumdan istifade edecekti.

Kahlan bir ışık çakmasından eğilerek kaçtı. Yanlarındaki bir
ağaç sağır edici bir gümbürtüyle yıkıldı. Bulut halinde kalkan karlar
yatışınca, diğer kadın, yaya olanı, ileri atıldı.

Kadının yanında koyu renkli, yarı insan yarı kertenkele gö-
rünümlü, pullu bir yaratık vardı. Kahlan kendi gırtlığından bir
inilti koptuğunu duydu. Kıpırtısız bedeninden tüm kemikleri âdeta
dışarı fırlayacakmış gibi hissetti.

"Bu saçmalıktan sıkıldım," dedi kadın geniş adımlarla yak-
laşıırken, pullu yaratık da yanındaydı.

Mriswith. Yaratık mriswith olmalıydı. Richard onları tarif
etmişti. Bu kâbuslara özgü yaratık sadece bir mriswith olabilirdi.

Adie öne çıkarak kadına doğru kıvılcımlar saçtı. Kadın âdeta
kayıtsızca elini salladı ve Adie yere kapaklandı, kıvılcımlar zarar
vermeden karlara saçıldı.

Kadın eğildi, Adie'nin bileğini tuttu ve onu yolunmayı bek-
leyen bir tavuk gibi kaldırıp kenara fırlattı. Kahlan atağa geçti,
kılıcıyla öne atıldı.

Yaratık, mriswith, fırtına gibi önüne geçti. Siyah pelerinin
savurarak fır döndüğünü gördü. Çeliğin çınlayışını duydu.

Dizlerinin üstünde durduğunu fark etti. Kılıcı tutan eli boştu
ve zonkluyordu. Yaratık nasıl bu kadar hızlı hareket edebilmişti?
Kafasını kaldırdığında kadın yaklaşmıştı. Elini kaldırmasıyla hava
titreşti. Kahlan yüzüne inen darbeyi hissetti.

Kandan gözlerini kırıştıırarak bakınca kadının elini tekrar
kaldırdığını gördü, parmaklarını pençe gibi kıvrırmıştı.

Kadının kolu arkadan yediği şiddetli bir darbeyle havaya sav-
ruldu. Adie kalan her şeyini kullanmış olmalıydı. Adie'nin yolladığı

görünmez büyü patlaması çekiç kadar güçlüydü, kadını öne savurdu. Kahlan kadının ümitsizce geri çekmeye çalıştığı elini yakaladı.

Çok geçti. Kahlan'ın zihnindeki her şey yavaşladı. Kahlan'ın elini kavramasıyla, kadın büyücü havada asılı kalmış gibiydi. Zaman artık Kahlan'ın elindeydi. Dünyanın tüm vakti onundu.

Kadın büyücü gaklamaya başladı. Gözleri yukarı kaydı. Silkinmeye başladı. Gücünün, büyüünün dinginlik merkezindeki Kahlan denetimi almıştı. Kadının hiç şansı yoktu.

Kahlan seyrederken, içindeki büyüünün, İtirafçı büyüünün, varlığının her zerresinden dışa doğru fışkırmak için yırtındığını hissedebiliyordu.

Tam da zihninin bu zamansız meskenindeyken, Kahlan gücünü serbest bıraktı.

Sessiz bir yıldırım geceyi sarstı.

Sarsıntı havayı titretirken, gökteki yıldızlar bile zangırdadı sanki, karanlık gökyüzündeki muhteşem bir çana sessizce semavi bir yumruk indirilmiş gibi.

Şok dalgası ağaçları silkeledi. Dışa doğru halka yaparak bir kar bulutu kalktı.

Büyünün darbesi mrswithin ayaklarını yerden kesmişti.

Kadın başını kaldırdı, gözleri kocaman, kasları gevşemişti.

“Sahibe,” diye fısıldadı, “bana emredin.”

Adamlar ağaçları çatırdatarak geliyordu. Mrswith sendeleyerek ayağa kalkıyordu.

“Beni koru!”

Kadın büyücü ayağa fırladı, elini kaldırarak hızla döndü. Geceyi tutuşturdu.

Yıldırım bir kavis çizerek ağaçları biçti. Bükülen ışık şeridinin doğramasıyla ağaç gövdeleri infilak etti. Arkalarında duman izi bırakarak havada kıymıklar uçtu. Bu muazzam şiddet karşısında adamlar da en az ağaçlar kadar çıplaktı. Çılgılık atmaya fırsat bile bulamadılar, zaten bulsalar da bu keşmekeşte duyan olmazdı.

Mrswith kadına doğru atıldı. Pulları, sapanla vurulmuş bir kuşun tüyleri gibi havaya saçıldı.

Kükreyen alevler geceyi sardı. Alevlerden, et ve kemikten göz gözü görmüyordu.

Kahlan gözlerindeki kanı silerek görmeye çalıştı, bir yandan da karda geri geri gidiyordu. Uzaklaşmak zorundaydı. Adie'yi bulmalıydı.

Ayağı bir şeye çarpıp tökezledi. Ağaç sandı. Bir el saçından yakaladı. Hemen gücüne başvurduysa da tükendiğini çok geç fark etti.

Kahlan ağızındaki kanı tükürdü. Kulakları çınılıyordu. Keza canı da yanıyordu. Ayağa kalkamıyordu. Kafasına sanki bir ağaç devrilmişti. Tepesinde bir ses duydu.

"Lunetta, buna derhal bir son ver."

Kahlan karda başını çevirince gücüyle dokunduğu kadın bü-yücünün sanki giderek büyüdüğünü, ayrıştığını gördü. Kolları iki yana doğru ayrılıyordu. Kahlan kadının durduğu yerde kıpkırmızı bir pus bulutunun dağıldığını görebildi sadece.

Kahlan hislerini uyuşturan kara külçe gibi yığıldı. Hayır. Pes edemezdi. Diz üstü döndü, bıçağını çekmeye yeltendi. Brogan'ın çizmesi hevesini kursağında bıraktı.

Yıldızlara bakarak nefes almaya uğraştı. Yapamadı. Soluk almaya uğraştıkça panikten buz kesti. Hava alamıyordu. Mide kasları kasılmalarla inip kalkıyor ama nefes alamıyordu.

Brogan yanında diz çökerek onu gömleğinden yakalayıp kaldırdı. Boğucu öksürükler eşliğinde nihayet öğürürcesine nefes almaya başladı.

"Nihayet," diye fısıldadı adam. "Nihayet büyük ödülü ele geçirdim, Bekçi'nin en değerli evcil hayvanı, İtirafçı Ana'nın ta kendisi. Ah bugünün hayalini nasıl kurdum hiç bilemezsin." Elinin tersiyle çenesine vurdu. "Hem de hiç."

Brogan bıçağı bükerek elinden kurtarıırken Kahlan nefes almaya uğraştı. Bayılmamaya gayret ediyordu. Dövüşmesi gerekecekse, bir çare bulacaksa, ayık kalmak zorundaydı.

"Lunetta!"

"Buyurun Sayın Generalim, buradayım."

Kahlan gömleğini adam yırtarken kopan düğmeleri hissetti. Adamın ellerini engellemek için bitkince bir kolunu kaldırdı. Adam koluna vurarak uzaklaştırdı. Kolları kalkmayacak kadar ağırdı.

“İlk olarak Lunetta, gücü geri gelmeden onu ele geçirmeliyiz. Ardından onu sorgulayacak bolca vaktimiz olacak, sonra da suçlarının cezasını çekecek.”

Ay ışığında eğilerek sokuldu, bir dizini karnına basarak onu yere mıhladı. Ciğerlerine tekrar hava çekebilmek için uğraşıyordu ki adamın haşın parmaklarının sol meme ucunu kavramasıyla aniden bir çığlık koparıverdi.

Adamın diğer elinde beliren bıçağı gördü.

İrileşen gözlerle Brogan'ın sırtmasını perdeleyen beyaz bir parıltı gördü. Ay ışığında, adamın kanı çekilmiş suratına doğru üç palli bir bıçak uzandı. Kahlan, Brogan'la beraber, bakışlarını yukarı kaydırınca tepelerinde dikilen iki mriswithi gördü.

“Onu sssserbest bırak,” diye tısladı mriswith, “yokssssa ölürssssün.”

Adam denileni yapınca, Kahlan elini göğsündeki delici acıya götürdü. Acının yoğunluğundan gözleri yaşardı. Hiç değilse göz yaşları gözlerindeki kanı biraz temizlemişti.

“Bu da ne demek oluyor,” diye kükredi Brogan. “O benim. Yaratıcı onun cezalandırılmasını istiyor!”

“Düş gesssgininin emrini yerine getireceksssin, yokssssa ölürssssün.”

Brogan başını eğdi. “Böyle mi buyuruyor?” Mriswith tıslayarak doğruladı. “Anlamıyorum...”

“Şüpheni mi var?”

“Hayır. Elbette yok. Tavsiyene uyacağım kutsal varlık.”

Kahlan doğrulmaya korkuyor, bir sonraki aşamada gitmesine izin vermesini Brogan'a söylemelerini umuyordu. Brogan ayağa kalkarak geri çekildi.

Adie'yle beraber başka bir mriswith daha belirdi, kadını Kahlan'ın yanına, yere iteledi. Kadın büyücünün Kahlan'ın koluna sessizce

dokunması, hırpalanıp berelenmişse de onun iyi olduğuna işaret etti. Adie kolunu Kahlan'ın omuzlarına atarak oturmasına yardım etti.

Kahlan'ın her yeri acıyordu. Çenesi Brogan'ın vurduğu yerde zonkluyordu, midesi ağrıyor, alnı sızlıyordu. Gözlerine hâlâ kan akıyordu.

Mriswitthen biri bileğine geçirdiği bir dizi halkadan iki tanesini seçip paçavralara bürünmüş kadın büyücüye uzattı. Brogan'ın hitap ettiği şekliyle Lunetta'ya. "Öteki öldü. Onun yerine sen yapmalısın."

Lunetta, şaşkın bakışlarla halkaları aldı. "Ne yapayım?"

"Yeteneğini kullanarak bunları onların boynuna takacaksın, böylece denetlenebilecekler."

Lunetta boyunduruklardan birini çekince açıldı. Şaşırmış, hatta sevinmiş gibiydi. Halkayı öne doğru uzatarak Adie'ye doğru eğildi.

"*Lütfen kardeşim,*" diye fısıldadı Adie ana diliyle. "*Aynı yurt-tanız. Bize yardım et.*"

Lunetta, Adie'nin gözlerine bakarak durakladı.

"Lunetta!" Brogan kıcını tekmeledi. "Acele et. Yaratıcı'nın emrini yerine getir."

Lunetta metal tasmayı Adie'nin boynuna takıp kapattı, sonra da Kahlan'a dönüp aynısını yaptı. Lunetta'nın çocuksu gülümsemesine Kahlan gözlerini kırptırarak baktı.

Lunetta doğrulduktan sonra Kahlan elini tasmaya götürdü. Ay ışığında aleti tanıdığını sanmıştı ama pürüzsüz metali ve hiçbir bağlantı yeri bulunmadığını hissedince emin oldu. Bu bir Rada'Han'dı, tıpkı Richard'ın boynuna Işık Rahibeleri'nin taktığından. O kadın sihirbazların tasmayı Richard'ı denetlemek için kullandığını biliyordu. Amaç burada da aynıydı, güçlerini denetim altına almak. Kahlan gücünün birkaç saat içinde geri gelmeyeceğine dair ansızın korkuya kapıldı.

Arabaya vardıklarında Ahern oradaydı, bir mriswith bıçağının ucunda. Kahlan, Adie ve Orsk'a dönemeçteki arabaya koşmalarını söyleyen kendisiydi. Güya geride kalıp peşlerine düşenleri uzaklaştıracaktı. Bu cesur ve cömert girişim hüsrarla sonuçlanmıştı.

Kahlan tasarlandığı gibi diğer herkesi Ebinissia'ya gönderdiği için birden rahatladı. Kahlan, Jebra'dan Cyrilla'yla ilgilenmesini istemiş, adamlarının geri kalanına ise Ebinissia'yı küllerinden tekrar ayağa kaldırma planını uygulamaları emrini vermişti. Kahlan'ın ablası ana yurdundaydı. Kahlan ölürse Galea'nın bir kraliçesi hâlâ vardı.

O yiğit delikanlıların bir kısmını yanına almış olsaydı, mris-with, fırtına gibi esen bu kâbusluk yaratıklar, Orsk'a yaptıkları gibi hepsinin karnını deşmişti.

Orsk'u düşününce içi sızladı, ardından bir pençe onu arabanın içine iteledi. Adie hemen arkasından itildi. Kahlan karşılıklı kısa bir konuşma duydu, sonra Lunetta da arabaya binip Kahlan ile Adie'nin karşısına oturdu. Bir mriswith Lunetta'nın yanına geçti, boncuk gibi gözleri ikisinin üzerindeydi. Kahlan gömleğinin önünü örttü ve gözlerindeki kanı silmeye uğraştı.

Dışarıda başka konuşmalar duydu. Arabanın kızaklarının tekerlerle değiştirilmesiyle ilgili bir şey. Pencereden dışarı bakınca kılıcın ucundaki Ahern'in sürücü koltuğuna tırmandığını gördü. Onu kızıl pelerinli bir adam izledi, sonra da başka bir mriswith.

Kahlan'ın bacakları titriyordu. Onları nereye götürüyorlardı? Richard'a öyle yaklaşmıştı ki. Dişlerini kenetleyerek iniltisini bastırdı. Adil değildi bu. Yanağından bir damla yaş süzülüydü.

Adie'nin eli ikisinin arasına kaydı ve hafifçe uyluğuna doğru uzandı, dokunuşu rahatlatıcıydı.

Mriswith onlara doğru eğildi, bir yarığı andıran ağzı zalim bir gülümsemeyle genişler gibi oldu. Pençesindeki üç palli bıçağı burunlarının dibine uzatıp hafifçe döndürdü.

"Kaçmaya çalışırsssanız, topuklarınızı kessssserim." Pürüzsüz kafasını yana eğdi. "Anlaşıldı?"

Kahlan ve Adie başlarıyla onayladı.

"Konuşursssanız," diye ekledi. "Dilinizi kessssserim."

Tekrar başlarını salladılar.

Lunetta'ya döndü. "Yeteneğinle tasssmayı kullan, güçlerini mühürle. Gösssterdiğim gibi." Bir tırnağını Lunetta'nın alnına değdirdi. "Anlaşıldı?"

Lunetta anladığı şey üzerine gülümsedi. “Evet. Görüyorum.”

Kahlan, Adie’nin homurdandığını duydu, aynı anda da kendi göğsünü bir şeyin sıkıştırdığını hissetti. Gücünü hep hissettiği yerdı orası. Dehşet içinde gücünü tekrar hissedip hissedemeyeceğini merak etti. Kelt büyücüsü büyü yaparak onun gücüyle bağlantısını kestiğinde ortaya çıkan o perişan boşluğu anımsadı. Başına gelecekleri tahmin ediyordu.

“Kanıyor,” dedi mriswith, Lunetta’ya. “Onu iyileştirmelissssin. Deri kardeş onu yaralı görmekten hoşlanmaz.”

Kırbacın şaklamasını, Ahern’in ıslığını duydu. Araba harekete geçti. Lunetta yarasını iyileştirmek üzere öne eğildi.

Sevgili ruhlar! Onu nereye götürüyorlardı?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gözyaşları Ann'in gözlerini yakarken gırtlığından tüyler ürpertici bir feryat koptu. Uzun zaman önce çılgık atmamaya çalışmaktan vazgeçmişti. Onu Yaratıcı'dan başka duyacak ya da önemseyecek biri var mıydı?

Valdora kanla kayganlaşmış bıçağı kaldırdı. "Acıdı mı?" Eksik dişli sırtışı yayılırken bir kıkırdama kurtuldu ağzından. "Kaderinin başka birinin elinde olması hoşuna gidiyor mu? Senin de yaptığın buydu. Nasıl öleceğimi sen seçmiştin. Bana yaşamı çok gördün. Sarayda kalsaydım sahip olacağım yaşamı. Hâlâ genç kalacaktım. Ölmeme izin vermeyi seçtin."

Bıçak böğrünü dürtünce Ann irkildi. "Bir soru sordum, Başrahibe. Hoşuna gidiyor mu?"

"Senden daha çok değil, malum."

Sırıtmaya geri döndü. "Güzeeeeel. Bunca yıl çektiğim acıyı tatmanızı istiyorum."

"Herkesin sürdüğü bir yaşama terk ettim seni. Sürdürebileceğin bir yaşam. Yaratıcı'nın sana bahşettiği hayatla baş başa bırakıldın, dünyaya gelen diğer herkes gibi. Seni idam ettirebilirdim."

"Bir büyü yaptığım için! Ben bir büyücüyüm! Yaratıcı bana bunu bahşetti, ben de kullandım!"

Ann tartışmanın anlamsız olduğunu bilse de bunu Valdora'nın bıçakla sessizce işine koyulmasına yeğliyordu.

"Yaratıcı'nın sana bahşettiği şeyi, insanların kendi iradeleriyle vermediklerini onlardan zorla almak için kullandın. Onların duygularını, yüreklerini, ömürlerini çaldın. Hiç hakkın yoktu. Pazarda şekerlerin tadına bakar gibi düşkünlüklerini denedin. Cazibe büyüleriyle onları kendine bağladın, başkalarını da tuzağa düşürmeleri için kullandın."

Bıçak onu tekrar dürttü. "Sen de beni sürgüne yolladın!"

"Kaç kişinin hayatını mahvettin? Konseye çıkarıldın, uyarıldın, ceza yedin. Hâlâ devam ettin. Kâhinler Sarayı'ndan kovulman ancak tüm bunlardan sonra oldu."

Ann'in omuzları ağrıdan zonkluyordu. Ahşap bir masaya gerilmişti. El bilekleri büyüyle baş ucuna, ayak bilekleri ise masanın diğer ucuna bağlanmıştı. Efsun, kenevirden yapılmış bir halattan daha çok acıtıyordu. Mezbaha çengeline asılmış bir domuz kadar çaresizdi.

Valdora, Ann'in Han'ına ket vurmak için kim bilir nerede öğrendiği başka bir efsun daha kullanmıştı. Han'ın varlığını hissediyordu, bir kış gecesindeki sıcak bir ateş gibi oradaydı, davetkâr sıcaklığıyla bir pencerenin hemen ardında, çağırıyor ama ulaşamıyordu.

Ann bakışlarını küçük taş odanın duvarındaki, tavana yakın pencereye kaydırdı. Gün doğmak üzereydi. Büyücü niye gelmemişti? Şimdiye kadar onu kurtarması, akabinde de onun da bir şekilde büyücüyü yakalaması gerekiyordu. Ama gelmemişti.

Hâlâ gün doğmamıştı. Hâlâ gelebilirdi. Sevgili Yaratıcı, onu bir an önce gönder.

Tabii yanlış gün değilse. Paniğe kapıldı. Ya yanlış hesaplamışlarsa? Hayır. Nathan'la beraber çizelgelerin üzerinden geçmişlerdi. Doğru gündü bu, üstelik uygun günden öte, kehaneti körükleyecek olaylar gerçekleşmişti bile. Sırf yakalanması bile bugünün doğru olduğunu gösteriyordu. Bir hafta önce yakalansaydı, yine doğru gün olurdu. Bugün bir fırsat penceresi açılmıştı. Kehanet gerçekleşmişti. Ama oğlan neredeydi?

Ann, Valdora'nın ortadan kaybolduğunu fark etti. Yanında değildi. Konuşmayı sürdürmesi gerekirdi. Mutlaka...

Sol ayak tabanını bıçağın yarmasıyla ani, keskin, yakıcı bir acı duydu. Tüm bedeni sarsılarak kasıldı. Alnında biriken ter damlacıkları tekrar saçlarına karıştı. Tekrar acı duydu, bir kesik daha, peşinden bir aciz feryat daha.

Valdora ayak tabanındaki deriyi bir şerit halinde yüzerken çıgıllıkları duvarlarda yankılandı.

Titremelerine hâkim olamıyordu; başı yana düşmüştü. Küçük kız, Holly, gözlerine bakıyordu. Ann gözyaşlarının burun köprüsünden aktığını, diğer gözüne kaçtığını, en sonunda da masaya düştüğünü hissetti.

Titreyerek dosdoğru Holly'nin gözlerine baktı, bu masum çocuğa Valdora kim bilir ne habis şeyler öğretmişti. Bu küçük yaratığın kalbini taşa çevirecekti.

Valdora kıvrık beyaz deri parçasını havaya kaldırdı. "Bak, Holly, dediğim gibi yapınca nasıl da kolayca sıyrılıyor. Kendin denemek ister misin canım?"

"Büyükanne," dedi Holly. "Bunu yapmak zorunda mıyız? Bize zarar verecek hiçbir şey yapmadı. Diğerleri gibi değil, bize zarar vermeye hiç kalkışmadı."

Valdora bıçağıyla vurgulayarak konuştu. "Ah hem de nasıl verdi, canım. Beni incitti. Gençliğimi çaldı."

Holly süreğen acıyla ürperen Ann'e göz attı. Küçük kız o yaş-taki birine göre tuhaf bir sakinliğe sahipti. Ondan muhteşem bir çömez ve bir gün gelir iyi bir rahibe olabilirdi. "Bana bir gümüş verdi. Bize zarar vermeye kalkışmadı. Bu eğlenceli değil. Yapmak istemiyorum."

Valdora kıkırdadı. "Eh, istemesen de yapacağız." Bıçağı salladı. "Babaannenin sözünü dinle. Bunu hak ediyorsun."

Holly ihtiyar kadını serinkanlılıkla tarttı. "Sırf benden daha yaşlı olman seni haklı yapmaz. Daha fazla seyretmeyeceğim. Dışarı çıkıyorum."

Valdora omuz silkti. “Keyfin bilir. Bu benimle Başrahibe arasında. Bir şey öğrenmek istemiyorsan, o halde dışarı çık da oyna.”

Holly uzaklaştı. Ann cesareti yüzünden onu alnından öpebilirdi.

Valdora’nın suratı usulca yaklaştı. “Artık sadece ikimiz kaldık, Başrahibe.” Çene kasları gergindi. “Ne dersin, artık... ” Her kelimedede bıçağın ucunu Ann’in böğrüne batırıyordu. “...işimize geri dönsek mi?” Başını yana eğerek Ann’in gözlerine baktı. “Ölüm vakti yakındır, Başrahibe. Sanırım seni çılglık çılgılığa ölürken görmek isterim. Deneyelim mi?”

“Şurada!” Zedd sınırlı haliyle elinden geldiğince işaret etmeye çalıştı. “Kule’de bir ışık var.”

Gün ağarmak üzereydi, buna rağmen hava, birkaç pencereden sızan sarı parıltıyı fark etmelerine yetecek kadar da karanlıktı. Zedd’in gördüğünü Gratch da gördü ve Kule’ye doğru dalışa geçti.

“Zıkkımın kökü,” diye mırıldandı. “Eğer oğlan çoktan Kule’ye varmışsa, benim de... ”

Zedd’in Richard’ı açıkça ima etmesi üzerine Gratch kükredi. Sırtını garın göğsüne yasladığı için kükremeyi duymaktan çok hissetti. Zedd yere göz attı, ta aşağıya.

“Onu kurtarmam gerekir. Kast ettiğim buydu, Gratch. Richard’ın başı beladaysa, oraya inip onu kurtarmalıyım.”

Gratch memnuniyetle guruldadı.

Zedd, Richard’ın başının dertte olmadığını ümit ediyordu. Gratch’in onu taşıyabileceği ağırlığı korumak için son bir hafta boyunca efsuna hâkim olmaya çabalaması neredeyse tüm gücünü tüketmişti. Gücüyle birisini kurtarmak şöyle dursun, ayakta bile durabileceğini sanmıyordu. Bunun ardından günlerce dinlenmeye ihtiyaç duyacaktı.

Zedd onu kucaklayan kocaman tüylü kolları okşadı. “Richard’i ben de seviyorum, Gratch. Ona yardım edeceğiz. İkimiz de onu koruyacağız.” Zedd’in gözleri irileşti. “Gratch! Önüne bak! Yavaşla!”

Gar kale duvarına doğru hızla yaklaşırken Zedd kollarını yüzüne kaldırdı. Kollarının arasından bakınca, taş yüzeyin korkutucu bir hızla yaklaştığını gördü. Gratch yere çakılmamaya uğraşarak kanatlarını çırparken onu öyle sıkı kucakladı ki Zedd’in nefesi kesildi.

Zedd efsundaki hâkimiyetini yitirmeye başladığını fark etti. Daha fazla zapt edemeyecek kadar bitkindi ve giderek Gratch’ın taşıyamayacağı ağırlığa ulaşıyordu. Çaresizce efsuna geri asıldı, masanın kenarından yuvarlanan bir yumurtayı son anda yakalarcasına.

Elinden tamamen kaçırmasına tam ramak kalmışken yakaladı ve geri çekti.

Gratch’ın kanat çırpmaları onları nihayet yavaşlattı ve yere çakılmadan yükselmeyi başardı. Devasa zarımsı kanatlarının zarif hareketleriyle gar onları kale duvarına indirdi. Zedd tüylü kolların terden sırlıklam cübbesini bıraktığını hissetti.

“Kusura bakma, Gratch. Az kalsın büyüü elimden kaçırıyordum. Neredeyse ikimize de zarar verecektim.”

Gratch dalgınca homurdanarak anladığını belirtti. Parlak yeşil gözleri karanlığı tarıyordu. Buranın her yerinde duvarlar yükseliyordu ve saklanacak yüzlerce yer vardı. Gratch sanki hepsini kolağan ediyor gibiydi.

Garın gırtlığından boğuk bir hırıltı kurtuldu. Yeşil parıltı yoğunlaştı. Zedd karanlık kuytuları taradı ama hiçbir şey görmedi. Gratch görüyordu.

Gar aniden kükreyerek karanlığa doğru sıçrayınca Zedd irkildi.

Koca pençeler karanlığı yarıdı. Sivri dişler havayı paraladı.

Zedd birtakım suretlerin cisimleşmeye başladığını gördü. Pelerinler dalgalanarak açıldı. Yaratıklar bıçaklarını savurarak garın etrafında dört dönüyordu.

Mriswithler.

Yaratıklar cırıldar gibi tıslayarak koca hayvanın üstüne saldırdı. Gratch onları pençeleriyle yakaladı, pullu derilerini deşti, kanlar saçarak iç organlarını döktü. Ölürken çıkardıkları ulumalar Zedd'i ürpertti.

Zedd gara hücum eden bir tanesinin yanından geçtiğini hissetti. Büyücü elini uzattı, fırlattığı akışkan ateş topu mriswithi vurup pelerinini tutuşturdu, sonra da her yerini alevler sardı.

Kale duvarı birden yaratık kaynamaya başlamıştı. Zedd gücünün son kırıntılarını da kullandı, yoğun bir hava akımı yollayarak birkaç tanesini kenardan aşağı fırlattı. Gratch bir tanesini duvara öyle şiddetle fırlattı ki yaratık çarptığı an patladı.

Zedd bir anda etrafını kuşatarak kızışan böyle bir çatışmaya hazırlıklı değildi. Bitkinlikten uyuşmuş haldeyken Zedd'in can havliyle ürettiği fikirler basit ateş ve hava büyülerinden öteye geçemiyordu.

Bir mriswith bıçaklı pençesini aniden savurarak döndü. Zedd balta kadar keskin bir hava akımı fırlattı. Mriswithin kellesini uçurdu. Bir ağ yordamıyla birkaç tanesini Gratch'ın üzerinden kapıp duvardan aşağı attı. Bu dış kale duvarı yerden birkaç yüz metre yükseklikteydi.

Mriswith çoğunlukla Zedd'e aldırıyordu, varsa yoksa garı devirmeyi akıllarına koymuşlardı. Garı öldürmek için niçin bu kadar uğraşıyorlardı? Gratch onları öldürdükçe, sanki bu kanatlı yaratığa ezeli bir kin besliyorlardı.

Bir kapının açılmasıyla tan yeri karanlığını bir ışık demeti böldü. Işığın önünde ufak tefek bir karaltı duruyordu. Oluşan aydınlıkta Zedd tüm mriswithlerin garın üzerine çullandığını gördü. Öne atılarak bir ateş yumruğu savurdu. Alevler parlayan bıçaklarını döndürerek saldıran pullu yaratıklardan üçünü sarmaladı.

Yanından hızla geçen bir mriswith, Zedd'e bir omuz darbesi atarak ayaklarını yerden kesti. Mriswith yığınının garı mazgallı duvara gerisin geri sendelettiğini gördü.

Zedd başını taşa çarpmadan önce hepsini aynı anda gördü, kaynayan koca bir yığın, kenardan yuvarlanıp karanlığa düşüyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Valdora elindeki işini bırakıp doğrulunca, Ann soluklanmaya çalıştı, aynı anda da zihnini perdelemeye uğraşan karanlıkla boğuşuyordu. Daha fazla dayanamayacaktı. Sonu gelmişti. Atacak çığlığı kalmamıştı. Sevgili Yaratıcı! Daha fazla katlanamayacaktı. Büyücü niye onu kurtarmaya gelmemişti?

“Büyükanne,” dedi Holly nefes nefese, var gücüyle bir şeyi sürükleyerek milim milim odaya sokmaya çalışırken. “Büyükanne. Bir şey oldu.”

Valdora kıza döndü. “Onu da nereden buldun?”

Ann başını kaldırmaya uğraştı. Holly bordo cübbeli sıska bir ihtiyarı oflaya puflaya çekerek duvara yasladı. Adamın şakağından kan sızıyordu, darmadağınık dalgali beyaz saçını keçeletirmişti.

“O bir büyücü, büyükanne. Ölmek üzere. Onun bir garla ve her yeri pullarla kaplı başka yaratıklarla dövüştüğünü gördüm.”

“Bir büyücü olduğunu nereden anladın?”

Holly yerde yatan ihtiyarın tepesinde nefes nefese doğruldu. “Yeteneğini kullanıyordu. Ateş topları fırlattı.”

Valdora kaşlarını çatı. “Saaahi miii? Bir büyücü. Ne kadar ilginç.” Burnunu kaşıdı. “Yaratıklar ile gara ne oldu?”

Holly kollarını sallayarak boğuşmayı tarif etti. “Sonra da hepsi birden garın üzerine atladı ve hep beraber kenardan aşağı düştüler. Gidip kenardan aşağı baktım ama hiçbirini göremedim. Dağdan aşağı yuvarlandılar.”

Ann’in kafası masaya küt diye düştü. Sevgili Yaratıcı! Bu onu kurtarması gereken büyücüydü.

Havanda su dövmüşlerdi. Ölecekti. Nasıl böylesine riskli bir işe kalkışıp da içinden sıyrılabileceğini düşünecek kadar gafilce davranabilmişti? Nathan haklıydı.

Nathan. Acaba cesedini bulup olan biteni öğrenecek miydi, ya da vasisinin öldüğünü hiç umursar mıydı, merak ediyordu. Ann, kendini olduğundan daha akıllı zanneden aptal mı aptal bir ihti-

yardı. Kehaneti haddinden fazla kurcalamış ve boyunun ölçüsünü almıştı. Nathan haklıydı. Onu dinlemesi gerekirdi.

Ann, Valdora'nın çarpık bir sırtmayla üzerine eğildiğini görünce irkildi. Kadın bıçağın ucunu Ann'in çenesine alttan dayadı.

"Lütfen Valdora, Holly'ye odayı terk etmesini söyle. Birini öldürdüğünü torununun görmesine izin vermemelisin."

Valdora döndü. "Seyretmek istersin, değil mi canım?"

Holly yutkundu. "Hayır, büyükanne. O bize hiç zarar vermeye kalkışmadı."

"Bana zarar verdi dedim ya."

Holly eliyle gösterdi. "Ona yardım edebilirsin diye adamı buraya getirdim."

"Olmaz. Yapamayız. O da ölmeli."

"Adamın sana ne zararı oldu peki?"

Valdora omuz silkti. "İzlemek istemiyorsan git. Alınmam."

Holly döndü, yaşlı adama göz atmak için bir an duraksadı. Uzanıp omzuna teselli edercesine dokundu, sonra da çabucak uzaklaştı.

Valdora tekrar döndü. Bıçağı Ann'in yanağına bastırdı, gözünün altına. "Önce gözlerini mi oysam?"

Ann gözlerini yumdu, dehşete daha fazla katlanamıyordu.

"Hayır!" Valdora çenesinin altından dürttü. "Gözlerini yumma! İzleyeceksin! Gözlerini açmazsan ben oyarak açarım."

Ann gözlerini açtı. Alt dudağını ısırarak Valdora'nın bıçağın ucunu göğsüne dayayıp kabzasını sıkıca kavramasını seyretti.

"Nihayet," diye fısıldadı Valdora. "İntikam."

Bıçağı kaldırdı. Derin bir nefes almıştı ki eli havada asılı kaldı.

Bir kılıç göğsünü patlatarak dışarı fırlarken Valdora'nın bedeni kasıldı.

Gözleri irileşti, bıçağı elinden yere düşürürken guruldar gibi ciyakladı.

Nathan ayağını Valdora'nın sırtına dayayarak kılıcı gövdesinden geri çekti. Kadın taş zemine külçe gibi yığıldı.

Ann rahat bir nefes alarak inledi. El ve ayak bileklerini bağlayan düğümler çözülürken gözlerinden yaşlar aktı.

Nathan, tüm haşmeti ve ciddiyetiyle, masada yatan Ann'e baktı. "Seni aptal kadın," diye fısıldadı. "Kendini ne hallere soktun böyle?"

Eğildi ve çocuk gibi ağlayan kadını kucaklayarak kaldırdı. Adamın kollarındayken sanki Yaratıcı'nın huzurlu kollarında gibiydi.

Ağlaması dinince ondan ayrıldı ve adamın önünün kandan sırlıslıklam olduğunu gördü. Kendi kanı.

"Engeli kaldır, sonra da sırtüstü uzan, bu rezaleti iyileştirebilecek miyim bakalım."

Ann elini itti. "Hayır. Önce yapmam gerekeni halletmeliyim." İşaret etti. "Bu o. Onun için geldiğimiz büyücü."

"Bekleyemez mi?"

Gözlerindeki yaş ve kanı sildi. "Nathan, bu korkunç kehanetin buraya kadarını atlattım. Bitirmeme izin ver. Lütfen."

Tiksintiyle içini çeken Nathan, kınının yanında kemerine asılı bir keseye elini sokarak bir Rada'Han çıkardı. Masadan kayarak inen kadına uzattı. Ann'in ayakları yere değince acıdan iki büküm oldu. Nathan koca koluyla onu yakaladı ve baygın büyücünün yanında diz çökmesine yardım etti.

"Yardım et, Nathan. Benim için aç şunu. Kadın parmaklarının çoğunu kırdı."

Titreyen ellerle tasmayı büyücünün boynuna geçirdi. Avuçlarıyla bastırarak nihayet iki ucunu kavuşturup kapatmayı başardı, sadece tasmayı değil büyüü de kilitlemişti. Kehanet yerine getirilmişti.

Holly eşikte duruyordu. "Büyükanne öldü mü?"

Ann topuklarının üzerine oturdu. "Evet, sevgili çocuğum. Üzgünüm." Elini uzattı. "Birinin canının yakılması yerine iyileştirilmesini seymek ister misin?"

Holly nazikçe elinden tuttu. Bakışları yerdeki büyücüye kaydı. "Peki o? Onu da iyileştirecek misiniz?"

"Evet, Holly, onu da."

“Onu bunun için buraya getirmişt看, yardım olsun diye. Öldürölsün diye değil. Büyökanne insanlara bazen yardım ederdi. Her zaman kötü değildi.”

“Biliyorum,” dedi Ann.

Kızın yanağından bir damla yaş yuvarlandı. “Şimdi ben ne olacağım?” diye fısıldadı.

Ann gözyaşları içinde gülömsedi. “Ben Annalina Aldurren’im, Işık Rahibeleri’nin Başrahibesi. Hem de çok uzun zamandır. Senin gibi yetenekli birçok genç kızı himayeme aldım ve insanlara yardım edip onları iyileştirecek harika kadınlara dönüştürmeyi öğrettim. Bizimle gelersen çok mutlu olurum.”

Holly başını sallayarak onayladı, ağlamaktan sıırılsıklam yüzüne bir gülömseme yerleşti. “Büyökanne üzerime titrerdi ama bazen diğeri insanlara kötü davranırdı. En çok da bize zarar vermeye kalkışanlara ya da bizi kandıranlara ama sen ikisini de yapmamıştın. Seni inciterek hata etti. Onun daha iyi biri olmadığına üzgünüm. Kötü davranıp ölmek zorunda kalmasına üzgünüm.”

Ann kızın elini öptü. “Ben de. Ben de.”

“Yeteneğim var.” Kocaman üzgün gözlerle baktı. “Bana şıfacılığı öğretebilir misin?”

“Onur duyarım.”

Nathan kılıcını kaldırdı ve dramatik bir hareketle kınına geri soktu. “Şimdi iyileşmek istiyor musun? Yoksa kan kaybından ölererek seni diriltmeyi denememi mi tercih edersin?”

Ann yüzünü buruşturarak ayağı kalktı. “İyileştir beni, kurtarıcım.”

Nathan gözlerini kısarak baktı. “Öyleyse gücöme erişmeme izin ver kadın. Seni kılıcım ile iyileştiremem.”

Ann gözlerini yumarak elini kaldırdı, Nathan’ın boynundaki Rada’Han’ı hissetmeye odaklandı, adamın Han akışındaki engeli kaldırdı. “Oldu.”

Nathan homurdandı. “Olduğunu biliyorum; geri geldiğinde hissedebiliyorum, biliyorsun.”

“Beni masaya yatır, Nathan.” Holly elinden tutarak onu ayağa kaldırdı.

Nathan yerdeki büyücüye göz attı. “Eh, onu nihayet yakaladın. Bildiğim kadarıyla böylesine daha önce hiç tasma takılmamış.” Delici mavi bakışları ona döndü. “Artık İlk Düzen büyücüsünü ele geçirdin, şu malum planının esas delice kısmı yeni başlıyor.”

Adamın şifacı elleri onu nihayet yatıştırırken Ann içini çekti. “Biliyorum. Umarım Verna kendi üzerine düşeni şimdiye dek halletmiştir.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Zedd soluk soluğa gözlerini açıverdi. Hızla doğrulmaya yeltendi. Göğsüne dayanan koca bir el onu geri itti.

“Sakin ol ihtiyar,” dedi tok bir ses.

Zedd’in bakışları somurtkan bir surata kaydı. Adam öne eğilince omuz hizasındaki beyaz saçları öne düştü. İki elini Zedd’in şakaklarına dayadı.

“Sen kime ‘ihtiyar’ diyorsun, ihtiyar?”

Bir yırtıcının caydırıcı hırçınlığına sahip delici mavi gözler, yüzün geri kalanıyla beraber için için güldü. Zedd’i huzursuz eden tuhaf bir bileşimdi. “Madem konuyu açtın, galiba senden biraz daha yaşıyım.”

Bu yüzde aşına gelen bir şey vardı. Aniden kafasına dank etti. Zedd adamın ellerini itip oturdu ve sıkı parmağını masanın yanında duran uzun boylu adama uzattı.

“Sen Richard’a benziyorsun. Niye Richard’a benziyorsun ki?”

Adamın yanaklarına kocaman bir gülümseme yayıldı. Kaşları hâlâ çatıktı ama. “Akrabamdır kendisi.”

“Akrabaymı! Zıkkımın kökü!” Zedd iyice sokuldu. “Uzun boy. Yapılı beden. Mavi gözler. Aynı tür saç. Şu çene. En beteri de gözler.” Zedd kollarını kavuşturdu. “Sen bir Rahl’sın,” dedi.

“Çok iyi. Richard’ı tanıyorsun öyleyse.”

“Tanımakmış! Büyükbabasıym.”

Adamın kaşları kalktı. “Büyükbaba...” Koca ellerinden biriyle yüzünü sıvazladı. “Sevgili Yaratıcı,” diye mırıldandı. “Şu kadın bizi neye soktu böyle?”

“Kadın mı? Ne kadını?”

İçini çeken Nathan elini yüzünden çekti. Tekrar gülümsedi ve başını eğerek selamladı. Hiç yoktan iyidir, diye düşündü Zedd. “Kendimi tanıtmama izin verin. Ben Nathan Rahl.” Doğruldu. “İsminizi rica edebilir miyim, dostum?”

“Dostmuş!”

Nathan, parmak boğumlarıyla Zedd’in alnına tıkladı. “Çatlayan kafatasını az önce iyileştirdim. Bunun da mı hatırı yok?”

“Şey,” Zedd geveledi. “Belki de haklısın. Teşekkür ederim, Nathan. Ben Zedd. Kafatasım sahiden çatlamışsa şifacılıkta beceriklisin demektir.”

“Çatlamıştı ya. Biraz idmanlıyım ne de olsa. Nasıl hissediyorsun?”

Zedd kendini yokladı. “Eh, iyiyim. İyi hissediyorum. Gücüm yerinde...” Ne olduğunu anımsayınca homurdandı. “Gratch. Sevgili ruhlar, buradan çıkmalıyım.”

Nathan elini göğsüne dayayarak Zedd’i engelledi. “Biraz konuşmamız lazım, ahbap. En azından dost olabiliriz diye umuyorum. Richard’ın akrabası olmamız dışında seninle birçok talihsizliği paylaşıyoruz.”

Zedd uzun boylu adama gözlerini kırpıştırarak baktı. “Ne gibi?”

Nathan fırfırlı gömleğinin yakasını açtı. Ön kısmı tamamen kurumuş kanla kaplıydı. Nathan bir parmağını boynundaki gümüş tasmaya geçirip hafifçe kaldırdı.

Zedd’in sesi ciddileşti. “Bu düşündüğüm şey mi?”

“Epey zeki bir adamsın, şüphem yoktu zaten, yoksa bu kadar değer taşımazdın.”

Zedd tekrar adamın mavi gözlerine baktı. “Paylaştığımız şu talihsizlik neymiş?”

Nathan uzanıp Zedd'in boynundaki bir şeyi çekiştirdi. Zedd hızla yoklayınca pürüzsüz metal tasmayı hissetti. Bağlantı noktasını bulamadı.

"Bunun anlamı ne? Bunu niye yaptın?"

Nathan içini çekti. "Ben yapmadım, Zedd." Gösterdi. "O."

Gri saç başının arkasında gevşekçe toplanmış bodur bir yaşlı kadın kapıdan içeri girdi. Küçük bir kızın elinden tutmuştu.

"Ah," dedi, elini boğazına kadar iliklenmiş koyu kahverengi elbisesinin yakasına götürerek. "Anlaşılan Nathan seni iyileştirmiş. Çok sevindim. Endişelenmiştik."

"Demeyin yahu," dedi Zedd ikircikli.

Yaşlı kadın gülümsedi. "Evet." Küçük kıza bakarak onun dümdüz inen açık kumral saçını okşadı. "Bu Holly. Seni buraya sürüyerek o getirdi. Hayatını kurtardı."

"Onu gördüğümü hatırlıyor gibiyim. Yardım ettiğin için teşekkür ederim, Holly. Minnettarım."

"İyileştigiñize çok sevindim," dedi kız. "Garın sizi öldürdüğünden korkmuştum."

"Gar mı? Onu gördün mü? İyi mi?"

Kız başını iki yana salladı. "O canavarlarla beraber duvardan aşağı düştü."

"Zıkkımın kökü," diye fısıldadı Zedd dişlerinin arasından. "O gar dosttu."

Kadın tek kaşını kaldırdı. "Gar mı? Eh, başın sağ olsun öyleyse."

Zedd kızgın bakışlarını kadına çevirdi. "Bu tasmanın boynumda ne işi var?"

Kadın ellerini iki yana açtı. "Üzgünüm ama şimdilik gerekli."

"Çıkaracaksın."

Kadın gülümsemesini korudu. "Endişeni anlıyorum ama tasma şimdilik yerinde kalmalı." Ellerini önünde kenetledi. "Korkarım tanıştırılmadık. Adınız nedir?"

Zedd'in sesi alçak ve tehditkardı. "Ben İlk Büyücü Zeddicus Zu'l Zorander."

“Ben de Annalina Aldurren, Işık Rahibeleri’nin Başrahibesi.” İçtenlikle gülümsedi. “Bana Ann diyebilirsin. Tüm dostlarım öyle yapar, Zedd.”

Gözlerini kadına kenetleyerek Zedd masadan indi. “Sen dostum değilsin.” Kadın bir adım geriledi. “Bana Büyücü Zorander diye hitap edeceksin.”

“Sakin ol ahbap,” diye uyardı Nathan.

Zedd ona öyle bir hışımla baktı ki adam çenesini kapayıp sırtını dikleştirdi.

Kadın omuz silkti. “Nasıl istersen, Büyücü Zorander.”

Zedd boynundaki tasmayı tıptısladı. “Şunu derhal çıkar.”

Kadın inatla gülümsemeyi sürdürdü. “Takılı kalması şart.”

Zedd aralarındaki mesafeyi kapatmaya başladı. Nathan belli ki onu zapt etmeye hazırlanarak ilerledi. Zedd, gözlerini Başrahibe’den ayırmaksızın, bir kolunu kaldırıp sıkı parmağını Nathan’a doğrulttu. Koca adam kollarını sallayarak geriye kayd, sanki bir buz tabakasına basmıştı, dosdoğru en uçtaki duvara yapıştı.

Zedd diğer elini kaldırdı ve tavan mavimtırak bir ışıkla parlayıp aydınlandı. Elini indirdikçe, durgun bir göl yüzeyini andıran incecik bir ışık tabakası üstlerine doğru alçaldı. Ann’in gözleri irileşti. Işık tabakası yere değene dek alçaldı, zemini ışıkla kaynayan bir kazana dönüştürdü. Aydınlık göz kamaştırıcı ışık noktacıları halinde yoğunlaştı.

Noktacıklardan şimşekler çaktı. Çatırdayan akkor şeritleri tüm duvarlara tırmanarak odayı leş gibi bir kokuyla kapladı. Zedd bir parmağını çevirdi ve tasmaına duvardan bir yıldırım sıçradı. Metalden kıvılcımlar sıçradı. Oda gümbürdeyerek zangır zangır sarsıldı. Havaya taş tozları saçıldı.

Masa havalanarak bir toz bulutu halinde patladı, tozları da devingen ışık akımlarınca emildi. Koca taş tuğlalar gevşeyip de duvardaki yuvalarından çatırdayarak oynamaya başlayınca tüm oda sarsılarak inledi.

Gücün şiddetine rağmen Zedd işe yaramadığını fark etti. Tılsım şiddeti emiyor ama kırılmıyordu. Kolunu savurmasıyla keşmekeş de aydınlık da son buldu. Odaya ani bir sessizlik çöktü. Devasa taş tuğlalar yarısına kadar duvardan dışarı fırlamıştı. Zeminin tamamı isten kapkaraydı ama aralarında yanan hiç kimse yoktu.

Başrahibe'yi, kızı ve Nathan'ı ışık bağından geçirerek tahlil eden Zedd her birinin gücünü, kuvvetli ve zayıf yönlerini artık öğrenmişti. Tasmayı kadın yapamazdı, büyücüler tarafından yapılmıştı ama kadın onu kullanabiliyordu.

"Bitirdin mi?" diye sordu Ann. Gülümsemesi nihayet gitmişti.

"Daha başlamadım bile."

Zedd kollarını kaldırdı. Bir dağı yerinden oynatmaya yetecek bir güce başvurdu, mecbur kalmıştı. Hiçbir şey olmadı.

"Bu kadar yeter," dedi kadın. Gülümsemesi biraz geri gelmişti. "Richard'ın hiddetinin kime çektiğini anladım."

Zedd parmağını hışımla ona doğru uzattı. "Sen! Ona tasma taktıran sensin."

"Onu henüz bir çocukken de götürebilirdim, bunun yerine sevginden ve rehberliğinden nasiplenerek büyümesine izin verdim."

Zedd'in soğukkanlılığını, daha da kötüsü sağduyusunu tümüyle kaybettiği anlar, tüm ömründe bir elindeki parmaklarının sayısını geçmezdi. Hızla ikinci elindeki parmaklarını da saymaya başlamak üzereydi. "Kibirli bahanelerinle beni yatıştırmaya çalışma; köleliğin mazareti olamaz."

Ann içini çekti. "Bir Başrahibe, tıpkı bir büyücü gibi, bazen insanları kullanmalıdır. Bunu bildiğine eminim. Richard'ı kullanmak zorunda kaldığım için pişmanım, seni kullanmam gerektiği için de ama başka seçeneğim yok." Yüzünden özlem dolu bir gülümseme geçti. "Richard tasmalıyken ele avuca sığmaz biriydi."

"Richard'ın baş belası olduğunu düşünüyorsan henüz hiçbir şey görmemişsin. Hele bir bekle, büyükbabası sizin başınıza ne çoraplar örecektir." Zedd dişlerini gıcırdattı. "Tasmalarınızdan birini onun boynuna geçirdiniz. Orta Diyar'daki erkek çocuklarını

kaçırdınız. Binlerce yıllık ateşkes anlaşmasını bozdunuz. Böyle bir ihlalin sonuçlarını biliyorsun. Işık Rahibeleri bedelini ödeyecek.”

Zedd dipsiz bir uçurumun eşiğinde duruyordu, Büyücü’nün Üçüncü Kuralı’nı çiğnemesine ramak kalmıştı, buna rağmen mantığına hâkim olamıyordu. Bu da aslında Üçüncü Kural’ı çiğnemenin tek yoluydu.

“İmpatorluk Düzeni’nin dünyayı ele geçirmesinin yaratacağı sonuçların ayırdındayım. Şu anda anlamadığını biliyorum, Büyücü Zorander ama aynı safta savaştığımızı zamanla göreceğini umuyorum.”

“Zannettiğinden çok daha iyi anlıyorum. Böyle yaparak Düzen’e yardım ediyorsun. Doğruluk adına savaşmaları için müttefiklerimi asla tutsak etmedim ben.”

“Sahi mi? Doğruluk Kılıcı’na ne demeli?”

Öfkeden köpürse de kadınla tartışmayı reddetti. “Bu tasmayı çıkaracaksın. Richard’ın yardımına ihtiyacı var.”

“Richard kendi başının çaresine bakmak zorunda. Zeki çocuktur. Bundan kısmen sen de sorumlusun. Bu yüzden senin yanında büyümesine izin verdim.”

“Oğlanın yardımına ihtiyacı var! Gücünü kullanmayı öğrenmesi gerek. Ona ulaşamazsam Kule’ye girebilir. Buradaki tehlikelerden haberi yok. Yeteneğini kullanmayı bilmiyor. Ölebilir. Buna izin veremem. Ona ihtiyacımız var.”

“Richard, Kule’ye çoktan girdi. Dün neredeyse bütün günü orada geçirdi ve sağ salim ayrıldı.”

“Şanslı çekirge bir sıçrar iki sıçrar,” dedi Zedd atasözüne başvurarak. “Üçüncüsünde ölür.”

“Torununa güven. Ona başka yollarla yardım edebiliriz. Yitirecek zaman yok. Yola düşmeliyiz.”

“Sizinle hiçbir yere gitmiyorum.”

“Büyücü Zorander, yardımını rica ediyorum. Bizimle işbirliği yapip gelmeni rica ediyorum. Tehlike büyük. Lütfen ricamı yerine getir, yoksa tasmayla zor kullanacağım. Hoşuna gitmeyecektir.”

“Onu dinle, Zedd,” dedi Nathan. “Hoşuna gitmeyeceğini temin ederim. Seçeneğin yok. Ne hissettiğini anlıyorum ancak onun dediğini yaparsan çok daha kolay olacak.”

“Sen ne biçim büyücüsün?”

Nathan diklendi. “Ben bir kâhinim.”

En azından adam dürüsttü. Işık bağına başvurulduğundan haberi yoktu, Zedd’in bunu zaten anlamış olabileceğini de bilmiyordu. “Peki köle olarak tutulmaktan mutlu musun?”

Ann yüksek sesle güldü. Nathan gülmedi; sakın, soğukkanlı gözleri bir Rahl’ın ölümcül öfkesini yansıtıyordu. “Seni temin ederim ki bayım, benim seçimim değildi. Bu duruma hayatım boyunca sövüp saydım, hâlâ da saydırıyorum.”

“Kâhin olan bir büyücüyü zapt etmeyi biliyor olabilir ama İlk Büyücü unvanını niye taşıdığımı yakında anlayacak. Bu rütbeyi son savaşta kazandım. O savaşta her iki taraf beni ‘ölüm rüzgârı’ olarak anardı.”

Parmak hesabına göre ilk parmaktı.

Bakışlarını Nathan’dan Başrahibe’ye çeviren Zedd ona öyle tehditkâr bir ifadeyle baktı ki kadın yutkunarak bir adım geriledi. “Ateşkesi ihlal ederek Orta Diyar’da yakalanacak her rahibeyi ölüme mahkûm ettin. Ateşkes kuralları gereği, ölüm fermanları yazıldı. Her biriniz yargılanma ya da merhamet görme hakkınızı kaybettiniz. Herhangi biriniz yakalandığında anında yargısız idam edilecek.”

Zedd yumruklarını havaya kaldırdı. Berrak gökyüzünde çakan şimşekler başlarının üzerindeki Kule’yi dövdü. Sağır edici bir uluma yükseldi, bir ışık halkası dışa doğru genişleyerek gökyüzüne yayılırken ardında dumanı andıran bir bulut izi bıraktı.

“Ateşkes sona ermiştir! Artık düşman bölgesindesin, ölümle yüz yüzesin.”

“Beni bu tasmayla götürürsen sana söz veriyorum, anayurduna gidecek ve Kâhinler Sarayı’nı yerle bir edeceğim.”

Başrahibe Annalina Aldurren, taş kesilmiş bir suratla onu bir an sessizce tarttı. “Tutamayacağın sözler verme.”

“Dene de gör.”

Kadının dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yerleşti. “Gerçekten yola koyulmalıyız.”

Acımasız bir bakışla Zedd başını salladı. “Öyle olsun.”

Verna uyanık olduğunun ancak aşamalı biçimde ayırdına vardı. Gözlerini açtığı anda bir şey değişmedi, yine karanlıktı. Bilincinin sahiden açıklığından emin olmaya çalışarak gözlerini kırıştırdı.

Gerçekten uyanık olduğuna karar verince, bir ateş yakmak üzere Han’ına başvurdu. Sonuç vermedi. Benliğinin iyice derinlerine uzanıp güce daha da asıldı.

Var gücüyle uğraştıktan sonra nihayet avucunda küçük bir alev yakmayı becerdi. Oturduğu ot yatağın yanında, yerde bir mum duruyordu. Alevi mum fitiline yolladı, Han’ıyla tutuşturduğu alevi muazzam bir çaba sarfederek canlı tutmaya çalışmadan etrafı nihayet görebildiği için rahat bir nefes aldı.

Ot minder, mum, bir maşrapa su ile ekmeğin bulunduğu küçük bir tepsi ve sıva kaplı en uzak duvarın dibindeki lazımlığa benzer bir şey dışında oda boştu. En uzaktaki duvar lafın geliyordu, yoksa oda çok büyük değildi. Hiç pencere yoktu, sadece ağır bir ahşap kapı.

Verna odayı tanıyordu; revirdeki odalardan biriydi bu. Revirde ne işi vardı?

Üstüne bakınca çıplak olduğunu fark etti. Yana döndü ve elbiselerinin bir yığın halinde durduğunu gördü. Dönünce boğazında bir şey hissetti. Temkinli biçimde elini uzatıp boynuna dokundu.

Bir Rada’Han.

Tüm bedeni ürperdi. Sevgili Yaratıcı! Boynunda bir Rada'Han taşıyordu. Kapıldığı anı panikle başı döndü. Boynunu tırmalayarak çıkarmaya uğraştı. Bana mısın demeyen metal halkaya deliler gibi asılırken dehşetle inledi, boğazından bir feryat kurtuldu.

Bu tahakküm aygıtını takan çocukların neler hissettiğini korku içinde fark etti. Bir tasmayı kim bilir kaç kez rızaları olmadan birisinin boynuna bizzat geçirmişti?

Ama sırf onlara yardım etmek için, kendi iyilikleri için, sadece yardım etmek için. Çaresizlikten bu dehşetin aynısına onlar da kapılmış mıydı?

Warren'ın boynuna tasmayı geçişiğini utançla anımsadı.

"Sevgili Yaratıcı, affet beni," diye ağladı. "Ben sadece sana hizmet ediyordum."

Burnunu çekip gözyaşlarını bastırarak kendini topladı. Neler olduğunu anlamak zorundaydı. Bu tasmanın boynuna yardım etmek için takılmadığı belliydi; onu denetlemek içindi.

Verna elini yokladı. Başrahibelik yüzüğü gitmişti. Yüreği sıkıştı; emanete hıyanet etmişti. Çıplak parmağını öperek güç diledi.

Kulp yerinden kımıldamayınca kapıyı yumrukladı. Tüm gücünü çağırarak kulpa odakladı, kanırtarak çevirmeye uğraştı. Kımıldamıyordu. Kapının diğer tarafında olduğunu bildiği menteşelere yüklendi. Azimle odaklanarak Han'ı bu işe yönlendirdi. Zihinsel safrayla yeşillenmiş ışık dilleri, kapıyı kamçıladi, çatlakların arasından sızdı, alttaki aralıkta titreşti.

Verna iktidarsız Han akımını kesti. Rahibe Simona'nın aynı şey için saatlerce uğraşıp aynı nafîle sonuçlar aldığını anımsamıştı. Kapıdaki kalkan Rada'Han taşıyan biri tarafından kırılmazdı. Gücünü boş yere harcamaması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Simona deli olabilirdi ama o değildi.

Verna ot yatağa geri çöktü. Kapıyı yumruklamak onu dışarı çıkarmayacaktı. Yeteneği onu dışarı çıkarmayacaktı. Kapana kısılmıştı.

Niçin buradaydı? Başrahibelik yüzüğünü taşıdığı parmağına baktı. Sebebi buydu.

Soluğu kesilerek gerçek Başrahibe'yi hatırladı. Ann ona güvenip bir görev vermişti. Jagang ulaşmadan önce Işık Rahibeleri'ni uzaklaştırmak Verna'nın eline bakıyordu.

Elbiselerini kapıp deli gibi karıştırmaya koyuldu. Dacra'sı gitmişti. Onu muhtemelen bu yüzden soymuşlardı, silah taşımadığından emin olmak için. Rahibe Simona'ya da aynısı yapılmıştı, kendi iyiliği için ama kendine zarar vermesin diye. Kaçık bir kadının yanında ölümcül bir silah bırakamazlardı.

Parmakları kemerine değdi. Elbise yığınının arasından çekip çıkardı, boylu boyunca yoklayarak derideki kabarık yeri buldu.

Heyecandan eli ayağına dolaşan Verna, kemeri muma yaklaştırdı. Sahte dikiş yerini yırtıp açtı. İçindeki gizli cepte seyahat defteri vardı. Kemeri göğsüne bastırıp kucaklayarak ot minderde ileri geri sallana sallana Yaratıcı'ya şükretti. Elinde hiç değilse bu vardı.

Sonunda sakinleşince, elbiselerini cılız ışığa doğru çekip giyindi, daha iyi hissetti, en azından artık çıplak ve aciz değildi. Hâlâ çaresiz sayılırdı ama neyse ki çıplak bir tutsak olmanın utancına katlanmak zorunda kalmayacaktı. Azıcık da olsa biraz daha iyi hissetmeye başlıyordu.

Verna ne kadar baygın kaldığını bilmiyordu ama aklıktan gözü kararmıştı. Ekmek ile suyu mideye indirdi.

Karnı hiç değilse kısmen doyduktan sonra, düşüncelerini bu odayı nasıl boylamış olabileceğini çözmeye adanmıştı. Rahibe Leoma. Rahibe Leoma'yla diğer üçünün yazıhanesinde onu beklediğini hatırladı.

Rahibe Leoma, Verna'nın Karanlık Rahibesi olduklarından şüphelendiği zanlılar listesinde başı çekiyordu. Bir sınamaya maruz kalmamışsa da Verna'nın burayı boylamasında rol oynamıştı. Bu kanıt yeterliydi. Yazıhane karanlıktı, diğer üçünü görmemişti ama kafasında bir şüpheli listesi vardı. Phoebe ve Dulcinia onların içeri girmelerine izin vermişti, emirlerine uymayarak. Her ne kadar gönlü el vermese de onlar da listeye eklenmek zorundaydı.

Verna küçük odayı arşınlamaya koyuldu. Kızmaya başlıyordu. Bundan paçayı kurtarabileceklerini ne cüretle düşünürlerdi?

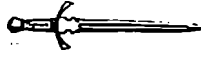
Yanlarına kalmıştı ama.

Suratı asıldı. Hayır, kalmamıştı. Bu sorumluluğu ona Ann vermişti, onun güvenini boşa çıkarmayacaktı. Işık Rahibeleri'ni saraydan uzaklaştıracaktı.

Verna kemerine dokundu. Bir ileti gönderebilirdi. Burada göze alır mıydı? Ya yakalanırsa? Her şey mahvolurdu. Ama olanlardan Ann'i haberdar etmeliydi.

Ansızın olduğu yerde durdu. Hüsrana uğradığını, kendi hatasından kaynaklandığını, tüm Işık Rahibeleri'nin ölümcül bir tehlikede olduğunu ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağını Ann'e nasıl açıklayacaktı? Jagang geliyordu. Kaçmak zorundaydı. O böyle hapisteyken rahibelerin hiçbiri kaçmaları gerektiğini akıl edemezdi.

Jagang da hepsini ele geçirirdi.

Richard kayarak durmaya çalışan attan aşağı atladı. Yoldan geriye bakınca diğerlerinin ona yetişmek için ta aşağıdan doludizgin geldiklerini gördü. Atın burnunu okşadı, sonra da dizginleri düşer kapı mekanizmasındaki bir demir manivelaya bağlamaya koyuldu.

Dişlilere ve millere göz gezdirdi, ardından dizginleri çözerek bu kez bir dişli milinin bitimine bağladı. Dizginleri ilk bağlamaya kalkıştığı yer dev kapıyı açan manivelaydı. Sıkı bir çekiştirmeyle kale kapısı düşer ve atı ezebilirdi.

Diğerlerini beklemeden Büyücü Kulesi'nin içlerine doğru ilerledi. Onu hiç kimse uyandırmadığı için kızgındı. Gecenin yarısı boyunca Kule'deki pencerelerden bir ışık sızmış ama bir kişi çıkıp da Efendi Rahl'ı uyandırmaya ve ona haber vermeye cesaret edememişti.

Ama sonra, bir saat kadar önce, şimşek çaktığını, dışa doğru halka halinde yayılan bir ışığın berrak gökyüzünü kapladığını, ardında da puslu bir iz bıraktığını görmüştü.

Aklına bir şey gelince Richard, Kule'ye girmeden önce durakladı ve dönüp aşağıdaki şehre baktı. Kule yolunun bitiminde çatallanarak Aydırdil'den ayrılan başka yollar vardı.

Ya birisi Kule'ye girip çıkmışsa? Ya bir şey almışlarsa? En iyisi askerlere şehri terk etmeye yeltenen herkesi durdurmalarını söylemeliydi. Diğer adamları Kule'ye ulaşır ulaşmaz, içlerinden birini geri yollayıp askerlerine haber salacak ve şehri terk eden herkesi geri getirip yolları kapatmalarını emredecekti.

Richard yoldaki insanları seyretti. Çoğu şehre girenlerdi, giden yoktu. Ayrılan birkaç kişi vardı yine de; görünüşe göre el arabaları taşıyan birkaç aile, devriye gezen askerler, ticari mal taşıyan bir çift katar, bir de yaya yürüyen insanların yanından tırıs adım geçen, birbirine yakın dört at. Hepsini durdurup arattıracaktı.

Ama neyi arattıracaktı? Askerler hepsini geri getirdikten sonra belki insanlara kendisi bakıp büyülmüş bir şey taşıyıp taşımadıklarını anlayabilirdi.

Richard, Kule'ye gitmek üzere döndü. Vakti yoktu. Orada neler döndüğünü anlaması gerekiyordu, hem zaten büyülmüş bir nesneyi nasıl anlayabilirdi ki? Değerli vaktini boşa harcamış olurdu. Ailelerin kişisel eşyalarını karıştırmaktansa Berdine'le beraber güncelyi tercüme etme işine geri dönmesi lazımdı. D'Hara yönetimi altında yaşamak istemeyenler öyle ya da böyle şehri terk ediyorlardı. Bırak gitsinler.

İçerideki kalkanları aşarak ilerlemeye koyuldu, diğerleri yetiştiklerinde nasıl olsa devam edemeyeceklerdi. Malum beşli onları beklemediği için kızacaktı. Eh, belki bir daha ki sefere Kule'de ışık görünce onu uyandırırıldı.

Mriswith pelerinine bürünerek yukarı tırmandı, Kule'ye yıldırımın düştüğü yere doğru. Tehlike hissettiği geçitlerden kaçındı ve en azından ense tüylerini diken diken etmeyen başka rotalar buldu. Birkaç kez mriswithlerin varlığını hissetti ama yaklaşmadılar.

Dört koridorun bağlandığı geniş bir odada Richard durdu. Birkaç kapı kapalı duruyordu. Bir tanesinden kan izi uzanmaktaydı. Çömeldi ve yerdeki kan izini inceledi, aslında iki tane iz olduğunu belirledi: Biri odaya giriyor, diğeri çıkıyordu.

Richard mriswith pelerinini savurarak kılıcını çekti. Çeliğin berrak çınlaması koridorlarda yankılandı. Kapıyı kılıcın ucuyla iterek açtı.

Oda boştu ama hiç de sıradan bir yer değildi. Ahşap zemin kavrulmuştu. Sanki şimşeklerle dolu bir fırtına bulutu odada kapana kısılmışçasına taş duvarlar zikzaklı, isli yanık izleriyle dağlanmıştı. Yine de en kafa kurcalayan şey, duvarlardaki taş tuğlalardı; devasa bloklar yer yer yarısına kadar dışarı çıkmıştı, sanki yerlerinden sökülmelerine ramak kalmıştı. Oda bir depremle yıkılmaktan kıl payı kurtulmuş gibiydi.

Odanın her yerine kan sıçramıştı, kenarda ise büyükçe bir kan gölü vardı ama zemini karartan yangın nedeniyle hepsi kuruyup toza dönmüştü, pek az şey söylüyordu.

Richard odadan çıkan kan izini takip ederek dış kaleye açılan bir kapiya kadar geldi. Soğuk havaya adım atar atmaz taşa sıçramış kanları hemen gördü. Tazeydi, önceki gün içinde olmuştu.

Rüzgârlı kale duvarlarına mriswith cesetleri ve parçaları saçılmıştı. Artık donmuş halde olmalarına rağmen hâlâ berbat kokuyorlardı. Duvarın birinde, en az bir buçuk metre yukarıda, koskoca bir kan lekesi vardı, altındaki yerde ise ölü bir mriswith, pullu postu patlayarak açılmıştı. Kan lekesi duvarda değil de yerde olsaydı, Richard yaratığın gökten düştüğünü ve çarpmanın şiddetiyle öldüğünü düşünürdü.

Kan yığınının göz gezdirirken Richard, bu manzaranın Gratch mriswithle boğuşuktan sonra geriye kalan şeye benzediğini düşündü. Ne olduğuna anlam veremeyerek başını şaşkınlıkla iki yana salladı.

- Mazgallı surdaki bir duvar dışına kadar giden kan izini takip etti ve duvarın her iki cephesinde de kan lekeleri buldu. Duvar dışına tırmandı ve kenardan aşağıya baktı. Baş döndürücü bir görüntüydü.

Kule'nin taş blokları neredeyse dimdik iniyor, bitimine doğru tabanda meyilliyor, tabandan itibaren de dağ yüzeyi birkaç yüz metre inmeye devam ediyordu. Kan izi, duvar dışından başlayarak dış cephe boyunca iniyor, epey aşağıda gözden yitiyordu. Kanlı izde yer yer büyük öbekler vardı; kenardan yuvarlanan bir şey duvara

arpa arpa aŐaĐıya dűŐműŐtű. Askerleri oraya yollayıp neyin ya da kimin dűŐtűĐűnű araŐtıracaktı.

Parmağını kenardaki farklı kan izlerinde gezdirdi; çoğu leş kokulu mriswith kanıydı. Bazıları da değildi.

Sevgili ruhlar, burada neler olmuŐ? Richard dudaklarını bűzerek baŐını iki yana salladı. Mriswith pelerinini űzerine çekip gűzden yiterek dűŐűndű. Her nedense aklına Zedd geldi. KeŐke Zedd yanında olsaydı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Bu kez, kapının altındaki küçük kapakçığın açıldığını görünce, Verna hazırды. Kapağa doğru atıldı, tepsiyi kenara itti ve yüzünü yere yaslayarak görmeye uğraştı.

“Kim var orada? Kimsin? Neler oluyor? Niçin burada tutuluyorum? Sorularıma yanıt ver!” Bir kadın çizmesi ve etek görüyordu. Muhtemelen revirdekilerle ilgilenen bir rahibeydi. Kadın çömeldiği yerden kalktı. “Lütfen! Bir muma daha ihtiyacım var! Elimdeki bitmek üzere!”

Kayıtsız ayak seslerinin koridorda uzaklaştığını duydu, ardından bir kapı sesi, büyükçe bir sürgü yerine oturtuldu. Dişlerini gıcırdatarak kapıyı yumrukladı. Verna sonunda elini ovuşturarak ot yatağa geri çöktü. Son zamanlarda kapıyı çok sık yumrukluyordu. Kızgınlığı mantığına baskın çıkıyordu, farkındaydı.

Penceresiz odada, artık geceyi gündüzü ayırt edemiyordu. Yemeği gündüz getirdiklerine kanaat getirerek zamanı ona göre hesaplamaya yeltenmişti ancak yemeği sadece birkaç saat arayla getirdikleri de oluyordu, yeri geliyor açlıktan ölmek üzereyken de getiriyorlardı. Lazımlığın icabına bakmalarını şiddetle arzuluyordu.

Yemeği bile kıt getiriyorlardı. Elbisesi kalça ve göğüs kısımlarından bol gelmeye başlamıştı. Son birkaç yıldır keşke biraz daha

zayıf olsaydım diye hayıflanmıştı, yirmi yıl evvel seyahate çıkmadan önceki hali gibi. Gençken çekici olduğunu düşünürdü. Fazla kiloları ona hep yitik gençliğini ve güzelliğini anımsatıyordu.

Deliler gibi güldü. Belki onlar da aynı şeyi düşünmüş ve Başrahibe'yi hızlı bir perhize sokmuşlardı. Kahkahası kesildi. Jedidiah'ın iç güzellik yerine sadece dış güzellikle ilgilenmesine hayıflanmıştı, şimdi kendisi dış güzelliğini önemsiyordu, tıpkı onun gibi. Yanağından bir damla yaş yuvarlandı. Warren iç güzelliği asla göz ardı etmemişti. Verna bir aptaldı.

"Dualarım seninle, Warren," diye fısıldadı duvarlara.

Verna yerdeki tepsiyi çekerek muma yaklaştırdı. Eğilip teneke bardaktaki suyu aldı. Tam kafaya dikiyordu ki durdu, son damlasına kadar içmekten çekindi. Ona suyu hep gıdım gıdım getirmişlerdi. Genellikle hepsini kafaya diker ve ertesi günü yatağında uzanarak bir göle ağzı açık daldığını, istediği kadar içtiğini hayal ederdi.

Bardağı dudaklarına götürdü ve küçücük bir yudum aldı. Bardağı tepsiye geri koyduğunda yeni bir şey gördü, yarım somun ekmekten başka bir şey. Bir tas çorbaydı bu.

Verna kâseyi özenle kaldırdı, kokusunu içine çekti. Seyreltilmiş soğan çorbasıydı ama kraliçelere layık bir ziyafet gibi görünüyordu. Sevinçten neredeyse gözleri dolarak bir yudum aldı, tadına vara vara. Ekmekten bir lokma koparıp çorbaya bandı. Tadı çikolatadan daha güzeldi, şimdiye dek yediği her şeyden daha güzel. Ekmeğin kalanını küçük parçalar halinde böldü ve hepsini kâseye attı. Çorbayı emince, ekmek gözüne yiyebileceğinden daha fazla göründü. Ama yedi.

Yerken kemerindeki kesede duran seyahat defterini açtı. Umutları tekrar söndü çünkü yeni ileti yoktu. Ann'e olanları anlatmış ve karşılığında sadece, "Kaçmalı ve rahibeleri uzaklaştırmalısın," diyen alelacele çiziktirilmiş bir yanıt almıştı. O zamandan beri yeni mesaj almamıştı.

Kâseyi kafasına dikip çorbanın son damlasını da içtikten sonra, tasarruf ederek mumu üfledi. Karanlıkta dökmesin diye yarım bardak suyu mumun arkasına koyarak sağlama aldı, ardından tok karnını ovuşturarak ot yatağa sırtüstü uzandı.

Kapının kilidinin takırdayarak açıldığını işitince derin uykusundan uyandı. Verna elini siper ederek odayı dolduran sersemletici aydınlıktan gözlerini korudu. Kapı kapanırken duvara doğru geriledi. Bir kadın elinde lambayla duruyordu. Verna lambanın kör edici parlaklığı karşısında gözlerini kıstı.

Kadın lambayı yere koydu ve ellerini beline dayayarak doğruldu. Hiçbir şey söylemeden öylece seyrediyordu.

“Kim o? Kim var orada?”

“Rahibe Leoma Marsick.” Yanıt kısa ve netti.

Verna lambanın ışığına nihayet alışınca gözlerini kırıştıtarak baktı. Evet, Leoma’ydı. Verna onu kırışmış yüzünden ve omuzlarına dökülen uzun beyaz saçlarından tanıdı.

Leoma Başrahibe’nin yazıhanesinde bekleyenlerden biriydi. Onu buraya tıkanlardan biri.

Verna kadının gırtlığına doğru atıldı.

Bir an şaşkınlık içinde gerisin geri yatağa oturduğunu fark etti, hatta aniden kık üstü oturunca poposu acımişti. Kalkmasını engelleyen Rada’Han’ın verdiği rahatsız edici bir his duydu. Bacaklarını kıpırdatmaya çalıştı ama yanıt vermediler. Bütünöyle dehşet verici bir duyguydu. Soluğu kesildi, panik içinde feryat ederek karşı koydu. Karşı koymaya, ayağa kalkmaya çalışmayı bırakınca tedirginliği de dindi ama o rahatsız edici dış kaynaklı his geçmedi.

“Bu kadar yeter, Verna.”

Verna konuşmadan önce sesine hâkim olmaya çalıştı. “Burada ne isim var?”

“Davan sonuçlanana dek burada hapis tutuldun.”

Dava mı? Ne davası? Hayır. Leoma’ya o zevki tattırmayacaktı. “Madem öyle uygun görülmüş.” Verna ayağa kalkabilmeyi isterdi; Leoma’nın ona böyle tepeden bakması utanç vericiydi. “Dava görüldü mü bari?”

“O yüzden buradayım. Mahkemenin kararını bildirmeye geldim.”

Verna iğneleyici bir yanıt verecekti, kendini tuttu. Bu hainler onu yalan ifadelerle tabii ki suçlu bulacaklardı. “Kararları nedir peki?”

“Karanlık Rahibesi olmaktan suçlu bulundun.”

Verna'nın dili tutuldu. Leoma'ya bakakaldı, rahibelerin onu bu şekilde suçlamasından duyduğu acıyı tek kelimeyle dahi dile getiremedi. Ömrünün neredeyse tamamını Yaratıcı'nın bu dünyada şerefleendirildiğini görmek için harcamıştı. Öfkeden köpürüyordu ama asabiliği konusunda Warren'ın nasihatını anımsayıp kendine hâkim oldu.

“Karanlık Rahibesi mi? Anlıyorum. Peki kanıt olmadan böyle bir ithamla nasıl suçlu bulundum?”

Leoma güldü. “Haydi ama Verna, bu kadar büyük bir suç işleyip ortada hiç delil bırakmadan paçayı kurtarabileceğini sanmıyordun herhalde.”

“Yok canım, herhalde bir şey bulmuşsunuzdur. Benimle paylaşmaya niyetin var mı yoksa buraya Başrahibe olmayı nihayet başardığın için böbürlenmeye mi geldin?”

Leoma tek kaşını kaldırdı. “Ah, Başrahibeliğe ben atanmadım. Rahibe Ulicia seçildi.”

Verna irkildi. “Ulicia! Ulicia bir Karanlık Rahibesi! Diğer beş yardakçısıyla kaçmıştı!”

“Tam tersine. Rahibe Tovi, Cecilia, Armina, Nicci ve Merissa, hepsi birden geri döndüler ve tekrar Işık Rahibeliği görevine getirildiler.”

Verna var gücüyle debelendi ama ayağa kalkmayı başaramadı. “Başrahibe Annalina'ya saldırırken yakalandılar! Ulicia onu öldürdü! Hepsi kaçmıştı!”

Leoma iç geçirdi, tıpkı en basit şeyi cahil bir çömeze açıklamaya çalışırken yaptığı gibi. “Peki Başrahibe'ye saldırdıklarını gören kimdi?” Durdu. “Sen. Sen ve Richard.”

“Altı rahibe, verdikleri ifadede bir Karanlık Rahibesi tarafından nasıl saldırıya uğradıklarını anlattı, ardından Richard'ın Rahibe Liliana'yı öldürdüğünü ve canlarını kurtarmak için nasıl kaçtıklarını. Sarayı senin pençenden kurtarmak üzere geri dönene dek uzak kalmışlar. Bir yanlış anlama telafi edildi.

“Cinayetin asıl elebaşı, asıl Karanlık Rahibesi sendin. Sen ve Richard tek görgü tanıklarıydınız. Başrahibe’yi öldüren sizdiniz, sen ve Richard Rahl, sonra da kaçmasına yardım ettin. Muhafızlardan birine, Kevin Andellmere’e, imparatora değil, suç ortağın Richard’a sadık kalması gerektiğini söylediğine kulak misafiri olmuş rahibelerin şahitliğini dinledik.”

Verna başını inanamayarak iki yana salladı. “Demek Bekçi’nin altı yordakçısının sözüne itimat ettiniz, ne de olsa çoğunluk oldukları için buna dayanarak beni suçlu buldunuz, öyle mi?”

“Hiç alakası yok. Günler boyunca kanıtlar sunuldu, ifadeler alındı. O kadar ki davan neredeyse iki hafta sürdü; suçlamaların ciddiyetini göz önünde bulundurarak adalet namına emin olmak istedik, tamamen titiz ve adil davrandık. Haince amaçlarının boyutunu ortaya seren çok sayıda tanık ortaya çıktı.”

Verna ellerini havaya kaldırdı. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Saray idaresini düzenli biçimde mahvediyordun. Işık Rahibeleri’nin görevini baltalama çaban binlerce yıllık geleneği ve emeği altüst etti. Çıkardığın sorunlar geniş kapsamlıydı.

“Genç büyücülerimizin hamile bıraktığı kadınlara saray ödeneğinin kesilmesini emrettiğin için şehir halkı ayaklandı. O çocuklar yetenekli oğlanlarımızın ana kaynaklarından biri. Sen bu kaynağı tıkamak istedin. Genç erkeklerimizin ihtiyaçlarını gidermek ve yetenekli evlatlar doğurtmak üzere şehre gitmelerini engelledin.

“Geçen hafta dananın kuyruğu koptu ve muhafızların bastırmak zorunda kaldığı bir ayaklanma yaşadık. Halk, genç kadınlara zulmettiğimiz ve çocuklarını aç bıraktığımız gerekçesiyle saraya saldırmaya yeltendi. Saray altınındaki paylarını kestiğin genç erkeklerimizin çoğu isyana katıldı.”

Verna genç büyücülerin bile karıştığını duyunca “isyan”ın gerçek doğasını merak etti. Ne var ki Leoma’nın bu gerçeği dile getireceğini sanmıyordu. Verna o genç büyücülerin arasında iyi erkeklerin de olduğunu biliyordu, onların akıbetinden endişeliydi.

“Altınımız eline geçtiği herkesin ahlakını yozlaştırdı,” dedi Verna. Kendini boş yere savunmaya çalıştığının farkındaydı; bu kadın ne sağduyuya ne de gerçeğe yatkındı.

“Düzenimiz binlerce yıldır tıkr tıkr işliyordu. Ama Yaratıcı'ya yardım ederek meyvelerini veren bu düzenin faydaları senin tabii ki işine gelmez. Yıkıcı talimatlarına uygun olarak tüm kurallar tersine çevrildi.

“Genç erkeklerimizin dünyayla yüzleşmeye hazır olduklarını tespit edebilmemizi istemiyordun –hüsranı uğrasınlar istiyordun– bu yüzden de acıya dayanıklılık imtihanını yasakladın. Bir kural daha tersine çevrilmişti.

“Başrahibe olduğun günden beri saray öğretisini kötüye kullandın. Başrahibe'nin ölümünden bizzat sorumlu kişi olarak yeraltı dalaverelerini Başrahibelik makamına kurulmak için kullandın, bizi yok edebilesin diye.

“Danışmanlarının tavsiyelerini hiç dinlemedin çünkü sarayı korumak gibi bir niyetin hiç olmamıştı. Evraklara bile bakmaya artık tenezzül etmiyordun, onun yerine tüm yükü deneyimsiz yardımcıların sırtına yüklemiştin, onlar uğraşırken sen de kendini mabedine kilitleyip Bekçi'ye akıl danışıyordun.”

Verna içini çekti. “Demek öyle. Yardımcılarım çalışmaktan şikâyetçi miymiş? Bazı açgözlü insanlar kendi ailelerini kurup çocuk dünyaya getirmektense hamile bırakılmayı yeğledikleri için onlara saray hazinesinden altın vermeyi reddettim diye mutsuz mu olmuşlar? Genç erkeklerimizin pervasızca kendi arzularının esiri olmalarına izin vermediğim için mi bazı rahibeler sıkkın? Kalıp sorgulanmaktansa kaçmayı yeğleyen altı rahibenin sözü birdenbire ne kadar ciddiye alınmış böyle? Üstelik içlerinden birini Başrahibe bile ilan etmişsiniz! Tüm bunlar ortada tek bir somut kanıt olmaksızın mı yapıldı?”

Sonunda Leoma'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Ah, somut kanıtımız var, Verna. Sahiden de var.”

Kibirli bir ifadeyle elini cebine sokup bir kâğıt parçası çıkardı. “Çok somut, fazlasıyla zan altında bırakan bir kanıtımız var, Verna.” Sert bakışlarını tekrar Verna'ya dikerek kâğıdı ciddi bir ifadeyle açtı. “Başka bir tanığımız daha vardı. Warren.”

Verna suratına tokat yemiş gibi irkildi. Başrahibe ve Nathan'dan aldığı iletileri anımsadı. Nathan paniğe kapılarak Warren'ın sa-

raydan uzaklaştırılmasını söylemişti. Verna'nın Warren'ı saraydan hemen göndermesini Ann de vurgulamıştı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun, Verna?" Verna konuşmaya, hatta gözünü bile kırpmaya cüret edemedi. "Sanırım biliyorsun. Böyle bir suç belgesini ortada bırakacak kibri sadece bir Karanlık Rahibesi gösterebilir. Bunu mahzende bir kitabın arasında bulduk. Belki ne yazdığını çoktan unutmuşsundur ha? Dur da sana okuyayım.

"Başrahibe ve Kâhin, dini törenle ışığa erdirildiklerinde, alevler bir dalavere kazanını kaynatacak ve sahte bir Başrahibe'nin yükselmesini sağlayacak. Saltanatıyla Kâhinler Sarayı'nı yıkacak."

Leoma kâğıdı katlayıp cebine geri koydu. "Warren'ın bir kâhin olduğunu biliyordun, tasmağını sen çıkardın. Bir kâhinin başıboş dolaşmasına izin verdin, başlı başına ağır bir suç."

"Bu kehaneti Warren'ın ilettiğini nereden çıkardın?" diye sordu Verna temkinli.

"Warren kendi ifadesinde söyledi. Kehanet bildirme suçunu ona itiraf ettirmemiz biraz zaman aldı."

Verna'nın sesi öfkeyle yükseldi. "Ona ne yaptınız?"

"Görevimizi, gerçeği ortaya çıkarmak için onun Rada'Han'ını kullandık. Neticede kehanetin ona ait olduğunu itiraf etti."

"Rada'Han'ını mı? Ona tekrar tasma takmışsınız!"

"Elbette. Bir kâhine tasma takılmalıdır. Başrahibe olarak bunu yapmak senin görevindi. Warren bir tasmayla tekrar ait olduğu yere, kâhin kışlasına yerleştirildi, kalkanların ve muhafızın koruması altında.

"Kâhinler Sarayı asıl amacına uygun biçimde tekrar eski haline döndürüldü. Bu kehanet nihai kanıt, somut bir delil parçasıydı. Eylemlerinin ikiyüzlülüğünü ispatlayarak gerçek amacını ortaya çıkardı. Şükür ki sen kehaneti gerçekleştirme amacına ermeden harekete geçebildik. Hüsrana uğradın."

"Hiçbirinin doğru olmadığını biliyorsun."

"Warren'ın kehaneti suçunu ispatlıyor. Kehanet senden sahte Başrahibe diye bahsederek Kâhinler Sarayı'nı mahvetme tasarıla-

rını haberliyor.” Gülümsemesi geri döndü. “Mahkemede okunduğu zaman büyük infial yarattı. ‘Somut delil’ diye buna derim ben.”

“Seni habis yaratık. Geberdiğini göreceğim.”

“Senin gibi birinden de bu beklenir zaten. Neyse ki tehditlerini gerçekleştirecek durumda değilsin.”

Leoma’nın gözlerinin içine bakarak Verna yüzük parmağını öptü. “Kâhinler Sarayının bu zor günlerinde Yaratıcı’dan yardım dilemek için niçin parmağını öpmüyorsun, Rahibe Leoma?”

Alaycı bir gülümseme takınan Leoma ellerini iki yana açtı. “Saray zor günlerini atlattı artık, Verna.”

“Parmağını öp, Leoma ve Işık Rahibeleri’nin esenliği için sevgili Yaratıcı’na yakar.”

Leoma elini dudaklarına götürmedi. Yapamazdı, Verna biliyordu. “Buraya Yaratıcı’ya dua etmeye gelmedim.”

“Elbette gelmedin, Leoma. İkimiz de senin bir Karanlık Rahibesi olduğunu biliyoruz, tıpkı yeni Başrahibe gibi. Ulicia kehanette bahsi geçen sahte Başrahibe.”

Leoma omuz silkti. “Sen, Verna, bu kadar ağır bir suçla hüküm giymiş ilk rahibesin. Artık şüpheye yer kalmadı. Hüküm tersine çevrilemez.”

“Yalnızız, Leoma. O kalkanların ardında hiç kimse bizi duymaz, Çıkartıcı Büyü bilen birisi hariç tabii, senin de öylelerinden çekinmene gerek yok zaten. Gerçek Işık Rahibeleri’nden hiçbiri konuştuklarımızı duyamaz. Söyleyeceğin herhangi bir şeyi başkasına anlatmaya kalkışsam bile hiç kimse bana inanmayacaktır.

“O yüzden numarayı bırak, Leoma; gerçeği ikimiz de biliyoruz.”

Leoma’nın dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı. “Devam et.”

Verna sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve ellerini kucağında kenetledi. “Ulicia’nın Başrahibe Annalina’yı öldürmesi gibi beni öldürmediniz. Beni öldürmeye niyetiniz olsaydı tüm bu tantanaya zahmet etmez, yazıhanemde öldürürdünüz. Belli ki bir şeyin peşindesiniz. Neyin?”

Leoma kıkırdadı. "Ah, Verna, konunun en can alıcı kısmına parmak basmayı hep iyi biliyorsun. Çok yaşlı değilsin ama itiraf etmeliyim ki zeki birisin."

"Evet, parlak zekâlıyımdır; onun için buradayım. Efendiniz Bekçi benden ne elde etmenizi istiyor?"

Leoma dudaklarını büzdü. "Şu anda başka bir efendiye hizmet ediyoruz. Asıl önemli olan onun ne istediği."

Verna kaşlarını çatı. "Jagang mı? Ona da mı bağlılık yemini ettiniz?"

Leoma derhal bakışlarını kaçırdı. "Pek sayılmaz ama konumuz bu değil. Jagang'ın talepleri var, yerine getirilecek. İstediklerini elde etmesini sağlamak benim görevim."

"Peki benden ne istiyorsunuz?"

"Richard Rahl'a bağlılığından feragat etmelisin."

"Bunu yapacağımı sanıyorsan hayal görüyorsun."

Leoma'nın yüzünde ironik bir gülümseme belirdi. "Evet, hayal de görüyorum ama konumuz bu da değil. Richard'la aradaki bağdan vazgeçmelisin."

"Neden?"

"Richard bir şekilde imparatorun olaylara müdahale etmesini engelliyor. Malum, Richard'a sadakat Jagang'ın gücüne ket vuruyor. Zihnine girebileceği şekilde bu sadakat kırılabilir mi görmek istiyor. Bir tür deney yani. Sadakatten vazgeçmeye seni ikna etmekse benim görevim."

"Öyle bir şey yapmam. Richard'a olan vefa duygumdan beni vazgeçiremezsin."

Leoma başını sallarken gülümsemesi zalimleşti. "Ah öyle bir yaparım ki yapacağım da. Beni teşvik eden çok şey var. Karargâhını burada kurmak üzere Jagang gelmeden önce, düşmanının bağlıını koparacağım."

"Nasıl? Han'ı bünyemden ayırarak mı? Bunun irademi kıracağımı mı sanıyorsun?"

“Ne abuk unuttun, Verna? Rada’Han’ın diğ er kullanım biçimlerini unuttun mu? Acıya dayanıklılık imtihanını unuttun mu? Eninde sonunda, dizlerinin üzerine çöküp imparatora bağılılık yemini edeceksin.

“Böylesine korkunç bir göreve elimin varmayacağını sanıyorsan büyük bir hata ediyorsun. Ne olduğumu unuttur veya bir gıdım merhamet göstereceğimi zannedersen büyük bir hata edersin. Jagang’ın gelmesine henüz haftalar var. Vaktimiz bol. İmtihanla geçecek bu haftalar sana yıllar sürmüş gibi gelecek, ta ki boyun eğene dek, boyun eğeceksin de.”

Verna sırtını dikleştirdi. Acıya dayanıklılık imtihanını unutmuştu. Kabaran dehşetin tekrar boğazını d ğ mlediğini hissetti. Bir Rada’Han’la genç erkeklere yapılanları görmüştü elbette ama asla bir saatten uzun sürmezdi, imtihanların arasında da yıllar olurdu.

Leoma yaklaşarak su bardağını kenara tekmeledi.

“Başlayalım mı, Rahibe Verna?”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Oğlan bir darbeyle sereserpe bayılınca Richard yüzünü ekşitti. Seyircilerden bazıları onu kenara çekerken, yerini başka bir oğlan aldı. İtirafçılar Sarayı'nın yüksek penceresinden seyretmesine rağmen, oğlanların müsabakasını izleyen çocuk kalabalığının tezahüratlarını duyabiliyordu. Oynanan oyun, Tanimura'da çocukları oynarken gördüğü oyundu: Ja'La.

Batı Diyar'daki memleketinde Ja'La'yı hiç duymamıştı ama tıpkı Eski Dünya'dakiler gibi Orta Diyar'daki çocuklar da bu oyunu oynuyordu. Ateşli karşılaşma akıcı ve heyecanlı görünse de eğlence uğruna çocukların dişlerini dökmeyi göze almalarını doğru bulmuyordu.

"Efendi Rahl?" diye seslendi Ulic. "Efendi Rahl, burada mısınız?"

Richard pencereden arkasına döndü ve siyah mriswith perlinini omzundan geriye atarak rahatlatıcı örtüsünden sıyrıldı.

"Evet, Ulic. Ne var?"

İri yarı muhafız, Richard'ın yoktan varolmuşçasına cisimleştiğini görünce geniş adımlarla yaklaştı. Bu manzaraya alışkındı. "Sizi görmek isteyen bir Kelt generali var. General Baldwin."

Richard parmaklarını alnına götürerek ismi çıkarmaya çalıştı. "Baldwin, Baldwin." Kafasını kaldırdı. "General Baldwin. Evet,

anımsadım. Tüm Kelt güçlerinin kumandanı. Kelton'un teslim olması için ona bir mektup yollamıştık. Ne istiyor?"

Ulic omuz silkti. "Sadece Efendi Rahl'la konuşmak istediğini söyledi."

Richard pencereye döndü, boyalı pervaza dalgınca yaslanarak bir eliyle ağır altın perdeyi yana çekti. Bir oğlanın tepetakla yuvarlandığını gördü, broc'la yediği darbeden toparlandı. Oğlan ayağa kalktı ve oyuna geri döndü.

"Generale kaç asker Aydindril'e kadar eşlik etmiş?"

"Beş ya da altı yüz kişilik küçük bir muhafız birliği."

"Kelton'u teslim etmesi söylenmişti. Niyeti sorun çıkarmak olsaydı Aydindril'e o kadar az adamla gelmezdi. Galiba onunla görüşsem iyi olacak." Esas duruştaki Ulic'e döndü. "Berdine meşgul. Cara ile Raina'ya generali içeri getirmelerini söyle."

Ulic yumruğunu kalbine götürerek selam çaktı, tam uzaklaşmak üzere dönmüştü ki Richard'ın seslenmesiyle çark etti. "Askerler Kule'nin altındaki dağ eteğinde başka bir şey buldular mı?"

"Hayır, Efendi Rahl, mriswith parçalarından başka bir şey yok. Yamacın tabanındaki kar tabakası öyle derin ki Kule'den başka neyin düştüğünü bulabilmemiz için baharın gelmesini ve karların erimesini beklememiz gerekecek. Oraya her ne düşmüşse rüzgâr süprüntüsü üzerini çoktan örtmüştür, askerler önce nereyi kazıp bakacaklarını bilememişler. Mriswith kolları ve pençeleri hafif olduğu için fazla derine batmamış da öyle bulabilmişler. Bundan daha ağır bir şey kar tabakasının en az üç dört metre içine gömülmüştür."

Richard başını hayal kırıklığıyla salladı. "Bir şey daha. Sarayda mutlaka terziler vardır. Baş terziyi bulup bana gelmesini rica eder misin lütfen."

Richard ne yaptığını pek de düşünmeden siyah mriswith pelerinine tekrar büründü ve Ja'La oyununu izlemeye geri döndü. Kahlan ile Zedd'in gelmesi için sabırsızlanıyordu. Bu kadar uzun sürmemesi gerekirdi. Herhalde yaklaşmışlardı. Gratch onları mutlaka bulmuştur. Çok yakında hepsi bir araya gelecekti.

Arkasından Cara'nın sesini duydu, kapıdaydı. "Efendi Rahl?"

Richard döndü, pelerininin gevşeyerek açılmasına izin verdi. İki Mord-Sith'in arasında iri yapılı, uzun boylu bir adam duruyordu. Uçları çenesine kadar inen siyah bıyığı yer yer kırlaşmıştı. Griye çalan siyah saçı ise kulaklarını örtüyordu. Saçının seyreddiği yerlerde ise kafa derisi görünüyordu.

Yeşil ipekten sırma desenli, tek omzuna iki düğmeyle sabitlenmiş, eteği yarım daire kesimli, ağır bir şayak pelerin giymişti. Nakışlı uzun yakalarını kahverengi cübbesinden dışarı çıkarmıştı. Cübbesi bir hanedanlık armasıyla süslenmişti: Sarı ve mavi bir kalkanı çaprazlama kesen siyah bir çizgi. Adamın yüksek topuklu çizmeleri dizlerine kadar çıkıyordu. Çan biçimindeki manşetleri dışa doğru kıvrılmış uzun, siyah eldivenleri, gösterişli bir tokası olan geniş kemerine asılıydı.

Richard adamın gözleri önünde görünür hale gelince, generalin benzi attı ve zınk diye durdu.

Richard başını eğerek selamladı. "General Baldwin, sizinle tanıştığıma sevindim. Ben Richard Rahl."

Sonunda kendini toparlayan general selama başını eğerek karşılık verdi. "Efendi Rahl, beni bu kadar çabuk huzuruza kabul ederek şeref verdiniz."

Richard işaret etti. "Cara, generale bir sandalye getir lütfen. Yolculuk yormuştur."

Cara basit bir minderli sandalyeyi masanın önüne çektikten ve general yerine oturduktan sonra, Richard masanın arkasındaki kendi sandalyesine geçti. "Sizin için ne yapabilirim, General Baldwin?"

General, bir Richard'ın sol omuzunda duran Raina'ya bir de kendi sağındaki Cara'ya göz attı. İki kadın da ellerini arkalarında kavuşturmuş rahat bir edayla dikiliyor ve eşit biçimde hiçbir yere gitmeye niyetli olmadıkları mesajını veriyordu.

"Çekinmeden konuşabilirsiniz, General. Uyurken canımı bu ikisine emanet ederim."

Adam bu teminatı kabul ederek biraz rahat bir nefes aldı. "Efendi Rahl, kraliçe nedeniyle buradayım."

Richard da öyle tahmin etmişti. Ellerini masanın üzerinde kenetledi. “Olanlardan dolayı çok üzgünüm, General.”

General bir kolunu masaya dayayarak öne eğildi. “Evet, mris-withi duydum. Dışarıda kazığa geçirilmiş iğrenç hayvanların bazılarını gördüm.”

Richard az kalsın, hayvan olabilirler ama iğrenç değiller diyecek oldu ama kendini tuttu. Ne de olsa Cathryn Lumholtz, Richard’ı öldürmeye çalışırken onu bir mriswith haklamıştı, generalin anlayış göstereceği şüpheliydi, o yüzden Richard düşüncesini kendine sakladı ve onun yerine şöyle dedi, “Kraliçenizin benim çatım altında öldürülmüş olmasından derin bir pişmanlık duyuyorum.”

General konuyu geçiştirircesine elini salladı. “Niyetim töhmet altında bırakmak değildi, Efendi Rahl. Demek istediğim, Cathryn Lumholtz’un ölümüyle Kelton kral ve kraliçesiz kaldığı için buradayım. Kendisi tahtın son vârisiydi, ani ölümü sorun yaratmaktadır.”

Richard dostane ancak resmi bir edayla konuşmaya özen gösterdi. “Ne tür bir sorun? Artık siz de bizdensiniz.”

Adam istem dışı bir ifadeyle ezilip büzüldü. “Evet, teslim evraklarını aldık. Ama bize önderlik eden kraliçe artık öldü. O iktidardayken kendi yetkisine göre hareket ediyordu, onu kaybedince ne yapacağımızı bilemez hale geldik.”

Richard kaşlarını çatı. “Yani yeni bir kral ya da kraliçeye mi ihtiyacınız var?”

Adam mahcubiyetle omuz silkti. “Halkımız monarşiyle idare edilir. Gerçi sadece simgeseldir ama D’Hara birliğine teslim olmuş durumdayken Kelt halkı sanki bir kral ya da kraliçeye şimdi daha çok ihtiyaç duyuyor. Öyle biri olmayınca, halk kendini kökleri olmayan, onları bir arada tutacak ortak hiçbir şeyleri bulunmayan göçebeler gibi duyumsuyor.

“Veraset yoluyla tahta çıkacak hiçbir Lumholtz kalmadığından, diğer hanedanlıklardan biri başa geçebilir. Hiçbirinin tahtı ele geçirmeye hakkı yoksa da biri o hakkı kendinde mutlaka bulacaktır. Taht kavgası bir iç savaşa yol açabilir.”

“Anlıyorum,” dedi Richard. “Eminim farkındasınızdır, kral ya da kraliçe olarak kimi seçeceğiniz teslimiyet şartlarında her-

hangi bir değişiklik yaratmayacaktır. Teslim olduktan sonra geri dönüş yoktur.”

“O kadar basit değil. Bu yüzden yardımınızı istemeye geldim.”

“Nasıl yardımcı olabilirim?”

General çenesini ovuşturdu. “Malumunuz, Efendi Rahl, Kelton’u size teslim eden Kraliçe Cathryn’di ama artık öldü. Yeni bir hükümdar bulana dek, size tabiyiz. Gerçek bir hükümdar ilan edilene kadar kralımız siz sayılırsınız. Buna karşın, şu hanedanlardan biri tahta çıkarsa aynı gözle bakmayabilirler.”

Richard sesinin mümkün olduğunca tehditkâr çıkmasına gayret etti. “Hangi gözle baktıkları umurumda değil. Ok yaydan çıktı bir kez.”

General sabıra davet edercesine elini salladı. “Bence gelecek sizin elinizde, Efendi Rahl. Asıl sorun şu ki nihayetinde yanlış bir hanedan tahta geçerse farklı düşünceler barındırabilirler. Dürüst olmam gerekirse, Lumholtz Hanedanlığı’nın sizden ve D’Hara’dan yana çıkacağı hiç aklıma gelmezdi. Kraliçenin mantıklı karar vermesini sağlamak için epey kararlı davranmış olmalısınız.

“Söz konusu dükler ile düşeslerin bazıları iktidar oyunlarında becerikliler ama herkesin çıkarını gözetmekte o kadar değil. Bu dukalıklar egemen güç sayılıyor, tebaaları ise sadece belli bir hükümdara boyun eğiyor. Onlar da Kelton’un, D’Hara’nın değil tahtın sözünü dinlemesi gerektiğini ısrarla söyleyerek yanlış hanedanlıklardan birinin tahta geçmesini ve teslimiyetin hükümsüz ilan edilmesini istiyorlar. Bunun sonucu iç savaş olur.

“Ben bir askerim, olayları da bir asker gözüyle değerlendiriyorum. Bir askerin en sevmediği şey bir iç savaşta çarpışmaktır. Her dukalıktan askerlerim var. İç savaş ordunun birliğini bozup bizi yok eder, gerçek düşmanlarımıza karşı kırılgan hale getirir.”

Richard sessizliği bozdu. “Dinliyorum, devam edin.”

“Dediğim gibi, birlik ve beraberliğin değerini bilen bir adam olarak geleceğin sizde yattığını düşünüyorum. Şu anda, tahta yeni bir idareci geçene dek, kanun sizsiniz.”

General Baldwin masaya yanlamasına yaslanarak sesini manidar biçimde alçalttı. “Madem şu anda kanun sizsiniz, bir kral veya kraliçe atarsanız, sorun çözülür. Bilmem anlatabildim mi? Yeni hükümdar teslim şartlarının geçerli olduğunu söyler, hanedanlıklar da bu yeni yöneticiyi şereflendirmeye ve size katılmaya mecbur kalır”

Richard gözlerini kıstı. “Bir oyunu tarif eder gibisiniz, General. Hasminız sahanızı ele geçirmeden önce rakip taşı engellemek için tahtada bu taşı öne sürüyorsunuz.”

Adam bıyığını sıvazladı. “Hamle sırası sizde, Efendi Rahl.”

Richard arkasına yaslandı. “Anlıyorum.” Bir an düşündü, bundan nasıl sıyrılacağını bilmiyordu. Belki hangi hanedanlığın sadık olduğunu generale sorabilirdi. Yine de bir anda çıkagelip yardımını isteyen bir adama güvenmek pek akıllıca olmazdı. Bir dalavere dönüyor olabilirdi.

Generalin arka çaprazında duran Cara’ya göz attı. Kadının omuzları çökmüştü, yüzünde de şaşkın bir ifade vardı. Bakışlarını Raina’ya çevirince öneri namına ondan da hayır gelmeyeceğini anladı.

Richard kalkıp pencereye gitti, şehirdeki insanlara baktı. Keşke Kahlan burada olsaydı. Bu tür işlerden anlardı, kraliyet ve yönetim usüllerinden. Bu Orta Diyar’ı ele geçirme işi giderek umduğundan daha karmaşık hale geliyordu.

Bu saçmalığa derhal son verilmesini emredebilir ve emirlerini uygulamak üzere D’Hara ordusunu gönderebilirdi ama bu da değerli adamlarını zaten eninde sonunda hallolacak bir mesele için boşuna meşgul etmek olurdu. Konuyu daha sonraya erteleyebilirdi ama Kelton’un sadık kalmasına da ihtiyacı vardı, diğer bölgelerin teslimiyeti Kelton’a bağlıydı. Kelton’u çoktan elde etmişti ancak tek bir hatada tüm planları suya düşebilirdi.

Richard, Kahlan’ın acele edip Aydındril’e varmasını diliyordu. Ne yapması gerektiğini o söyleyebilirdi. Belki Zedd’le ikisi gelene dek oyalayabilir, Kahlan’ın tavsiyesiyle de her şeyi yoluna sokabilirdi. Çok yakında gelirdi. Peki ya zamanında yetişemezse?

Kahlan, ne yapsam?

Kahlan.

Richard bekleyen generale döndü. "Madem ki Kelton umudun simgesi olarak tüm Kelt halkına önderlik edecek bir hükümdara ihtiyaç duyuyor, sizin için birini atayacağım."

General heyecanla bekledi.

"D'Hara Hükümdarı yetkime dayanarak, bağlılık yemini etmiş Kelton'a bir kraliçe atıyorum.

"Bu günden itibaren, Kahlan Amnell Kelton Kraliçesi'dir."

Gözleri irileşen General Baldwin sandalyesinden kalktı. "Kraliçemiz olarak Kahlan Amnell'i mi atıyorsunuz?"

Richard elini kılıcının kabzasına dayayarak sertçe baktı. "Öyle yapıyorum. Tüm Kelton ona boyun eğecek. Teslimiyetiniz gibi bu emirden de geri dönüş yoktur."

General Baldwin dizlerinin üzerine çöküp başını eğdi. "Efendi Rahl, halkıma bunu yaptığınıza inanmakta güçlük çekiyorum. Minnettarız."

Kılıcını çekmesine neredeyse ramak kalan Richard generalin son sözü üzerine duraksadı. Böyle bir tepki beklememişti.

General nihayet masanın önünde ayağa kalktı. "Efendi Rahl, bu muhteşem haberi birliğime haber vermek üzere hemen ayrılmalıyım. Kahlan Amnell'in uyruğuna geçmekten onlar da en az benim kadar şeref duyacaklar."

Richard nasıl tepki vermesi gerektiğinden emin değildi, çekimser kaldı. "Seçimimi benimsediğinizde sevindim, General Baldwin."

General kollarını açtı. "Benimsemek mi? Bu kadarını hiç beklemiyordum, Efendi Rahl. Kahlan Amnell, Galea kraliçesi. İtirafçı Ana'nın hasmımız Galea'ya bizzat kraliçe olarak hizmet etmesi bölgemizde ihtilaf doğurmuştu ama şimdi bizim de kraliçemiz olunca, eh, Efendi Rahl bize Galea kadar değer veriyor demektir. Onunla evlendiğinizde tıpkı Galea halkıyla olduğu gibi bizim halkımızla da evlenmiş olacaksınız."

Richard kaskatı kesilmiş, dili tutulmuştu. Bu adam Kahlan'ın İtirafçı Ana olduğunu nasıl biliyordu? Sevgili ruhlar! Ne olmuştu?

General Baldwin uzanıp Richard'ın elini kılıçtan çekerek içtenlikle sıktı. "Efendi Rahl, İtirafçı Ana'yı kraliçemiz atayarak halkımıza hiç olmadığı kadar büyük bir şeref verdiniz. Size teşekkür ediyorum Efendi Rahl, teşekkür ediyorum."

General Baldwin'ın ağzı kulaklarına varıyordu ama Richard'ın paçaları tutuşmuştu. "Umarım, General, bu sayede beraberliğimiz pekişir."

Elini sallayan general neşeyle güldü. "Ebediyen Efendi Rahl. Şimdi, müsaade ederseniz, bu muhteşem günü halkıma haber vermek için bir an önce geri dönmeliyim."

"Elbette," demeyi becerdi Richard.

General Baldwin odadan hızla çıkmadan önce Cara ve Raina'yla tokalaştı. Richard donakalmıştı.

Cara kaşlarını çatı. "Efendi Rahl, bir terslik mi var? Renginiz kül gibi oldu."

Richard sonunda gözlerini generalin çıktığı kapıdan ayırdı ve ona baktı. "Kahlan'ın İtirafçı Ana olduğunu biliyordu."

Cara'nın alnı kıvrıştı, şaşırmış gibiydi. "Müstakbel gelininiz Kahlan Amnell'in İtirafçı Ana olduğunu herkes biliyor."

"Ne?" diye fısıldadı. "Sen de biliyor musun?"

Raina ile ikisi başlarıyla onayladı. Raina söze girdi. "Haliyle. Efendi Rahl, iyi görünmüyorsunuz. Hasta mısınız? Belki oturmalsınız."

Richard meraklanan Raina'dan Cara'ya baktı. "Onu koruyan bir tılsım taşıyordu. Onun İtirafçı Ana olduğunu hiç kimse bilmiyordu. Hiç kimse. Büyük bir büyücü onun kimliğini saklamak için büyüye başvurdu. Daha önce bundan haberiniz yoktu."

Cara kaşlarını çatı, şimdi sahiden şaşırmıştı. "Yok muydu? Bu çok garip, Efendi Rahl. Onun İtirafçı Ana olduğunu hep biliyormuşum gibi geliyor bana." Raina başını sallayarak ona katıldı.

"İmkânsız," dedi Richard. Kapıya döndü. "Ulic! Egan!"

Çarpışmaya hazır ve nazır biçimde anında kapıdan içeri daldılar. "Buyurun, Efendi Rahl?"

"Ben kiminle evleneceğim?"

İki adam da şaşkınlıkla durdu. "Galea Kraliçesi'yle Efendi Rahl," dedi Ulic.

"Kim o?"

İki adam afallayarak birbirlerine göz attı. "Şey," dedi Egan, "kendisi Galea kraliçesi, Kahlan Amnell, İtirafçı Ana."

"İtirafçı Ana'nın ölmüş olması gerekiyordu! Konsey salonunda tüm temsilcilere yaptığım konuşmayı hiçbiriniz anımsamıyor musunuz? D'Hara'ya katılarak İtirafçı Ana'nın ruhunu şereflendirmeleri gerektiğinden bahsetmiştim, anımsamıyor musunuz?"

Ulic başını kaşıdı. Egan pürdikkat parmağının ucunu emerek bakışlarını yere dikti. Raina bir yanıt vereceklerini umarak diğerlerine baktı. En sonunda Cara'nın yüzü aydınlandı.

"Sanırım anımsıyorum, Efendi Rahl," dedi. "Ama galiba genel anlamda önceki İtirafçı Anaların ruhunu kastetmiştiniz, müstakbel eşinizi değil."

Richard yüzlerine tek tek baktıkça her biri başlarıyla onayladı.

"Bakın, anlamadığının farkındayım, burada büyü mevzubahis."

"Öyleyse haklısınız, Efendi Rahl," dedi Raina, iyice ciddileşerek. "İşin içine büyü bir tılsım karışmışsa, o halde tılsım hepimizi kandırmıştır. Büyü biliyorsunuz, bu yüzden farkı ayırt etmiş olabilirsiniz. Büyü konusunda söylediklerinize güvenmek durumundayız."

Richard ellerini ovuşturarak bakışlarını kaçırdı, nereye bakaçağını bilemiyordu. Bir terslik vardı. Korkunç bir terslik vardı. Ama ne? Belki Zedd tılsımı kaldırmıştı. Belki gerek görmüştü. Hiçbir terslik olmayabilirdi. Zedd onun yanındaydı. Kahlan'ı korurdu. Richard hızla döndü.

"Mektup. Onlara bir mektup yolladım. Belki Zedd, Aydindril'i İmpatorluk Düzeni'nin elinden aldığımı öğrenince artık tılsıma gerek kalmadığını düşünerek kaldırmıştır."

"Kulağa makul geliyor," dedi Cara.

Richard bir endişe dalgasının boğazına doğru yükseldiğini hissetti. Peki ya Orta Diyar ittifakına son verip tüm bölgeleri D'Hara'ya teslim olmaya zorladığı için Kahlan küplere binmişse

ve Orta Diyar'ın hâlâ bir İtirafçı Anası olduğunu halka duyurmak için Zedd'den ısrarla tılsımı kaldırmasını istemiştir? Eğer öyleyse, başı belada değil de ona kızmış demektir. Kızgınlığı kaldırabilirdi. Belayı kaldıramazdı. Kahlan'ın başı beladaysa ona yardım etmek zorundaydı.

“Ulic, lütfen hemen gidip General Reibisch'i bana getir.” Ulic yumruğunu göğsüne çarparak odadan hızla çıktı. “Egan, gidip bazı subayları ve askerleri ziyaret et. Sakın ortalığı velveleye verme. Sadece onlarla hakkımda muhabbet et, evliliğim gibi şeyler hakkında. Diğerleri de Kahlan'ın İtirafçı Ana olduğunu biliyorlar mı anlamaya çalış.”

Richard, General Reibisch'in gelişini düşünceyle mekik dokuyarak bekledi. Ne yapmalıydı? Kahlan ile Zedd her an gelebilirlerdi ama ya bir terslik çıkmışsa? Yaptıkları yüzünden Kahlan ona kızgın bile olsa, bu onu Aydindril'e gelmekten alıkoymaz, onunla konuşmaya ya da Orta Diyar'ın tarihçesine ve neyi yok ettiğine dair nutuk çekmeye iterdi.

Belki evliliklerinin iptal olduğunu söyler ve onunla bir daha asla görüşmek istemezdi. Hayır. Buna inanamazdı. Kahlan onu seviyordu, kızgın bile olsa herhangi bir şeyi sevgisinin önüne koymaya yanaşacağına Richard ihtimal vermiyordu. Onun sevgisine inanmak zorundaydı, tıpkı Kahlan'ın ona inanmak zorunda olduğu gibi.

Kapı açıldı, Berdine kucağında bir sürü kâğıt ve kitapla sendeleyerek içeri girdi. Ağzındaki kalemle elinden geldiğince gülümsedi ve yükünü masaya bıraktı.

“Konuşmamız gerek,” diye fısıldadı. “Meşgul değilseniz.”

“Ulic, General Reibisch'i getirmeye gitti. Onunla acilen konuşmalıyım.”

Berdine bir Cara'ya, bir Raina'ya bir de kapıya göz attı. “Gitmemi ister misiniz, Efendi Rahl? Bir terslik mi var?”

Richard buldukları güncenin önemli olduğunda haklı çıktı-ğın çoktan öğrenmişti. Reibisch dönene kadar eli kolu bağlıydı.

“Ben kiminle evleniyorum?”

Richard'ın sandalyesine oturan Berdine masadaki bir kitabı açıp getirdiği kâğıtları karıştırdı. "Kraliçe Kahlan Amnell, İtirafçı Ana." Başını kaldırıp beklentiyle baktı. "Biraz zamanınız var mı? Yardımınızın faydasını görebilirim."

Richard içini çekti ve masanın etrafından dolaşarak kadının yanında durdu. "General Reibisch gelene dek vaktim var. Ne lazım?"

Kadın elindeki kalemin başıyla açık duran günceyi tıptışladı. "Şurayı tercüme etmeme az kaldı, galiba sahibi yazarken ısrarla bir şey vurgulamış ama önemli olduğunu düşündüğüm iki kelimeyi bilemedim." *Bonnie Day'in Maceraları'nın* Ulu D'Hara dilinde yazılmış nüshasını önlerine çekti. "Bundaki aynı iki kelimeyi içeren bir yere rastladım. Burada ne yazdığını anımsıyorsanız, çözerim."

Richard *Bonnie Day'in Maceraları'nı* defalarca okumuştı, en sevdiği kitaptı, ezbere bildiğini düşünüyordu. Ezbere bilmediğini sonradan keşfetmişti. Kitabı iyi biliyordu ancak onu kelimesi kelimesine anımsamanın düşündüğünden daha zor olduğu anlaşılmıştı. Hikâyeyi anımsayabiliyordu ama metni kelimesi kelimesine değil. Bir cümlenin tüm kelimelerini anımsayamadığı sürece, hikâyenin ana fikri Berdine'e pek fayda sağlamıyordu.

Kule'ye birkaç kez gidip kitabın okuyabileceği bir nüshasını aramıştı, böylece D'Hara dilindekiyle karşılıklı kıyaslayabileceklerdi ama bulmayı başaramamıştı. Daha fazla yardım edememesi can sıkıcıydı.

Berdine *Bonnie Day'in Maceraları'nda* bir yeri işaret etti. "Bana şu iki kelime lazım. Bu cümlede ne yazdığını söyleyebilir misiniz?"

Richard'ın umutları yeşerdi. Gösterdiği yer bir bölümün başıydı. Bölüm başlangıçlarında Richard çok daha iyiydi çünkü kitabın en akılda kalıcı yerleri oralarıydı.

"Evet! Bu, yola çıktıkları bölüm. Hatırlıyorum. Şöyle başlıyor, 'O hafta, Bonnie babasının ormana yalnız gitmemekle ilgili kuralını üçüncü kez ihlal etti.' "

Berdine eğilip cümleye baktı. "Evet, şu kelime 'ihlal etti,' onu zaten çözmüştüm. Şu kelime 'kural' ve şu da 'üçüncü' mü?"

Richard ona dönüp bakan kadını başıyla doğruladı. Keşfinden heyecan duyarak sırttan Berdine, kalemini mürekkep hokkasına

batırdı ve getirdiği kâğıtlardan birine yazarak boş bırakılmış birkaç yeri doldurdu. Bitirince kâğıdı gururla Richard'ın önüne sürdü.

“Güncenin bu kısmında bunlar yazıyor.”

Richard kâğıdı aldı ve arkasındaki pencereden vuran ışığa tuttu.

Aramızdaki tartışmalar alevlendi. Büyücü'nün Üçüncü Kuralı: Tutku sağduyuya hükmeder. Bu en sinsi kuralın mahvımıza yol açacağından korkuyorum. Bunun pekâlâ farkında olmamıza rağmen, korkarım bazılarımız çoktan ihlal etti. İhtilaf gruplarının her biri kendi yollarının sağduyulu olduğunu söylüyor ama korkarım hepsi tutkularının peşinde. Alric Rahl bile çılgınca bir çözüm öneriyor. Bu arada düş gezginleri adamlarımızı tırpanlıyor. Kulelerin tamamlanması için dua ediyorum, yoksa hepimiz kaybedeceğiz. Bugün kulelere giden dostlarıma veda ettim. O iyi adamları bu dünyada bir daha hiç göremeyeceğimin esefle ayırdındayım. Sağduyu yüzünden kulelerde daha kaç kişi ölecek? Heyhat, Üçüncü Kural'ı ihlal ettiysek bizi daha ağır bir bedelin beklediğini biliyorum.

Richard çevrilmiş metni bitirince pencereye döndü. O kulelerde bulunmuştu. Büyücülerin kule efsunlarını alazlandırmak için yaşam güçlerini feda ettiklerini biliyordu ama onları daha önce gerçek birer insan gözüyle hiç görmemişti. Kemikleri Kule'deki odada binlerce yıl yatan adamın ızdıraplı sözlerini okumak ürperticiydi. Güncedeki sözlerini okuyunca, sanki kemikleri ete kana bürünmüştü.

Richard Üçüncü Kural'ı düşünerek kendince anlamlandırmaya çalıştı. Daha önce, ilk ve ikinci kurallar söz konusuyken, Zedd, sonra da Nathan, açıklamalarıyla kuralların hayatta nasıl işlediğini anlamasını sağlamışlardı. Bu defakini kendisi kavramak zorunda kalacaktı.

Aydındril'e bağlanan yollara inip şehirden kaçan insanlarla konuştukları aklına geldi. Şehri niçin terk ettiklerini sorduğunda korku dolu insanlar ona gerçeği bildiklerini söylemişlerdi: Richard çarpık zevki uğruna onları katledecek bir caniydi.

Biraz sıkıştırınca sanki kendi gözleriyle görmüşler gibi bir dedikodudan bahsetmişlerdi. Efendi Rahl'ın sarayında çocuk köleler

vardı, yatağına sayısız kadın alıyor, onları yaşadıkları deneyimden sonra perişan bir halde sokaklara çıplak salıyordu. Hamile kalan genç kadınlar ile kızlar tanıdıklarını iddia ediyorlar, dahası onun tecavüzüne uğrayan bu zavallı kurbanlardan bazılarının yaptığı düşüklere sahiden tanık olan kişiler tanıyorlardı. Düşükler şekilsiz, gudubet ucubelerdi, kötü tohumunun döllerı. Çaresiz halka karşı işlediğı suçlar nedeniyle yüzüne tükürmüştü.

Madem ki bir caniydi ona karşı nasıl bu kadar çekincesiz davrandıklarını sormuştu. Onlar da alenen zarar veremeyeceğini bildiklerini söylemişlerdi. İnsanları kandırmak için halkın arasındayken şefkatliymiş taklidi yaptığını iştmişlerdi. Bu yüzden kalabalığın önünde onlara hiçbir şey yapmayacağını biliyorlardı. Çok yakında kadınlarını onun hain pençelerinden kurtaracaklardı.

Richard bu şaşırtıcı zanları yatıştırmaya çalıştıkça insanlar daha da sıkı benimsiyorlardı. Bu şeyleri o kadar çok insandan duymuşlardı ki mutlaka gerçektir diyorlardı. Böylesine yaygın bir kanı yanlış olamaz diyorlardı çünkü bu kadar çok insanı kandırmak imkânsızdır. Kanılarına ve korkularına sımsıkı bağlıydılar, sağduyulu hiçbir itiraz duymak istemiyorlardı. Tek istedikleri kaçıp İmparatorluk Düzeni tarafından teklif edildiğini duydukları korunmaya sığınmaktı.

Onları asıl mahvedecek şey tutkularıydı. Üçüncü Kural'ın ihlal edilmesiyle halka zarar vermekten kastedilen bu olabilir miydi, merak etti. Bunun yeterince somut bir örnek olduğundan emin değildi. İlk Kural'la iç içe geçmiş gibiydi: İnsanlar her yalana inanırlardı, ya gerçek olmasını istedikleri için ya da gerçek olduğundan korktukları için. Birkaç kural birbirine karışıp ardışık biçimde ihlal edilmiş gibiydi, hangi kuralın nerede başlayıp bittiğini belirleyemiyordu.

Birden Richard Batı Diyar'daki bir anısını hatırladı. Yüzme bilmeyen Bayan Rencliff onu zapt etmeye çalışan adamların elinden kurtulmuş ve kayığı beklemeyi reddederek oğlunun düştüğü nehre atlayıvermişti. Adamlar birkaç dakika sonra kayıkla yetişip oğlanın hayatını kurtarmışlardı. Chad Rencliff anasız büyümüştü; kadının cesedini asla bulamamışlardı.

Richard'ın derisi buz değmişçesine ürperdi. Anlamıştı. Büyücü'nün Üçüncü Kuralı: Tutku sağduyuya hükmeder.

Kaygı verici bir saat boyunca insanların sağduyu yerine tutkularıyla hayatlarını nasıl mahvettiklerini ayrıntılarıyla düşündü, daha kötüsü büyü'nün felaketi katlayarak denklemi nasıl bozabileceğini ki bozacağını biliyordu. Sonunda Ulic generalle beraber nihayet döndü.

General Reibisch odaya girince yumruğunu göğsüne vurdu. "Efendi Rahl, Ulic beni hemen görmek istediğinizi söyledi."

Richard sakallı adamın kara üniformasına yapıştı. "Bir aramaya çıkmak üzere adamlarını hazırlamak ne kadar sürer?"

"Efendi Rahl, onlar D'Haralı. D'Haralı askerler ani bir emirle yola çıkmaya daima hazırdır."

"Güzel. Müstakbel eşim Kraliçe Kahlan Amnell'i tanıyorsundur?"

General Reibisch başıyla onayladı. "Evet. İtirafçı Ana."

Richard yüzünü ekşitti. "Evet, İtirafçı Ana. Buraya gelmek üzere güneybatıdan yola çıktı. Gecikti, başı belada olabilir. Düşmanları onu avlayamasınlar diye İtirafçı Ana olarak kimliğini saklayan bir tılsım taşıyordu. Her nasılsa tılsım kaldırılmış. Ciddi bir şey olmayabilir ama başı belada da olabilir. Düşmanlarının artık onu tanıyacıkları ise kesin."

Adam kızıl renkli sakalını kaşıdı. Sonunda griye çalan yeşil gözlerini ona dikti. "Anlıyorum. Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Aydındril'de iki yüz bine yakın adamımız var, bir yüz bin kadarı da şehrin etrafını kuşatmış halde. Onun yerini tam olarak bilmiyorum, tek bildiğim güneybatı yönünden buraya geldiği. Onu korumalıyız.

"Bir tabur toplamamı istiyorum, şehirdeki birliklerin yarısını al, en az yüz bin, onu aramaya çıkın."

General derin bir nefes alarak yarasını ovuşturdu. "Bu çok adam demek, Efendi Rahl. Şehirden bu kadar asker götürmemize gerek var mı sizce?"

Richard masa ile general arasında mekik dokudu. "Onun tam yerini bilmiyorum. Çok az adamla yola çıkarsak elli mille ıskalayıp temas kuramadan uzaklaşabiliriz. Kalabalık olursak geniş bir yel-

pazede ilerleyebilir, aramayı tüm yolları ve patikaları kapsayacak biçimde sürdürebiliriz, böylece onu ıskalamayız.”

“Bizimle geliyorsunuz öyleyse?”

Richard gidip Kahlan ile Zedd'i aramayı ümitsizce istiyordu. Masanın arkasında oturmuş çalışan Berdine'e göz attı ve üç bin yaşındaki büyücünün uyarı cümlesini anımsadı. Büyücü'nün Üçüncü Kuralı: Tutku sağduyuya hükmeder.

Berdine'in güncelyi tercüme etmek için ona ihtiyacı vardı. Daha şimdiden son savaş, kuleler ve düş gezginleri hakkında önemli şeyler öğrenmişti. Bir düş gezgini tekrar dünyada yürüyordu.

Giderse ve Kahlan aradığı yerden çoktan geçmişse, ona kavuşması Aydındril'de beklemesinden çok daha uzun sürebilirdi. Bir de Kule vardı. Kule'de bir şey olmuştu. Oradaki büyüyü korumak onun göreviydi.

Richard'ın tutkusu ona gitmesini söylüyordu –Kahlan'ı aramaya gitmeyi ümitsizce istiyordu– ama kayığı beklemeyi reddedip hızla akan nehir sularına dalan Bayan Rencliff gözünün önündeydi.

Tabur Kahlan'ı bulup koruyabilirdi. Richard'ın daha fazla katkısı olmazdı. Sağduyusu ona burada beklemesini söylüyordu, hem de beklemesinin yaratacağı tüm endişeye rağmen. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, o bir önderdi artık. Bir önder sağduyuyla davranmak zorundaydı, yoksa tutkusunun bedelini herkes öderdi.

“Hayır, General. Aydındril'de kalacağım. Taburu topla. Yanına en iyi iz sürücüleri al.” Dosdoğru adamın gözlerine baktı. “Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu sana söylememe gerek yoktur sanırım.”

“Hayır, Efendi Rahl,” dedi general anlayışlı bir tonla. “Endişelenmeyin, onu bulacağız. Adamlarımın en az sizin kadar her şeye titizlik göstermelerine dikkat edeceğim.” Yumruğunu göğsüne götürdü. “Kraliçeye bir zarar gelmesin diye hepimiz hayatlarımızı feda ederiz.”

Richard elini adamın omzuna koydu. “Teşekkür ederim, General Reibisch. Bunu yapacağınızdan şüphem yok. İyi ruhlar sizinle olsun.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Lütfen, Büyücü Zorander.”

Sıska büyücü domuz etli fasulyeyi kaşık kaşık ağzına tıkmakla meşguldü, kafasını kaldırmadı. Ann adamın nasıl bu kadar çok yiyebildiğini bilmiyordu.

“Dinliyor musun?”

Bağırma huyu yoktu ama sabrı taşmak üzereydi. Tahmininden daha büyük bir belaya çattığı giderek ispatlanıyordu. Buna mecburdu, adamın düşmanlığını kazanmak zorundaydı ama bu kadarı da çok fazlaydı.

Memnuniyetle içini çeken Büyücü Zorander teneke tasını çantalarının yanına fırlattı. “İyi geceler, Nathan.”

Nathan, minder yatağına giren Büyücü Zorander’a tek kaşını kaldırarak baktı. “İyi geceler, Zedd.”

Ann yaşlı büyücüyü yakaladığından beri Nathan da tehlikeli biçimde başa çıkılmaz hale gelmişti. Nathan daha önce hiç bu kadar becerikli bir yandaş edinmemişti. Ann ayağa fırladı ve ellerini kalçalarına dayayarak kızgın bakışlarını battaniyenin ucundan gözüken beyaz saça yöneltti.

“Büyücü Zorander, sana yalvarıyorum.”

Bu denli aciz biçimde yardımını dilemek onu küplere bindiriyordu ama nahoş yöntemlere başvurarak tasmayla ona güç kullanmanın ne tür sonuçlar doğurduğunu acı biçimde öğrenmişti. Tasmasına vurduğu engele rağmen adamın o numaraları nasıl becerdiği bir muammaydı, bununla birlikte engeli her aştığında Nathan müthiş eğleniyordu. Ann hiç eğlenmiyordu.

Ann ağlamak üzereydi. "Lütfen, Büyücü Zorander."

Zedd kafasını çevirdi, kamp ateşinin ışığı kemikli yüz hatlarına sert gölgeler düşürdü. Ela gözlerini ona kenetledi.

"O defteri tekrar açarsan ölürsün."

Zedd, hayalet gibi sızarak hiç beklemediği bir anda Ann'in kalkanlarına elfunlar yerleştirmişti. Seyahat defterine bir şimşek tılsımını nasıl yerleştirdiğine Ann akıl sır erdiremiyordu. Geçen gece defteri açmış ve Verna'nın bir tasmayla hapsedildiğini söyleyen iletisini görmüştü, ardından her şey zıvanadan çıkmıştı.

Defteri açmak bir şimşek tılsımını tetiklemişti. Tılsımın kabarak palazlandığını görmüştü. Parlak, yakıcı bir kor havaya yükselmiş ve yaşlı büyücü, sakın bir edayla, defteri zamanında kapatmadığı takdirde parlayan kıvılcımdan yere bir şimşek çakacağını, Ann'i kül edeceğini söylemişti.

Ann, bir gözü yükseldikçe tıslayan kıvılcımda, alelacele bir mesaj karalamayı başarmış, Verna'ya kaçıp rahibeleri uzaklaştırması gerektiğini söyleyebilmişti. Defteri tam zamanında kapamıştı. Büyücünün deftere musallat ettiği tılsımın ölümcül niteliği hakkında şaka etmediğini biliyordu.

Tılsımın defterin etrafında hafifçe parladığını şimdi de görebiliyordu. Böylesini hiç görmemişti, gücüne ket vurulmuş haldeyken adamın bunu yerleştirmeyi nasıl başardığını ise idrak edemiyordu. Gerçi Nathan da anlamıyordu ama bunu epey ilginç buluyor gibiydi. Ann ölmeden defteri açmanın bir yolunu bilmiyordu.

Ann minder yatağın yanına çömeldi. "Büyücü Zorander, bana hınçlanman için gayet geçerli bir sebebin var, biliyorum ama bu bir ölüm kalım meselesi. İletiyeye bakmam gerek. Rahibelerin hayatı tehlikede. Büyücü Zorander, lütfen. Rahibeler ölebilir. İyi bir adam olduğunu biliyorum, ölmelerini istemezsin."

Zedd bir parmağını battaniyenin altından ona doğru uzattı. “Beni boyundurukla köle ettin. Rahibelerin başına geleceklerin sorumlusu sensin. Dediğim gibi, ateşkesi bozarak rahibelerini ölüme mahkûm ettin. Sevdiklerimin hayatını tehlikeye attın. Onlara yardım etmemi engellediğin için ölebilirler. Kule’deki büyülü nesneleri korumaktan beni alıkoydun. Orta Diyar’daki halkımın hayatını tehlikeye attın. Bana yaptığın şey yüzünden hepsi ölebilir.

“Hepimizin hayatı birbirimize bağlı, bunu anlayamıyor musun? Bu savaş İmpatorluk Düzeni’ne karşı, birbirimiz arasında değil. Sana zarar vermeye niyetim yok, tek istediğim bana yardım etmen.”

Zedd homurdandı. “Söylediğimi sakın unutma: Ya sen ya da Nathan, ikinizden biri sürekli uyanık kalsa iyi olur. Seni uyurken yakalarsam, Nathan da seni korumak üzere uyanık değilse, bir daha asla uyanamazsın. Baştan uyarıyorum, gerçi hak etmiyorsun ya.”

Arkasını dönüp battaniyeyi kafasına çekti.

“Sevgili Yaratıcı, bunlar kehanetin öngördüğü gibi mi gerçekleşiyor yoksa her şey zıvanadan mı çıktı?” Ann ateşin etrafından dolaşarak Nathan’a yaklaştı.

“Nathan, onu akliselime davet edebilir misin?”

Nathan ona kızgınlıkla baktı. “Planın bu kısmının gerçek bir çılgınlık olduğunu sana söylemiştim. Genç bir adama tasma takmak başka şey, bir İlk Düzen büyücüsüne takmak bambaşka bir şeydir. Bu senin planın, benim değil.”

Dişlerini sıkarak adamın gömleğine yapıştı. “Verna tasma takılmış haldeyken öldürülebilir. O öldürülürse rahibelerimiz de ölür.”

Nathan fasulyeyi kaşıkladı. “Bu plan konusunda seni en başından beri uyarıyordum. Kule’de az kalsın öldürülüydün ama kehanetin bu kısmı çok daha tehlikeli. Onunla konuştum, sana gerçeği söylüyor. Endişelendiği kadar var, onun dostlarını ölümcül bir tehlikeye atıyorsun. Elinden gelseydi kaçıp onlara yardım etmek için seni öldürürdü. Buna hiç şüphem yok.”

“Nathan, bunca yıl beraberlikten sonra nasıl bu kadar vurdumduymaz olabilirsin?”

“Demek istediğin, bunca yıl tutsaklıktan sonra hâlâ nasıl mı isyan edebiliyorum?”

Ann yüzünü öte yana çevirdi, yanağından bir damla yaş yuvarlandı. Boğazı düğümlendi, yutkundu.

“Nathan,” diye fısıldadı. “bunca zamandır beni tanıyorsun, mecbur kalmam dışında, bir başkasına zalimce davrandığımı, hayat kurtarmaktan başka bir şey yaptığımı hiç gördün mü? Yaşamı ve özgürlüğü korumaktan başka bir şey için uğraştığımı gördün mü hiç?”

“Kastettiğin özgürlük benimkini kapsamıyor herhalde.”

Ann boğazını temizledi. “Bunun için Yaratıcı’ya hesap vereceğimin farkındayım ama mecbur kaldığım şeyi yaptım çünkü seni önemsiyorum Nathan. Dış dünyada başına neler geleceğini biliyordum. Seni anlamayan insanlarca avlanıp öldürülecektin.”

Nathan tasını diğerlerinin üstüne fırlattı. “İlk nöbeti mi tutmak istersin ikinciye mi?”

Ann ona arkasını döndü. “Madem özgürlüğüne o kadar meraklısın, öldürülmeyeyim diye nöbetinde seni uyuklamaktan alıkoyan ne?”

Adamın delici mavi gözleri hırçın bir ifadeye büründü. “Bu tasmanın çıkmasını istiyorum. Muradıma ermek için seni öldürmek, yapmayacağım bir şey. Bedelini göze almış olsaydım şimdiye dek bin kere ölmüştün, biliyorsun.”

“Kusura bakma, Nathan. İyi bir adam olduğunu biliyorum. Yaşamı korumama yardım ederek hayati bir rol oynadığının tamamen bilincindeyim. Seni bana yardım etmeye zorlamak yüreğimi sızlattıyor.”

“Beni zorlamak mı?” Güldü. “Ann, sen tanıştığım tüm kadınlardan daha keyiflisin. Sensiz kalsaydım en çok bu yanını özlerdim. Başka hangi kadın bana bir kılıç satın alırdı ki? Ya da onu kullanmam için can atmamı sağlardı?”

“Şu delice kehanet beni kızdırmak zorunda kalacağını söylüyor, bu konuda da müthiş başarılısın. İşe yarayabileceğinden korkmaya bile başladım. İlk nöbeti ben alacağım. Minderini kolaçan etmeyi

unutma. Bu kez oraya ne çalmıştır bilinmez. Kar pirelerine hâlâ akıl erdiremedim.”

“Ben de öyle. Hâlâ kaşınıyorum.” Dalgınca ensesini kaşdı. “Eve vardık sayılır. Koşturduğumuza göre uzun sürmeyecektir.”

“Ev,” diye alay etti Nathan. “Sonra da bizi öldüreceksin.”

“Sevgili Yaratıcı,” diye fısıldadı Ann, kendi kendine, “bir seçeneğim var mı?”

Richard sandalyesinde geriye kaykılıp esnedi. Öyle yorgundu ki gözlerini güçlkle açık tutabiliyordu. Gerinip esneyince yanında oturan Berdine de aynısını yaptı. Esnemeleri odanın öbür ucundaki kapıda duran Raina’ya bulaştı.

Kapı tıklatılınca Richard ayağa fırladı. “Gir!”

Egan kafasını içeri uzattı. “Bir ulak geldi.”

Richard el etti ve Egan’ın kafası kayboldu. Ağır pelerinli, at kokan bir D’Hara askeri telaşla içeri girdi ve yumruğunu göğsüne götürerek selam durdu.

“Otur. Zahmetli bir yolculuk olmuş anlaşılan,” dedi Richard.

Asker sandalyeye bir göz atarak belindeki savaş baltasını düzeltti. “Böyle iyiyim, Efendi Rahl. Maalesef size yeni haber getiremedim.”

Richard oturduğu yerde çöktü. “Anlıyorum. Hiçbir iz yok mu? Herhangi bir şey?”

“Hayır, Efendi Rahl. General Reibisch çok uğraştıklarını, her yeri karış karış aradıklarını size bildirmemi ve adamlarının hiçbir şeyi ıskalamadıklarına dair sizi temin etmemi istedi ama şimdiye dek hiçbir ize rastlamamışlar.”

Richard hayal kırıklığıyla içini çekti. “Pekâlâ. Teşekkür ederim. En iyisi gidip bir şeyler ye.”

Adam selam verdi ve huzurundan ayrıldı. Bir taburun Kahlan’ı aramaya çıktığı haftadan başlayarak, iki haftadır her gün, ulaklar Richard’a gelerek rapor geçiyordu. Tabur farklı istikametleri ara-

mak üzere kollara ayrıldığından beri de her birlik kendi ulağını gönderiyordu. Bugün beşinci ulaktı bu.

Geçilen raporlarda haftalar öncesinin olaylarını dinlemek – ulakların birliklerinden ayrılıp gelmesi haftaları buluyordu– geçmişte tekrar yaşamak gibiydi. Gelişmelere dair işittiği her şey geçmişte kalmıştı. Kahlan'ı bir hafta önce bulmuş ve geri dönüş yoluna koyulmuş olsalar bile, Richard hâlâ başarısızlık raporlarını dinliyor olacaktı, bundan emindi. Bunu aklında tutarak umudunu hep taze tutuyordu.

Sürekli endişelenmektense, tüm zamanını ve zihnini günceyi tercüme etmeye ayırmıştı. Günceyi çevirmek, her gün gelen raporları dinlemekle tıpatıp aynı hissi veriyordu, geçmişte tekrar yaşamak gibiydi. Richard Ulu D'Hara dilini kaba hatlarıyla Berdine'den daha fazla anlamaya başlamıştı.

Artık öğrendiklerini günceyi çevirmek için kullanmak, Berdine'e tarif edip işi ona bırakmaktan genellikle daha kolay geliyordu. Ulu D'Hara dilinde rüya görmeye başlamıştı, uyanıkken konuşuyordu da.

Günceyi yazan büyücü adından hiç bahsetmiyordu; bu resmi bir kayıt değildi, şahsi bir günceydi, dolayısıyla kendinden adıyla bahsetmesine gerek yoktu. Berdine ve Richard ona Kolo adını takmıştı, Ulu D'Hara dilinde "güçlü yol gösterici" anlamına gelen *koloblicin*'in kısaltması.

Richard günceyi gittikçe daha fazla anladıkça, ürkütücü bir tablo ortaya çıkmaya başlıyordu. Kolo, güncesini Kaybolanlar Vadi-si'ndeki Azap Kuleleri'nin inşasına yol açan Kadim Savaş sırasında yazmıştı. Rahibe Verna, bir keresinde Richard'a bu kulelerin üç bin yıl boyunca vadiye muhafızlık ettiğini ve büyük savaşa son vermek için yerleştirildiklerini anlatmıştı. Bu büyücülerin kuleleri nasıl da çaresizlikten faaliyete geçirmek zorunda kaldıklarını öğrendikten sonra, Richard'ın canı onları yıkmış olduğu için giderek daha çok sıkılıyordu.

Kolo bir yerde çocukluğundan beri günce tuttuğunu ve yılda bir günce bitirdiğini belirtmişti, demek ki bu kırk yedinci günceyi ellili yaşlarına doğru yazmıştı. Richard Kule'ye gidip Kolo'nun diğer

güncelerini aramaya niyetliydi ancak bu güncede ifşa edilmeyi bekleyen daha birçok sır duruyordu.

Kolo belli ki Kule'deki diğerlerinin nezdinde güvenilir bir yol göstericiydi. Diğer büyücülerin çoğu yeteneğin iki tarafını da taşıyordu, hem Ekleyici hem de Çıkartıcı ama birkaçı sadece Ekleyici'ye sahipti. Kolo yeteneğin sadece tek tarafıyla doğanlara çok üzülüyor ve üzerlerine titriyordu. Bu "taliksiz büyücüler" birçoklarınınca neredeyse çaresiz addediliyordu ama Kolo'ya göre onlar da kendi eşsiz yöntemleriyle işbirliğinde bulunabilir ve Kule'nin istikrarından faydalanabilirlerdi.

Kolo'nun zamanında Kule'de yüzlerce büyücü yaşamıştı, aileler, dostlar ve çocuklarla doluydu. Şimdinin boş koridorları bir zamanlar kahkahalar, sohbetler ve candan ilişkilerle çınlamıştı. Birkaç kez Kolo, muhtemelen karısı olan Fryda'dan, oğlundan ve küçük kızından bahsetmişti. Çocukların Kule'deki bazı katlara girmeleri yasaktı. Okuma yazma ve matematik gibi temek konularda dersler görüyorlar ama aynı zamanda yeteneği kullanma ve kehanet çalışmaları da yapıyorlardı.

Ne var ki yaşam ve hamaratlıkla, ailelerin neşesiyle capcanlı olan bu muhteşem Kule'ye bir dehşet örtüsü yayılmıştı. Dünya savaştaydı.

Kolo'nun diğer görevleri arasında sliph'in başında dönüşümlü nöbet tutmak da vardı. Richard Kule'deki mriswithin ona sliph'i uyandırmaya mı geldiğini sorduğunu anımsıyordu. Yaratık, Kolo'nun güncesini buldukları yerin aşağısını göstermiş ve dişiye nihayet erişilebileceğini söylemişti. Kolo da sliph'i "dişi" sıfatıyla anıyor, bazen güncesini yazarken bu dişi varlığın onu izlediğinden bahsediyordu.

Günceyi Ulu D'Hara dilinden çevirmek meşakkatli bir iş olduğundan ilk başta atlayarak ilerlemişler ama bu sadece kafalarını karıştırmaya yaradığı için bu eğilimden vazgeçmişlerdi. En başından başlayıp her kelimeyi çevirerek ilerlemek daha kolaydı, böylece dili kullanış şeklinden Kolo'nun mizacını öğrenebiliyor, ifade kalıplarını daha kolay tanıyabiliyorlardı. Güncenin sadece

dörtte biri bitmişti ama çeviri süreci Richard'ın Ulu D'Hara dilini öğrenmesiyle hatırı sayılır oranda hızlanıyordu.

Richard tekrar geriye kaykılıp esnerken Berdine ona doğru eğildi. “Şu kelime nedir?”

“Kılıç,” diye yanıtladı duraksamadan. Kelimeyi *Bonnie Day*'in *Maceraları*'ndan amımsıyordu.

“Hah. Şuraya bakın. Sanırım Kolo sizin kılıçtan bahsediyor.”

Richard doğrulunca sandalyesinin ön ayakları küt diye yere vurdu. Defteri ve Berdine'in çeviriyi yazmak için kullandığı kâğıdı aldı. Richard çeviriyi taradı, sonra da günceye dönüp Kolo'nun yazdığı şekliyle okumaya uğraştı.

Doğruluk Kılıcı'nın dövülme işlemi bugün üçüncü kez hüsrarla sonuçlandı. Ölen beş adamın karıları ve çocukları teselli olmayan bir ızdırapla koridorlarda ağlaşıyorlar. Bunu başarana kadar ya da girişimi imkânsız addedip vazgeçene dek kaç adam ölecek? Hedef belki buna değer ama bedeli katlanılamayacak kadar korkunç hale geliyor.

“Haklısın. Görünüşe göre Doğruluk Kılıcı'nı yapmaya uğraştıkları zamandan bahsediyor.”

Richard kılıcının yapımında insanların öldüğünü öğrenince ürperdi. Hatta biraz midesi de bulandı. Kılıcı hep sihirli bir nesne olarak görmüştü, ilk başta basit bir kılıç olduğunu ve güçlü bir büyücünün onu tılsımla sonradan donattığını düşünmüştü. Yapmaya uğraşırken insanların öldüğünü öğrenmesiyle, bugüne dek kılıcı üzerinde hak ilan ettiği için utanç duydu.

Richard güncenin öbür kısmına devam etti. Kelime listelerine ve Berdine'e bir saat danıştıktan sonra, çevirmeyi bitirdi.

Dün gece düşmanlarımız sliph aracılığıyla suikastçılar yolladı. Nöbetteki adam tetikte olmasaydı, başarıya ulaşırlardı. Kuleler ateşlendiğinde, Eski Dünya tam anlamıyla mühürlenip ayrılacak ve sliph uykuya dalacak. O zaman hepimiz rahatça dinlenebileceğiz, nöbetteki

şanssız adam hariç. Efsunların ne zaman tutuşturulacağını bilmemize imkân olmadığına dair fikir birliğine vardık. Tutuşturuldukları takdirde, sliph'in yanında birisi varsa, muhafızı tam zamanında geri çağıramayacağız. Kuleler hayata geçtiğinde nöbetteki adam onunla beraber içeride mühürlenecek.

"Kuleler," dedi Richard. "Kuleleri tamamlayıp da Eski Dünya'yı Yeni Dünya'dan ayırarak mühürlediklerinde, o oda da mühürlenmiş. Kolo bu yüzden oradaymış. Dışarı çıkamamış."

"Öyleyse oda neden şimdi açık?" diye sordu Berdine."

"Çünkü kuleleri yıktım. Kolo'nun odasının son birkaç ay içinde patlayarak açılmış gibi görüldüğünü söylemiştim, anımsıyor musun? Duvarlardaki küflerin yandığını ve tekrar bağlayacak zaman bulmadığını söylemiştim hani? Kuleleri yıktığımda gerçekleşmiş olmalı. Üç bin yıldan beri ilk kez Kolo'nun odasındaki mührü de açmış."

"Kuyuyla beraber odayı niye mühürlemişler?"

Richard zorla gözlerini kırıştırdı. "Sanırım Kolo'nun bahsedip durduğu şu sliph denen varlık o kuyuda yaşıyor."

"Sliph ne ki? Mriswith de ondan bahsetmişti."

"Bilmiyorum ama sliph her neyse, bir şekilde onu kullanarak başka mekânlara seyahat ediyorlar. Kolo düşmanın sliph aracılığıyla suikastçılar yolladığından bahsediyor. Eski Dünya'daki insanlarla savaşıyorlarmış."

Berdine sesini endişeyle alçaltarak ona doğru eğildi. "Yani bu-büyücüler buradan ta Eski Dünya'ya kadar gidip geri dönebiliyorlar mıymış?"

Richard ensesini kaşdı. "Bilmiyorum, Berdine. Öyle anlaşıyor."

Berdine hâlâ ona bakıyordu, sanki delirdiğine dair Richard'ın başka bir delil daha sunmasını bekliyormuş gibiydi. "Efendi Rahl, bu nasıl mümkün olabilir?"

"Ben nereden bileyim?" Richard pencereden dışarı baktı. "Geç oldu. Gidip uyusak iyi olacak."

Berdine tekrar esnedi. “İyi fikir.”

Richard, Kolo’nun güncesini kapayıp koltuğunun altına sıkıştırdı. “Uykuya dalana dek yatakta biraz okuyacağım.”

Tobias Brogan arabadaki mriswithe göz attı, sonra içeridekine, en son da askerlerinin arasında duran diğerlerine. Askerlerin zırhları gün doğumunda parlıyordu. Mriswithin hepsini görebiliyordu; hiç-biri görünmez olmamıştı ve onu sinsice dinlemiyorlardı. İtirafçı Ana’nın arabanın yan tarafına yaslanmış başını görünce öfkeden köpürdü. Onu hâlâ sağ gördükçe, onu kılıçtan geçirmeyi Yaratıcı’nın men ettiğini düşündükçe küplere biniyordu.

Hafifçe konuşursa Lunetta duyabileceği mesafede mi diye emin olmak için diğer yana çabucak göz attı.

“Lunetta, ben iyice işkillenmeye başlıyorum.”

Lunetta ilerlemeye devam ederlerken atını onunla konuşabileceği biçimde yaklaştırdı ama mriswithin izleyebileceği ihtimaline karşın kafasını ondan yana çevirmedi. Yaratıcı’nın ulakları ya da değil, bu pullu yaratıklardan hoşlanmıyordu.

“Ama, Sayın General, kendiniz söylediniz, Yaratıcı size görünüp bunu yapmanız gerektiğini emretmiş ya. Bence Yaratıcı tarafından ziyaret edilmek ve ona hizmet etmek şereflerin en büyüğü.”

“Bence Yaratıcı... ”

Tam tepeyi dönerlerken arabadaki mriswith kalktı ve bir tırnağıyla gösterdi. “İşşşşşteeee!” diye seslendi keskin bir tıslamayla, peşinden de guruldamayı andıran bir cırıltı ekledi.

Brogan başını kaldırıp bakınca altlarında uzanan muhteşem bir şehir gördü, pırıl pırıl bir denizle beraber. Göz alabildiğine uzanan binaların ortasında, gün ışığıyla parlayan altın rengi bir nehrin kollara ayrılarak etrafını çevirdiği bir adanın üzerinde, devasa bir saray vardı. Kuleleri ve çatıları gün doğumunda ısıtılar saçıyordu. Daha önce de şehirler görmüştü, daha önce de saraylar

görmüştü ama böylesini hiç görmemişti. Burada bulunmayı istememesine rağmen hayran kaldı.

“Ne güzel,” dedi Lunetta usulca.

“Lunetta,” diye fısıldadı. “Yaratıcı dün gece beni yine ziyaret etti.”

“Sahi mi, Sayın Generalim? Ne şahane. Son zamanlarda bu kadar sık ziyaret edildiğiniz için şeref duyun. Yaratıcı’nın sizin için muhteşem planları olmalı kardeşim.”

“Bana söylediği şeyler giderek daha da saçmıyor.”

“Yaratıcı? Saçmıyor mu?”

Brogan’ın bakışları kız kardeşininkilerle buluştu. “Lunetta, galiba başımız belada. Bence Yaratıcı aklını kaçırmış.”

-

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Araba durunca mriswith kapıyı açık bırakarak dışarı çıktı. Kahlan yandaki pencereden dışarı göz attı, sonra da diğer yandaki kapıdan, mriswithin konuşmak üzere uzaklaştığını gördü. İkisi nihayet yalnız kalmıştı.

“Sence neler dönüyor?” diye fısıldadı. “Neredeyiz?”

Adie yana uzanarak pencereden dışarı baktı. “Sevgili ruhlar,” diye fısıldadı dehşetle. “Düşman bölgesinin kalbindeyiz.”

“Düşman bölgesi mi? Sen neden bahsediyorsun? Neredeyiz?”

“Tanimura,” diye fısıldadı Adie. “Kâhinler Sarayı’nın mekânı.”

“Kâhinler Sarayı! Emin misin?”

Adie koltuğunda doğruldu. “Eminim. Gençliğimde burada bir süre kalmıştım, elli yıl önce.”

Kahlan inanamayarak baktı. “Eski Dünya’ya mı geçtin? Kâhinler Sarayı’nda mı bulundun?”

“Uzun zaman oldu evladım, uzun hikâye. Şu anda hikâyeye zamanımız yok ama Pell’imi Soy öldürdükten sonraydı diyeyim.”

Her gün iyice karanlık çöktükten sonra yola düşmüşler, güneş doğana dek yol almışlardı, yine de Kahlan ve Adie arabada hiç değilse birazcık uyumayı başarmıştı. At sırtındaki adamlar çok az uyumuşlardı. Bir mriswith, bazen de Lunetta, onları sürekli kollamış

ve haftalardır birkaç kelimeden fazla konuşamamışlardı. Mriswith uyumalarını umursamıyordu ama konuşurlarsa ne olacağına dair onları uyarmıştı. Kahlan tehdidin boş olmadığından emindi.

Haftalar boyunca güneye doğru yol almışlar, hava da giderek ısınmıştı. Artık arabada titremiyordu, biraz ısınmak için Adie'yle birbirlerine sokuldular.

“Acaba bizi buraya niçin getirdiler?” dedi Kahlan.

Adie eğilerek yaklaştı. “Benim asıl merak ettiğim bizi niye öldürmedikleri.”

Kahlan pencereden dışarıya bakınca bir mriswithin Brogan ve onun kız kardeşiyle konuştuğunu gördü. “Çünkü onlar için hayattayken daha fazla değer taşıyoruz, belli.”

“Ne değeriymiş bu?”

“Sence ne olabilir? Kimin peşinde olabilirler? Orta Diyar'ı seferber etmeye çalıştığım da beni öldürmek için bir büyücü yolladılar, İmpatorluk Düzeni, Aydindril'i ele geçirirken ben kaçmak zorunda kaldım. Şu anda Orta Diyar'ı onlara karşı kim birleştiriyor?”

Adie'nin beyaz gözlerinin üzerindeki kaşları havaya kalktı. “Richard.”

Kahlan başıyla doğruladı. “Aklıma tek gelen bu. Orta Diyar'ı ele geçirmeye başlamışlardı, hatta bölgeleri saflarına çekerek başarıya da ulaşıyorlardı. Richard kuralları değiştirdi ve bölgeleri ona teslim olmaya zorlayarak planlarını bozdu.”

Kahlan pencereden dışarı baktı. “Bunu itiraf etmek ne kadar acı olsa da Richard, Orta Diyar halkını kurtarmak için en doğru şeyi yapmış olabilir.”

“Richard'a ulaşmak için bizden nasıl faydalanabilirler ki?” Adie, Kahlan'ın dizini tıptısladı. “Seni sevdiğini biliyorum, Kahlan ama aptal değildir.”

“İmpatorluk Düzeni de değil.”

“Başka ne gibi bir ihtimal olabilir öyleyse?”

Kahlan, Adie'nin beyaz gözlerine baktı. “Sanderyalıların nasıl dağ aslanı avladıklarını hiç görmüş müydün? Kuzularından

birini ağaca bağlarlar, hayvan meleyerek annesini çağırır. Sonra da oturup beklerler.”

“Ağaca bağlanmış kuzu biz miyiz yani?”

Kahlan başını iki yana salladı. “İmpatorluk Düzeni hain ve acımasız olabilir ama aptal değil. Şimdiye dek Richard’ın da öyle olmadığını anlamışlardır. Richard herkesin özgürlüğü karşılığında bir kişinin hayatını gözden çıkarmaz ama harekete geçmekten korkmadığını da gösterir. Onu kışkırtarak hiçbir şeyi teslim etmeksizin kurtarmaya çalışmasını sağlayacaklar.”

“Öyle mi dersin?”

Kahlan içini çekti. “Sen ne düşünüyorsun?”

Adie’nin yanakları buruk bir gülümsemeyle gerildi. “Hayatta olduğun sürece, Richard yıldırımlarla bile dövüşür.”

Kahlan atından inen Lunetta’yı seyretti. Mriswith kızıl pelerinli asker sırasının arkasına doğru uzaklaşıyordu.

“Adie, kaçmak zorundayız, yoksa Richard peşimizden gelecek. Düzen onun geleceğini hesaba katmıştır, yoksa ölmüş olurduk.”

“Kahlan, boynumda şu lanet tasma varken bir lambayı bile tutuşturamam.”

Kahlan kızgınlıkla içini çekerek tekrar pencereden dışarı baktı ve mriswithin karanlık ormanın içlerine doğru uzaklaştığını gördü. İlerlerken pelerinlerine sarınıp gözden yittiler.

“Biliyorum. Gücümle ben de temas kuramıyorum.”

“Öyleyse nasıl kaçabiliriz?”

Kahlan arabaya yaklaşan rengarenk paçavralar içindeki büyücüyü seyretti. “Lunetta’yı ayartabilirsek bize yardım edebilir.”

Adie bir homurtu koyvererek terslendi. “Kardeşine ihanet etmez.” Adie’nin alnı düşünceli bir ifadeyle kırıştı. “Tuhaf biri. Onda garip bir şey var.”

“Garip mi? Ne gibi?”

Adie başını iki yana salladı. “Sürekli gücüyle temas halinde.”

“Sürekli mi?”

“Evet. Bir efsuncu veya büyücü fark etmez, gücünü sadece ihtiyaç halinde uyandırır. O farklı. Her nedense gücüyle sürekli

temas halinde. Gücüne sınırsız yapıp ona bürünmediği bir anını hiç görmedim, tıpkı şu renkli paçavralara sarınması gibi. Çok tuhaf.”

Lunetta oflaya puflaya arabaya binerken ikisi de sustu. Karşılardaki koltuğa geçip onlara hoşça gülümsedi; keyfi yerinde gibiydi. Kahlan ve Adie gülümseyerek karşılık verdi. Araba sarsılarak harekete geçince, Kahlan koltuğunda toparlanarak pencereden dışarı bakma fırsatını kaçırmadı. Hiç mriswith görmüyordu ama bu hiçbir anlama gelmezdi.

“Gittiler,” dedi Lunetta.

“Ne?” Kahlan temkinli sordu.

“Mriswith gitti.” Araba bir tümsekte hoplayınca hepsi birden tutamaçlara yapıştı. “Bize yalnız devam etmemizi söylediler.”

“Nereye?” diye sordu Kahlan, kadını lafa tutmayı umarak.

Lunetta’nın kalın kaşlarının altındaki gözleri parladı. “Kâhinler Sarayı’na.” Heyecanla öne eğildi. “Orası *gacuze*’yle dolu.”

Adie çıkıştı. “Biz cadı değiliz.”

Lunetta gözlerini kırıştırdı. “Tobias bizim *gacuze* olduğumuzu söylüyor. Tobias, Sayın General’dir. Tobias büyük adamdır.”

“Biz cadı değiliz,” diye tekrarladı Adie. “Bizler yetenekli kadınlarız, yeteneği de bize her şeyin Yaratıcısı bahsetmiştir. Yaratıcı bize habis bir şey vermezdi, değil mi?”

Lunetta bir an bile tereddüt etmedi. “Tobias, Bekçi’nin bize habis büyü bahsettiğini söylüyor. Tobias hiç yanılmaz.”

Adie, Lunetta’nın giderek hırçınlaşan yüz ifadesi karşısında gülümsedi. “Elbette öyledir, Lunetta. Kardeşin dediğin gibi güçlü ve büyük bir adama benziyor.” Adie bacak bacak üstüne atarken cübbesini düzeltti. “Kendini kötü biriymiş gibi hissediyor musun Lunetta?”

Lunetta bir an kaşlarını çatarak düşündü. “Tobias benim kötü olduğumu söylüyor. Bekçi’nin zehrini telafi etmek için beni iyiliğe sevk ediyor. Kötülüğün kökünü kurutmasına yardım ediyorum ki Yaratıcı’ya hizmet edebilsin.”

Kahlan, Lunetta'yı kızdırmak haricinde Adie'nin hiçbir yere varamayacağını anladı, bu yüzden tartışma daha fazla büyümeden konuyu değiştirdi. Ne de olsa tasmalarının denetimi Lunetta'daydı.

"Kâhinler Sarayı'na sık gider miydin?"

"Ah, hayır," dedi Lunetta. "İlk kez gidiyorum. Tobias'ın dediğine göre orası kötülük yuvasıymış."

"Madem öyle bizi niye oraya götürüyorsunuz?" diye sordu Kahlan, lafın gelişiymişçesine.

Lunetta omuz silkti. "Oraya gitmemizi ulaklar söyledi."

"Ulaklar mı?"

Lunetta başıyla doğruladı. "Mrsith. Onlar Yaratıcı'nın ulakları. Ne yapacağımızı onlar söylüyor."

Kahlan ile Adie affalladı. Sonunda Kahlan konuşmayı başardı. "Orası kötülük yuvasıysa, Yaratıcı'nın oraya götürülmemizi istemesi biraz tuhaf. Kardeşin, Yaratıcı'nın ulaklarına pek güvenmiyor gibiydi." Kahlan ormana doğru uzaklaşan yaratıkların ardından Brogan'ın çatık kaşlarla baktığını görmüştü.

Lunetta'nın boncuk gibi gözleri ikisi arasında mekik dokudu. "Tobias onlar hakkında konuşmamam gerektiğini söyledi."

Kahlan parmaklarını bir dizinin üzerinde kenetledi. "Sence ulaklar kardeşine zarar vermeye kalkışmaz, değil mi? Yani, madem saray bir kötülük yuvasıymış, kardeşinin dediğine bakılırsa..."

Tıknaz kadın öne eğildi. "Buna izin vermem. Annem, Tobias'ı daima korumamı söylemişti çünkü o benden daha önemli. Tobias seçilmiş kişi."

"Annen niçin..."

"Bence artık susalım," dedi Lunetta tehlikeli bir tonda.

Kahlan arkasına yaslanıp pencereden dışarı baktı. Lunetta'nın damarına basmak çok kolaydı. Kahlan şimdilik Lunetta'nın üstüne düşmemenin en iyisi olacağına karar verdi. Lunetta tasma üzerindeki hâkimiyetini Brogan'ın zoruyla çoktan denemişti.

Kahlan pencereden Tanimura binalarını seyretti ve buraya gelip aynı manzarayla karşılaşan Richard'ı gözünün önünde can-

landırdı. Etrafına onun gözüyle bakması kendini ona biraz daha yakın hissetmesini sağladı ve yüreğindeki korkunç özlemi yatıştırdı.

Sevgili Richard, lütfen beni kurtarmak için bu tuzağa düşme. Bırak öleyim. Benim yerime Orta Diyar'ı kurtar.

Kahlan birçok muhteşem şehir görmüştü, Orta Diyar'daki tüm şehirleri. Bu hepsiyle aşık atardı. Şehrin eteklerinde döküntü kulübeler vardı. Çoğu bel vererek daha eski köhne binalara ve ambarlara yaslanmıştı. Şehrin içlerine ilerledikçe binalar daha büyüdü. Her türden dükkân vardı. Envai renkte parlak elbiseler giymiş insanlarla kaynayan birkaç tane büyük pazardan geçtiler.

Şehrin her yerinde sürekli davullar çalıyordu. Ağır bir ritme sahıptı ve insanın sinirlerine dokunuyordu. İlerledikçe davul sesleri daha da yükselince Lunetta etrafına bakınarak davul çalan adamları aradı. Lunetta'nın bakışlarından davulların onun da hoşuna gitmediğini anladı Kahlan. Pencereden bakınca Kahlan atını arabaya yakın süren Brogan'ı seçebiliyordu, davullar adamı da germiştii.

Araba hoplayarak bir taş köprüyü tırmanınca üçü birden tekrar tutamaçlara yapıştı. Demir tekerler taş zeminde dönerken takırdıyordu. Nehri geçtikleri esnada pencereden bakan Kahlan tepelerinde yükselen sarayı gördü.

Sarayın yüksek kesimlerine yakın, etrafı ağaçlarla bezeli yemyeşil, geniş bir avluda, araba sarsılarak durdu. Kızıl pelerinli adamların hepsi eyerlerinde dimdik oturuyordu, atlarından inmeye yeltenmediler.

Brogan'ın asık suratı aniden pencerede belirdi. "Dışarı," diye kükredi. Kahlan kalkacak oldu. "Sen değil. Lunetta'ya dedim. Sana kıpırdaman söylenene dek olduğun yerde kal." Bıyığını burdu. "Er ya da geç benimsin. Sonra iğrenç suçlarının cezasını çekeceksin."

"Küçük köpeklerinin beni ısırmasına mırswith izin vermez," dedi Kahlan. "Yaratıcı senin gibi birinin pis elleriyle bana dokunmasına göz yummaz. Bekçi'nin tırnağının altındaki kirden başka şey değilsin, Yaratıcı da bunu biliyor. Senden nefret ediyor."

Kahlan tasmanın bacaklarına yakıcı bir acı yayarak kıpırdamasını engellediğini hissetti, ardından boğazına bir kıymık sap-

layarak sesini kesti. Lunetta'nın gözleri alev alevdi. Ama Kahlan söyleyeceğini söylemişti.

Brogan onu öldürürse, Richard onu kurtarmak için bu tuzağa düşmezdi.

Brogan'ın gözleri yuvalarından fırlarken yüzü pelerini gibi kıpkırmızı kesildi. Dişlerini gıcırdattı. Birden onu yakalamak üzere arabanın içine uzandı. Elin sanki ona uzatıldığını zannetmiş gibi yapan Lunetta adamın elini tuttu.

“İnmeme yardım eder misiniz, Sayın Generalim? Hoplaya zıplaya gitmekten kaba etlerim ağrıdı. Cömert Yaratıcı iyi ki size güç vermiş, kardeşim. Onun sözünden ayrılmayın.”

Kahlan seslenmeye, adamı kışkırtmaya çalıştı ama sesi çıkmadı. Lunetta konuşmasını engelliyordu.

Brogan sakinleşmiş gibiydi, diş bileyerek Lunetta'nın inmesine yardım etti. Tam arabaya geri dönmeye yeltenmişti ki birinin yaklaştığını gördü. Lunetta kibirli bir hareketle elini sallayıp onu uzaklaştırdı. Kahlan kadının ne dediğini duyamadı. Brogan atının dizginlerini kaptı ve adamlarına takip etmelerini işaret etti.

Ahern'e sürücü koltuğundan inip Soy'un adamlarıyla beraber gitmesi söylendi. Adam omzu üzerinden dönüp Kahlan'a endişeyle çabucak bir göz attı. Kahlan yükünü teslim eden arabacıyı askerlerin öldürmemesi için iyi ruhlara dua etti. Aniden gürültüyle hareketlenen atlıların hepsi Brogan ile Lunetta'nın peşine takıldı.

Adamlar uzaklaşınca ortalığa sabah sakinliği çöktü ve Kahlan boynunu sıkan tasmanın gevşediğini hissetti. Bu tasmalardan birini takması için Richard'ı zorladığını tekrar ızdırapla anımsadı. Bunu onun hayatını kurtarmak, yeteneğin onu öldürmesini engellemek için yaptığını Richard nihayet anladığı için Kahlan iyi ruhlara her gün şükrediyordu. Ne var ki Adie'yle ikisinin taktığı tasmalar, Richard'ınkinin aksine, onlara yardım etmek için değildi. Bu tasmlar kelepçelerin değişik bir biçiminden başka bir şey değildi.

Genç bir kadın geniş adımlarla kapıya yaklaşıp içeriye baktı. Kusursuz vücut hatlarını ortaya çıkarmak için giydiği hiç şüphe götürmeyen, üzerine sımsıkı oturan kırmızı bir elbise giymişti. Yüzünü çevreleyen uzun gür saçları gözleri gibi karaydı. Kahlan

bu baş döndürecek denli alımlı kadının varlığı karşısında kendini bir çamur topağı gibi hissetti.

Kadının gözleri Adie'ye kaydı. "Bir büyücü. Eh, belki senden faydalanabiliriz." Bilgiç bakışları Kahlan'a döndü. "Peşimden gelin."

Başka tek kelime etmeden arkasını dönüp uzaklaşmaya koyuldu. Kahlan sırtına saplanan yakıcı bir acıyla arabadan apar topar çıktı, ayakları yere değince sendeleyerek dengesini sağlamaya çalıştı. Tam zamanında dönüp uzanarak Adie'yi düşmeden elinden yakaladı. Tekrar acıyla dürtmesine meydan bırakmadan ikisi de kadına yetişmek için telaşla koşturdu.

Kahlan ile Adie aceleyle kadını takip ederken, Kahlan bacaklarını birbirine dolandıran tasma yüzünden kendini beceriksiz bir şapşal gibi hissediyordu. Kırmızı elbiseli kadın bir kraliçe endamıyla ilerlerken tasma Kahlan'ı güdüyor, onu ayak uydurmaya zorluyordu. Adie ilerlemesi için Kahlan kadar dürtüklenmiyordu. Kahlan bu kibirli kadını boğmayı arzulayarak dişlerini gıcırdattı.

Güzel sabah havasında yol alan başka kadınlar ve cübbeli birkaç erkek de vardı. Bu temiz pak insanları görmek, Kahlan'ın yol boyunca üzerine yapışmış kir tabakasını kafasına kakıyordu. Yine de yıkanmasına izin vermeyeceklerini umuyordu; belki böyle kir pas içindeyken Richard onu tanımazdı. Belki onu kurtarmaya da gelmezdi.

Lütfen Richard, Orta Diyar'ı koru. Orada kal.

Saçaklı kaldırımlardan ilerlediler. Sarmaşıklarla kaplı pencelelerde hoş kokulu beyaz tomurcuklar açmıştı. Oradan yüksek bir surdaki geçitten içeri girdiler. Muhafızların gözleri üzerlerindeydi ancak önden giden kadını engellemek üzere hiçbir harekette bulunmadılar. Çadır gibi ağaçların gölgelediği bir patikadan geçtikten sonra büyükçe bir binaya girdiler. Kahlan'ın beklediği fare yuvası mahzenle hiç alakası yoktu. Daha çok sarayı ziyaret eden ileri gelenler için yapılmış düzgün bir konuk binasını andırıyordu.

Kırmızı elbiseli kadın, muazzam bir taş kütleyle yontulmuş bir kapı kirişinin önünde zıncı diye durdu. Kapının kulpunu çevirdi ve iterek açtı, önden içeri girdi. Ağır perdeleriyle yaklaşık dokuz

metre yüksekliğinde şık bir odaydı. Altın sırmayla işlenmiş birkaç kumaş koltuk, maun bir sehpa ile masa, bir de sayvanlı yatak vardı.

Kadın Kahlan'a döndü. "Burası odan." Azıcık gülümsedi. "Rahat etmeni istiyoruz. Seninle işimiz bitene dek konuşumuzsun.

"Kapiya ve pencereye yerleştirdiğim kalkanları geçmeye kalkışsan, kaburgaların yerinden sökülürcesine kismaya başlayacaksın. İlk ihlalde sadece bu olacak. İlk seferinden sonra, bir daha aynı şeye kalkışmaya cesaretin kalmaz. İkinci ihlalde olabilecekleri bilmek istemezsin."

Bir parmağını Adie'ye kaldırdı ama kara gözlerini Kahlan'dan ayırmadı. "Bana dert çıkarırsan dostunu şuracıkta cezalandırırım. Sağlam bir mideye sahip olduğunu sakın düşünme, seni temin ederim, dünyanın kaç bucak olduğunu görürsün. Anlıyor musun?"

Kahlan konuşmaması gerektiğinden korkarak başını salladı.

"Bir soru sordum," dedi kadın rahatsız edecek kadar sakın bir edayla. Adie bir feryat kopararak iki büklüm yere kapaklandı. "Bana yanıt vereceksin."

"Evet! Evet, anlıyorum! Onun canını yakmayın, lütfen!"

Kahlan soluk almaya çalışan Adie'ye yardım etmeye yeltenince, kadın "ihtiyar"ı kendi haline bırakmasını söyledi.

Kahlan gönülsüzce doğruldu. Adie'nin kendi başına ayağa kalkmasına seyirci kaldı. Kadının tartan bakışları onu tepeden tırnağa süzdü. Yüzündeki alaycı sırıtma Kahlan'ın kanını kaynattı.

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu kadın.

"Hayır."

Tek kaşını kaldırdı. "Ah şu haylaz oğlan! Galiba Richard'ın müstakbel eşine benden bahsetmemesine şaşmamam gerek, malum."

"Malum olan nedir?"

"Ben Merissa. Kim olduğumu şimdi anladın mı?"

"Hayır."

Hafif bir kahkaha attı, diğer her şeyi gibi sinir bozacak kadar zarıftı. "Ah müstakbel karısından böyle şehvetli sırları saklayacak kadar yaramazmış."

Kahlan keşke çenesini tutabilseydi ama tutamıyordu. "Ne sırrı?"

Merissa kayıtsızca omuz silkti. “Richard burada öğrenciyken onun öğretmenlerinden biriydim. Onunla epey vakit geçirdim.” Yılışık sırtıması geri döndü. “Birçok geceyi birbirimizin kollarında geçirdik. Ona çok şey öğrettim. Pek de güçlü, pek nazik bir sevgiliydi. Onunla yatmışsan, benim... sevecen tavsiyelerimin faydasını çok görmüşsündür.”

Merissa işveli kahkahasını tekrar atarak salına salına uzaklaştı, kapıyı kapamadan önce de Kahlan’a son bir kez sırtarak baktı.

Kahlan yumruklarını öyle sıkımişti ki tırnakları avuçlarını kesiyordu. Haykırmak istiyordu. Richard Kâhinler Sarayı’na götürüldüğünde, boynunda Kahlan’ın takmasını istediği bir tasma taşıyordu. Kahlan’ın onu sevmediği için bunu istediğini düşünmüştü. Onu başından savdığını ve bir daha asla görmek istemediğini sanmıştı.

Merissa kadar güzel bir kadına nasıl karşı koyabilirdi? Bunun için hiçbir gerekçesi yoktu.

Adie onu gömleğinin omuzundan yakalayıp kendine çevirdi. “Sakın ona aldırma.”

Kahlan gözlerinin dolduğunu hissetti. “Ama...”

“Richard seni seviyor. Kadının tek niyeti sana eziyet etmek. Zalim bir kadın, sana acı çektirmekten keyif alıyor.” Adie bir parmağını kaldırarak eski bir atasözünü andı. “Güzergâhında bir erkek varsa güzel bir kadının sana yol göstermesine asla izin verme. Merissa, Richard’ı gözüne kestirmiş. O şehvetli bakışı daha önce de görmüştüm. Şehveti erkeğine sahip olmak için değil. Onun kanına susamış.”

“Ama...”

Adie parmağını salladı. “Onun yüzünden Richard’a güvenin sarsılmasın. İsteddiği bu zaten. Richard seni seviyor.”

“Oysa ben onun ölümüne sebep olacağım.”

Kederle hıçkıran Kahlan, Adie’nin kollarına kapandı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Richard gözlerini ovaladı. Keşke daha hızlı okuyabilseydi çünkü günce gittikçe sürükleyici hale gelmişti ama okumak hâlâ zaman alıyordu. Birçok kelimeyi düşünmek zorunda kalıyordu, bazılarının anlamını da hâlâ araştırması gerekiyordu ancak günler geçtikçe öyle bir noktaya gelmişti ki bazen sanki tercüme etmiyor da yalnızca okuyordu. Ulu D'Hara dilini bilinçli bir çaba sarfetmeden okuduğunu ne zaman fark etse, kelimelerin anlamlarını düşünerek tekrar tökezlemeye başlıyordu.

Alric Rahl'a aralıklarla yapılan göndermeler Richard'ın kafasını kurcalamaktaydı. Görünüşe göre, atası, düş gezginleri sorunuyla başa çıkacak bir çözüm üretmişti. Düş gezginlerinin insanların zihnini ele geçirmelerini engellemeye uğraşan birçok kişiden sadece biri idi ama bir çözüm bulduğu konusunda özellikle ısrarcıydı.

Büyük bağı. Richard, Alric Rahl'ın D'Hara'ya haber salarak bu koruyucu ağı halkının üzerine nasıl ördüğünü okumaktaydı. Aynı ağla korunabilmeleri için diğerlerinden de sarsılmaz bir sadakatle Alric'e adanmaları istenmişti, bu bağı altında onlar da güvende olacaktı. Richard D'Haralılarla arasındaki bağı kökeninin bu olduğunu anladı. Alric Rahl bu efsunu halkını düş gezginlerinden korumak için yaratmıştı, onları köleleştirmek için değil. Richard atasının bu yardımsever davranışından dolayı gurur duyuyordu.

Günceyi soluk soluğa okuyor, tam tersinin olacağını tahmin etse de insanların Alric Rahl'a inanmaları için sürekli umut besliyordu. Kolo gösterilen kanıtla ihtiyatla ilgilenmiş ama şüpheyi elden bırakmamıştı. İfadesine göre, diğer büyücülerin çoğu, bir Rahl'ın tek derdinin dünyaya hükmetmek olduğunu ısrarla belirterek Alric'in bir hile hurda peşinde olduğunu düşünüyordu. Richard, onların bir mesaj yollayarak Alric'e sadakat yeminiyle bağlanmayı nasıl reddettiklerini okuyunca hayal kırıklığıyla homurdandı.

Tekdüze bir ses asabını bozunca, Richard dönüp pencereye baktı ve dışarısının zifiri karanlık olduğunu gördü. Güneşin battığını fark etmemişti bile. Mumun yarısı erimişti ama ona sanki az önce yakmış gibi geliyordu. Sinir bozucu ses sarkıtlardan damlayan suyun sesiydi. Bahar havası soğuğu kırmıştı.

Başını günceden kaldırınca Kahlan'a dair endişesi tekrar çö-reklendi. Ulaklar her gün geri dönerek hiçbir şey bulamadıklarını bildiriyorlardı. Nasıl ortadan kaybolabilirdi?

“Beni bekleyen ulak var mı?”

Bezgin bir ifadeyle Cara ağırlığını diğer ayağına verdi. “Evet,” diye takıldı. “Dışarıda birkaçı bekliyor ama onlara şu anda benimle rahatsız edilmeyecek kadar koyu bir sohbeta daldığınızı söyledim.”

Richard içini çekti. “Kusura bakma Cara. Bir ulak gelirse haber verirsın, biliyorum.” Parmağını ona doğru salladı. “Uyusam bile.”

Kadın gülümsedi. “Uyusanız bile.”

Richard etrafına bakınıp kaşlarını çatı. “Berdine nereye kayboldu?”

Cara gözlerini devirdi. “Size saatler önce biraz uyumaya gideceğini söyledi, sonra nöbet tutacakmış. Siz de ona, ‘Tabii, iyi geceler,’ dediniz.”

Richard tekrar günceye baktı. “Evet, galiba dedim.”

Sliph'in durduramayacakları bir şeyi taşıyacağından büyücülerin nasıl korktuğunu anlatan bölümü tekrar okudu. Savaş Richard için korkunç bir gizemdi. Her iki taraf da büyülü varlıklar yaratmış, çoğunlukla da düş gezginleri gibi belli bir amaca

yarayan yaratıklar tasarlamıştı, diğer taraf mümkün olduğunca karşılık vermek zorunda kalıyordu. Bu yaratıklardan bazılarının insanlardan, büyücülerin ta kendilerinden yaratıldığını keşfetmek afallatıcıydı. Bu denli ümitsizdiler.

Günler geçtikçe, kuleler tamamlanmaya kalmadan, sliph'in -tamamen büyüyle yaratılmış bu varlık büyük mesafeleri aşarak düşmana saldırılarını sağlıyordu ama faydalarıyla beraber büyük bir tehlike de arz ettiği anlaşılmıştı- üstesinden gelemeyecekleri beklenmedik bir şey getireceğinden daha fazla endişelenir olmuşlardı. Kuleler tamamlanınca sliph'in uykuya dalabileceği söyleniyordu. Richard sliph'in ne olduğunu, nasıl "uyku"ya dalabileceğini ve savaş bittikten sonra umut ettikleri gibi onu tekrar nasıl uyandırabileceklerini sürekli merak etmekteydi.

Büyücüler, sliph üzerinden yapılabilecek bir saldırının yarattığı tehlike nedeniyle, nispeten daha önemli, değerli ya da daha tehlikeli şeyleri korumak için Kule'den taşınması gerektiğine karar vermişlerdi. Mutlaka saklanması gerektiği addedilen nesnelerin sonuncusu çok uzun zaman önce bu sığınağa götürülmüştü, ardından Kolo şöyle diyordu:

Bugün, üzerine en çok titrediğimiz arzularımızdan biri, elbette ki usanmadan yapılmış yaklaşık yüz yıllık bir ekip çalışması sayesinde, gerçeğe dönüştü. Yağmalanmamız halinde kaybolmasından en çok korkulan nesneler korumaya alındı. Bugün başarıya ulaştığımız haberi gelince tüm Kule'den neşe çıgıkları yükseldi. Bazıları buna ihtimal vermiyordu ama hepimizi şaşırtarak başarılı: Rüzgârlar Tapınağı gitti.

Gitti mi? Rüzgârlar Tapınağı da neydi, hem nereye gitmişti ki? Kolo'nun güncesinde herhangi bir açıklama yer almıyordu.

Richard esnerken ensesini kaşıdı. Gözlerini artık güçlükle açık tutabiliyordu. Okunacak çok şey vardı ama uykusu gelmişti. Onu düş gezgininden koruyabilmek için Kahlan'ı tekrar yanında istiyordu. Öğrendiği şeyleri anlatabilmek için Zedd'i görmek istiyordu.

Richard kalktı ve ayak sürüyerek kapıya yöneldi.

“Rüyanızda beni görmek için uyumaya mı gidiyorsunuz?” diye sordu Cara.

Richard gülümsedi. “Hep rüyalarımıdasın. Beni uyandırmayı...”

“Bir ulak gelirse unutmam. Evet, evet, söylemiştiniz.”

Richard başıyla doğruladı ve kapıya döndü. Cara kolundan yakaladı.

“Efendi Rahl, onu bulacaklar. Güvende olacak. İyi dinlenin; D’Haralılar aramaya devam ediyor, başarısızlığa uğramayacaklardır.”

Richard ayrılırken onun omzunu tıptısladı. “Berdine uyanınca üzerinde çalışabilsin diye günceyi burada bırakacağım.”

Esneyip gözlerini ovuşturarak koridorun biraz aşağısındaki odasına gitti. Sadece çizmelerini ve kılıç kayışını çıkarmaya tenez-zül etti, Doğruluk Kılıcı’nı bir sandalyeye dayayıp yatağa yığıldı. Kahlan için endişelenmesine rağmen saniyeler içinde uyudu.

Gürültüyle çalan kapı uyandırdığı sırada Kahlan’la ilgili sıkıntılı bir rüya görüyordu. Sırtüstü döndü. Kapı aniden açılınca içeri ışık doldu. Elinde lambayla Cara’yı gördü. Kadın yatağın yanına yaklaşarak başka bir lamba daha yaktı.

“Efendi Rahl, uyanın. Uyanın.”

“Uyanığım.” Oturdu. “Ne var? Ne kadar uyudum?”

“Dört saat kadar. Berdine birkaç saattir defter üzerinde çalışıyordu, bir şey bulunca çok heyecanlandı ve yardımınızı almak için sizi uyandırmamı istedi ama ona izin vermedim.”

“Öyleyse neden şimdi uyandırdın? Bir ulak mı var?”

“Evet. Bir ulak geldi.”

Richard gerisin geri yatmaya niyetlendi. Ulaklar asla yeni haber getirmezdi.

“Efendi Rahl, kalkın. Ulak yeni haber getirmiş.”

Richard kafasının içinde bir çan çalmışçasına uyandı. Yataktan ayağa fırladı ve telaşla çizmelerini giydi. “Nerede?”

“Onu getiriyorlar.”

Tam o sırada Ulic hızla içeri girdi, getirdiği adam yanındaydı. Asker sanki haftalardır hiç durmadan at sürmüştü. Ayakta güçlkle durabiliyordu.

“Efendi Rahl, bir mesaj getirdim.” Richard genç askere yatağın kenarına oturmasını işaret etti ama asker teklifi eliyle savuşturup konuşmayı yeğledi. “Bir şey bulduk. General Reibisch öncelikle korkmamanız gerektiğini söylememi istedi. Cesedini bulmadık, o yüzden hâlâ hayatta olmalı.”

“Ne buldunuz?” Richard titrediğini fark etti.

Adam deri üniformasının altına uzanıp bir şey çıkardı. Richard elinden kapıp içindekini görmek için açmaya koyuldu. Bu bir kızıl pelerindi.

“Bir çatışma yeri bulduk. Cesetlerin üzerinde bu pelerinler vardı. Bir sürü adam ölmüştü. Yüz kişi vardır.” Başka bir şey çıkarıp uzattı.

Richard katlı şeyi açtı. Bir kenarı kenarı dört tane altın püs-küllü, kabaca kesilmiş, soluk mavi bir kumaş parçasıydı.

“Lunetta,” diye fısıldadı. “Bu Lunetta’nın.”

“General Reibisch orada bir çatışma yaşandığını size bildirmemi istedi. Kan Soyu’ndan birçok ölü var. Ateş patlamalarıyla ağaçlar parçalanmış, sanki savaşta büyü kullanılmış gibi. Yanık cesetler de var.

“Kan Soyu’na ait olmayan sadece bir tek ceset bulmuşlar. Bir D’Haralıymış. Tek gözlü, iri bir adam, yaralı gözü dikilerek kapatılmış.”

“Orsk! Orsk o! Kahlan’ın muhafızıydı!”

“General Reibisch onun veya yanındaki başka birinin öldürüldüğüne dair hiçbir iz bulmadıklarını size bildirmemi söyledi. Görünüşe göre sert biçimde direnmişler ama sonra yakalanmışlar.”

Richard askerin koluna yapıştı. “İz sürücüler onların hangi yöne gittiklerini tespit edebilmişler mi?” Richard askerlerle beraber gitmediği için kendine kızıyordu. Gitmiş olsaydı çoktan izin peşine düşmüştü. Şimdi yetişmesi haftalarını alacaktı.

“General Reibisch izcilerin onların güneye gittiklerinden emin olduklarını size bildirmemi istedi.”

“Güneye mi? Güneye mi?” Richard, Brogan’ın ganimetiyle Nicobarese’ye kaçacağından emindi halbuki. Ceset sayısına bakılırsa Gratch vahşice dövüşmüştü. Onu da yakalamış olmalıydılar.

“Dediklerine göre üzerinden çok uzun zaman geçtiği için emin olamıyorlarmış. Çok kar yağmış, şimdi de kar eriyor, dolayısıyla izleri takip etmek güç ama general güneye gittiklerine inanıyor, tüm birliği kraliçenizin peşinden yollamış.”

“Güney,” diye mırıldandı Richard. “Güney.”

Düşünmeye çalışırken parmaklarını tarak gibi kullanarak saçlarını geriye itti. Brogan Düzen’le mücadelede Richard’a katılmaktansa kaçmıştı. Kan Soyu, İmpatorluk Düzeni’ne katılmıştı. İmpatorluk Düzeni ise Eski Dünya’ya hükmediyordu. Eski Dünya da güneydeydi.

General Reibisch kraliçenin peşinden güneye doğru iz sürüyordu. Güney.

Kule’deki mriswith ne demişti?

Kraliçenin sana ihtiyacı var, deri kardeş. Ona yardım etmelisin.

Ona yardım etmeye çalışıyorlardı. Mriswith dostları ona yardım etmeye çalışıyorlardı.

Richard kılıcını kaptı ve deri’ kılıç kayışını başının üzerinden geçirdi. “Gitmek zorundayım.”

“Sizinle geliyoruz,” dedi Cara. Ulic başını sallayarak ona katıldı.

“Gittiğim yere gelemezsiniz. Buraya göz kulak olun.” Askere döndü. “Atın nerede?”

Asker eliyle gösterdi. “Şu tarafta, en yakın avluda. Yalnız ayakları epey şişmiş halde.”

“Beni Kule’ye götürse yeter.”

“Kule!” Cara koluna yapıştı. “Niçin Kule’ye gidiyorsunuz?”

Richard kolunu kurtardı. “Eski Dünya’ya zamanında yetişmenin tek yolu bu.”

Cara itiraz edecek olduysa da Richard koridordan aşağı koşmuştu bile. Diğerleri ona yetişmek için aceleyle koşuşturdu. Arkasından

gelen silah ve zırh şakırtılarını duyabiliyordu ama yavaşlamadı. Cara'nın yakarışlarına kulak asmayarak düşünmeye çalıştı.

Nasıl yapacaktı? Mümkün müydü? Mecburdu. Yapacaktı.

Richard kapıdan fırtına gibi çıktı, bir an duraksadı, sonra da askerin atını bıraktığını söylediği avluya doğru tabana kuvvet koştu. Karanlıkta ata toslayınca sendeleyerek durdu. Yanlamasına kaçan terli hayvanı çabucak okşayarak kendini tanıttı, sonra eyere atlayıverdi.

Dizginlerine asılarak atı çevirirken ona doğru koşan Berdine'in sesini çok uzaktan duydu.

"Efendi Rahl! Durun! Pelerini çıkarın!" Richard, Kolo'nun güncesini sallayarak koşan Berdine'i gördüğü sırada atı topukladı. Ona ayıracak vakti yoktu. "Efendi Rahl! Mriswith pelerinini çıkarmalısınız!"

Hiç sanmıyorum, diye düşündü. Mriswith onun dostlarıydı.

"Durun! Efendi Rahl, beni dinleyin!" At, siyah mriswith pelerinini dalgalandırarak dörtnala koşmaya başladı. "Richard! Çıkar onu!"

Haftalarca süren meşakkatli, sabırlı bekleyiş ansızın ümitsizce harekete geçme ihtiyacı doğurmuştu sanki. Kahlan'a kavuşma hırsı diğer tüm düşüncelerini bastırıyordu. Gürültülü nal sesleri Berdine'in sesini boğdu. Rüzgâr pelerinini yırtarcasına savurur, saray hızla geride kalırken, gece karanlığı onu yuttu.

"Burada ne yapıyorsun?"

Brogan sesin sahibine döndü. Rahibenin arkadan yaklaştığını duymamıştı.

Uzun beyaz saçı gevşekçe arkadan bağlanmış yaşlı kadına hışımla baktı. "Sana ne bundan?"

Kadın ellerini kenetledi. "Eh, burası bizim sarayımız, sen de bir konuk olduğuna göre, konuklarımızdan birinin evimizde girilmesi özellikle yasaklanmış yerlerde dolaşması bizi ilgilendirir."

Brogan öfkeyle gözlerini kısıtı. "Sen kiminle konuştuğunun farkında mısın acaba?"

Kadın omuz silkti. "Kendini beğenmiş, eften püften bir subayla herhalde. Tehlikeli topraklarda gezindiğini anlayamayacak kadar kibirli biriyle üstelik." Başını uzattı. "Doğru anlamış mıyım?"

Brogan onunla burun buruna geldi. "Ben Tobias Brogan, Kan Soyu'nun Sayın Generali'yim."

"Vay, vay," diye alay etti kadın. "Ne kadar etkileyici. Yalnız ben, 'Kan Soyu'nun Sayın Generali olmadığın müddetçe İtirafçı Ana'yı ziyaret edemezsin,' dediğimi pek anımsamıyorum. Sana atadığımız görevler hariç, nezdimizde zerre kadar değer yok. Üstüne vazife olmayan şeylere karışma."

"Vazifeme sen mi karar vereceksin! Vazifeme Yaratıcı'nın kendisi karar verir!"

Kadın burnundan güldü. "Yaratıcı'yımış! Kendini dev aynasında görüyorsun. İmparatorluk Düzeni'nin bir parçasısın, sana ne diyorsak onu yapacaksın."

Bu saygısız kadını Brogan'ın bin parçaya bölmesine ramak kalmıştı. "Adın ne senin?" diye kükredi.

"Rahibe Leoma. O minnacık beyninle bu kadarını anımsayabilecek misin? Sana şu süslü püslü taburunla beraber kulübelerde kalman söylenmişti. Şimdi, hemen oraya dön, sakın seni bir daha bu binada yakalamayayım, yoksa İmparatorluk Düzeni için beş paralık değer kalmaz."

Brogan öfkeden patlamak üzereyken, Rahibe Leoma, Lunetta'ya döndü. "İyi akşamlar canım."

"İyi akşamlar," dedi Lunetta temkinli bir sesle.

"Ben de seninle konuşmak istiyordum Lunetta. Gördüğün gibi burası büyücülerin evidir. Yetenekli kadınlar burada müthiş saygı görür. Şu Sayın General'inin gözümüzde en küçük bir değeri yok ancak senin yeteneğine burada seve seve yer var. Bize katılmanı önermek istiyorum. Burada el üstünde tutulacaksın. Sorumluluk alacak ve saygı göreceksin." Lunetta'nın kılığına göz gezdirdi. "Sana

kesinlikle daha iyi bir giysi ayarlayacağız. Bu çirkin paçavraları giymek zorunda değilsin.”

Lunetta rengârenk paçavralarına daha da sıkı yapışıp Brogan’a birazcık sokuldu. “Ben general efendime sadığım. O büyük bir adam.”

Rahibe Leoma sırttı. “Ya, eminim öyledir.”

“Sizler kötü kadınlarsınız,” dedi Lunetta ansızın kararlı, ansızın tehditkâr bir tonla. “Anneciğim bana öyle anlatmıştı.”

“Rahibe Leoma,” dedi Brogan. “Bu ismi anımsayacağım.” Kemerindeki ganimet kesesini tıptıladı. “İsmi anımsayacağımı Bekçi’ye söyleyebilirsin. Bir kırancının adını asla unutmam.”

Leoma’nın yüzüne hain bir gülümseme yayıldı. “Bir dahaki sefere yeraltı dünyasındaki efendimle konuştuğumda sözlerini ona iletirim.”

Brogan, Lunetta’yı döndürüp kapıya yöneldi. Geri gelecekti ve bir dahaki sefere istediğini elde edecekti.

“Gidip Galtero’yla konuşmamız lazım,” dedi Brogan. “Bu saçmalıklara doydum. Bundan daha büyük kırancı ağıklarını silip geçtik biz.”

Lunetta parmağını endişeyle alt dudağına götürdü. “Ama, Sayın General, Yaratıcı size bu kadınların dediğini yapmanızı söyledi. İtirafçı Ana’yı onlara vermenizi o söyledi.”

Brogan dışarı çıkar çıkmaz karanlıkta geniş adımlarla ilerlemeyi sürdürdü. “Annem sana bu kadınlar hakkında ne anlattı?”

“Şey... dedi ki... onlar kötü kadınmış.”

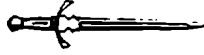
“Onlar kırancı.”

“Ama Sayın General, İtirafçı Ana da bir kırancı. Onlar da kırancıysa Yaratıcı onu niye bu kadınlara vermenizi istesin?”

Brogan ona tepeden baktı. Cılız ışıktaki, kardeşinin şaşkınlıkla baktığını seçebiliyordu. Zavallı kardeşi durumu kavrayacak zekâdan yoksundu.

“Belli değil mi Lunetta? Yaratıcı haince yöntemleriyle kendini ifşa etti. Yeteneği yaratan kendisiymiş. Beni kandırmaya çalıştı. Bundan böyle dünyayı kötülükten arındırmak bana bağlı. Yetenekli herkes ölmeli. Yaratıcı bir kırancı.”

Lunetta'nın ağızı şaşkınlıktan açık kaldı. "Annem senin ileride büyük bir adam olacağını hep söylerdi zaten."

Parlayan küreyi masanın üzerine yerleştirdikten sonra, Richard odanın ortasındaki kocaman sessiz kuyunun önünde durdu. Ne yapması gerekiyordu? Sliph neydi ve onu nasıl çağıracaktı?

Aşağıdaki karanlığa bakarak yüksekliği bel hizasındaki kuyu duvarın etrafını arşınladı, ama hiçbir şey görmedi.

"Sliph!" diye seslendi dipsiz çukura. Kendi sesi yankılandı.

Richard ileri geri mekik dokuyup saçlarını yolarak deliler gibi ne yapması gerektiğini düşündü. Tenini aniden bir şey karıncalandırdı. Zink diye durup başını kaldırıncı kapının yanında bir mriswithin durduğunu gördü.

"Kraliçenin sana ihtiyacı var, deri kardeş. Ona yardım etmelisin. Sliph'i çağır."

Siyah pullu yaratığın üzerine hücum etti. "Bana ihtiyacı olduğumu biliyorum! Sliph'i nasıl çağıracağım?"

Yarık ağız gülümsemeye benzer bir şeyle yayıldı. "Üç bin yıldan bu yana onu uyandırabilecek güçle doğmuş ilk kişisin. Bizi ondan uzak tutan kalkanı çoktan kırdın. Gücünü kullanmalısın. Yeteneğinle sliph'i çağır."

"Yeteneğim mi?"

Mriswith boncuksu gözlerini Richard'dan ayırmadan başıyla doğruladı. "Onu yeteneğinle çağır."

Richard sonunda mriswithe sırtını döndü ve büyük çukuru çevreleyen taş duvara tekrar yaklaştı. Geçmişte yeteneğini nasıl kullandığını anımsaya uğraştı. Hep içgüdüsel olarak ortaya çıkıyordu. Nathan gücün onda böyle çalıştığını söylemişti, bir savaş büyücüsünde olduğu gibi, ihtiyaç artı içgüdü.

Duyduğu gereksinimin yeteneği uyandırmasına izin vermek zorundaydı.

Richard gereksinimin içini yakmasına, dinginlik merkezine sızmasına izin verdi. Gücü uyandırmaya uğraşmadı, güce için için ihtiyaç duydu.

Kafasını geriye atarak yumruklarını havaya kaldırdı. İçinin gereksinimle dolmasına izin verdi. Başka hiçbir şey istemedi. Bıraktı görünmez engeller kalsın. Ne yaptığını düşünmeye çalışmadı, sadece talepte bulundu.

Sliph'i arzuladı.

Sessiz bir öfke narası attı.

Gel bana!

Gücü serbest kıldı, derin bir nefes koyverircesine, vazifenin yerine getirilmesini talep ederek.

Yumruklarının arasında ışık çaktı. Bu oydu –çağrı– anladı, hissetti, kavradı. Ne yapacağını da anladı. Bileklerinin etrafında hafifçe parlayan bir kütle dönerken, ışık damarları dantel gibi kollarını sardı, aralarında itici bir güç akımı yarattı.

Gücün doruk noktasına ulaştığını hissettiği an ellerini aşağı indirdi. Kükreyerek bir ışık küresi fırladı, dosdoğru zifiri karanlığın içine.

Kuyunun içine indikçe ışığı halka halinde çeperlerini aydınlattı. Işık halkası ve parlayan kütle, ufaldıkça ufaldı, kükreme iyice zayıfladı, ta ki serbest kıldığı gücü artık ne işitene ne de görene dek.

Richard taş duvarın üzerinden eğilerek dipsiz uçuruma baktı ama tamamen karanlık ve sessizdi. Sadece kendi soluk alıp verişini duyuyordu, kesik kesik. Doğrulup omzundan geriye baktı. Mriswith seyreliyordu ama yardım etmek için kılını bile kıpırdatmamıştı; her şey Richard'a bağlıydı. Bunun yeterli olacağını umdu.

Uzaktan Kule'nin kısırtısızlığını, etrafında yükselen koskoca dağ kütlelerinin sessizliğini kıran bir gümbürtü koptu.

Hayata dönen bir şeyin gümbürtüsü.

Richard kuyunun kenarından eğilip aşağı baktı ama hiçbir şey görmedi. Oysa bir şey hissediyordu. Ayaklarının altındaki taşlar sarsıldı. Titreşen havaya tozlar saçıldı.

Richard kuyuya tekrar eğilip baktı ve bir yansıma gördü. Kuyu doluyordu ama suyun doldurduğu gibi değil. Bir şey inanılmaz bir hızla bacadan yukarı çıkıyor, yaklaştıkça artan hızı kulakları parlayan bir çığlık koparıyordu. Varlık yukarı tırmandıkça çığlık arttı.

Richard kuyunun kenarından telaşla geriye attı kendini. Kuyudan fırlayarak tavanı deleceğinden emindi. O kadar hızlı hareket eden hiçbir şey tam zamanında duramazdı. Oysa durdu.

Birden her yer sütliman oldu. Richard dirseklerini yere dayayarak doğrulup oturdu.

Parlak metalik bir kütle, kuyunun etrafını saran taş duvarın üstünde yavaşça öbeklendi. Niteliğine göre imkânsız sayılabilecek biçimde bir yığına dönüşerek yükseldi, suyun havaya kalkması gibiydi, yalnız bu su değildi. Parlak yüzeyi etrafındaki her şeyi yansıtıyordu, cilalı bir zırh gibi devinerek irileştikçe yüzeyindeki akisler çarpılıyordu.

Canlı cıvaya benziyordu.

Kütle, kuyunun kenarındaki boyuna benzer bir şeye eklenerek biçimlenmeyi sürdürdü, kıvrılıp katlanarak, yassılaşıp çıkıntı yaparak şekillendi. Bir kadının yüzüne büründü. Richard nefes almayı kendine anımsatmak zorunda kaldı. Kolo'nun sliph'ten niçin dışı bir varlık olarak bahsettiğini şimdi anlıyordu.

Yüz nihayet yerde duran ona döndü. Gümüşten yapılmış pürüzsüz bir heykeli andırıyordu, tek farkı kıpırdamasıydı.

"Efendi," dedi odada yankılanan tekinsiz bir sesle. Konuşurken dudakları kıpırdamamıştı ama memnun olmuşçasına gülümsüyordu. Gümüş surat bükülerek meraklandı. "Beni mi çağırıdınız? Seyahat etmek mi istiyorsunuz?"

Richard ayağa fırladı. "Evet. Seyahat. Seyahat etmek istiyorum."

Hoş gülümseme tekrar belirdi. "Gelin öyleyse. Seyahat edeceğiz."

Richard ellerindeki tozu gömleğine sildi. "Nasıl? Nasıl... seyahat edeceğiz?"

Gümüş kaşlar çatıldı. "Daha önce seyahat etmediniz mi?"

Richard başını iki yana salladı. "Hayır. Ama şimdi etmem lazım. Eski Dünya'ya ulaşmam lazım."

“Ah. Orayı iyi bilirim. Gelin, seyahat edelim.”

Richard duraksadı. “Ne yapmalıyım? Benden ne yapmamı istiyorsun?”

Bir el belirdi ve duvarın üstüne dokundu. “Yanıma gelin,” dedi ses, odada yankılanarak. “Sizi götüreceğim.”

“Erişmek ne kadar sürer?”

Kaşlar tekrar çatıldı. “Erişmek mi? Buradan ta oraya kadar uzanırım. O kadar uzunumdur. Erişecek kadar uzun. Orayı iyi bilirim.”

“Demek istediğim... kaç saat? Günler mi? Haftalar mı?”

Varlık anlamamış görünüyordu. “Diğer gezginler bundan hiç bahsetmezdi.”

“Öyleyse çok uzun sürmese gerek. Kolo da hiç bahsetmiyordu.” Günce bazen sinir bozucu oluyordu çünkü Kolo akranlarının gayet iyi bildiği şeyleri hiç açıklamıyordu. Bilgi aktarmak ya da öğretmek gibi bir kaygı hiç taşımamıştı.

“Kolo mu?”

Richard kemikleri işaret etti. “Adını bilmiyorum. Ona Kolo adını taktım.”

Surat kuyunun kenarından uzanarak gösterdiği yere baktı. “Bunu gördüğümü anımsamıyorum.”

“Şey, ölmüş. Daha önce böyle görünmüyordu.” Richard ona Kolo’nun kim olduğunu açıklamamanın en iyisi olacağına karar verdi yoksa varlık hatırlayıp üzülebilirdi. Duygusal teraneleri çekemezdi, Kahlan’a ulaşması gerekiyordu. “Acelem var. Çabuk olabilirsek sevinirim.”

“Yaklaşın ki seyahat etmeye uygun musunuz tespit edebileyim.”

Richard kuyuya yaklaştı ve cıva el alnına dokunana dek kıpırtısız durdu. İrkilerek geri çekildi. El sıcaktı. Soğuk olacağını sanmıştı. Ele tekrar yaklaştı ve avucun alnında kaymasına izin verdi.

“Seyahat edebilirsiniz,” dedi sliph. “Gereken iki tarafa da sahipsiniz. Ama böyle gelirsenez öleceksiniz.”

“Ne demek ‘böyle gelirsenez’?”

Cıva el yüzünden yana kayarak kılıcı işaret etti ama fazla yaklaşmamaya dikkat ederek. “Bu büyülü nesne sliph’in içindeki yaşamla uyumsuz. O büyüyle beraber herhangi bir yaşam içimde son bulacaktır.”

“Yani onu burada bırakmam mı gerek?”

“Seyahat etmek istiyorsanız mecbursunuz, yoksa ölürsünüz.”

Richard Doğruluk Kılıcı’nı başıboş bırakma fikri karşısında kesinlikle huzursuz oldu, hele ki aile babalarının onu yapmaya uğraşırken öldüklerini öğrendikten sonra. Kılıç kayışını başının üzerinden aşırđı ve ellerindeki kına baktı. Omzu üzerinden geriye, onu seyreden mriswithe baktı. Mriswith dostundan kılıcı korumasını isteyebilirdi.

Hayır. Bu kadar üzerine titrenen ve tehlikeli bir şeyi koruma sorumluluğunu üstlenmeyi hiç kimseden isteyemezdi. Doğruluk Kılıcı onun sorumluluğundaydı, başka hiç kimsenin değđl.

Richard kılıcını kınından çıkardı, bıraktı çeliğın berrak cın-laması odada yankılanıp yavaşça dinsin. Oysa büyüñün öfkesi dinmedi; içinde gümbürdüyordu.

Kılıcı kaldırıp baştan aşağı süzdü. Altın telle yazılı, kabartma DOĞRULUK kelimesinin avucuna battığını hissedebiliyordu. Ne yapacaktı? Kahlan’a gitmesi gerekiyordu. Yokluğunda kılıcını emin bir yere bırakmalıydı.

Çözüm, duyduğı gereksinim sayesinde aklına geldi.

Kabzasını iki eliyle kavrayarak kılıcı dimdik tuttu. Büyüden, kılıcın tetiklediğı öfke fırtınalarından kuvvet alarak kılıcı var gücüyle indirdi.

Richard kılıcı yerdeki kocaman bir taş bloğa ta kabzasına kadar saplarken kıvılcımlar ve taş parçaları sıçradı. Ellerini çektiğinde büyüyü hâlâ içinde hissedebiliyordu. Kılıçtan ayrılmak zorunda kalmıştı ama büyüyü hâlâ taşıyordu; o gerçek Doğruluk İzcisi’ydi.

“Kılıcın büyüüne hâlâ bağılıyım. İçimdeki büyüyü koruyorum. Beni öldürür mü?”

“Hayır. Sadece büyüyü üreten nesne ölümcüldür, onu taşıyan kişı değđl.”

Richard taş duvara çıktı, ansızın endişelenmeye başladı. Hayır, bunu yapmaya mecburdu. Gerekiyordu.

“Deri kardeş.” Richard seslenen mriswithe döndü. “Silahsız kaldın. Al şunu.” Üç palli bıçaklarından birini Richard’a fırlattı. Havada zarıfçe kavis çizen bıçağı Richard kabzasından yakaladı. Silahın çapraz tutmacını kavrayınca kenarlıkları bileğinin iki yanına oturdu. Eline şaşırtacak kadar iyi oturmuştu, âdeta kolunun bir uzantısı gibi.

“Yabree çok yakında senin için şakiyacak.”

Richard başını salladı. “Teşekkür ederim.”

Mriswith hafifçe gülümseyerek karşılık verdi.

Richard sliph’e döndü. “Nefesimi yeterince uzun süre tutabilir miyim bilmiyorum.”

“Dedim ya, seyahat ettiğimiz yere erişecek uzunluktayım.”

“Hayır, hava almam gerektiğini kastettim.” Soluk alıp vererek gösterdi. “Soluk almam lazım.”

“Beni soluyun.”

Varlığın odada yankılanan sesini dinledi. “Ne?”

“Seyahat ederken canlı kalmak için beni solumanız gerek. İlk kez seyahat ettiğinizde korkacaksınız ama bunu yapmak zorundasınız. Bunu yapmayanlar içimde ölür. Korkmayın; beni soluduğunuz müddetçe sizi canlı tutacağım. Diğer yere ulaştığımızda beni dışarı üflemeniz ve içinize tekrar hava çekmeniz gerek. Beni solumaya alışana kadar korkacaksınız ama bunu yapmak zorundasınız, yoksa ölürsünüz.”

Richard kulaklarına inanamayarak bakakalmıştı. Bu cıvayı solumak mı? Böyle bir şeye katlanabilir miydi?

Kahlan’a ulaşmak zorundaydı. Tehlikedeydi. Bunu yapmak zorundaydı. Bunu yapması gerekiyordu.

Richard yutkundu, sonra da doyasıya derin bir nefes aldı. “Pekâlâ, gitmeye hazırım. Ne yapıyorum?”

“Siz bir şey yapmıyorsunuz. Ben yapıyorum.”

Sıvı gümüşten bir kol havaya kalktı ve ona dolandı, sıcaktı, kıvrılarak onu sımsıkı kucakladı. Kol onu duvarın üstünden kaldırdı ve gümüş kütlenin içine daldırıverdi.

Richard'ın kafasında ansızın bir görüntü canlandı. Kızgın nehir sularına kapılıp giden Hanımefendi Rencliff'i anımsadı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Verna kapı açılınca içeri dolan parlak lamba ışığı yüzünden gözlerini kırıştırdı. Yüreği ağzına gelir gibi oldu. Leoma çok erken dönmüştü sanki. Daha şimdiden dehşetle kıvranıyordu, gözyaşları içindeydi ve Leoma daha acıya dayanıklılık imtihanına başlamamıştı bile.

“Buraya gel,” Leoma birine çıkıştı.

Verna oturdu ve ufak tefek, sıska bir kadının eşikten içeri girdiğini gördü. “Bunu niye yapmak zorundayım?” diye yakındı tanıdık bir ses. “Onun odasını temizlemek istemiyorum. Benim vazifem değil!”

“Burada onunla uğraşırken koku burnumun direğini kırıyor. Şimdi gir şuraya da şu berbat kokuyu temizlemeye bak, yoksa seni onun yanına kilitlerim, bir rahibeye saygı nasıl gösterilirmiş öğrenirsin.”

Homurdayan kadın paytak adımlarla ağır sabunlu su kovaasını taşıyarak odaya girdi. “Berbat kokuyor,” dedi. “Tıpkı akranları gibi kokuşmuş.” Kovayı küt diye yere bıraktı. “İğrenç Karanlık Rahibesi.”

“Burayı sabunla biraz, elini de çabuk tut. Yapacak işim var.”

Verna başını kaldırıncı Millie’nin kendisine baktığını gördü. “Millie...”

Verna yüzünü öteye çevirdiyse de Millie'nin tükürüğünden zamanında kurtulamadı. Elinin tersiyle yanağındaki tükürüğü sildi.

"İğrenç pislik. Bir de sana güvenmiştim. Bir de sana Başrahibe diye saygı göstermiştim. Meğer bunca zamandır İsimsiz Varlık'a hizmet ediyormuşsun. Burada çürüyebilirsin, bana vız gelir. İğrenç yürüyen ceset, her yeri leş kokun sarmış. Umarım derini yüzerler de..."

"Yeter," dedi Leoma. "Temizliği bitirmeye bak ki onun iğrenç varlığından bir an önce uzaklaşabilesin."

Millie tiksintiyle homurdandı. "Bana kalsa bir an bile durmam."

"Onun gibi habis birisiyle aynı odada bulunmaktan hiçbirimiz keyif almıyoruz ama onu sorgulamak görevim, hiç değilse kokuyu benim için biraz daha katlanılır hale getirebilirsin."

"Evet, Rahibe, sizin için yaparım, gerçek bir Işık Rahibesi için, bari onun leş kokusuna katlanmak zorunda kalmayın." Millie, Verna'ya tekrar tükürdü.

Verna ağlamak üzereydi, Millie'nin onunla ilgili korkunç düşüncelerini işiterek küçük düşmüştü. Herkes aynı şeyi düşünüyordu. Yanıldıklarından artık o kadar emin değildi. Acıya dayanıklılık imtihanlarıyla zihni öyle bir bulanmıştı ki kendi masumiyetine inanacak kadar düzgün düşündüğüne artık itimat etmiyordu. Belki de Richard'a sadık kalması hataydı; ne de olsa Richard sadece bir insandı.

Millie işini bitirince Leoma tekrar başlayacaktı. Durumunun çaresizliği karşısında hıçkırıklara gömüldü. Leoma onun hıçkırığının duyunca gülümsedi.

"Şu koku yayan lazımlığı da boşalt," dedi Leoma.

Millie tiksintiyle öfledi. "Tamam, pekâlâ, eteğini burnuna tıka ve boşaltıver gitsin."

Millie sabunlu su kovasını iterek Verna'nın minderine yaklaştırdı ve ağzına kadar dolu lazımlığı aldı. Burnunu tıkayıp kol mesafesinde tutarak odadan çıkardı.

Ayaklarını sürüyerek koridorda uzaklaştıktan sonra Leoma konuştu. "Bir değişiklik fark ettin mi?"

Verna başını iki yana salladı. "Hayır, Rahibe."

Leoma kaşlarını kaldırdı. "Davullar. Sustu."

Verna irkilerek fark etti. O uyurken susmuş olmalıydı.

"Bunun anlamını biliyor musun?"

"Hayır, Rahibe."

"İmparatorun yaklaştığı anlamına geliyor, çok yakında ulaşır. Belki yarına. Küçük deneyimizin sonuçlarını ister. Bu gece ya Richard'a bağlılıktan feragat edersin, ya da Jagang'a cevap verirsin. Zamanın tükendi. Millie senin pisliğini az da olsa temizlemeyi bitirene dek bunu düşün."

Lanetler saydırarak Millie boş lazımlıkla geri döndü. En dibe bıraktıktan sonra tekrar yerleri ovalamaya koyuldu. Elindeki paspası suya batırıp yerleri sile sile Verna'ya kadar yaklaştı.

Verna gözlerini suya dikerek çatlamış dudaklarını yaladı. Su sabunlu olsa bile umurunda değildi. Acaba Leoma onu engellemeden koca bir yudum içmeyi başarabilir miydi, merak etti. Muhtemelen hayır.

"Bunu yapmamam gerekirdi," diye kendi kendine söylendi Millie ama diğer ikisinin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Kâhin'in odasını temizlemem yetmezmiş gibi başıma bir de bu çıktı. Kaçık bir adamın odasını temizleyince işim bitti sanmıştım. Sanırım bu tür angaryalar hep gençlerin üzerine kalıyor. Garip bir adam şu kâhin. Kâhinlerin hepsi çatlak zaten. Şu Warren'dan en az geçen seferki kadar hoşlanmıyorum."

Warren'ın adının sarf edildiğini duyunca Verna gözyaşlarına boğulur gibi oldu. Onu çok özlüyordu. Acaba ona iyi davranıyorlar mıydı. Leoma dile getirmediği sorusunu yanıtladı.

"Evet, biraz tuhaf birisi. Ama tasmayla gördüğü imtihanlar onu hizaya soktu. İcabına bakıyorum."

Verna gözlerini Leoma'dan kaçırdı. Leoma ona yaptıklarının aynısını Warren'a da yapıyordu. Ah, sevgili Warren.

Yerleri ovarken Millie bir diziyle kovayı iterek yaklaştı. "Sakin beni seyretme. Pis gözlerini üzerimde istemiyorum. Bakışların beni ürpertiyor, sanki İsimsiz Varlık beni seyreliyormuş gibi."

Verna bakışlarını yere eğdi. Millie paspası kovaya daldırırken ellerini de temizlemek için iyice suya soktu. Paspası suyun içinde cıtilerken omzu üzerinden geriye baktı.

“Bitirmeme az kaldı. Benim için çok bile ama az kaldı. Sonra bu pis hainle baş başa kalabilirsiniz. Umarım ona nazik davranmazsınız.”

Leoma gülümsedi. “Layığı bulacak.”

Millie ellerini sabunlu sudan çıkardı. “Güzel.” Islak nasırlı ellerinden biriyle Verna’nın uyluğunu itirdi. “Çek ayaklarını! Sen böyle çöreklenmişken yeri nasıl silebilirim?”

Millie elini çektikten sonra Verna uyluğunda sert bir cisim hissetti.

“Warren da aynı, tam bir domuz. Odası pislik götürüyor. Daha bugün oradaydım, en az bu domuz ağılı kadar kötü kokuyordu.”

Verna ayaklarını kaldırıp Millie’ye yol verirken dengesini sağlamaya çalışıyormuş gibi yaparak ellerini iki yandan kalçalarının altına soktu. Parmakları sert ve ince bir şeye değdi. İlk başta bulanık zihni algılayamadı. Neye dokunduğu kafasına bir anda dank etti.

Bu bir dacr’a’ydı.

Göğsü sıkıştı. Kasları gerildi. Nefes almakta güçlük çekti.

Millie birdenbire tekrar yüzüne tükürdü, irkilmesine yol açtıktan sonra işine döndü. “Dürüst bir kadına sakın öyle bakayım deme! Gözlerini üzerimden çek.”

Verna gözlerinin irileştiğini Millie’nin gördüğünü anladı.

“Bitirdim,” dedi, dinç vücuduyla doğrulurken. “Onu yıkamamı istemiyorsanız tabii, öyle bir niyetiniz varsa tekrar düşünün derim. O kötü kadına elimi sürmem.”

“Kovanı al da git,” dedi Leoma, artan bir sabırsızlıkla.

Verna dacr’a’yı öyle sıkı kavramıştı ki parmakları karıncalanıyordu. Yüreği öyle bir gümbürdüyordu ki göğüs kafesinin yarılacağını sandı.

Millie ayaklarını sürüyerek arkasına bakmadan dışarı çıktı. Leoma kapıyı iterek kapadı.

“Bu son şansın Verna. Ayak diremeyi sürdürürsen imparatora teslim edileceksin. Çok yakında benimle işbirliğine yanaşacaksın, sana bu kadarını söz verebilirim.”

Yaklaş, diye düşündü Verna. Yaklaş.

İlk acı dalgasının içini paraladığını hissetti. Leoma'ya sırtını dönerek mindere külçe gibi yığıldı. Yaklaş.

“Seninle konuşurken otur ve yüzüme bak.”

Verna sadece küçük bir inilti koyverebildi ama Leoma'yı daha yakına çekebileceğini umarak istifini bozmadı. Bu kadar uzaktan saldırırsa hiç şansı yoktu; aradaki mesafeyi kapamasına kalmadan kadın onu kösteklerdi. Yaklaşması gerekiyordu.

“Otur dedim!” Leoma'nın ayak sesleri yaklaştı.

Sevgili Yaratıcı, lütfen onun yaklaşmasını sağla.

“Yüzüme bakıp Richard'ı inkâr edeceksin. Zihnine imparatorun girebilmesi için onu inkâr etmelisin. Sadakatinden feragat ettiğin an onun haberi olacak, o yüzden sakın yalan söyleyeyim deme.”

Bir adım daha. “Seninle konuşurken yüzüme bak!”

Bir adım daha. Bir el saçından yakalayıp kafasını geriye çekti. Yeterince yaklaşmıştı ama kolları acıdan uyuşmuş haldeydi ve elini dahi kaldıramıyordu. *Ah, sevgili Yaratıcı, imtihana kollarımdan başlamasına izin verme. Bacaklarımdan başlasın. Kollarım bana lazım.”*

Bacaklarından başlamaktansa, sinirlerini dağılayan bir acı kol-larını vurdu. Verna tüm gücüyle dacralı elini kaldırmaya uğraştı. Kıpırdamadı. Parmakları, saplanan acıyla kasıldı.

Direnmesine rağmen, kasılmalar yüzünden parmakları açılıverdi ve dacrı düştü.

“Lütfen,” diye ağladı. “Bu kez bacaklarıma dokunmayın. Size yalvarıyorum, bacaklarımı acıtmayın.”

Leoma'nın eli başını tekrar geri çekti ve kadın yüzüne bir tokat indirdi. “Ha bacak, ha kol, fark etmez. Katlanacaksın.”

“Bana söyletemeyeceksin. Başaramayacaksın ve...” Bir el suratında patlayınca Verna gerisini getiremedi.

Dağlayıcı acı bacaklarına sıçradı. Bacakları şoklarla denetlememez biçimde sarsıldı. Verna'nın kolları karıncalanıyordu, neyse ki sonunda kıpırdatabildi. Eliyle körlemesine minderi yokladı, deli gibi dacra'yı arıyordu.

Başparmağına değdi. Soğuk metal kabzayı kavrayarak eline aldı.

Kalan tüm gücü ve azmiyle, Verna dacra'yı Leoma'nın uyluğuna sapladı.

Leoma, Verna'nın saçını bırakarak haykırdı.

"Kıpırdama!" dedi Verna nefes nefese. "Seni bir dacra'yla vurdum. Kıpırdama."

Bir el yavaşça bacakta dacra'nın saplandığı uyluk kasının biraz yukarısına doğru indi. "Bundan medet ummuş olamazsın."

Verna soluklanmaya çalışarak yutkundü. "Eh, denemeden bilemeyiz değil mi? Ortada kaybedecek hiçbir şeyim yok. Seninse var, hayatın."

"Dikkat et Verna, yoksa böyle bir şeye kalkıştığın için pişman olursun. Çıkar şunu da hiç olmamış sayayım. Hemen çıkar şunu."

"Ah, bu hiç de akıllıca bir öğüt değil, danışman."

"Tasmanın denetimi bende. Tek yapmam gereken bünyedeki Han'a ket vurmak. Beni buna mecbur bırakırsan, senin için çok daha beter olur."

"Sahi mi Leoma? Şey, sanırım yirmi yıllık seyahatimde dacra kullanmakta ustalaştığımı sana söylemem gerekir. Rada'Han üzerinden bünyemdeki Han'a ket vurman mümkünse de aklından çıkarmaman gereken iki şey var.

"Birincisi, Han'a ket vurabilsen de bunu küçücük bir akım yollamamı engelleyecek kadar hızlı yapamazsın. Tecrübeme dayanarak bu kadarını söyleyebilirim. Bünyemdeki Han'a iliştığın anda ölürsün.

"İkincisi, Han'a ket vurabilmen için, onunla tasma üzerinden bağlantı kurmalısın. Bu sayede onu güdümleme imkânı elde edersin, tasma bu işe yarar. Sence Han'a ket vurayım derken onunla temas kurmak bile dacra'nın gücünü harekete geçirmeye yetip seni öldürmez miydi? Ben emin değilim, kendi adıma, silahı tutan kişi

olarak belirtmem gerekir ki bunu denemeye hazırım. Sen ne dersin? Bir imtihana var mısın, Leoma?"

Loş odada uzun bir sessizlik oldu. Verna elinden aşağı akan ılık kanı hissedebiliyordu. Sonunda Leoma'nın cılız sesi sessizliği bozdu. "Hayır. Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Eh, en önce şu Rada'Han'ı boynumdan çıkaracaksın, sonra da seni danışmanım olarak atamış bulunduğumdan, küçük bir konuşma yapacağız, bana akıl vereceksin."

"Tasmayı açtıktan sonra dacr'a'yı çıkaracaksın, bilmek istediğin her şeyi sana o zaman anlatırım."

Verna başını kaldırarak kendisini seyreden panikli gözlere baktı. "Talepte bulunacak durumda hiç değilsin. Fazla güvendiğim için bu odayı boyladım. Dersimi aldım. Seninle işim bitene dek dacr'a yerinde kalacak. Dediğimi yapmazsan hayatının benim için hiçbir değeri yok. Anlıyor musun, Leoma?"

"Evet," kaderine boyun eğmiş bir yanıtı.

"Öyleyse başlayalım."

Bir ok gibi korkunç bir hızla fırladı ama aynı anda da mehtaplı bir gecedeki durgun suların altındaki bir kablumbağanın zarif yavaşlığıyla kaydı. Ne sıcaktı ne de soğuk. Gözleri, tek bir tayfsal görüntüde aydınlık ile karanlığı aynı anda görürken, ciğerleri, soluyarak ruhuna çektiği sliph'in tatlı varlığıyla kabardı.

Bu esrimeydi.

Birdenbire sona erdi.

Etrafında görüntüler patladı. Ağaçlar, kayalar, yıldızlar, ay. Manzara onu dehşet içinde bıraktı.

Nefes al, dedi varlık.

Bu düşünce onu korkuttu. *Hayır*.

Nefes al, dedi varlık.

Kahlan'ı anımsadı, ona yardım etmesi gerektiğini ve tatlı soluğu dışarı salarak ciğerlerindeki esrimeyi boşalttı.

Gönülsüzce ama kaçınılmaz bir tepkiyle yabancı havayı içine çekti.

Etrafını sesler kapladı –böcekler, kuşlar, yarasalar, kurbağalar, rüzgârla hışırdayan yapraklar, her şey cırlıyor, çığırıyor, tıkırdıyor, ötüyor, fışkırdıyordu– hepsinin aynı anda duyulması yorucuydu.

Etrafını saran gece karanlığının tanıdık varlığı zihnini yatıştırırken bir kol avuturcasına onu taş duvarın üstüne kondurdu. Kuyunun etrafındaki taş kalıntıların daha ilerisinde, karanlık ormana dağılmış mrswith dostlarını gördü. Birkaç tanesi taşların üzerine çöreklenmiş, birkaçı da sütun kalıntılarının arasında duruyordu. Yıkılmış eski bir binanın kenarında gibiydiler.

“Teşekkür ederim, sliph.”

“Seyahat etmek istediğiniz yerdeyiz,” dedi, sesi gece karanlığında yankılanarak.

“Acaba... tekrar seyahat etmek istediğimde, burada mı olacaksınız?”

“Uyanıksam seyahate her zaman hazırım.”

“Ne zamanlar uyursun?”

“Siz söylediğiniz zaman, efendim.”

Richard başını sallayarak onayladı, neyi onayladığından emin değildi. Sliph kuyusundan uzaklaşırken karanlığa baktı. Ormanı tanıdı, görüntüsünden değil de yaydığı histen dolayı. Burası Hagen Ormanı'ydı. Yine de daha önce ayak bastığı bu uçsuz bucaksız arazinin çok daha derinlerinde olmalıydı, çünkü bu taşlık yeri hiç görmemişti. Yıldızlara bakarak Tanimura'nın yönünü belirledi.

Etrafı saran kasvetli ormanın içlerinden, kalıntılara doğru gruplar halinde mrswith çıkıyordu. Çoğu, “Hoş geldin deri kardeş,” diyerek yanından geçiyordu. Geçerlerken de her mrswith üç palli bıçağını onunkiyle tokuşturarak çınlatıyordu.

“Yabree'n tez şakısın deri kardeş,” diyordu her biri, tokuştururken.

Richard ne yanıt vereceğini bilemediğinden sadece, “Teşekkür ederim,” dedi.

Mriswithler gruplar halinde yanından geçip sliph’e yaklaşıırken, *yabree*’sine tokuşturuyor, cınlama her seferinde daha uzun sürüyor, silahın hoş titreşimi tüm kolunu ısıtıyordu. Diğer mriswith grubu yaklaşıırken, Richard kendi *yabree*’sini onunkilerle tokuşturabilmek için yolunu değiştirdi.

Richard yükselen aya ve yıldızların konumuna baktı. Akşamın erken saatleriydi, batı ufkunda hâlâ cılız bir aydınlık vardı. Aydındril’den gecenin köründe ayrılmıştı. Bu aynı gece olamazdı. Ertesi gece olmalıydı. Sliph’in içinde neredeyse tam bir gün geçirmişti.

Sakin iki gün olmasın. Ya da üç. Veya bir ay, hatta bir yıl. Anlamasına imkân yoktu; en azından bir gün geçtiğinden emindi. Ay aynı ebattaydı; belki sadece bir gün geçmişti.

Başka bir mriswithin *yabree*’sini tokuşturmasına izin vermek için durakladı. Arkasında bir mriswith sliph’e giriyordu. Upuzun bir kuyruk halinde sıralarını bekliyorlardı. Duvardan sekerek titreşen cıvanın içine sadece birkaç saniye arayla atlıyorlardı.

Richard *yabree*’sinin tüm vücuduna yaydığı sıcak titreşimi hissetmez oldu. Kulaklarını ve iliklerini okşayan yumuşacık bir şarkıyla gülümsedi.

Keyifli şarkıyı bölen rahatsız edici bir zaruret duydu.

Bir mriswithi durdurdu. “Nereye gitmem gerek?”

Mriswith *yabree*’siyle gösterdi. “O seni götürür. Yolu biliyor.”

Richard mriswithin gösterdiği yöne doğru ilerledi. Birisi yıkılmış bir duvarın yanında, karanlıkta bekliyordu. *Yabree*’sinin şarkısı ihtiyacını körükleyerek onu hızlandırdı.

Bekleyen şey bir mriswith değil, bir kadındı. Ay ışığının yar-dımıyla onu tanır gibi oldu.

“İyi akşamlar, Richard.”

Bir adım geriledi. “Merissa!”

Kadın içtenlikle gülümsedi. “Öğrencim nasılmış? Uzun zaman oldu. Umarım iyisindir, *yabree*’n de senin için şakiyordur.”

“Evet,” diye kekeledi. “Zarureten şakiyor.”

“Kraliçe.”

“Evet! Kraliçe. Bana ihtiyacı var.”

“Öyleyse ona yardım etmeye hazır mısın? Onu özgür kılmaya?”

Richard başıyla onayladıktan sonra kadın döndü ve onu kalmışlara götürdü. Kırık kapı eşiklerinden girdikleri esnada onlara birkaç mrswith katıldı. Duvarlardaki sarmaşık kaplı gediklerden ay ışığı sızıyordu ancak duvarlar giderek düzeldikçe ay ışığı kesildi ve kadın avucunda bir alev yakarak kayarcasına ilerlemeyi sürdürdü. Richard kadının peşinden döner merdivenleri çıktı, kasvetli kalmışların binlerce yıldır el değmemiş gibi görünen koridorlarında ilerledi.

Kadının avucundaki ışığın parıltısı, devasa bir odaya girdiklerinde yetersiz kaldı. Merissa iki yandaki meşaleleri küçük alevler yollayarak tutuşturdu, koskoca odaya titrek bir aydınlık yayıldı. Ahı gitmiş vahı kalmış balkonlar tozla kaplıydı, odanın her köşesini örümcek ağı bağlamıştı. Zemin katında karo döşeli bir havuz duruyordu. Bir zamanlar beyaz olan karolar kir pas yüzünden artık kararmıştı, balçığa dönmüş suyun üzerini de yosun şeritleri örtmüştü. Başlarının üzerindeki kısmen kubbeli tavanın ortası açıktı, açıklıktan göğe yükselen yapılar görünüyordu.

Mrswithler yanına gelerek sokuldu. İki de *yabree*’lerini Richard’inkiyle tokuşturdu. Hoş cınlama, içindeki dinginlik merkezinde tınladı.

“Burası kraliçenin yeri,” dedi bir tanesi. “Onu ziyaret edebiliyoruz, yavrukar doğunca gidebiliyorlar ama kraliçe buradan ayrılamıyor.”

“Neden?” diye sordu Richard.

Diğer mrswith öne çıkarak bir pençesini uzattı. Pençesi görünmez bir şeyle temas edince, kubbe şeklindeki bir kalkan hafif bir parıltı yaydı. Işıltılı kubbe taş odayı tümüyle kapladı ancak tepesinde delik yoktu. Mrswith pençesini geri çekince kalkan tekrar görünmez oldu.

“Yaşlı kraliçenin miadı doldu, sonunda ölüyor. Bütün etini yedik, son yavrusundan yeni bir kraliçe peydahlandı. Yeni kraliçe *yabree* aracılığıyla bize şakıyor ve rahminin yavruyla dolu oldu-

ğunu söylüyor. Yeni kraliçenin taşınma ve bizim de yeni bir koloni kurmamızın zamanı geldi.

“Büyük sınır kalktı, sliph ise uyandırıldı. Yeni yerleşim bölgeleri kurabilmemiz için şimdi kraliçeye yardım etmelisin.”

Richard başıyla onayladı. “Evet. Onun özgür kılınması lazım. Onun zarureti duyum sayabiliyorum. İçimi şarkıyla dolduruyor. Onu siz niye özgür kılmadınız?”

“Yapamayız. Kuleleri dindirip sliph’i uyandırman için senden nasıl faydalanıldıysa, kraliçeyi de sadece sen özgür kılabilirsin. İki *yabree* taşımadan önce bunu yapman gerek, ikisi de senin için çınlıyor.”

İçgüdüsüne uyan Richard yandaki merdivene yöneldi. Kalkanın en alt basamakta daha güçlü olduğunu hissedebiliyordu; en üstte kırılıyor olsa gerekti. *Yabree*’yi göğsüne bastırarak taş basamakları tırmandı. İki tanesini taşımanın ne kadar muhteşem olacağını kafasında canlandırmaya çalıştı. Rahatlatıcı çınlaması içine rehabet salıyor, ancak kraliçenin zarureti ilerlemesini sağlıyordu. Mriswith geride kalsa da Merissa peşinden geldi.

Richard’ın davranışları bu yolculuğu daha önce de yapmış gibiydi. Basamaklar dışarı çıkıyor ve sonra dönerek sütun kalıntılarından yanından tırmanıyordu. Ay ışığı, enkazların arasında hâlâ hâlâ dimdik duran taşlara sert gölgeler düşürmekteydi.

Sonunda daire biçiminde küçük bir gözlem kulesinin tepesine ulaştılar. Yandan yükselen payandalar, başlarının üzerinde yaratık heykelleriyle süslü bir saçığın kalıntılarıyla birleşiyordu. Saçık sanki bir zamanlar tüm kubbeyi çevreleyerek üzerinde durduklarına benzer kulelerle birleşiyor gibiydi. Kulenin tepesinden bakınca, Richard kubbedeki delikten aşağısını görebiliyordu. Kavisli dam kazığı andıran, inişli çıkışlı sıralar halinde dizilmiş devasa direklerle donatılmıştı.

Kırmızı elbiseli Merissa arkadan yaklaşarak sokuldu. Richard eğitimi sırasında kadının başka bir renk giydiğini hiç görmemişti. Kadın sessizce aşağıdaki karanlık kubbeye baktı.

Richard balçık havuzundaki kraliçeyi hissedebiliyordu, onu çağırıyor, kendisini özgür kılması için üsteliyordu. *Yabree*'sinin çınlaması iliklerine işledi.

Elini aşağı uzatarak ihtiyacının dışarı akmasına izin verdi. Diğer kolunu da uzattı ve diğer elindeki parmaklarıyla beraber *yabree*'yi de aşağıya doğru tuttu. Çelik bıçaklar, içinden fışkıran güçle titreşerek çınladı.

Yabree bıçaklarının çınlayışı giderek tizleşti, ta ki geceyi yırtana dek. Ses kulak tırmalayıcıydı ama Richard dinmesine izin vermedi. Daha da körükledi. *Yabree*'nin çığlığı havayı inletirken Merissa kulaklarını tıkayarak arkasını döndü.

Alttaki kubbe kalkan, titreşimler yoğunlaştıkça parlayarak sarsıldı. Kivılcımlar saçan çatlaklar belirdi, tüm yüzeyini kapladı. Sağır edici bir gümlemeye kalkan paramparça oldu; parçaları, cam kırıkları misali, parlayarak havuza yağmur gibi yağdı.

Yabree sustu, geceye tekrar sükunet çökmüştü.

Aşağıda bir kütle kıpırdandı, yosun ve balçık öbeklerinden kendini kurtarmak için debelendi. Kanatlar açıldı, şöyle bir gerilerek gücü sınandı, sonra da sert kanat çırpımlarıyla kraliçe havalandı. Kanatlarını arzuyla çırparak kubbenin kenarına yükseldi, pençeleriyle taşı tırmalayıp tutunacak bir yer aradı. İlk kez kullandığı kanatlarını kısmen katlayıp taşa tutuna tutuna Richard ile Merissa'nın durduğu kuleye tırmandı. Emin, ağır, güçlü bir tırmanışla, taştaki girinti çıkıntılarda ve oyuklarda pençeleriyle tutunacak yer araya araya, parlak cüssesini sütunun en üstüne kadar çıkardı.

Sonunda durdu, yosunlu bir kütüğe tırnaklarıyla tutunmuş bir kertenkele misali, Richard'ın yanbaşındaki sütuna asılı kaldı. Parlak ay ışığında, Richard onun en az Merissa'nın elbisesi kadar kırmızı olduğunu görebiliyordu. Richard ilk başta kırmızı bir ejderha gördüğünü zannetti ama iyice bakınca farkları anlayabildi.

Bacakları ile kolları bir ejderhadan daha kaslıydı ve mriswihinkiler gibi küçük pullarla kaplıydı. Üst üste binmiş tabakalar, kuyruğunun ucundan başlayarak kabarık bir şerit halinde sırtını boydan boya katederek başının arkasındaki sivri çıkıntılara kadar uzanıyordu. Tepesinden, uzun birkaç tane esnek dikensinin

bitiminde, pulsuz deri şeritlerinin çevrelediği bir çıkıntı uzanıyor, şeritler de nefes aldıkça ara sıra titreşiyordu.

Kraliçenin başı yılan gibi uzanarak etrafa bakındı, aradı. Kanatlarını açarak yavaşça havayı süpürdü. Bir şey istiyordu.

“Ne arıyorsun?” diye sordu Richard.

Başını ona doğru döndüren kraliçe puflayarak soluyunca Richard’ı acayip bir aromayla kuşattı. Koku bir şekilde onun ihtiyacını iyice hissetmesini sağladı; aromanın kavrayabildiği bir anlamı vardı, şöyle diyordu, “*Oraya gitmek istiyorum.*”

Sonra kafasını sütunlarını ötesindeki karanlığa çevirdi. Uzunca bir üfledi. Yarattığı pes titreşim sanki havayı sarstı. Richard tepesindeki etli şeritlerden fışkıran havayı seçebiliyordu. Bir boruyu öttürüyormuş gibi ses çıkararak titreşiyorlardı. Richard, sarhoş edici aroma hâlâ burnunda, kafasını kaldırarak kuleyi örten karanlığa baktı.

Hava titreşerek parlarken önünde bir görüntü belirmeye başladı. Kraliçe tekrar öttürdü ve görüntü daha da parladı. Richard’ın tanıdığı bir manzaraydı, Aydındril’di, sanki tekinsiz kızıl bir sis perdesinin arasından görüyordu. Richard şehrin binalarını, İtirafçılar Saray’ını görebiliyordu. Kraliçe tekrar öttürerek gece göğünde belirmiş görüntüyü aydınlatınca, dağ yamacındaki Büyücü Kulesi tüm haşmetiyle göründü.

Kraliçe başını tekrar ona çevirdi, aromayı tekrar üfledi ama ilkinden farklıydı. Farklı bir anlam taşıyordu: “*Oraya nasıl ulaşırım?*”

Richard bir koku yardımıyla onu anlayabilmesine şaşarak sırttı. Ona yardım edebileceğini anladığı için de sırtıyordu.

Kolunu uzattı, bir ısıltı fırlatarak sliph’i aydınlattı. “Orada. Seni o götürür.”

Kraliçe kanatlarını cırparak sütundan sıçradı, taştan ayrılır ayrılmaz da iyice açarak sliph’e doğru süzüldü. Richard kraliçenin pek iyi uçamadığını anladı; kanatlarının bir şekilde faydasını görüyordu ama Aydındril’e uçamazdı. Oraya ulaşmak için yardıma ihtiyacı vardı. Sliph kanatlarını katlayan kraliçeyi çoktan kucaklamıştı. Cıva onu içine kattı ve kızıl kraliçe gitti.

Richard elinde şakıyan, iliklerini titreten *yabree*'nin verdiği zevkle gülümseyerek durdu.

"Aşağıda buluşuruz, Richard," dedi Merissa. Birden kadının gömleğinin yakasına yapıştığını hissetti, yolladığı Han akımıyla kulenin kenarından savruldu.

İçgüdüsel olarak uzanan Richard, düşerken kubbedeki açıklığın dudağını yakalamayı kıl payı becerdi. Parmaklarının ucunda, en az otuz metrelik bir yükseklikten sallanıyordu. *Yabree*'si aşağıdaki taş zemine şangırdarak düştü. Bir panik dalgası eşliğinde, âdeta bir kâbustan uyanmış gibi hissetti.

Şarkı susmuştu. *Yabree* olmayınca, ansızın ayılıp irkilerek akli başına gelivermişti. Sinsice baştan çıkarıldığını ve başına ne geldiğini anlayınca dehşetle ürperdi.

Asılı durduğu yere eğilerek bakan Merissa ona doğru ateş zıpkını fırlattı. Richard ayaklarını çekti ve alevler kıl payı ıskaladı. Kadının aynı hatayı iki kez yapmayacağını biliyordu.

Richard tutunacak bir şey arayarak deliler gibi kubbenin kenarını yokladı. Parmakları oluklu bir destek kirişine denk geldi. Merissa'dan kurtulma telaşıyla, tam kirişe tutunarak kubbenin altına doğru sallanmıştı ki bir ateş zıpkını daha geçerek aşağıdaki balçık havuzunda havaya yosun parçaları sıçratarak patladı.

Ellerini birbirinin üzerinden aşırı aşırı, sadece Merissa'dan değil yükseklikten de duyduğu korkunun verdiği ivmeyle, kirişten aşağı inmeye başladı. Merissa merdivene yöneldi. Richard indikçe kiriş dikleşiyor, kubbenin kenarına yaklaştıkça da neredeyse dimdik hale geliyordu.

Oflaya puflaya, parmakları ağrıyarak telaşla inerken, Richard utançtan kahroldu. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Akli neredeydi? Başından aşağı kaynar sular döküldü.

Mriswith pelerini.

Elinde Kolo'nun güncesi ile Berdine'in peşinden koşarak pelerini çıkarması için bağırdığını anımsadı. Sadece büyücülerin değil, düşmanlarının da güç ve dayanıklılık gibi ya da ışıgı yıkıcı bir güçle belli bir noktaya odaklamak veya gece bile en uzak mesafeleri görebilme yeteneği sağlamak gibi insanların ihtiyaçlarına

uygun bazı nitelikler kazandıran büyülü nesneler yaratabildiklerini güncede okuduğunu anımsadı.

Mriswith pelerini o nesnelerden biri olmalıydı, büyücülere görünmezlik yeteneği kazandırmak için kullanılmıştı. Kolo geliştirdikleri silahların çoğunun nasıl da korkunç sonuçlar doğurduğundan bahsetmişti. Mriswith de düşman tarafından geliştirilmiş olabilirdi.

Sevgili ruhlar! Ne tür bir belaya yol açmıştı? Ne yapmıştı? Pelerini sırtından çıkarması gerekirdi. Berdine onu uyarmaya çalışmıştı.

Büyücünün Üçüncü Kuralı: Tutku sağduyuya hükmeder. Kahlan'a kavuşmak için o kadar tutkulanmıştı ki sağduyusuna ve Berdine'in uyarısına kulak asmamıştı. Şimdi Düzen'i nasıl durduracaktı? Ahmaklığı ekmeklerine yağ sürmüştü.

Richard neredeyse dikey hale gelen kirişe tutunmakta zorlanıyordu. Üç metre daha.

Merissa bir eşikte belirdi. Odayı kavis çizerek kateden bir yıldırım gördü. Elini bıraktı ve yere düştü, keşke daha hızlı düşebilseydi. Başını tehlikeli biçimde teğet geçen yıldırımın çatırtısı kulaklarını paraladı. Kadından uzak durmak zorundaydı. Kaçmalıydı.

"Müstakbel gelininle tanıştım, Richard."

Richard'ın adımları dondu. "Nerede o?"

"Çık oradan da konuşalım. Onun çılgınlıklarını duymaktan nasıl zevk alacağımı sana anlatayım."

"Nerede o?"

Merissa'nın kahkahası kubbede yankılandı. "Burnumuzun dibinde, öğrencim. Tanimura'da."

Richard öfkeyle bir yıldırım yolladı. Odayı aydınlatan şimşek, kadını en son gördüğü yere kadar gümbürdeyerek uçtu. Havada isli bir iz bırakarak taş parçaları sıçrattı. Böyle bir şeyi nasıl becerdiğine şaşıtı. Zaruret.

"Neden? Neden onun canını yakmak istiyorsun?"

"Öf, Richard, canını yakmaya uğraştığım kişi o değil. Senin. Onun acısı sana da acı verecek, bu kadar basit. Senin kanınla onunki aşık atamaz."

Richard geçitleri gözledi. “Kanımı dökmeyi niye istiyorsun?” Soruyu yöneltir yöneltmez eğilerek bir geçide yöneldi.

“nk her şeyi mahvettin. Efendimi tekrar yeraltı dünyasına kilitledin. dlm almak üzereydim. Ölümsüzlüğe kavuşacaktım. ştme düşeni yapmıştım ama sen mahvettin.”

Dönerek gelen siyah bir yıldıırım hemen yanındaki duvarda tertemiz bir gedik açtı. ıkartıcı Büyü kullanıyordu. Akla hayale sığmayacak kadar güçlü bir sihirbazdı, nerede olduğunu anlayabiliyor, onu hissedebiliyordu. Madem yle niye ıskalıyordu?

“En beteri de,” dedi kadın, incecik parmağını alt dudağındaki altın halkaya vurarak. “senin yüzünden Jagang domzuna hizmet etmeye mecbur kalmam. Bana yaptığı şeylerden hiç haberin yok. Bana yaptırdığı şeylerden haberin bile yok. Hepsi senin yüzünden! Hepsi senin yüzünden, Richard Rahl! Ama sana deteceğim. Kanınla yıkanacağıma yemin ettim, yıkanacağım da.”

“Peki ya Jagang? Beni ldrrsen onu kızdırmış olacaksın.”

Arkasında patlayan bir ateş bir sonraki sütuna kaçmasına yol açtı.

“Tam tersine. Senden bekleneni yerine getirdin nasıl olsa, artık dş gezgininin işine yaramazsın. Ödül olarak seninle ne istersem yapmama izin verildi, isteklerim de yabana atılır gibi değil.”

Richard ondan bu şekilde kurtulamayacağını anladı. Bir duvarın arkasına sinse de kadın onu Han yordamıyla hissedebiliyordu.

Aklına tekrar Berdine geldi, tam elini uzatmış mriswith pelerinini yırtarcasına sırtından atıyordu ki durakladı. Pelerinin büyüsüne bürünürse Merissa onu Han yordamıyla göremeyecekti. Beri yandan, pelerinin büyüsü, mriswithi yaratan gt.

Kahlan tutsaktı. Merissa ona acı çektirerek Richard’a acı vereceğini söylemişti. Kahlan’ı incitmelerine göz yumamazdı. Seçeneği yoktu.

Pelerinine sarındığı gibi gözden yitiverdi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

“Benden bu kadar, söz verdiğim gibi.”

Verna yüz elli yıldır tanıdığı kadının gözlerine baktı. Yüreği sızlıyordu. Demek ki yeterince iyi tanımamıştı. Yeterince iyi tanımadığı onun gibi çok kişi vardı.

“Jagang, Kâhinler Sarayı’ndan ne istiyor?”

“Gücü yok, sıradan bir adamdan tek farkı düş gezginliği yeteneği.” Leoma’nın sesi titredi ama devam etti. “İsteklerine kavuşmak için başkalarını, özellikle de yeteneklileri kullanıyor. Kehanetlerdeki onu zafere ulaştıracak çatallanmaları ifşa etmek için birikimimizden faydalanacak, sonra da doğru eylemde bulunarak dünyayı istediği çatala sürükleyecek.

“Çok sabırlı bir adam. Eski Dünya’yı fethetmesi yaklaşık yirmi yılını almış, geçen süre zarfında yeteneğini pekiştirmiş, başkalarının zihnini kurcalayarak ihtiyaç duyduğu bilgiyi toplamış.

“Niyeti sadece mahzenlerdeki kehanetlerden faydalanmak değil, Kâhinler Sarayı’nı da kendi meskeni haline getirmek. Efsundan haberi var; işi sağlama almak için yetenekli olmayan birini buraya yerleştirerek efsunu sınamış ve herhangi bir zararlı etkisini görmemiş. Burada yaşayıp dünyanın geri kalanının fethini idare edecek, kehanetlerin yardımıyla, buradan ayrılmadan.

“Tüm bölgeler eline bir kez geçmeyegörsün, tiranlık ganimetlerinin keyfini çıkararak dünyada asırlar boyunca sürecek bir hâkimiyet kuracak. Ona göre, gerçekleştirmek şöyle dursun, bundan daha büyük bir hayal bile kurulmamış. Bir hükümdar ölümsüzlüğe ancak bu kadar yakın olabilir.”

“Bana başka neler anlatabilirsin?”

Leoma ellerini salladı. “Hiç. Her şeyi anlattım. Beni bırakacak mısın Verna?”

“Yüzük parmağını öp ve Yaratıcı’dan af dile.”

“Ne?”

“Bekçi’yi terk et. Tek umudun bu, Leoma.”

Leoma başını iki yana salladı. “Bunu yapamam, Verna. Olmaz.”

Verna’nın harcayacak vakti yoktu. Daha fazla tartışmadan ya da tek kelime etmeden, bünyesindeki Han’ı kavradı. Leoma’nın gözlerinden sanki ışık fışkırdı ve yere yığılıp öldü.

Verna boş koridorun bitimine, Rahibe Simona’nın odasına doğru sessizce sıvıştı. Bünyesindeki Han’ı özgürce güdümleyebilmenin keyfine vararak kalkanı indirdi. Onu ürkütmemek için usulca kapıyı tıklattı, sonra da açtı. Simona’nın ta en dibe kaçtığını işitti.

“Simona, benim Verna. Korkma canım.”

Simona tüyler ürpertici bir feryat kopardı. “Geliyor! Geliyor!”

Verna avucunda Han’la hafif bir ışık yaktı. “Biliyorum. Sen deli değilsin, Rahibe Simona. Sahiden de geliyor.”

“Kaçmalıyız! Uzaklaşmalıyız,” diye ağladı. “Ah, n’olur, o gelmeden kaçalım. Rüyalarıma girip benimle eğleniyor. Çok korkuyorum.” Yüzük parmağını öpmek üzere yerlere kapandı.

Verna titreyen kadını kollarına aldı. “Simona, beni dikkatle dinle. Seni düş gezgininden kurtarmanın bir yolunu biliyorum. Güvende olmanı sağlayabilirim. Kaçabiliriz.”

Kadın kıpırtısız, gözlerini kırpıstararak Verna’ya baktı. “Bana inanıyor musun?”

“Evet. Gerçeği söylediğini biliyorum. Ama seni düş gezgininden koruyacak büyüü anlattığımda sen de bana inanmalısın.”

Simona kirli yanaklarındaki yaşları sildi. “Bu sahiden mümkün mü? Nasıl olabilir?”

“Richard’ı anımsıyor musun? Buraya getirdiğim delikanlıyı?”

Simona, Verna’nın kucağında büzülüp gülümseyerek başını salladı. “Richard’ı kim unutabilir? Bela ve mucize bir arada.”

“Dinle şimdi. Yeteneği bir yana, Richard ilk düş gezginleriyle mücadele etmiş atalarınca nesilden nesile aktarılan bir büyü taşıyor. Aynı büyü onu da düş gezginlerinden koruyor. Keza ona bağlılık yemini edenleri, ona bir şekilde sadık kalanları da koruyor. Efsunun ilk başta yaratılma sebebi bu zaten, düş gezginleriyle savaşmak için.”

Kadının gözleri irileşti. “Bu mümkün olamaz, sadece sadakat büyüü tetikliyor.”

“Leoma koridorun aşağısındaki bir hücreye tıkmıştı beni. Boynuma bir tasma taktı ve irademi kırıp Richard’ı inkâr etmemi sağlamak için acıya dayanıklılık imtihanına başvurdu. Düş gezgininin rüyalarımda beni ziyaret etmek istediğini, tıpkı sana yaptığı gibi ama Richard’a sadakatimin bunu engellediğini anlattı. İşe yarıyor Simona. Nasıl bilmiyorum ama yarıyor. Düş gezgininden korundum. Sen de korunabilirsin.”

Rahibe Simona yüzüne düşen gri saç lülerini geriye itti. “Verna, ben deli değilim. Bu tasmanın boynumdan çıkmasını istiyorum. Düş gezgininden kaçmak istiyorum. Kaçmalıyız. Ne yapmam gerekiyor?”

Verna ufak tefek kadını daha da sıkı kucakladı. “Bize yardım edecek misin? Diğer Işık Rahibeleri’nin de kaçmasına yardım edecek misin?”

Simona çatlamış dudaklarını yüzük parmağına değdirdi. “Yaratıcı’ya ant içerim.”

“Öyleyse Richard’ın üzerine de ant iç. Ona bağlanman gerek.”

Simona geri çekildi ve alnını yere dayadı. “Richard’a sadakat yemini ediyorum. Öbür dünyada Yaratıcı’ya sığınmayı ümit ederek hayatımı Richard’a adıyorum.”

Verna, Simona'yı kaldırıp oturttu. Ellerini iki yandan Rada'Han'a koydu, Han akımını gönderdi, onunla birleştirdi, gösterdiği çabadan ötürü oda vızıldyordu. Tasma şakırdarak düştü.

Simona bir sevinç çığlığı atarak Verna'ya sarıldı. Verna onu sıkıca kucakladı; Rada'Han'ı boynundan çıkarmanın verdiği sevinci biliyordu.

"Simona, gitmeliyiz. Çok işimiz ve pek az zamanımız var. Yardımın lazım."

Simona gözyaşlarını sildi. "Hazırım. Sağ olun, Başrahibe."

Kapı karmaşık bir ağıla sürgülediğinden, Verna ve Simona güç birliğine girişti. Ağ üç rahibe tarafından yerleştirilmişti. Verna yeterince güçlüydü ama onu tek başına çözmesi yine de zordu. Simona'nın katkısıyla ağ kolayca dağıldı.

Kapının dışında bekleyen iki muhafız pis mahkûmları görünce şaşkınlıkla irkildi. Mızraklarını öne indirdiler.

Verna muhafızlardan birini tanıdı. "Walsh, beni tanıyorsun, şimdi kaldır şu mızrağını."

"Karanlık Rahibesi olmakla suçlandığını biliyorum."

"Buna inanmadığını biliyorum."

Mızrağın ucu burnunun dibindeydi. "Onu da nereden çıkardın?"

"Çünkü suçlama doğru olsaydı, kaçmak için seni öldürmüştüm bile."

Adam bunu kafasında tartarken bir an sessiz kaldı. "Devam et."

"Savaşta. İmparator dünyayı yumruğu altında ezmek istiyor. Leoma ve yeni Başrahibe Ulicia gibi gerçek Karanlık Rahibeleri'nden faydalıyor. Onları da tanıyorsun, beni de. Kime inanırsın?"

"Şey... emin değilim."

"Öyleyse daha açık konuşayım. Richard'ı anımsıyor musun?"

"Elbette. O bir dost."

"Richard, İmparatorluk Düzeni'yle savaşa girdi. Şimdi taraf seçmenin zamanıdır. Kime bağlı olduğuna karar vermelisin, hemen şimdi, şuracıktaki Richard ya da Düzen."

Zihinsel bir mücadele verirken adamın dudakları gerildi. Sonunda mızrağının dibini küt diye yere vurdu. "Richard."

Diğer muhafızın gözleri Walsh ile Verna arasında mekik dokudu. Sızının mızrağını öne uzatıp haykırarak saldırdı, “Düzen!”

Han çoktan Verna’nın avucundaydı. Mızrak onu deşmeye kalmadan, adam öyle muazzam bir güçle geriye savruldu ki duvara toslayınca kafası ikiye ayrıldı. Ölüsü yere yığıldı.

“Galiba doğru seçim yaptım,” dedi Walsh.

“Hakikaten yaptın. Gerçek Işık Rahibeleri’ne ve sadık genç büyücülere ulaşmalıyız, onları buradan derhal uzaklaştırmalıyız. Kaybedecek tek bir an yok.”

“Gidelim,” dedi Walsh, mızrağını uzatıp yolu göstererek.

Dışarıda ılık bir gece havası vardı. Sıska birisi en yakındaki sıralardan birine oturmuştu. Onları tanıyınca ayağa fırladı.

“Başrahibe!” diye fısıldadı sevinç gözyaşlarıyla.

Verna, Millie’yi öyle sıkı kucakladı ki yaşlı kadın nefes alamayınca ciyaklamak zorunda kaldı. “Ah, Başrahibe, söylediğim nefret dolu sözler için beni affedin. Hiçbirinde ciddi değildim, yemin ederim.”

Verna, gözleri dolarak kadını tekrar kucakladı, sonra da defalarca alnından öptü. “Ah, Millie, teşekkür ederim. Yaratıcı senden razı olsun. Benim için, Işık Rahibeleri için yaptığın şeyi asla unutmayacağım. Millie, kaçmalıyız. İmparator sarayı ele geçirecek. Güvende olmak için bizimle gelir misin lütfen?”

Millie omuz silkti. “Ben mi? İhtiyarın teki mi? Acımasız Karanlık Rahibeleri’nden ve büyülü canavarlardan mı kaçacağım?”

“Evet. Lütfen?”

Millie ay ışığında sıırttı. “Yerleri ovalayıp lazımlık boşaltmaktan daha eğlenceli geliyor kulağa.”

“Pekâlâ, şimdi hepiniz beni dinleyin, yapmamız gereken...”

Binanın kuytu köşesinden uzun boylu bir gölge çıktı. Herkes sustu ve kıpırdamadan onun yaklaşmasını bekledi.

“Vay canına Verna, anlaşılan çıkış yolunu bulmuşsun. Bulacağını biliyordum.” Görebilecekleri kadar yakına geldi. Rahibe Philippa’ydı, Verna’nın diğer danışmanı. Yüzük parmağını öptü.

Philippa'nın incecik dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Yaratıcı'ya şükürler olsun. Hoş geldiniz, Başrahibe."

"Philippa, bu gece rahibeleri Jagang buraya gelmeden uzaklaştırmalıyız, yoksa yakalanıp kullanılacağız."

"Ne yapacağız, Başrahibe?" diye sordu Rahibe Philippa.

"Şimdi hepiniz beni dikkatle dinleyin. Acele etmeli ve her zamankinden daha dikkatli olmalıyız. Yakalanırsak hepimiz tasmayı boylarız."

Hagen Ormanı'ndan kaçarken Richard nefes nefese kalmıştı, bu yüzden soluklanmak için adımlarını biraz yavaşlattı. Saray araziğinde kol gezen rahibeler gördü ama onlar onu görmedi. Mriswith pelerinine bürünmüş olsa da tüm sarayı arayamazdı, günler sürerdi. Aydındril'e geri dönebilmesi için Kahlan, Zedd ve Gratch'ın nerede tutulduğunu bulmak zorundaydı. Zedd ne yapılacağını bilirdi.

Zedd aptallığı yüzünden onu muhtemelen sertçe paylayacaktı. Richard azarı hak ediyordu. Kim bilir ne sorun yarattığını düşündükçe midesi düğümleniyordu. Gözükara eylemlerinin kendi ölümüne nasıl yol açmadığına bile şaşıyordu. Düşüncesiz hareketleriyle kaç kişinin hayatını tehlikeye atmıştı?

Kahlan muhtemelen küplere binecekti. Neden binmesin ki?

Richard mriswithin niçin Aydındril'e gitmiş olabileceğini düşününce ürperdi. Oradaki dostları için yüreği cız etti. Belki mriswithler sadece yeni bir yurt kurmak istiyordu, tıpkı Hagen Ormanı'ndaki yurtları gibi orada barınıp kendi başlarına kalacaklardı. İçinden bir ses bu toz pembe düşünceye güldü. Oraya geri dönmek zorundaydı.

Sorunu düşünmeyi bırak, diye azarladı kendini. Çözüm düşün.

Önce dostlarını buradan çıkaracaktı, geri kalanı için sonra endişelenirdi.

Kahlan, Zedd ve Gratch'ın sarayda tutulması kafa karıştırıcıydı ancak Merissa'nın söylediklerinden şüphe etmiyordu; kadın onu ele geçirdiğini sanmıştı, o yüzden yalan söylemesi için ortada bir gerekçe yoktu. Karanlık Rahibeleri'nin tutsaklarını kendileri için tehlikeli olabilecek bir yerde niye sakladıklarını anlayamıyordu.

Richard durdu. Ay ışığı altındaki çimenlikte küçük bir grup yürümekteydi. Kim olduklarını göremedi, öğrenmeye niyetlendi ama aklına gelen ilk düşüncenin en doğrusu olduğuna karar verdi: Gidip Ann'le görüş. Başrahibe ona yardım edebilirdi. Başrahibe Annalina ve Rahibe Verna haricinde başka hangi rahibelere güvenebileceğini bilmiyordu. Tekrar harekete geçmeden önce grubun dar bir koridordan aşağı inerek gözden yitmesini bekledi.

Aylar önce sarayı terk ettiğinde, buradaki sihirbazların arasında hâlâ Karanlık Rahibeleri olabileceğini biliyordu. Kahlan'ı saklayan onlar olmalıydı ama kim olduklarını bilmiyordu. Verna'yı arayabilirdi ancak onun nerede olabileceğini kestiremiyordu. Başrahibe'yi nerede bulacağını biliyordu ama. O yüzden de oradan başlayacaktı.

Mecbur kalırsa Kâhinler Sarayı'nı yerle bir eder, taş üstünde taş bırakmaz, Kahlan'ı ve dostlarını yine bulurdu ama Büyücü'nün Üçüncü Kuralı'nı tekrar ihlal etmekten endişelendiği için bu kez tutku yerine sağduyusuna uyarak harekete geçmeye karar vermişti.

Sevgili ruhlar! Kurallar nerede başlıyor, nerede bitiyordu?

Başrahibelik binasının giriş geçidinde, Kevin Andellmere nöbet tutuyordu. Richard, Kevin'i tanıyordu, ona güvenebileceğinden gayet emindi. "Gayet emin," olmak yeterli değildi, bu yüzden Richard mriswith pelerinine büründü ve Kevin'in yanından sıvışarak iç binaya sızdı. Richard uzaktan birkaç adamın attığı gürültülü kahkahaları duydu, bir kaldırımda yürüyorlardı ama onunla aralarında epey mesafe vardı.

Richard, Başrahibe'nin eski idarecilerini tanıyordu. İçlerinden biri, diğer idareci Rahibe Ulicia'nın Başrahibe'ye saldırdığı sırada öldürülmüştü. Saldırıdan sonra Rahibe Ulicia ve diğer beş Karanlık Rahibesi *Sefa Hanım* adlı bir gemiyle kaçmıştı. Başrahibe'nin yazıhanesinin girişindeki masalar şimdi boştu.

Koridorda kimsecikler yoktu, ön yazıhanede de Başrahibe'nin yazıhanesinin kapısı da açıktı, bu yüzden Richard odaklanmayı bırakarak mriswith pelerinini açtı. Ann'in onu görmesini istiyordu.

Karanlık odanın arkasındaki çift kanatlı kapılardan sızan ay ışığı kadının silüetini seçmesine yetti. Richard onun masadaki koltuğunda oturduğunu görüyordu. Cılız ışıktaki başının öne eğik olduğunu da görebiliyordu. Şekerleme yapıyor olmalıydı.

"Başrahibe," dedi usulca, aniden uyandırıp irkiltmemek için. Kadın kıpırdandı, başını azıcık kaldırdı, elini de. "Sizinle konuşmam lazım Başrahibe. Benim Richard. Richard Rahl."

Kadının avucunda bir ışık yandı.

Rahibe Ulicia ona gülümseyerek bakıyordu. "Demek konuşmaya geldin? Ne kadar ilginç. Eh, sohbet etmek iyi olur."

Hain sırtıması yayılırken, Richard bir adım gerileyerek elini kılıcının kabzasına götürdü.

Kılıcı yoktu ki.

Kapının çarparak arkasından kapandığını işitti.

Hızla dönünce dört öğretmenini gördü: Rahibe Tovi, Cecilia, Armina ve Merissa. Rahibeler onunla aralarındaki mesafeyi kapattıkça her birinin alt dudağında bir halka bulunduğunu gördü. Sadece Nicci eksikti. Üç günlük bir perhizin sonunda ödül olarak verilen şekere iştahla bakan aç çocuklar gibi sırtıyordu hepsi.

Richard içindeki zaruretin tutuştuğunu hissetti.

"Aptalca bir şeye kalkışmadan önce Richard, dinlesen iyi olur yoksa olduğun yerde öleceksin."

Duraksayıp Merissa'ya baktı. "Buraya benden önce nasıl geldin?"

Kadın tek kaşını kaldırarak kötü kötü baktı. "Atımla döndüm."

Richard tekrar Ulicia'ya döndü. "Tüm bunlar tasarlanmıştı, değil mi? Beni tuzağa düşürmek içindi."

"Ah, evet oğlum, üstüne düşeni kusursuzca yerine getirdin."

Ulicia'yla konuşurken geride duran Merissa'yı işaret etti. "Beni kuleden ittiğinde ölmeyeceğimi nereden biliyordun?"

Merissa'ya öfkeyle bakan Ulicia'nın gülümsemesi soldu. Richard o bakıştan Merissa'nın talimatların dışına çıkarak hareket ettiğini anladı.

Ulicia'nın bakışları tekrar Richard'a kaydı. "Neyse ki buradasın. Şimdi sakinleşmeni istiyorum yoksa birinin canı yanabilir. Yeteneğin iki tarafıyla da doğmuş olabilirsin ancak her iki büyüü kullanmayı biz de biliyoruz. İçimizden bir veya iki kişiyi öldürmeyi başarsan bile hepimizi haklamana imkân yok, ayrıca Kahlan da ölür."

"Kahlan..." Richard kadına öfkeyle baktı. "Dinliyorum."

Ulicia ellerini kenetledi. "Görüyorsun ya Richard, bir sorunun var. Şansa bak ki bizim de bir sorunumuz var."

"Ne sorunuymuş bu?"

Kadının bakışları belli belirsiz bir hınçla sertleşti. "Jagang."

Diğerleri masanın etrafından dolaşarak Ulicia'nın yanına geldi. Artık hiçbiri gülümsemiyordu. Jagang adının sarf edilmesiyle gözlerinde, nazik görünümlü Tovi ile Cecilia'nınkilerde bile, beliren tiksinti taşı yakabilecek gibiydi.

"Malum, Richard, yatağa gitme vakti geldi."

Richard kaşlarını çatı. "Ne?"

"İmparator Jagang seni rüyalarında hiç ziyaret etmiyor. Bizi ediyor. Başımıza dert oldu."

Richard kadının sesine hâkim olmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Bu kadın hiç olmadık bir şey istemek üzereydi.

"Düş gezginiyle sorunlarınız mı var Ulicia? Eh, haberim yoktu. Ben mışıl mışıl uyuyorum."

Richard, yetenekli kişiler bünyelerindeki Han'la temas kurduklarında genellikle bunu anlıyordu, hissedebiliyor ya da gözlerinden okuyabiliyordu. Bu kadınların etrafındaki hava hatırı sayılır biçimde cızırdamaktaydı. Tüm o gözlerin ardında bir dağ eritmeye yetecek kadar güç kaynıyor gibiydi. Belli ki o güç yetersiz kalmıştı. Bir düş gezgini dişli bir rakip olsa gerekti.

"Pekâlâ Ulicia, sadede gelelim. Ben Kahlan'ı istiyorum, siz de başka bir şey. Ne?"

Ulicia gözlerini ondan kaçırırken parmağını dudağındaki halkaya geçirdi. “Uyumadan önce buna karar vermemiz gerekiyordu. Tasarladığım planı sadece yanımdaki rahibelerime anlattım. Nicci’yi bulup da dâhil edemedik. Bunu çözüme kavuşturmadan uyuyacak olursak, rüya gördüğümüzde... ”

“Çözüme kavuşturmak mı? Kahlan’ı istiyorum. Ne istediğinizi söylesenize.”

Ulicia gırtlığını temizledi. “Sana bağlılık yemini etmek istiyoruz.”

Richard bakakaldı, gözünü bile kırpmadan. Az önce duyduğunu sandığı şeyi gerçekten duyduğundan emin değildi. “Hepiniz Karanlık Rahibeleri’siniz. Beni tanıyorsunuz, hepiniz beni öldürmek istiyorsunuz. Bekçi’ye olan andınızı nasıl bozacaksınız?”

Ulicia’nın demirden bakışları ona döndü. “Öyle bir şey yapacağımızı söylemedim. Burada, canlılar dünyasında, sana sadakat yemini edeceğimizi söyledim. Geniş çerçeveden bakıldığında ikisinin bağdaşmadığını sanmıyorum.”

“Demek bağdaşmış! Aklınızı da mı kaçırdınız?”

Kadın terslenerek baktı. “Ölmek mi istiyorsun? Kahlan’ın ölmesini mi istiyorsun?”

Richard kaynayan zihnini dindirmek için gayret göstermek zorunda kaldı. “Hayır.”

“Öyleyse sus da dinle. İstedğin şey elimizde. Bizim istediğimizse sende. İkimizin de şartları var. Mesela, Kahlan’ı istiyorsun ama onu sağ salim istiyorsun. Haksız mıyım?”

Richard ters bakışlara aynı şekilde karşılık verdi. “Öyle olduğunu biliyorsun. Ama seninle bir anlaşma yapacağımı da nereden çıkardın? Başrahibe Annalina’yı öldürmeye kalkıştın.”

“Kalkışmakla kalmadım, başardım da.”

Richard ızdırapla inleyerek gözlerini yumdu. “Onu katlettiğini itiraf ediyorsun, sonra da kalkmış sana güvenmemi...”

“Sabrım tükeniyor genç adam, müstakbel gelininin de vakti tükeniyor. Jagang buraya ulaşmadan onu uzaklaştıramazsan seni

temin ederim onu bir daha imkân yok göremezsin. Arayıp da bulacak vaktin yok.”

Richard yutkundu. “Pekâlâ. Dinliyorum.”

“Bekçi’nin bu dünyaya açılan geçidine tekrar kilit vurdun. Tüm planlarımıza çomak soktun. Bunu yaparak Bekçi’nin bu dünyadaki gücünü azalttın, onunla Yaratıcı arasındaki dengeyi sağladın. Kurduğun bu dengede, Jagang dünyayı ele geçirmek üzere harekete geçti.

“Keza bizi de ele geçirdi. Canı ne zaman isterse bizi ziyaret edebiliyor. Nerede olursak olalım onun mahkûmlarıyız. Ne denli nahoş bir esaretçi olduğunu bize uygulamalı gösterdi. Ondan kaçmamıza imkân yok, bir tek şey hariç.”

“Bana bağlılığı kastediyorsun.”

“Evet. Şimdi, Jagang’ın talimatlarına göre hareket ettiğimiz müddetçe, onun insafına kalıyoruz. Her ne kadar... nahoş olsa da en azından yaşıyoruz. Yaşamak istiyoruz.

“Sana bağlılık yemini edersek, Jagang’ın üzerimizdeki hâkimiyetini kırıp kaçabiliriz.”

“Yani onu öldürmek istiyorsunuz,” diye belirtti Richard.

Ulicia başını iki yana salladı. “Onun yüzünü bir daha asla görmek istemiyoruz. Ne yaptığı umurumuzda değil, sadece pençesinden kurtulma derdindeyiz.

“Sana doğruyu söyleyeceğim. Efendimiz Bekçi’nin egemenliğini getirmek üzere görevimize geri döneceğiz. Başarırsak ödüllendirileceğiz. Başarmamız mümkün olur mu bilmiyorum ama bu riski göze almak zorundasın.”

“Ne demek bu riski göze almak zorundasın? Bana bağlanırsanız benden yana olmanız lazım, Bekçi’ye ve İmpatorluk Düzeni’ne karşı savaşmalısınız.”

Ulicia’nın dudakları sinsî bir gülümsemeyle gerildi. “Hayır oğlum. Dikkatle düşünüp taşındım. İşte teklifim: Sana bağlılık yemini ediyoruz, bize Kahlan’ın nerede olduğunu soruyorsun, biz de söylüyoruz. Karşılığında, başka hiçbir şey soramazsın ve bu-

radan derhal ayrılmamıza göz yummalısın. Ne sen bizi gördün, ne de biz seni.”

“Ama Bekçi’yi özgür kılmak için çalışırsanız bana karşı gelirsiniz, bu da bağı ihlal eder. İşe yaramaz!”

“Sana öyle geliyor. Bağının sağladığı koruma, bağlanan kişinin, düşündüklerini yapmasının sadakatiyle çalışmayacağına ikna olmasıyla tetikleniyor.

“Sen dünyayı ele geçirmek istiyorsun. Dünya halkı için bunun iyi olacağını düşünüyorsun. Kendi tarafına çekmeyi başardığın insanların hepsi sana inandı mı ya da yanında mücadeleye kaldı mı? Yoksa hayırsever tekliflerini bazıları suistimal gibi başka bir şeye yorup senden korkuyla kaçtılar mı?”

Richard Aydindril’i terk eden insanları anımsadı. “Galiba bir şekilde anlayabiliyorum ama...”

“Sadakatimizi senin ahlaki süzgecinden geçirerek algılamıyoruz; sadakatimizi kendi ölçütlerimize göre değerlendiriyoruz. Karanlık Rahibeleri olarak hassasiyetlerimiz, sana doğrudan zarar verecek bir şey yapmadığımız sürece, sadakatimizi ihlal etmeyeceğimizi öngörüyor çünkü sana zarar vermemek kesinlikle yararına işliyor.”

Richard yumruklarını masaya dayayarak kadına doğru eğildi. “Bekçi’yi serbest bırakmak istiyorsunuz. Bu da bana zarar verir.”

“Bu bir algı meselesi Richard. Güç istiyoruz, tıpkı senin gibi, hırsını hangi ahlaki temellere dayandığının önemsiz.

“Gayretlerimiz doğrudan sana karşı değil. Bekçi’nin lehine başarıya ulaşacak olursak, Jagang da dâhil olmak üzere herkes yok olacak, bu yüzden bağın korumasından kasten çıkmamız sorun olmayacak. Senin değerlerine uymayabilir ama bizimkine uyuyor, dolayısıyla bağ işe yarayacak.

“Kim bilir, belki bir mucize olur da Düzen’le savaşını kazanabilirsin de hatta Jagang’ı öldürürsün. O zaman bağa ihtiyacımız kalmaz. Olayları akışına bırakacak sabrımız var. Yeter ki Aydindril’e geri dönmek gibi bir aptallığa kalkışma. Jagang orayı geri alıyor, onu durdurmana imkân yok.”

Richard doğrulup kadına gözlerini kırpıştırarak baktı, duyduklarını iyice anlamaya çalışıyordu. "Ama... sizi kötülüğe hizmet edesiniz diye serbest bırakmış olacağım."

"Senin kıstaslarına göre kötü. Gerçekte bize bir deneme şansı veriyorsun ama bu başarıya ulaşacağız demek değil. Her halükârda Kahlan'a kavuşmanı sağlayacak. İmpatorluk Düzeni'ni durdurmayı ve mücadelemizi kazanma girişimlerimizi kösteklemeyi deneme şansı da bulacaksın. Bizi geçmişte baltalamıştın.

"Bu anlaşmayla her iki taraf da çok önemli bir şey ediniyor. Bizi özgürlüğümüze kavuşturuyor, Kahlan'ı da kendininkine. Bence adil bir takas."

Richard bu çılgınca teklifi sessizce düşündü; bu kadar umutsuz durumdaydı.

"Demek önümde eğilip sadakatinizi sunarsanız, bağlanırsanız, Kahlan'ın nerede olduğunu söyleyeceksiniz, sonra da istediğiniz gibi kaçacaksınız, Kahlan'ın nerede olduğuna dair gerçeği söyleyeceğinizi nereden bileyim?"

Ulicia kurnaz bir gülümsemeyle başını eğdi. "Basit. Biz yemin ediyoruz, sen de soruyorsun. Dolaysız soruna yalanla yanıt verirsek bağ kırılacak ve tekrar Jagang'ın pençesine düşeceğiz."

"Peki ya anlaşmayı ben bozarsam, Kahlan'ın nerede olduğunu bana söylemenizden sonra sizden başka bir talepte bulunursam? Bağlı kalmak ve Jagang'tan korunmak için talebimi karşılamak zorunda kalacaksınız."

"Teklifimiz bu yüzden sadece tek bir soruyu kapsıyor: Kahlan nerede? Başka soru sorarsan seni öldüreceğiz, tıpkı bize ihanet etmişsin gibi. Şu andaki durumumuzdan daha beter duruma düşmeyeceğiz nasıl olsa. Öleceksin, Jagang da Kahlan'ı ele geçirip dilediği gibi kullanacak, seni temin ediyorum kullanır da. Çok sapıkça zevkleri vardır." Bakışları yanındaki genç kadına döndü. "Merissa'ya sorabilirsin."

Richard, Merissa'ya bakınca kadının yüzünden kanın çekildiğini gördü. Kırmızı elbisesinin üstünü göğsünün üst yarısını

Richard'ın görebileceği kadar açtı. Richard kendi yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Bakışlarını kaçırdı.

“Sadece yüzümün iyileştirilmesine izin veriyor. Geri kalanının öylece bırakılmasını emrediyor, sırf... eğlencesine. Bu bana yaptıklarının en küçük kısmı. Diğer yaptıklarının yanında hiç kalır.” dedi Merissa kan donduran bir sesle. “Hepsi senin yüzünden, Richard Rahl.”

Aniden dudağında Jagang'ın halkası ve üzerinde o korkunç yaralarla Kahlan'ın görüntüsü belirdi gözlerinin önünde. Dizlerinin bağı çözüldü.

Dişlerini alt dudağına geçirerek tekrar Ulicia'ya baktı. “Sen Başrahibe değilsin. Onun yüzüğünü bana ver.” Kadın hiç duraksamadan çıkarıp uzattı. “Sadakat yemini etmek istiyorsunuz, ben de Kahlan'ın nerede olduğunu soracağım, bana gerçeği söylemek zorundasınız, sonra da gideceksiniz, bu mudur?”

“Teklifimiz budur.”

Richard içini çekti. “Sıkı pazarlık ettiniz.”

Richard kapıyı arkasından kapayarak çıktıktan sonra, Ulicia, özgürlüğün verdiği rahatlıkla gözlerini yumdu. Oğlanın acelesi vardı. Ulicia'nın umurunda değildi; istediğini almıştı ya. Rüya olmayan bir rüyada Jagang'ın ziyarete gelmesinden korkmaksızın uyuyacaktı.

Bir kişinkine karşılık beşinin hayatı. Ne pazarlık ama.

Üstelik her şeyi oğlana açıklamamıştı bile. Buna karşın ağzından çok şey kaçırmak zorunda kalmıştı. Yine de sıkı pazarlıktı.

“Rahibe Ulicia,” dedi Cecilia, sesinde aylardır yitik olan bir güvenle. “İmkânsız başardınız. Jagang'ın üzerimizdeki hâkimiyetini kırdınız. Karanlık Rahibeleri özgür, hem de bize hiçbir şeye mal olmadı.”

Ulicia derin bir nefes aldı. “Ben o kadar emin olmazdım. Bilinmeyen bir bölgenin ayak basılmamış bir arazisinde meçhul bir

yola saptık. Ama şimdilik özgürüz. Şansımızı boşa harcamamalıyız. Derhal yola çıkmalıyız.”

Kapı çarparak açılınca kafasını kaldırıp baktı.

Sırıtan Kaptan Blake horozlanarak yazıhaneye daldı. Yılışık suratlı iki denizci de peşindeydi, bir tanesi Armina'nın yanından geçerken elle sarkıntılık yaptı. Kadın adamın ellerini savuşturma girişiminde bulunmadı.

Kaptan Blake ayakta sallanıyordu. Ellerini masaya dayayıp eğildi. Ulicia yiyecekmiş gibi bakan adamın içki kokan soluğunu duydu.

“Vay, vay, kızlar. Tekrar buluştuk.”

Ulicia hiç renk vermedi. “Buluştuk ya.”

Adamın aç gözleri suratından daha aşağılara kaymıştı. “*Sefa Hanım* limana yeni yanaştı. Biz yalnız denizciler de geceyi geçirecek arkadaş bulalım dedik. Geçen sefer oğlanlar siz hanımlarla öyle eğlenmişler ki tekrar aynısını yapmak istiyorlar.”

Ulicia ürkmüş gibi davrandı. “Umarım geçen seferkinden daha nazik davranırsınız.”

“Aslına bakarsanız kızlar, oğlanların dediğine göre, geçen defa her istediklerini yapamamışlar ve hevesleri kursaklarında kalmış.” Biraz daha öne eğildi, sağ elini uzattı ve sol memesinden yakalayıp kadını sandalyesinden öne çekti. Kadının çığlığı üzerine gülümsedi. “Şimdi orospular, tepemin tasını attırmadan, kıcınızı kaldırıp *Sefa Hanım*’da bize katılın da bir işe yarayın bari.”

Ulicia yumruğunu kaldırdı ve kaptanın sol elini bir bıçakla masaya mıhladı. Diğer elinin bir parmağını dudağındaki halkaya dokundurdu ve bir Çıkartıcı Büyü akımıyla halkayı yokediverdi.

“Evet, Kaptan Blake, haydi hepimiz *Sefa Hanım*’a gidelim de sizle mürettebatınıza şu çok mahrem ziyaretlerimizden birini daha gerçekleştirelim.”

Bir Han yumruğuyla adama vurarak itti, masaya saplanmış bıçak geriye savrulan adamın elini ikiye biçti. Adam çığlık atmak için ağzını açınca soluğu gırtlığına tıkanıp kaldı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Dışarıda bir şey oluyor,” diye fısıldadı Adie. “Onlar olmalı.” Beyaz gözlerini Kahlan’a kenetledi. “Bunu yapmak istediğinden emin misin? Ben razıyım ama...”

“Mecburuz,” dedi Kahlan, hâlâ harlı yandığından emin olmak için ateşe göz atarak. “Kaçmalıyız. Kaçamazsak ve öldürülürsek, canımıza minnet, Richard buraya gelip de tuzaklarına düşmemiş olur, bulunduğu yerde kalır ve Zedd’in yardımıyla Orta Diyar halkını korur.”

Adie başıyla doğruladı. “Deniyoruz öyleyse.” İçini çekti. “Kadının ne yaptığından eminim ama gerekçesini bilmiyorum.”

Adie ona Lunetta’nın çok acayip bir şey yaptığını anlatmıştı. Kadın sürekli gücüne bürünmüş haldeydi. Adie’nin dediğine göre, bu davranışı epey sıradışıydı, büyüyle donatılmış bir tılsım gerektiriyordu. Lunetta söz konuşuyken sadece bir tek şey tılsım vazifesi görebilirdi.

“Dediğin gibi, Adie, gerekçesini bilmesen bile, önemli olmasa kadın öyle bir şey yapmazdı.”

Kahlan koridor zemininde bir gıcırta duyunca işaret parmağını dudağına götürdü. Adie çene hizasına gelen gri siyah saçlarını savurarak çabucak lambaya üfledi ve kapının arkasına çekildi.

Şöminenin ateşi hâlâ etrafı aydınlatıyordu ancak titreşen alevlerin oynattığı gölgeler yalnızca kafa karışıklığına yol açacaktı.

Kapı açıldı. Adie'den uzakta, kapının tam karşısında duran Kahlan derin bir nefes alarak cesaretini topladı. Kalkanı kaldırmalarını umuyordu, aksi takdirde başları boş yere büyük derde girecekti.

İki kişi odaya girdi. Onlardı.

"Burada ne işin var, seni kaypak hergele!" diye bağırdı Kahlan.

Brogan, arkasında Lunetta'yla ona yaklaştı. Adamın gözlerine tükürdü.

Yüzü kıpkırmızı kesilen Brogan, onu yakalamak üzere uzandı. Kahlan kasıklarına bir tekme indirdi. Adam çığılığı basarken, Lunetta kardeşinin imdadına koştu. Arkasından Adie, bir odun parçasını tıknaz sihirbazın kafasına indiriverdi.

Brogan, Kahlan'ın üzerine atıldı, onu yakaladı ve kaburgalarını yumrukladı. Adie yere düşen Lunetta'nın rengârenk paçavralardan oluşmuş kıyafetini yakaladı. Adie, çaresizlikten kuvvet alan muazzam bir çabayla, yarı baygın kadını yerde yuvarlaya yuvarlaya yamalı kıyafetinin tamamını didik didik edip parçaladı.

Şaşkın ve bitkin haldeki Lunetta, Adie'nin ganimetini harlayan ateşe attığını görünce haykırdı.

Kahlan, Brogan'la yerde yuvarlanırken renkli paçavraların şömine alevinde tutuştuğunu gördü. Yere düşünce adamı üzerinden attı ve yana yuvarlanarak ayağa fırladı. Brogan ayağından yakalamaya yeltenince de adamın suratına bir tekme attı.

Lunetta üzüntüyle ciyaklıyordu. Kahlan gözlerini burnundan kanlar akarak ayağa fırlayan Brogan'dan ayırmadı. Adam tam ona tekrar saldırıyordu ki Kahlan'ın arkasında kız kardeşini gördü ve dondu.

Kahlan arkasına çabucak göz attı. Kadının biri ateşi deliler gibi tırmalayarak renkli bez parçalarını ateşten kurtarmaya uğraşıyordu.

Kadın Lunetta değildi.

Çekici, biraz daha yaşlı, beyaz elbiseli bir kadındı.

Manzara karşısında Kahlan'ın gözleri irileşti. Lunetta'ya ne olmuştu?

Brogan öfkeyle haykırdı. "Lunetta! Ne cüretle herkesin önünde cazibe büyüüne başvurursun! Güzel olduğunu sansınlar diye ne cüretle büyü kullanırsın! Hemen kes şunu! Çirkeflüğün ortaya çıktı!"

"Sayın General," diye ağladı kadın. "Cicilerim. Cicilerim ya-nıyor. Lütfen kardeşim, yardım et."

"Seni pis *gacuze*! Kes şunu dedim!"

"Yapamam," diye sızlandı, "Cicilerim olmadan yapamam."

Öfkeyle böğüren Brogan, Kahlan'ı bir omuzda kenara savu-rup ateşe koştı. Lunetta'yı saçından yakalayarak kaldırdı ve ona yumruk attı. Kadın, Adie'yi de kendisiyle beraber yere devirerek sırtüstü düştü.

Ayağa kalkmaya çalışan kız kardeşini tekmeledi. "İtaatsizliğin de iğrenç zehirin de burama kadar geldi."

Kahlan ele geçirdiği bir odunu adama savurdu ama adam eğildi ve odun sadece omzuna isabet etti. Karnına yediği bir yumruk Kahlan'ı gerilettili.

Kahlan soluk almaya uğraştı. "Seni çirkin domuz! Güzel kız kardeşini rahat bırak!"

"Çatlağın teki o! Çatlak Lunetta!"

"Onu dinleme Lunetta! İsminin anlamı 'küçük ay' demektir! Onu dinleme!"

Brogan öfkeyle haykırarak ellerini Kahlan'a uzattı. Bir şimşek gürültülü bir çatırtı koparak odayı aydınlattı. Kahlan'ı ıskala-masının tek sebebi adamın öfkeden kendine hâkim olamaması ve gelişigüzel saldırmasıydı. Odayı sıva ve taş parçaları kapladı.

Kahlan şaşkınlıktan neredeyse felç olmuştu. Tobias Brogan, Kan Soyu'nun Sayın Generali, kendini büyüünün kökünü kurutmaya adanmış bu adam, yeteneğe sahipti.

Tekrar haykıran Brogan'ın salladığı görünmez bir yumruk Kahlan'ın tam göğsüne isabet etti ve onu duvara yapıştırdı. Kahlan afallamış ve uyuşmuş halde yere yığıldı.

Lunetta, Brogan'ın ne yaptığını görünce daha da yüksek sesle haykırdı. "Hayır, Tobias! Zehri kullanmamalısın!"

Adam kardeşinin üzerine çullandı, gırtlığını sıkarak başını art arda yere vurmaya başladı. "Kullanan sensin! Zehri sen kullanıyorsun! Cazibe büyüsünü kullanan da sensin! Şimşek çaktıran da sen!"

"Hayır, Tobias, onu sen yaptın. Yeteneği kullanmamalısın. Anneciğim bana kullanmaman gerektiğini söylemişti."

Adam onu beyaz elbisesinden kavrayarak kaldırdı. "Sen neden bahsediyorsun? Annem sana ne demiş, habis *gacuze*?"

Alımlı kadın nefes nefese yutkundu. "Senin seçilmiş kişi olduğunu, kardeşim. Önünün açık olduğunu. İnsanların dikkatini çekmemem gerektiğini söylemişti, böylece gözleri sadece sende olacaktı. Senin önem taşıdığını söylemişti. Ama yeteneğini kullanmama izin vermemem gerektiğini de söylemişti."

"Yalancı! Annem hayatta öyle şey söylemez! Anneciğimin hiçbir şeyden haberi yoktu!"

"Evet, Tobias, vardı. Yetenekten birazcık nasiplenmişti. Rahibeler seni götürmeye geldiler. Seni seviyorduk, küçük Tobias'ımızı götürmelerini istemedik."

"Ben lekeyi taşıyorum."

"Gerçek bu, kardeşim. Senin yetenekli olduğunu söyleyip Kâhinler Sarayı'na götürmek istediler. Annem bana sensiz geri döndükleri takdirde başkalarının gönderileceğini söyledi. Onları öldürdük. Annemle ikimiz. Ağzındaki yara o günden kalma, onlarla boğuşmamızdan. Başkalarını göndermesinler diye onları öldürmek zorunda olduğumuzu söylemişti. Yeteneği kullanmana asla izin vermememi, yoksa gelip seni götüreceklerini söyledi."

Brogan'ın göğsü öfkeyle inip kalkıyordu. "Hepsi yalan! Şimşeği sen çaktın, cazibe büyüsüyle diğerlerinin gözünü boyayan da sensin!"

"Hayır," diye sızlandı kadın. "Cicilerimi yaktılar. Annem senin büyük adam olacağını söylemişti, geleceğin mahvolabilirdi. Bana cicilerimin yardımıyla dış görünümümü nasıl saklayacağımı ve

yeteneği kullanmanı nasıl engelleyeceğimi öğretti. Senin büyük adam olmanı istiyorduk.

“Cicilerim gitti. Şimşeği sen çaktın.”

Brogan'ın delice bakışları boşluğa daldı, sanki diğerlerinin görmediği şeyler görüyormuşçasına. “Bu leke olamaz,” diye fısıldadı. “Benim bir parçam bu. Zehir kötüdür. Bu kötü değil. Benim bir parçam.”

Kahlan'ın ayağa kalkmaya uğraştığını görünce Brogan'ın bakışları tekrar odaklandı. Odayı baştan başa kateden bir yıldırım daha fırlatınca ortalık kör edici bir ışıkla aydınlandı. Kahlan yere kapaklanınca yıldırım başını ıskalayıp duvarı paraladı. Brogan üzerine hücum etti.

“Tobias! Dur! Yeteneğini kullanmamalısın!”

Tobias Brogan'ın bakışları ürkütücü bir sakinlikle kardeşine kaydı. “Bu bir işaret. Zamanı geldi. Geleceğini hep biliyordum.” Yüzüne doğru kaldırdığı elinin parmakları arasında mavi ışıklar titreşti. “Bu leke olamaz Lunetta, ilahi bir güç. Leke çirkeftir. Oysa bu güzel.

“Yaratıcı bana akıl verme hakkını kaybetti. Yaratıcı bir kırancı. Güç bende artık. Onu kullanmanın zamanı geldi. İnsanlığı yargılamak bana düşüyor şimdi.” Kahlan'a döndü. “Ben artık Yaratıcı'yım.”

Lunetta yakarırcasına bir kolunu uzattı. “Tobias, lütfen...”

Çark ederek kardeşine döndü, ellerinde ölümcül ışık sarmalları kıvranıyordu. “Sahip olduğum şey muhteşem. Pis yalanlarını daha fazla dinlemeyeceğim. Annemle ikiniz birer kırancısınız.” Kılıcını çekti, ışık sarmalları havaya kalkan çeliği sardı.

Kadın zihinsel bir çabayla kaşlarını çattı. “Gücünü kullanmamalısın, Tobias. Kullanmamalısın.” Adamın ellerindeki titreşen ışıklar söndü.

“Bana ait olanı kullanacağım!” Parmaklarındaki ışık bir kez daha tutuşup çelikte oynaştı. “Ben artık Yaratıcı'yım. Güç bende ve ben ölmen gerek diyorum!”

Bakışları parmak uçlarında çatırdayan ışığa kenetlenmiş haldeyken gözleri çılgnlıkla parlıyordu.

“Öyleyse,” diye fısıldadı Lunetta. “Gerçek kıranıcı sensin. Ben de öğrettiğin gibi seni durdurmalıyım.”

Lunetta’nın elinden pembe renkli bir ışın demeti fışkırdı ve Tobias Brogan’ın kalbini delip geçti.

Yanık kokan bir sessizlik oldu. Tobias son kez gakladı ve yığıldı.

Lunetta’nın ne yaptığını anlamayan Kahlan, çayıra sinmiş bir ceylan gibi kıpırdamadan bekledi. Adie usulca uzanıp elini tuttu, ana dilinde yatıştırıcı sözler söyledi.

Lunetta duymuyor gibiydi. Donuk bir ifadeyle kardeşinin cesedine doğru emekledi ve adamın başını kucağına koydu. Kahlan kusacak gibiydi.

Ansızın odaya Galtero daldı.

Lunetta’yı saçından yakalayıp kafasını geri çekti. Arkasındaki duvarda, döküntülerin dibine sinmiş Kahlan’ı görmedi.

“Gacuze,” diye fısıldadı nefretle.

Lunetta direnmek için hiç çaba göstermedi. Uyuşmuş gibiydi. Brogan’ın kılıcı yakındaydı. Kahlan kılıca doğru atıldı. Silahı çılgınca kaptı. Yeterince çevik değildi.

Galtero bıçağıyla Lunetta’nın boğazını kesiverdi.

Lunetta daha yere yığılmadan, Kahlan adamı deşti.

Adam öne devrilirken de kılıcı çekip kurtardı. “Adie, yaralı mısın?”

“Dıştan değilim, evladım.”

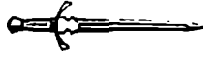
“Anlıyorum ama şimdi kederlenmeye zamanımız yok.”

Kahlan, Adie’nin elini yakaladı. İçeriye girmelerinden önce Lunetta’nın kalkanı sahiden kaldırdığından iyice emin olduktan sonra, ikisi birden koridora çıktı.

Koridorun her iki ucunda da bir rahibenin kalıntıları yatıyordu: Muhafızları. Lunetta ikisini de öldürmüştü.

Kahlan merdiveni çıkan ayak sesleri duydu. Adie’yle beraber koridorun diğer ucundaki kanlı yığının üzerinden aştı ve hızla servis merdiveninden inerek arka taraftan çıktı. Karanlıkta etraflarına bakındılar ama kimsecikler yoktu, yine de uzaktan bir patırtı geliyordu, kılıç şakırtıları. Beraberce, el ele, can havliyle koştular.

Kahlan yanaklarından akan gözyaşlarını hissedebiliyordu.

Rahibe onu tanımasın diye başını öne eğen Ann, mahzendeki loş aydınlıktan faydalanarak ilerledi. Zedd peşinden geliyordu. Masanın arkasındaki kadın şüpheyle kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve öne çıktı.

“Kim o?” Rahibe Becky’nin sesi gergindi. “Buraya artık kim-
senin inmesine izin verilmiyor. Hepiniz uyarılmıştınız.”

Ann bir Han akımının omzuna çarparak onu zınk diye durdurduğunu hissetti. Aynı anda Rahibe Becky önünde bitiverdi. Ann başını kaldırıncaya Becky’nin gözleri irileşti.

Ann dacrâ’yı sapladı. Kadın yere yığılmadan önce gözlerinden âdeta ışık saçtı.

Zedd bir koşu yanına geldi. “Onu öldürdün! Az önce hamile bir kadını öldürdün!”

“Onu ölüme mahkûm eden,” diye fısıldadı Ann, “sendin. İdam fermanının umarım bir Karanlık Rahibesi için yerine getirilmiştir, bir Işık Rahibesi için değil.”

Zedd onu kolundan tutup çevirdi. “Aklını mı kaçırdın be kadın!”

“Işık Rahibeleri’nin saraydan uzaklaştırılmasını emrettim. Kaçmaları gerektiğini söyledim. Defteri kullanmama izin vermen için sana defalarca yalvardım. Emrimi yerine getirdiklerinden emin olmam gerekiyordu. Seyahat defterini kullanmama izin vermeye yanaşmadığına göre, talimatlarımın uygulandığını varsaymak zorundayım.”

“Bu onu öldürmene mazeret değil! Etkisiz hale getirmekle yetinebilirdin.”

“Emirlerim uygulandıysa, o bir Karanlık Rahibesi demektir. Onlarla adil bir çatışmayı göze alamam. Sen de alamazsın. Riske giremezdik.”

“Peki ya Bekçi’nin rahibelerinden biri değilse?”

“Sırf bir ihtimal yüzünden herkesi tehlikeye atamam.”

Zedd’in gözleri buz gibi bir öfkeyle parladı. “Sen delisin.”

Ann tek kaşını kaldırdı. “Ya? Karşıdaki kişinin seni durdurmayı aklına koymuş bir düşman olduğuna kesin kanaat getirmedikçe binlerce insanın hayatını tehlikeye atmazsın demek? İlk Düzen Büyücüsü unvanını bu tür kararlarla mı aldın?”

Zedd kolunu bıraktı. “Pekâlâ, beni köşeye sıkıştırdın. Ne istiyorsun?”

“Önce mahzenleri kolaçan et, başkaları da olmasın.”

İki kola ayrıldılar. Ann yaşlı büyücünün talimata göre hareket ettiğinden emin olmak için kitap raflarının arasından gözetliyordu. Kaçmaya kalkışırsa onu Rada’Han’la geri getirebilirdi, bunu o da biliyordu.

Richard’ın büyükbabasını seviyordu ancak zaruretten dolayı onun nefretini kazanması şarttı. Bunun için de kızdırılması gerekiyordu ki Ann’in ona tanıyacağı şansı kendi rızasıyla değerlendirsın.

Kasvetli mahzenlerin arka tarafına ulaşınca hiç kimseyi bulmadılar. Ann çıplak yüzük parmağını öperek Yaratıcı’ya şükretti. Rahibe Becky’yi öldürmenin azabını, onun Bekçi’ye adanıp imparatorun bir piyonu olmadığı müddetçe mahzenleri korumayacağını düşünerek bastırıyordu. Onunla beraber öldürdüğü doğmamış masumu ise hiç düşünmemeye çalışıyordu.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye çıkıştı Zedd, arkada buluştuklarında. Küçük, yasaklı odaların birine yakındılar.

“Nathan üstüne düşeni yapacak. Sen de üstüne düşeni, işin diğer yarısını yapasın diye seni buraya getirdim.

“Saray üç bin yıl önce yerleştirilmiş bir efsunun etkisinde. Katmerli bir ağ olduğunu tespit edebilmiştim.”

Zedd’in kaşları kalktı. Merakı kızgınlığına galip gelmişti. “Bu epey ciddi bir iddia. Herhangi birinin katmerli bir ağ örebileceğini hiç duymadım. Emin misin?”

“Öyle bir ağı hiç kimse öremez, sadece eski büyücüler o güce sahip.”

Zedd bakışlarını kaçırarak başparmağını çenesinde gezdirdi. "Evet, o güce sahiptirler sanıyorum." Onunla tekrar göz göze geldi. "Peki ya neden?"

"Efsun sarayın temelini başkalaştırıyor. Nathan'ı bıraktığımız dış kalkan, tüm sarayı çevreleyen bir kabuk. Yarattığı ortamın bu dünyadaki varlığını sürdürmesini sağlıyor. Bu adadaki efsun başka dünyalara bağlı. Başka şeylerle beraber zamanı da değiştiriyor. Bu yüzden efsunun dışında yaşayan insanlardan çok daha yavaş yaşıyoruz."

Yaşlı büyücü düşündü. "Evet, şimdi anlaşıldı."

Ann bakışlarını öte yana çevirdi. "Nathan ile ben neredeyse bin yaşındayız. Yaklaşık sekiz asır Işık Rahibeleri'ne Başrahibelik ettim."

Zedd cübbesinin sıska kalçalarını örten kısmını düzeltti. "Efsunu biliyordum, kötü emellerinizi gerçekleştiresiniz diye ömrünüzü uzatıp size nasıl zaman kazandırdığını da."

"Zedd, eski büyücüler egemenliklerine bir tehdit oluşturmalarını engellemek için yetenekli genç erkekleri eğitmeyi reddedip kendi güçlerine kıskançlıkla sarılınca, bu gençlere yardım etmek üzere Işık Rahibeleri kuruldu, sırf ölmesinler diye. Bu fikir herkesin hoşuna gitmese de böyle."

"Onlara yardım edecek bir büyücü olmayınca, görev bize düşüyor. Erkeklerle aynı Han'a sahip değiliz, bu yüzden görevi başarmamız büyük zaman alıyor. Onlara ihtiyaçları olan şeyi öğretene dek, tasma sayesinde hayatta kalıyorlar, yeteneğin onlara zarar verip çıldırtmasını engelliyor."

"Sarayı kuşatan efsun bize gereken zamanı tanıyor. Üç bin yıl önce davamıza destek veren birkaç büyücü tarafından örüldü. Katmerli bir ağ örecektir güce sahiptirler."

Zedd bir anlığına ilgi gösterir gibi oldu. "Evet. Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Katmerleme, gücü ters yüz eder, bir bağırsağın içini dışına çevirmek gibi bir şeydir, merkezinde öyle bir alan yaratır ki sıradışı şeylere yol açabilir. Benim sadece hayal edebildiğim eylemleri kadim büyücüler başarabiliyorlardı."

Ann yalnız olduklarını güvenceye almak için sürekli etrafı gözlüyordu. “Bir ağı katmerlemek, bir iç ve dış alan yaratıp onu bükerek kendi üzerine katlıyor. İki boğum noktası var, tıpkı bağırsak örneğindeki gibi, bükümlerin başladığı yer de oralar. Biri dış kalkanda, diğeri de içte.”

Zedd ona yan yan baktı. “İç yarıdaki boğum noktası, gerçek işlevin ortaya çıktığı yer olmakla beraber aynı zamanda onu kırılğan hale getiriyor. Mecburiyetten yaratılmış olsa da tehlikeli bir kusur. Bu iç boğum noktasının yerini biliyor musun?”

“İçinde duruyoruz.”

Zedd sırtını dikleştirdi. Etrafına baktı. “Evet, onu buraya yerleştirmenin amacını anlayabiliyorum. Bir anakayanın içine yerleştirmek, onu korumak için diğer her yerden daha güvenli.”

“Bir felakete yol açabileceği ihtimaline karşı Çakşır Adası’nda büyücü ateşi kullanılmasını bu yüzden söz birliğiyle yasakladık.”

Zedd dalgınca elini salladı. “Hayır, hayır. Büyücü ateşi öyle bir boğuma zarar veremez.” Ona şüphe dolu, kızgın bir bakışla döndü. “Burada ne işimiz var?”

“Seni buraya yapmak istediğin şeyi gerçekleştirmek üzere sana bir fırsat vermek için getirdim. Efsunu yok etmen için.”

Zedd bakakaldı, gözlerini kırıştırdı, biraz daha bakakaldı. Sonunda konuştu. “Hayır. Bu doğru olmaz.”

“Büyücü Zorander, ahlaki değerleri öne çıkarmak için fazlasıyla uygunsuz bir zaman bu.”

Zedd sıska kollarını kavuşturdu. “Bu efsun benden çok daha büyük, benden hayal bile edemeyeceğim kadar kudretli büyücülerce yerleştirilmiş. Bu bir mucize, engin bir ustalığın ürünü. Böyle bir başyapıtı mahvetmeyeceğim.”

“Ateşkesi ihlal ettim!”

Zedd tepeden baktı. “Ateşkesi ihlal etmek Yeni Dünya’ya gelen her rahibeyi ölüme mahkûm ediyor. Yeni Dünya’da değiliz. Ateşkes ihlali, Eski Dünya’ya gidip zarar vermemi kapsamıyor. Ateşkes şartları gereğince, böyle bir şeye hakkım yok.”

Ann haşin bir bakışla ona biraz daha sokuldu. “Seni tasmayla götürüp dostlarını tehlikeye atarsam, anayurduma gideceğine ve Kâhinler Sarayı’nı yerle bir edeceğine ant içmiştin. Sana bu şans veriyorum.”

“Ani ve geçici bir öfke patlamasıydı. Sağduyum yerine geldi.” Bakışlarını azarlarcasına onunkilere kenetledi. “Habis, alçak ve ahlaksız bir cani olduğuna dair beni ikna etmek için bu dalaverelere başvurup kurnazlığa kalktın ama beni kandırmayı başaramadın. Sen kötü biri falan değilsin.”

“Seni kelepçeye vurdum! Seni kaçırdım!”

“Evini ve hayatını yok etmeyeceğim. Bunu yapmak, efsunu yok etmek, Işık Rahibeleri’nin yaşam akışını değiştirir, özündeysen hayatlarını daha başlamadan bitirir. Rahibeler ve himayelerindekiler bana tuhaf gelen bir zaman mefhumuna göre yaşıyorlar ama onlar için olağan.

“Hayat görecelidir. Sadece birkaç yıllık ömrü olan bir fare büyü kullanarak ömrümü onunkıyla aynı süreye getirdi diyelim, bana göre bu beni öldürmektir ama fareye göre bana olağan bir ömür biçmektir. Nathan onu öldürdüğünüzü söylediğinde kastettiği şey buydu.

“Ömürlerini hepimizle aynı vadeye kısaltabilirim ancak beklentileri ve ettikleri yemin göz önüne alındığında, bu onlara yaşama şansı vermeyip öldürmekle aynı anlama gelir. Bunu yapmayacağım.”

“Mecbur kalırsam, Büyücü Zorander, razı gelene dek tasmayla sana acı veririm.”

Zedd alaycı bir şekilde güldü. “İlk Düzen büyücüsü olmak için geçmek zorunda kaldığım acıya dayanıklılık imtihanlarından haberin bile yok. Durma, elinden geleni ardına koyma.”

Çileden çıkan Ann dudaklarını birbirine bastırdı. “Ama mecbursun! Boynuna bir tasma geçirdim! Bunu yapasın diye seni kızdırmak için korkunç şeyler yaptım! Kehanetin dediğine göre, evimizi yok etmesi için bir büyücünün kızdırılması gerekiyor!”

“İplerimden tutup beni dans ettirmek istiyorsun.” Ela gözlerini kısarak iyice sokuldu. “Ama müziğin nereden geldiğini bilmeden dans etmem ben.”

Ann bıkkınlıkla pes etti. “Gerçek şu ki, İmparator Jagang kendi çıkarına kullanmak için Kâhinler Sarayı’nı ele geçirecek. O bir düş gezgini, Karanlık Rahibeleri’nin zihnini denetliyor. Savaşı kazanmak için kehanetlerden faydalanıp gereken çatallanmaları bulmak niyetinde. Efsunun çatısı altında yüzlerce yıl yaşayarak dünyaya ve üzerindeki herkese kendi malıymış gibi hükmedecek.”

Zedd onun söylediklerini surat asarak tarttı. “İşte şimdi kanım kaynıyor. Sarayı yerle bir etmek için geçerli bir sebep. Hay zıkkım be kadın, bunu niye en baştan söylemedin ki?”

“Nathan ile ben kehanetlerdeki bu çatal üzerinde yüzlerce yıl çalıştık. Kehanet gazap içindeki bir büyücünün sarayı yerle bir edeceğini söylüyor. Başarılamaması halinde dünyanın geleceğine çok karanlık bir perde çekiliyor, risk göze alınamazdı, bu yüzden işe yarayacağını düşündüğüm şeyi yaptım. Kâhinler Sarayı’nı yok etmeni sağlayacak biçimde seni kızdırmaya uğraşıyordum.” Ann yorgun gözlerini ovuşturdu. “Çaresizlikten yapılmış bir şeydi çünkü zaruret büyüktü.”

Zedd sırtıttı. “Çaresizlik eylemi. Sevdim bunu. Bir kadının zaruretin büyüklüğü karşısında ara sıra çaresizce eyleme kalkışmasını severim. Cesaret göstergesidir.”

Ann onun manşetlerine yapıştı. “Öyleyse yapacak mısın? Kaybedecek vaktimiz yok; davullar sustu. Jagang her an gelebilir.”

“Yapacağım. Yine de girişin oraya geri dönsek iyi olur.”

Mahzenlere açılan kavisli devasa kapının oraya geri döndüklerinde, Zedd elini cebine sokup taşa benzer bir şey çıkardı. Yere attı.

“O nedir?”

Zedd omzu üzerinden baktı. “Eh, Nathan’a bir ışık ağı örmesini söylemişsindir diye varsayıyorum.”

“Evet. Nathan, birkaç rahibe ve benim dışımda, ışık ağı örneyi bilen hiç kimse yok. Sanırım bu iç boğumdaki dağılma başladığında Nathan’ın gücü dış boğumu kanırtmaya yeter ama ikimizin de buradakini oynatacak güce sahip olmadığını biliyorum. Seni bu yüzden buraya getirdim. Gerekli güce sadece bir İlk Düzen büyücüsünün sahip olabileceğini düşündüm.”

“Eh, elimden geleni yapacağım,” diye homurdandı Zed. “Ama belirtmem gerek Ann, boğum ne kadar kırılğan olsa da sonuçta bu efsun benim sadece hayal edebildiğim muazzam güçlere sahip büyücülerce yerleştirilmiş.”

Parmağını döndürünce yerdeki taş önünde çatlayıp patlayarak hızla büyüdü ve kocaman yassı bir kayaya dönüştü. Zedd üstüne çıktı.

“Buradan çık. Dışarıda bekle. Ben bununla uğraşırken Holly’yi koru. Bir terslik çıkar da ışık dağılımını denetleyemezsem buradan çıkmaya zamanınız olmayacak.”

“Çaresizlik eylemi mi Zedd?”

Zedd bir homurtuyla yanıtlayıp yüzünü odaya döndü ve kollarını kaldırdı. Kayadan renkli kıvılcımlar fışkırmaya başlamıştı bile. Uğuldayan bir ışık sütunu, sarmallar çizerek onu kuşattı.

Ann büyücü kayalarını duymuştu ama hiç görmemişti, nasıl çalıştıklarını da bilmiyordu. Nesnenin üzerine çıktığı an yaşlı büyücüden yayılmaya başlayan gücü hissedebiliyordu.

Söylediği gibi mahzenden hızla uzaklaştı. Onu sahiden güvenliği için mi yoksa o şeyle ne yaptığını görmesini istemediği için mi odadan uzaklaştırdığından emin değildi. Büyücüler sırlarını saklama eğilimi gösterirlerdi. Beri yandan, Zedd, Nathan’dan çok daha sinsî olduğunu ispatlamıştı. Ann’in imkânsız addettiği bir başarı göstererek hem de.

Ann karanlık girintiye çömelince Holly incecik kollarını boynuna doladı.

“Geçen oldu mu?”

“Hayır, Ann,” diye fısıldadı Holly.

“Güzel. Dur da yanına sıkışayım, işini bitirene dek Büyücü Zorander’ı burada bekleyelim.”

“Çok bağırıyor, bir sürü de kötü laf ediyor, başımıza fırtına yağdıracakmış gibi kollarını sallıyor ama bence iyi biri.”

“Kar pirelerinden artık kaçınmıyorsun da ondan.” Ann kayanın arasındaki küçük sığınağın karanlığında gülümsedi. “Ama sanırım haklı olabilirsin.”

“Büyükannem bazen sinirlenirdi, mesela insanlar bize zarar vermeye kalkışınca ama söylendiğiyle kalırdı. Büyücü Zorander da aslında söyleniyor. Yalancıkıtan yapıyor.”

“Benden daha anlayışlısın çocuğum. Harikulade bir Işık Rahibesi olacaksın.”

Ann sessizce beklerken Holly'nin başını omzuna yasladı. Büyücünün elini çabuk tutmasını ümit ediyordu. Mahzenlerde yakalanırlarsa kaçış yolu yoktu. Karanlık Rahibeleri'yle çatışmak ise, büyücünün gücüne rağmen, fazlasıyla tehlikeliydi.

Zaman geçmek bilmiyordu. Ann kızın yavaşlayarak düzene giren soluğundan onun omuzunda uyuyakaldığını anladı. Zavallı çocuk yeterince uyumamıştı. Tanimura'ya zamanında varmak, saraya Jagang'dan önce ulaşmak için günler geceler boyu koşturmaktan hiçbiri uyumamıştı gerçi. Hepsisi bitkindi.

Ann omzundan birisi çekiştirince irkildi. “Buradan çıkalım,” diye fısıldadı Zedd.

Holly'yi de çekerek saklandıkları yerden zar zor çıktı. “Yaptın mı?”

Perişan görünen Zedd mahzenlere açılan devasa kapıya dönüp baktı.

“Kahrolası şeyi çalıştıramadım. Suyun altında ateş yakmaya çalışmak gibi.”

Adamın cübbesine yapıştı. “Zedd, bunu yapmak zorundayız.”

Endişeli gözlerini kadına çevirdi. “Biliyorum. Ama bu ağı öğrenler Çıkartıcı Büyü kullanmış. Bende sadece Ekleyici var. Bildiğim her şeyi denedim. Sarayı kuşatan ağ kanırtmaya karşı dayanıklı. Olmuyor. Üzgünüm.”

“Saraya bir ışık ağı ördüm. Yapılabilir.”

“Öremediğimi söylemedim, bir türlü tutuşturamadım diyorum. Hele ki buradaki boğumu hiç.”

“Tutuşturmaya kalkışmışsın! Çıldırдың mı?”

Omuz silktili. “Çaresizlik eylemi, anımsadın mı? İşe yarayacağına dair şüphelerim vardı, denemek zorundaydım. İyi ki denemişim,

yoksa içimizde ukde kalırdı. İşe yaramıyor. Sadece canlıları tutuşturacak. Genişleyip efsunu yutmayacak.”

Ann çöktü. “En azından oraya biri girerse onları öldürecek, umarım Jagang girer. Tabii keşfederlerse ayrı mesele. Kalkanı kurutup mahzenlerde cirit atarlar.”

“Onlara pahalya patlar. Kendi ‘hilelerimden’ birkaç tanesini oraya bıraktım. Mekân tam bir ölüm tuzağı.”

“Başka yapabileceğimiz bir şey yok mu?”

“Tüm sarayı yıkmaya yetecek kadar büyük ama bir türlü tetikleyemiyorum. Şu Karanlık Rahibeleri dediğin gibi sahiden Çıkartıcı Büyü kullanabiliyorlarsa, bizim için bir ışık ağı tutuşturmalarını rica edebiliriz.”

Ann başını salladı. “Elimizden bu kadarı geliyor demek. Umalım da oraya bıraktığın şeyler onları öldürsün. Madem sarayı yıkamıyoruz, belki bu kadarı da yeter.” Holly’yi elinden tuttu. “Buradan çıksak iyi olacak. Nathan bekliyordur. Jagang ulaşmadan kaçmalıyız, yoksa rahibeler bizi bulur.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ay ışığında bir çelik parlaması görünce, Verna bir taş sıranın arkasına sindi. Çatışmanın gürültüsü saray arazisinin alt kesimlerinden ona doğru yaklaşıyordu. Kızıl pelerinli askerlerin İmpatorluk Düzeni'ne katılmak üzere kısa bir süre önce geldiğini birkaç kişiden duymuştu, ama şimdi sanki önlerine kim çıkarsa öldürüyorlardı.

Kızıl pelerinli iki adam karanlıktan fırladı. Diğer uçtan, Verna'nın bir çelik parlaması gördüğü yerden, birisi fırladı ve adamları anında biçiverdi.

"Soy'dan iki kişi," diye fısıldadı bir kadın sesi. Ses tanıdık geldi. "Haydi gel, Adie."

Gölgelerden sıska birisi daha çıktı. Kadın bir kılıç kullanmıştı. Verna'nın ise kendisini savunmak üzere Han'ı vardı. Şansını kullanıp doğruldu.

"Kim var orada? Çık ortaya."

Ay ışığı havaya kalkan kılıcı ışıldattı. "Kim soruyor?"

Verna şansını aptalca harcamadığını umuyordu, ne de olsa buradaki kadınlar arasında dostları da vardı. Yine de dacr'a'sını sıkıca kavramıştı.

"Benim, Verna."

Karaltı durakladı. "Verna mı? Rahibe Verna mı?"

"Evet. Sen kimsin?" diye fısıldayarak yanıtladı.

"Kahlan Amnell."

"Kahlan! Olamaz." Verna koşarak ay ışığına çıktı ve kadının önünde zıncı diye durdu. "Sevgili Yaratıcı! Sensin!" Verna onun kollarına atıldı. "Ah, Kahlan, öldürüldüğünden öyle endişelenmiştim ki."

"Verna, bir dost yüzü gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsin."

"Yanındaki kim?"

Yaşlı bir kadın yaklaştı. "Uzun zaman oldu ama seni hâlâ iyi anımsıyorum, Rahibe Verna."

Verna yaşlı kadının yüzünü anımsamaya çalışarak baktı. "Kusura bakmayın ama tanıyamadım."

"Benim, Adie. Gençliğimde, elli yıl önce, bir süreliğine buraya gelmiştim."

Verna'nın kaşları kalktı. "Adie! Adie'yi anımsıyorum."

Verna hatırladığı Adie'nin çok daha genç bir kadın olduğunu dile getirmedi. Bu tür şeyleri yüksek sesle dile getirmemesi gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti; dış dünyada farklı bir zaman mefhumuyla yaşayan insanlardan hem de.

"İsmimi anımsamış olabilirsin ama yüzümü değil. Uzun zaman önceydi." Adie içtenlikle Verna'ya sarıldı. "Sen anımsadıklarım-dansın. Buradayken bana nazik davranmıştın."

Kahlan bu kısa anımsama faslını böldü. "Verna, burada neler oluyor? Buraya Kan Soyundan getirildik ve kaçmayı henüz başardık. Buradan çıkmak zorundayız, saray âdeta savaş alanına döndü."

"Uzun hikâye, şu anda hepsini anlatacak zamanım yok. Ben bile hepsini bildiğimden emin değilim. Ama haklısın, hemen kaçmak zorundayız. Karanlık Rahibeleri sarayı ele geçirdi. İmparatorluk Düzeni'nin İmparatoru Jagang ise her an gelmek üzere. Işık

Rahibeleri'ni buradan hemen uzaklaştırmam lazım. Bizimle gelirmisiniz?"

Kahlan çimenlikleri tarayarak tehlike belirtisi aradı. "Pekâlâ ama Ahern'e ulaşmam lazım. Hatırı var; onu geride bırakmam. Ahern'i tanıyorsam atlarını ve arabasını geri almak isteyecektir."

"Sadık olan herkesi toplayan rahibelerim hâlâ dışarıda," dedi Verna. "Az ileride, surun diğer yanında, onlarla buluşacağız. Diğer tarafta, geçidin yanında saklanan muhafız Richard'a sadık, tıpkı geçitleri koruyan diğerleri gibi. Adı Kevin. Güvenilirdir. Oraya vardığınızda Richard'ın bir arkadaşı olduğunuzu söyleyin yeter. Bu onun da bildiği bir parola. Binaya girmenize izin verecektir."

"Richard'a sadık mı?"

"Evet. Çabuk. Ben bir dostumu çıkarmak için içeri girmek zorundayım. Ancak adamınız atlarını bu yoldan getiremez; saray çevresi savaş alanına döndü. Asla başaramaz.

"Ahırlar kuzey uçta. Biz oradan ayrılacağız. Rahibelerim oradaki küçük köprüyü koruyor. Adamınızı kuzeye gönderin, sağdaki ilk çiftliğe gitsin, taş duvarlı bir bahçesi var. Orası bizim ikinci buluşma noktamız, güvenlidir. Şimdilik tabii."

"Acele edeceğim," dedi Kahlan.

Verna onu kolundan yakaladı. "Oraya zamanında ulaşamazsanız sizi bekleyemeyiz. Bir dostumu almalıyım, sonra da hemen kaçmalıyız."

"Beklemeniz gerekmiyor zaten. Endişelenme, benim de kaçmam lazım. Sanırım Richard'ı buraya çekmek için yem olarak kullandım."

"Richard!"

"Başka bir uzun hikâye, beni kullanarak onu burada kapana kısırmalarından önce kaçmalıyım."

Gece ansızın aydınlandı, sessiz bir şimşek çakmış gibi, ancak bir şimşek gibi sönüp gitmedi. Hepsi birden güneydoğuya dönünce devasa ateş toplarının karanlık gökyüzünü yardığını gördü. Havaya

buram buram kapkara bir duman yükseldi. Âdeta tüm liman alev almış gibiydi. Koskoca gemiler, devasa su sütunlarının üzerinden havaya fırlıyordu.

Birdenbire yer sarsıldı, aynı anda da uzaktaki bir patlamanın gümbürtüsüyle her yer inledi.

“Sevgili ruhlar,” dedi Kahlan. “Neler oluyor?” Etrafına bakındı. “Zamanımız tükeniyor. Adie, sen rahibelerle kal. Birazdan dönerim.”

“Rada’Han’ı çıkarabilirim,” diye seslendi Verna ama çok geçti. Kahlan çoktan gölgelerin arasında kaybolmuştu.

Verna, Adie’nin koluna girdi. “Gel. Surun öbür tarafındaki diğer rahibelere götürüyüm seni. Ben içeri girerken içlerinden biri şu şeyi boynundan çıkarır.”

Verna, Adie’yi diğerleriyle bıraktıktan sonra kâhin koğuşunun koridorlarına sızdığında kalbi küt küt atıyordu. Karanlık koridorlarda ilerledikçe, Warren’in ölmüş olabileceği ihtimaline karşı kendini hazırlıyordu. Ona ne yaptıklarını bilmiyordu, öylece ortadan kaldırmaya karar vermiş de olabilirlerdi. Cesedini bulursa bunu kaldırabileceğini sanmıyordu.

Hayır. Kitaplara yardım etmesi için Jagang bir kâhin istiyordu. Ann onu uyarmıştı, sanki asırlar önceydi, oğlanı derhal uzaklaştırmasını söylemişti.

Aklına bir düşünce geldi. Belki de Ann, çok şey bildiği için Karanlık Rahibeleri tarafından öldürülmesini engellemek amacıyla Warren’in uzaklaştırılmasını istemişti. Sıkıntılı düşünceleri zihninden uzaklaştırarak koridorları taradı, savaştan kaçarak binaya saklanmış olabilecek herhangi bir Karanlık Rahibesi’nin izini arıyordu.

Kâhin dairelerinin kapısı önünde, Verna derin bir nefes aldı, sonra da Nathan’ı yaklaşık bin yıl boyunca burada bir tutsak olarak tutmuş kalkan katmanlarını aşa aşa iç koridorda ilerledi, aynı kalkanlar şimdi de Warren’i hapis tutuyordu.

İç kapıyı aralayarak loş odaya girdi. Kâhinin küçük bahçesine açılan çift kanatlı kapı, ta ileride açık duruyordu. İçeri ılık gece

havası ve ay ışığı girmekteydi. Sehpada bir mum yanıyor ama azıcık aydınlık veriyordu.

Verna birinin sandalyeden kalktığını görünce yüreği hopladı.

"Warren?"

"Verna!" Oğlan öne atıldı. "Yaratıcı'ya şükürler olsun, kaçmışsın!"

Verna umutlarıyla özlemlerinin eski korkularını kıvılcımlandırmasıyla ani bir dehşete kapılır gibi oldu. Eşikten kıl payı döndü. Ona parmağını salladı. "Bana dacr'a'nı göndermek nasıl bir aptallıktı öyle! Neden kendini kurtarmak için kullanıp kaçmadın? Bana göndermen lakaytlıktı. Ya bir şey olsaydı? Zaten elinde olan bir şeyi göz göre göre kaybedecektin! Aklın neredeydi?"

Warren gülümsedi. "Ben de seni gördüğüme sevindim, Verna."

Verna hislerini hırçın bir yanıtla perdeledi. "Soruma yanıt ver."

"Şey, öncelikle, hiç dacr'a kullanmamıştım, bir yanlışlık yapabileceğimden endişelendim, o zaman tek şansımızı da kaybederdik. İkincisi, boynumda bu tasma varken, çıkartımadığım müddetçe kalkanlardan geçemezdim. Tasmayı Leoma'ya çıkarttıramayacağımdan korktum, bunu yapmaktansa ölmeyi yeğleyebilirdi, o zaman da havayı alırdık.

"Üçüncüsü de," dedi, ona doğru çekingen bir adım atarak. "İçimizden sadece biri kaçma şansı bulacaksa, o şans senin olsun istedim."

Verna ona uzun bir süre bakakaldı, gırtlığı düğümlenerek. Kendisine daha fazla hâkim olamadı ve boynuna sarılıverdi.

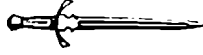
"Warren, seni seviyorum. Yani seni sahiden cidden seviyorum."

Warren onu şefkatle kucakladı. "Bu sözleri senden duymayı ne kadar uzun süre hayal ettiğimi bilemezsin, Verna. Ben de seni seviyorum."

"Kırışıklıklarım ne olacak?"

O tatlı, sıcak, ıslıl ıslıl Warren gülümsemesiyle gülümsedi. "Bir gün kırışıklıkların olduğunda onları da seveceğim."

Hem bu yüzden, hem de başka her şeyden ötürü, Verna kendini bıraktı ve onu öptü.

Kızıl pelerinli askerlerden küçük bir grup, onu öldürmek amacıyla köşeden fırladı. Onlara doğru hızla döndü, birinin dizine tekme atarken diğerinin karnını bıçağıyla deşti. Kılıçlarıyla darbesini engellemelerine fırsat bırakmadan bir başkasının gırtlığını kesti, birinin de burnunu dirseğiyle kırdı.

Richard deli fişekti, içinde gümbürdeyerek fırtınalar koparan büyüünün öfkesinde kaybolmuştu.

Kılıcı yanında olmadığı halde, büyü hâlâ içindeydi; o gerçek Doğruluk İzcisi'ydi ve kılıcın büyüyle geri dönülmez biçimde bağlanmıştı. Ölümcül bir hınç içini kaplıyordu. Kehanetler ona *fuer grissa ost drauka* adını takmıştı, Ulu D'Hara dilinde "ölüm getiren", şimdi de kılıcın gölgesi gibi hareket ediyordu. Kelimeleri artık yazıldıkları haliyle anlayabiliyordu.

Kan Soyu askerlerinin arasına fırtına gibi daldı, adamlar yıkıcı bir tufana kapılmış heykeller misali patır patır döküldü.

Bir anlığına tekrar sessizlik çöktü.

Richard cesetlerin tepesinde öfkeden soluk soluğa durdu, öldürdükleri keşke yordakçılar yerine Karanlık Rahibeleri olsaydı. O beşini istiyordu.

Kahlan'ın nerede olduğunu ona söylemişlerdi ama Richard ulaştığında Kahlan gitmişti. Çatışmadan geriye kalan duman havada hâlâ asılıydı. Oda sanki çığrından çıkmış bir büyüünün etkisiyle harabeye dönmüştü. Brogan'ın, Galtero'nun ve tanımadığı bir kadının cesetlerini bulmuştu.

Kahlan, orada bulunmuşsa bile kaçmış olmalıydı, buna karşın deliler gibi evhamlanıyordu. Rahibeler onu gizlice kaçırmış olabi-

lirdi, hâlâ bir tutsak olabilirdi, onun canını yakabilir, daha kötüsü Jagang'a teslim edebilirlerdi. Onu bulmak zorundaydı.

Bir Karanlık Rahibesi'ni ele geçirmeliydi, böylece onu konuşturabilirdi.

Saray çevresinde muğlak bir savaş patlak vermişti. Richard'a göre, Kan Soyu saraydaki herkese karşı cephe almıştı. Ölü muhafızlar, ölü temizlik işçileri ve ölü rahibeler görmüştü.

Soy'dan da büyük miktarda ölen vardı. Karanlık Rahibeleri onları merhametsizce tırpanlıyordu. Richard yaklaşık yüz kişilik bir taburun tek bir rahibe tarafından doğrandığını görmüştü. Keza her yönden saldıran amansız bir taburun da başka bir rahibeyi ezip geçtiğini görmüştü. Kadını bir tilkiye saldıran köpek sürüsü gibi parçalamışlardı.

Saldırıyı püskürten rahibeye yettiğinde kadın ortadan kaybolmuştu, bu yüzden başka birini daha arıyordu. İçlerinden biri Kahlan'ın nerede olduğunu elbet söyleyecekti. Saraydaki her Karanlık Rahibesi'ni öldürmek zorunda kalsa da içlerinden biri ötecekti.

Kan Soyu'ndan iki asker onu gördü ve ölümüne hücum etti. Richard bekledi. Kılıçları sadece havayı yaladı. Onları bıçağıyla âdeta gözü kapalı hakladı. İşini bitirdiği ikinci adam yüzü koyun yere kapaklanmadan, Richard tekrar ilerlemeye koyulmuştu bile.

Savaş başladığından bu yana öldürdüğü Kan Soyu askerlerinin sayısını şaşırmıştı. Onları sadece saldırırlarsa biçiyordu; gördüğü her askerden kaçınmıyordu. Üstüne gelirlerse, onların seçimiydi, kendinin değil. İsteddiği onlar değildi, bir rahibeydi.

Bir duvarın yakınında, Richard, yerlere kadar sarkan hoş kokulu cadı fındığı ağaçlarının gölgesine sinerek saçaklı kaldırımlardan birine doğru ilerledi. İleriden bir karaltı fırladığını görünce, duvardaki dört köşeli sütunlardan birine yaslandı. Karaltı yaklaştıkça, saçının dalgalanmasından ve vücut hatlarından bunun bir kadın olduğunu anladı.

Nihayet bir rahibe bulmuştu.

Kadının önüne çıkınca ona doğru savrulan bir bıçağın ısıltısını gördü. Her rahibenin bir dacia taşıdığını biliyordu; silah bir bıçaktan çok muhtemelen buydu. Bir dacia'nın ne kadar ölümcül olduğunu ve rahibelerin silahtaki becerikliliğini de biliyordu. Tehlikeyi hafife almaya cüret edemezdi.

Richard bir tekme sallayarak silahı kadının elinden düşürdü. Bağırarak yardım çağırmasın diye çenesini kırabilirdi ama onu konuşturması gerekiyordu. Yeterince çevik davranırsa ortalığı velveleye veremezdi.

Kadının bileğini yakalayıp geriye kıvırdı, ona yumruk atmak üzere kalkmış diğer elini de yakaladı ve iki bileğini de tek eliyle kısırdı. Bıçağını boynuna dayayıp kendini sırtüstü yere attı. Kadın göğsünde yatar halde, sırtüstü devrilir devrilmez, bacaklarını ona dolayarak tekmelemesini engelledi. Kadın göz açıp kapayıncaya dek kısıkırak yakalanmıştı.

Bıçağı boğazına bastırdı. "Heyheylerim tepemde," dedi gıcırdattığı dişlerinin arasından. "İtirafçı Ana'nın nerede olduğunu söylemezsen öleceksin."

Kadın nefes nefeseydi, bir solukta konuştu. "Onun gırtlığını kesmek üzeresin Richard."

Sonsuzluk gibi gelen bir anda, zihni kadının sözlerini öfke süzgecinden geçirerek dediklerine bir anlam vermeye çalıştı. Ona bir bulmaca gibi gelmişti.

"Beni öpecek misin yoksa gırtlığımı mı keseceksin?" diye sordu kadın, hâlâ nefes nefese.

Kahlan'ın sesiydi. Bileklerini bıraktı. Kadın döndü, onunla burun buruna geldi. Oydu. Sahiden oydu.

"Sevgili ruhlar, şükürler olsun," diye fısıldadı Richard, onu öpmeden önce.

Hiddeti, mehtaplı bir yaz gecesindeki durgun bir göl gibi durdu. İçi içine sığmayarak, ona sımsıkı sarıldı.

Yüzünü nazikçe okşadı, gerçeğe dönüşmüş hayaline doku-nurcasına. Kahlan'ın parmakları yanaklarında kaydı, onunla göz gözeydi, daha fazla söze gerek yoktu. Bir an için, dünya durdu.

"Kahlan," dedi sonunda, "Bana kızgın olduğunu biliyorum ama..."

"Eh, kılıcım kırılmasaydı ve bir bıçakla idare etmek zorunda kalmasaydım, bu kadar kolay yakalayamazdın. Ama kızgın değilim."

"Kastettiğim o değil. Açıklayabilirim..."

"Neyi kastettiğini biliyorum Richard. Kızmadım. Sana güveniyorum. Açıklama borçlusun ama kızgın değilim. Beni bir tek şekilde kızdırabilirsin, o da ömrünün geri kalanında benden üç metreden fazla uzaklaşırsan."

Richard gülümsedi. "Öyleyse bana hiç kızmayacaksın." Kafası küt diye yere çarpınca gülümsemesi soldu. "Ah, evet kırgınsın. Açtığı dertleri bilmiyorsun. Sevgili ruhlar, ben..."

Kahlan onu tekrar öptü, şefkatle, usulca, sıcacık. Richard elini onun uzun, gür saçlarında gezdirdi.

Onu omuzlarından tutarak uzaklaştırdı. "Kahlan, buradan çıkmak zorundayız. Hemen. Başımız büyük belada. Başım büyük belada."

Kahlan üzerinden yana yuvarlanıp oturdu. "Biliyorum. Düzen geliyor. Acele etmeliyiz."

"Zedd ile Gratch nerede? Onları da alıp tüyelim."

Kahlan başını sorar gibi uzattı. "Zedd ile Gratch mı? Seninle değil mi?"

"Benimle mi? Hayır. Senle beraberler sanıyordum. Gratch'la bir mektup yolladım. Sevgili ruhlar! Sakın bana mektubu almadığını söyleme. Bana kızmadığına şaşmamalı. Gönderdiğim..."

"Mektubu aldım. Gratch onu taşıyabilsin diye Zedd bir efsunla kendini hafifletti. Gratch haftalar önce Zedd'i Aydındril'e götürdü."

Richard'ın başından aşağı kaynar sular döküldü. Kule surlarının her yerine saçılmış mriswith cesetlerini anımsadı.

“Onları hiç görmedim,” dedi fısıltıyla.

“Belki onlar gelmeden ayrılmışsındır. Buraya ulaşman haftalar sürmüş olmalı.”

“Aydındril’den dün ayrıldım.”

“Ne?” diye fısıldadı, gözleri irileşerek. “Nasıl olur da...”

“Beni sliph getirdi. Beni buraya bir günden kısa sürede getirdi. En azından ben öyle sanıyorum. İki gün de olabilir. Belirlemeye imkân yok ama ay aynı görünüyor...”

Richard gevelediğini fark edince kendine hâkim oldu.

Gözleri dolduğundan Kahlan’ın yüzünü bulanık görmeye başlamıştı. Kendi sesi kulağına öyle boğuk geldi ki sanki başkası konuşuyordu. “Kule’de bir çatışma yeri buldum. Her yerde mriswith cesedi vardı. Sanki hepsini Gratch öldürmüş diye düşündüğümü anımsıyorum. Yüksek bir kalenin kenarındaydı.

“Kale dışında kan vardı, Kule’nin ta aşağısına kadar iniyordu. Kanı parmağım ile yokladım. Mriswith kanı pis kokar. Kanın bir kısmı mriswithe ait değildi.”

Kahlan onu kucaklayarak avuttu.

“Zedd ile Gratch,” diye fısıldadı. “Aşağıya düşenler onlar olmalı.”

Kahlan’ın kolları daha da sıkı sarıldı. “Üzgünüm Richard.”

Richard kollarını iterek kalktı, elini uzatıp kalkmasına yardım etti. “Buradan çıkmalıyız. Korkunç bir şey yaptım, Aydındril tehlikede. Oraya geri dönmeliyim.”

Richard’ın bakışları Rada’Han’a takıldı. “Bunun boynunda ne işi var?”

“Tobias Brogan tarafından yakalandım. Uzun hikâye.”

Kahlan daha konuşmasını bitirmeden, Richard tasmayı kavramıştı bile. Bilinçli davranmaksızın, sadece öfke ve zaruretten beslenen gücün dinginlik merkezinden kabardığını ve koluna yayıldığını hissetti.

Dokunduğu tasma güneşte kavrulmuş bir toprak gibi dağılıverdi.

Kahlan'ın parmakları boynuna gitti. Ağlamaklı bir inilti koy-vererek rahat bir nefes aldı.

"Geri geldi," diye fısıldadı, bir elini göğüs kafesine koyup ona yaslanırken. "İtirafçı gücümü hissedebiliyorum. Onunla tekrar temas kurabiliyorum."

Richard onu tek koluyla kucakladı. "Buradan çıksak iyi olacak."

"Az önce gidip Ahern'i kurtardım. Kılıcımı orada kırdım, Soy'dan birinin kafasında. Adam çok kötü düştü," diye de açıkladı Richard'ın çatık kaşlarını görünce. "Ahern'e rahibelerle beraber kuzeye gitmesini söyledim."

"Rahibeler mi? Ne rahibesi?"

"Rahibe Verna'ya rastladım. Işık Rahibeleri'ni, genç erkekleri, çömezleri ve muhafızları toplayıp hep beraber kaçmaya hazırlanıyor. Onunla buluşmaya gidiyordum. Adie'yi yanlarında bıraktım. Çabuk, gitmeden onlara yetişebiliriz. Uzakta değiller."

Kevin ikisine de meydan okumak üzere duvarın arkasından çıkınca ağzı açık kaldı. "Richard!" diye fısıldadı. "Sahiden sen misin?"

Richard gülümsedi. "Kusura bakma, yanımda hiç çikolata yok Kevin."

Kevin, Richard'ın elini sıktı. "Sadığım Richard. Muhafızların nerêdeyse tamamı sadık."

Richard karanlıkta kaşlarını çatı. "Ben... şeref duydum, Kevin."

Adam dönüp yüksek sesle fısıldadı. "Richard bu!"

Kahlan ile ikisi geçitten içeri girip de surun arkasına geçince etraflarını bir kalabalık sardı. Aşağıdaki iskelelerde yanan ateşlerin yaydığı titrek ışıktaki Richard, Verna'yı gördü ve kadına sarıldı.

"Verna, seni gördüğüme çok sevindim!" Onu kol mesafesinde kendinden uzaklaştırdı. "Ama söylemem gerek, yıkanman lazım."

Verna güldü. Richard'ın duymayalı özlediği, nadir bir sesle. Warren aralarına girdi ve neşeli bir kakhahayla Richard'ı kucakladı.

Richard, Verna'nın elini tuttu ve avucuna Başrahibelik yüzüğünü sıkıştırıp parmaklarını kapadı. "Ann'in öldüğünü duydum. Çok üzgünüm. Bu onun yüzüğü. Onunla ne yapılacağını herhalde sen benden daha iyi bilirsin."

Verna elini yüzüne yaklaştırıp yüzüğe bakakaldı. "Richard... bunu nereden buldun?"

"Rahibe Ulicia'dan vermesini istedim. Yüzüğü takmak onun üstüne vazife değil."

"Vermesini mi... "

"Verna Başrahibeliğe atandı Richard," dedi Warren, kadının omzuna elini koyarak.

Richard sıırttı. "Seninle gurur duyuyorum Verna. Tekrar tak öyleyse."

"Richard, Ann aslında... Yüzük benden zorla alındı... bir mahkemede suçlu bulundum... ve Başrahibelikten düşürüldüm."

Rahibe Dulcinia öne çıktı. "Verna, sen Başrahibe'sin. Buradaki tüm rahibeler mahkemede lehine oy kullandı."

Verna onu seyreden suratlara baktı. "Sahi mi?"

"Evet," dedi Rahibe Dulcinia. "Diğerleri baskın çıktı ama biz hepimiz sana inandık. Seni Başrahibe Annalina atadı. Bir Başrahibe'ye ihtiyacımız var. Yüzüğü tekrar tak."

Verna hep bir ağızdan hemfikir olan rahibeleri minnet göz yaşları eşliğinde başıyla onayladı. Yüzüğü parmağına tekrar takıp öptü. "Herkesi derhal uzaklaştırmalıyız. İmparatorluk Düzeni sarayı ele geçirmeye geliyor."

Richard onu kolundan tutup kendine döndürdü. "İmparatorluk Düzeni sarayı ele geçirmeye geliyor da ne demek? Kâhinler Sarayı'ndan ne istiyorlar?"

"Kehanetleri. İmparator Jagang kitaplardaki çatallardan faydalanarak gelecekteki olayları kendi lehine çarpıtmak niyetinde."

Verna'nın arkasındaki diğer rahibelerden bir hayret nidası yükseldi. Warren yüzünü ovuştururarak homurdandı.

"Ayrıca," diye ekledi Verna, "burada yaşamayı tasarlıyor, saray efsununun altında, böylece kehanetler tüm muhalifleri ezmesini sağladıktan sonra dünyaya hükmedebilecek."

Richard kolunu bıraktı. "Bunu yapmasına izin veremeyiz. Her çatalda önümüze ket vurulmuş olur. Hiç şansımız kalmaz. Dünya yüzyıllarca onun tiranlığı altında kıvranır."

"Bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi Verna. "Kaçmak zorundayız, yoksa burada hepimiz öldürülürüz, o zaman da karşı koymak üzere yardım toplayacak hiç kimse kalmaz."

Richard bakışlarını bir araya toplanmış rahibelerde gezdirdi, çoğu tanıdıktı, sonra tekrar Verna'ya baktı. "Başrahibe, peki ya sarayı yıkarısam?"

"Ne? Bunu nasıl yapabilirsin ki?"

"Bilmiyorum. Ama kuleleri yıkmıştım, üstelik eski büyücüler tarafından yapılmışlardı. Bir yolu ya varsa?"

Verna uzaklara bakarak dudaklarını yaladı. Rahibe kalabalığı sessiz duruyordu. Rahibe Phoebe diğerlerini yararak öne çıktı.

"Verna, buna izin veremezsin!"

"Jagang'ı durdurmanın tek yolu olabilir."

"Ama yapamazsın," dedi Phoebe, ağlamak üzereydi. "Kâhinler Sarayı bu. Evimiz."

"Ona bırakırsak artık düş gezgininin evi olacak."

"Ama Verna," dedi Phoebe, Verna'nın koluna yapışarak. "Efsun olmazsa yaşlanırız. Ölürüz Verna. Gençliğimiz kaşla göz arasında yok olacak. Yaşama şansı bulamadan ihtiyarlayıp öleceğiz."

Verna başparmağıyla kızın yanağındaki gözyaşını sildi. "Her şeyin bir sonu vardır, Phoebe, sarayın bile. Sonsuza dek varolamaz. Amacını yerine getirdi, şimdi bir şey yapmazsak işlevi zarar vermeye dönüşecek."

"Verna, bunu yapamazsın! Yaşlanmak istemiyorum."

Verna genç kadına sarıldı. “Phoebe, bizler Işık Rahibeleri’yiz. Bu dünyadaki insanların yaşamını daha iyi hale getirmek için Yaratıcı’ya hizmet ediyoruz. Şimdi yaşamlarını daha iyi hale getirebilmemiz için tek şansımız, bizlerin de Yaratıcı’nın evlatlarının geri kalanları gibi olmamızda, onların arasında yaşamamızda yatıyor.

“Korkunu anlıyorum Phoebe ama bana güven, korktuğun gibi olmayacak. Saraydaki efsunun etkisindeyken zaman bizim için farklı akıyor. Yavaş geçen asırları, dışarıdakilerin algıladığı gibi hissetmiyoruz, yaşam hızla akıp geçiyor. Dışarıda yaşadığında da bundan daha farklı hissetmeyeceksin.

“Hizmet etmeye ant içtik, sadece uzun yaşamaya değil. Uzun ve boş bir ömür sürmek istiyorsan Phoebe, Karanlık Rahibeleri’yle kalabilirsin. Anlamlı, hayırlı, dolu dolu bir ömür sürmek istiyorsan bizimle, Işık Rahibeleri’yle gel ve önümüzdeki yepyeni yaşama katıl.”

Phoebe yanaklarından yaşlar akarak sessizce durdu. Uzakta alevler kükrüyor, karanlığı ara sıra patlamalar bölüyordu. Savaşan askerlerin haykırıışları giderek yaklaşıyordu.

Phoebe nihayet konuştu. “Ben bir Işık Rahibesi’yim. Kardeşlerimin yanındayım... onlar nereye ben oraya. Yaratıcı bizi kollayacaktır.”

Verna gülümsedi, Phoebe’nin yanağını şefkatle okşayarak. “Başka var mı?” diye sordu, toplanmış diğerlerine bakarak. “Başka itirazı olan? Varsa şimdi söyleyin. Sakın sonradan bana gelip de fırsat bulamadığınızı söylemeyin. O fırsatı şimdi veriyorum.”

Tüm rahibeler başlarını iki yana salladı. Hemen akabinde hep bir ağızdan gitmeye razı olduklarını söylediler.

Verna parmağındaki yüzüğü döndürerek Richard’a baktı. “Sence sarayı yok edebilir misin? Efsunu?”

“Bilmiyorum. Beni almaya ilk geldiğinizde Kahlan’ın kullandığı mavi yıldırımı anımsıyor musun? İtirafçılar, güçlerini yaratan büyücülerden bir parça Çıkartıcı Büyü edinmişler. Ben beceremezsem belki bir İtirafçı gücü mahzenlere zarar vermeyi başarır.”

Kahlan onun sırtına dokunarak fısıldadı. "Richard, bunu yapabileceğimi sanmıyorum. O büyü seni korumak için uyanmıştı. Başka bir şey için aynısını çağırمام."

"Denemek zorundayız. Çok çaresiz kalırsak, kehanetleri ateşe veririz. Tüm kitapları yakarsak hepsi kül olur, en azından Jagang da bize karşı kullanamaz."

Kadınlardan oluşmuş küçük bir grup ve yarım düzine genç erkek, telaşla koşarak geçide geldi. "Richard'ın arkadaşları," diye fısıldadı birisi telaşla. Kevin geçidi açarak soluk soluğa kalmış grubu içeri aldı.

Verna bir kadının koluna yapıştı. "Philippa, hepsini buldun mu?"

"Evet." Uzun boylu kadın soluklanmak için durakladı. "Buradan çıkmak zorundayız. İmparator'un öncü birliği şehirde. Bir kısmı güney köprülerini geçti bile. Kan Soyu onlarla sıcak çatışmaya girdi."

"Limanda neler olduğunu gördün mü?" diye sordu Verna.

"Ulicia ve birkaç rahibesi orada. Kadınlar tüm limanı paramparça ediyor. Sanki yeraltı dünyası zincirlerinden boşanmış gibi." Philippa titreyen parmaklarını dudaklarına götürerek bir an gözlerini yumdu. "*Sefa Hanım*'daki adamları yakalamışlar." Sesi titredi. "O zavallı adamlara neler yaptıklarını hayal edemezsin."

Philippa döndü, dizlerinin üstüne çöktü ve kustu. Onunla beraber gelen diğer rahibelerin ikisi de aynısını yaptı. "Sevgili Yaratıcı," diyebildi Philippa, öğürtülerin arasında. "Akıl alır gibi değil. Hayatımın geri kalanında kâbuslar göreceğim."

-Richard savaş naralarıyla haykırışların geldiği yöne dönüp baktı. "Verna, buradan hemen çıkmalısınız. Kaybedecek vakit yok."

Verna başıyla onayladı. "Kahlan'la ikiniz bize yetişirsiniz."

"Hayır. Kahlan'la ikimiz hemen Aydindril'e dönmeliyiz. Şu anda açıklayacak zamanım yok ama ikimiz de bunu mümkün kılacak büyüye sahibiz. Keşke sizleri de götürebilseydim ama yapamam. Çabuk. Kuzeye gidin. Yüz bin D'Hara askerinden oluşmuş bir ordu Kahlan'ı arayarak güneye iniyor. Onların yanında daha

emniyette olursunuz, onlar da sizin yanınızda emniyette olur. General Reibisch'e Kahlan'ın yanımda olduğunu söylersiniz."

Adie diğerlerinin arasından öne çıkarak Richard'ın ellerini tuttu. "Zedd nasıl?"

Richard'ın sesi gırtlığında düğümlendi. Kederinden gözlerini yumdu. "Adie, üzgünüm ama büyükbabamı görmedim. Kule'de öldürülmüş olabileceğinden korkuyorum."

Adie gırtlığını temizleyerek yanağını sildi. "Üzüldüm, Richard," diye fısıldadı hırıltılı bir sesle. "Büyükbaban iyi bir adamdı. Ama şansını çok fazla zorladı. Onu uyarmıştım."

Richard yaşlı büyücüye sarılınca kadın göğsüne yaslanarak usulca ağladı.

Kevin elinde kılıçla telaşla geçitten geldi. "Ya şimdi gideriz ya da dövüşmek zorunda kalırız."

"Gidin," dedi Richard. "Bu çatışmada ölürseniz savaşı kazanamayız. Kendi kurallarımıza göre dövüşmeliyiz, Jagang'inkilere göre değil. Beraberinde yetenekli kişiler de var, sadece askerler yok."

Verna toplanan rahibelere, çömezlere ve genç büyücülere döndü. Teselli bekliyormuş gibi görünen iki genç kızın ellerini tuttu. "Hepiniz dinleyin. Jagang bir düş gezgini. Bizi tek koruyan şey Richard'la olan bağımız. Richard yetenekle doğdu, atalarından aktarılmış ve düş gezginlerine karşı koruyan bir büyüyle. Leoma, Jagang'ın zihnime girip beni ele geçirmesini sağlamak için o bağı kırmaya uğraştı. Gitmeden önce hepiniz başlarınızı eğip Richard'a sadakat yemini edin ki düşmanımıza karşı korunduğumuzdan emin olalım."

"Madem bunu yapmak istiyorsunuz," dedi Richard. "öyleyse bağı ve korumasını yaratan kişi Alric Rahl'ın belirlediği şekilde yapın. Bunu yapmak istiyorsanız, nesilden nesile öğretildiği ve olması gerektiği gibi sizden adanma yemini etmenizi isteyeceğim."

Richard kendi kendine konuşur gibi bu sözleri aktardıktan sonra, sorumluluğun ağırlığını hissederek sustu. Sadece önünde

toplananların değil, Aydindril'de ona bel bağlamış binlerce insanın sorumluluğunu da. Işık Rahibeleri ve himayelerindekiler, dizleri üzerine çöktüler ve tek bir ağızdan yüksek sesle, savaşın gürültüsü eşliğinde, bağlılıklarını ilan ettiler.

“Hükümdar Rahl bize yol göstersin. Hükümdar Rahl bize öğretsin. Hükümdar Rahl bizi korusun. Işığınızla serpileceğiz. Merhametinize sığınacağız. Bilgeliğiniz karşısında aciziz. Sadece hizmet etmek için varız. Hayatımız senindir.”

-

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Richard kızıl pelerinli askerlerin yol ayrımını geçmelerini beklerken Kahlan'ı rutubet kokan karanlık taş koridordaki duvara yasladı. Çizme sesleri yankılanarak uzaklaşırken, Kahlan parmak uçlarında yükselip fısıldadı, "Burası hoşuma gitmedi. Buradan sağ çıkmayı başarabilecek miyiz?"

Richard onun endişeyle kırıışmış alnına çabucak bir öpücük kondurdu. "Elbette buradan sağ çıkacağız. Söz veriyorum." Elini tutup alçak bir kirişin altından eğildi. "Gel, mahzenler az ileride."

Çıplak koridorun taşları, derzlerden sızan su yüzünden yer yer soluk sarı renkte lekelerle kaplıydı. Tavanın bazı yerlerinde, su damlaları yumurta sarısı rengindeki sarkıtlarda asılı kalmıştı, bazen de yerdeki birikintilere damlayarak dalgacıklar oluşturuyordu. İki meşalenin ilerisinde, koridor genişliyor, tavan da mahzenlere açılan kavisli devasa kapıya uyum sağlayarak yükseliyordu.

İki metre kalınlığındaki taş kapının önüne geldiklerinde Richard bir terslik olduğunu anladı. Sadece ilerideki tekinsiz ışığı gördüğü için değil, ense tüyleri de dikelmışti ve kollarında büyüünün fısıltısını hissedebiliyordu, tıpkı tüylerine sürtünen örümcek ağları gibi.

Gıdıklanan kollarını ovuşturarak sokuldu. “Tuhaf bir şey hissediyor musun?”

Kahlan başını iki yana salladı. “Ama ışıktaki bir acayiplik var.”

Kahlan’ın adımları bocaladı. Aynı anda Richard cesedi gördü. Mahzenlerdeki yuvarlak açıklığa ulaşmışlardı. İleride bir kadın yerde kıvrılmış yatıyordu, uyuyor gibiydi ama Richard onun uyumadığını anladı. Kadın taş gibi kaskatıydı.

Biraz daha yaklaşıncaya, sağdaki duvarın ilerisinde yere saçılmış bir düzineye yakın Kan Soyu cesedi gördüler. Richard manzara karşısında yüzünü ekşitti, midesine nahoş bir his yerleşti. Her asker, zırhlarıyla, pelerinleriyle, tam ortadan ikiye bölünmüştü, göğüs hizasından, hem de hepsi. Yerde bir kan gölü vardı.

Kayadaki yuvarlak açıklığa doğru yavaş adımlarla yaklaştıkça Richard’ın endişesi tırmanıyordu.

“Bak, önce gidip bir şey almam lazım,” dedi. “Ben geri dönene dek burada bekle. Sadece birkaç dakika sürer.”

Kahlan onu kol yeninden yakalayarak çekti. “Kuralı biliyorsun.”

“Hangi kuralı?”

“Hayatının geri kalanında benden üç metre bile uzaklaşmayacaksın, yoksa kızarım.”

Richard onun yeşil gözlerine baktı. “Öleceğine kızmanı yeğlerim.”

Kahlan’ın kaşları iyice çatılıp suratı asıldı. “Şimdi öyle düşünüyorsun. Sana kavuşmak için o kadar uzun süre bekledim ki şimdi seni yalnız bırakmam. Oraya girmeni gerektirecek kadar önemli ne olabilir? Bulduğumuz yerden bir çaresine bakabiliriz, meşaleleri atarız, yangın çıkarırız, bunun gibi şeyler. Tüm bu kâğıtlar çıra gibi tutuşur. Oraya girmemize gerek yok.”

Richard gülümsedi. “Seni ne kadar çok sevdiğimi hiç söylemiş miydin?”

Kahlan koluna girdi. “Konuş. Hayatımızı ne uğruna riske atıyoruz?”

Richard iç çekerek pes etti. “Üç bin yıldan daha eski bir kehanet kitabı var. İçinde benimle ilgili kehanetler var. Daha önce faydasını görmüştüm. Tüm bu kitapları yok etmeyi başarsak bile en azından onu yanımıza almak isterim. Tekrar faydası dokunabilir.”

“Seninle ilgili ne diyor?”

“Beni ‘*fuer grissa ost drauka*’ diye anıyor.”

“Ne demek?”

Richard mahzene döndü. “Ölüm getiren.”

Kahlan bir an sustu. “Peki oraya nasıl gireceğiz?”

Richard ölü askerleri inceledi. “Eh, yürümeyeceğimiz kesin.” Elini göğüs hizasına kaldırdı. “Bir şey onları bu hizadan kesmiş. Ne yaparsak yapalım, dik durmayacağız.”

Aynı hizada, incecik bir pus, bir duman tabakası gibi mahzen odasında asılı duruyordu. Işık saçan bir şey yüzünden parlıyor gibiydi ama Richard ne olduğunu çözemiyordu.

Elleri ve dizleri üzerinde kızarık tuhaf ışığın altından emekleyerek mahzene girdiler. Raflara ulaşana dek duvar dibinden ilerlediler, böylece kan gölcüklerinin içinden emeklemek zorunda kalmadılar. Parlak pusun altı daha da acayıptı sanki. Richard’ın daha önce gördüğü hiçbir sise ya da dumana benzemiyordu, âdeta ışıktan yapılmıştı.

Bir gıcırta sesi duraksayıp kıpırtısızca beklemelerine neden oldu. Richard omzu üzerinden geriye bakınca iki metre kalınlığındaki taş kapının kayarak kapanmaya başladığını gördü. Ne kadar hızlı hareket etseler de kapı kapanmadan oraya yetişmelerine imkân yoktu.

Kahlan başını kapıdan çevirdi. “Burada kilitli mi kaldık? Nasıl dışarı çıkacağız? Başka çıkış var mı?”

“Tek çıkış orası ama açabilirim,” dedi Richard. “Kapı kalkanla uyumlu çalışıyor. Duvardaki metal levhaya dokunduğumda açılır.”

Kahlan’ın yeşil gözleri yüzünü inceledi. “Richard, emin misin?”

“Gayet eminim. Geçmişte hep işe yaradı.”

“Richard, atlattığımız bunca şeyden sonra kavuşmuşken bizimizin de buradan sağ çıkmasını istiyorum.”

“Çıkacağız. Mecburuz, yardımımıza ihtiyacı olan insanlar var.”

“Aydındril’de mi?”

Richard ona söylemek istediği uygun kelimeleri, aralarını açacağından korktuğu o boşluğu, aralarına koyduğu mesafeyi dolduracak kelimeleri bulmaya çalışırken başıyla onayladı.

“Kahlan, Aydındril’deyken yaptığım şeyi kendi menfaatim için yapmadım, yemin ederim. Bunu bilmeni isterim. Seni ne kadar incittiğimin farkındayım ama çok geç olmadan aklıma gelen tek şeydi. Yaptım çünkü Orta Diyar’ın İmparatorluk Düzeni’nin eline düşmesini engelleyeceğine yürekten inandığım tek şeydi.

“İtirafçılar’ın amacının sadece egemenlik kurmak değil, halkı korumak olduğunu biliyorum. Sana ters düşse de aynı amaçlar uğrunda eyleme geçtiğimi anlayacağına inandım. Halkı korumak istedim, onlara hükmetmek değil, üstelik sana yaptığım şey yüzünden hep bağrım yandı.”

Taş odaya uzun bir süre ölüm sessizliği çöktü. “Richard, mektubunu ilk okuduğumda yıkıldım. Bana kutsal bir güven emanet edilmişti, Orta Diyar’ı kaybeden İtirafçı Ana olarak anılmak istemiyordum. Boynumda tasmayla buraya gelirken düşünecek çok zaman buldum.

“Rahibeler bu gece asilce bir şey yaptı. İnsanlara yardım etmek gibi yüce bir amaç uğruna, üç bin yıllık bir mirası feda ettiler. Yaptığın şeyden mutlu olmayabilirim, bana hâlâ açıklama borçlusun ancak yüreğimdaki sevgiye kulak vereceğim, sırf senin için değil, bize ihtiyacı olan Orta Diyar halkı için de.

“Buraya gelirken geçirdiğimiz haftalar boyunca, geçmişi bırakıp geleceği yaşamamız gerektiğini düşündüm durdum. Geleceğin huzur ve güven içinde yaşayabileceğimiz bir yer olmasını istiyorum. Bu diğer her şeyden daha önemli. Seni tanıyor ve yaptığın şeyi bencilce gerekçelerle yapmayacağını biliyorum.”

Richard elinin tersiyle onun yanağını okşadı. “Seninle gurur duyuyorum, İtirafçı Ana.”

Kahlan parmaklarını öptü. “Daha sonra, insanlar bizi öldürmeye çalışmadığı ve vaktimiz olan bir zamanda, İtirafçı Ana’ya yaraşır biçimde surat asıp kollarımı kavuşturacak ve ayağımı yere vurarak hesap soracağım, sen de kekeleyip bocalayarak yaptığın şeye mantıklı bir açıklama getirmeye uğraşacaksın ama şimdilik sadece şuradan çıkalım, olmaz mı?”

İçine su serpilen Richard gülümsedi ve kitap raflarını emekleyerek geçip tekrar ilerlemeye koyuldu. Başlarının üzerinde parlayan ince pus tabakası sanki odanın tamamını kaplıyordu. Richard keşke onun ne olduğunu bilseydi.

Kahlan çabucak yanına geldi. Richard geçtikleri her raf sırasında ortalığı kolağan ediyor, açıklanamayan tehlike duygusunu her hissettiğinde yönünü ona göre değiştiriyordu. Tehlike hissinin gerçek bir algı olup olmadığını bilmiyordu ama hislerini göz ardı etmeye cüret edemezdi. İçgüdülerine güvenmeyi öğreniyordu, daha fazla kanıta da ihtiyaç duymuyordu.

Arkadaki küçük duvar oyuntusuna girdiklerinde, Richard raftaki kitapları taradı ve aradığını buldu. Sorun şuydu ki, kitap pus seviyesinin üstündeydi. Uzanıp da alamayacağının gayet iyi farkındaydı; parlak ışığın ne menem bir şey olduğunu bilmiyordu, sadece bir tür büyü olduğunu anlamıştı, askerlere ne yaptığını da görmüştü.

Kahlan’ın yardımıyla kitaplığı devrilene dek salladılar. Kitaplık masaya çarparak yıkılınca kitaplar her yana dağıldı, ama istediği kitap masanın üstünde kaldı. Parlak pus tabakası kitabın sadece birkaç milim üstündeydi. Richard elini masanın üzerinde dikkatle kaydırды. Kolunun hemen üzerindeki büyüün tenini gıdıkladığını hissediyordu. Sonunda parmakları değdi ve kitabı masanın kenarından itti.

“Richard bir terslik var.”

Richard kitabı aldı ve doğru olduğunu sağlama almak için çabucak karıştırdı. Artık Ulu D'Hara kelimelerini okuyabilmesine ve bazılarını tanımasına rağmen, kitabta yazanları irdeleyecek vakti yoktu.

“Ne? Ne tersliği?”

“Tepemizdeki sise bak. İçeri girdiğimizde göğüs hizasındaydı. O adamları ikiye bölen şey bu olmalı. Şimdiki haline bak.”

Masanın üstüne kadar alçalmış, Richard farkına bile varmamıştı. Kitabı kemerine sıkıştırdı. “Beni takip et, çabuk.”

Richard alelacele sürünerek odadan çıktı, Kahlan da peşinden. Parlak büyü onlara ulaştığında ne olacağını bilmiyordu ama az çok tahmin edebiliyordu.

Kahlan bağırdı. Richard dönüp bakınca onun yerde dümdüz yattığını gördü.

“Ne var?”

Kahlan dirseklerini kullanarak sürünmeye çalıştı ama hiçbir yere kıımdayamadı. “Bir şey beni ayak bileğimden yakaladı.”

Richard gerisin geri ona doğru emekledi ve bileğinden yakaladı.

“Bıraktı. Bana dokunduğun anda bıraktı.”

“Ayak bileğimi sıkı tut, buradan çıkalım.”

Kahlan bağırdı. “Richard! Bak.”

Richard ona dokununca başlarının üzerindeki parıltı alçalmıştı, sanki temasını büyü hissetmiş, avının kokusunu almıştı ve giderek köşeye sıkıştırıyordu. Zar zor emekleyecek yer bırakmıştı. Richard, ayak bileğinden tutan Kahlan’la beraber, telaşla kapıya yöneldi.

Kapıya ulaşmalarına kalmadan, tepelerindeki pus öyle bir alçaldı ki Richard sıcaklığını sırtında hissetti.

“Yere yat!”

Kahlan emri üzerine dümdüz yattı. Karınlarının üstünde sürünerek ilerlemeye devam ettiler. Nihayet kapıya vardıklarında, Richard sırtüstü döndü. Pus birkaç milim üstlerindeydi.

Kahlan onu gömleğinden kavrayarak kendini ona doğru çekti. "Richard ne yapacağız?"

Richard metal levhaya baktı. Duvardan duvara uzanan parlak tabakanın üzerindeydi. Üzerlerindeki ölümcül ışına değmeden levhaya yetişmesi artık mümkün değildi.

"Buradan çıkmak zorundayız, yoksa bu şey bizi öldürecek, diğer adamları öldürdüğü gibi. Kalkmaya mecburum."

"Çıldırдың mı? Yapamazsın!"

"Mrsith pelerinim var. Belki onu kullanırsam ışık beni bulamaz."

Kahlan bir kolunu onun göğsüne uzattı. "Hayır!"

"Denemezsem zaten öleceğim."

"Richard, olmaz!"

"Daha iyi bir fikrin var mı? Zamanımız tükeniyor."

Kahlan öfkeyle kükreyerek kolunu kapıya doğru uzattı. Yumruğundan mavi bir şimşek patladı. Kapı, kasasını çepeçevre saran mavi ışın damarlarıyla cızırdadı.

İnce pus tabakası, Kahlan'ın büyüyle canı yanmış canlı bir varlık gibi, büzüşerek geri çekildi. Kapı yine de kımıldamadı.

Işık geri çekilerek kapının ortasında öbeklenince, Richard ayağa fırladı ve levhaya elini indirdi. Kapı homurdanarak kımıldamaya başladı. Kapı aralanınca Kahlan'ın yolladığı cızırtılı mavi şimşekler söndü. Parıltı tekrar yassılaşıp yayılmaya başladı.

- Richard, Kahlan'ı elinden yakaladı. Kalktı ve Kahlan'ı de beraberinde çekerek aralıktan kendini ite kaka içeri girdi. Dışarı çıkar çıkmaz yere kapaklandılar, nefes nefese, birbirlerine tutunarak.

"İşe yaradı," dedi Kahlan, korkudan soluğu kesilmişti. "Tehlikede olduğunu anladım, bu yüzden büyüm işe yaradı."

Kapı iyice açılırken ışık demeti onlara doğru koridora sızmaya başladı.

"Buradan çıkmamız gerek," dedi Richard, ikisi de ayağa fırlarken.

Bir gözleri peşlerindeki ürkütücü siste, çıkışa koştular. Görünmez bir engele çarpınca ikisi de homurdandı. Richard eliyle yüzeyini yokladı ama bir açıklık bulamadı. Dönüp baktı, ışık onlara neredeyse yetişmişti.

Zaruri bir öfkeyle, düşünmeksizin, Richard ellerini uzattı.

Uzattığı ellerinden kıvrılıp bükülerek fışkıran siyah ışın sicimleri, önündeki varoluş düzleminde sonsuz ölümün ta kendisi gibi boşluklar yaratarak dışa doğru patladı. Çıkartıcı Büyü yıldırımı dünyayı yırtarken kopan çatırtı sağır ediciydi. Kahlan yüzünü buruşturdu. Görüntü karşısında kulaklarını örterek büzüldü.

Mahzenlerin ortasında, puslu parıltı tutuşmuş gibiydi. Richard göğsünde ve ayaklarının altında güçlü, boğuk bir gümbürtü hissetti.

Kitaplıklar geriye doğru patladı. Tutuşan kâğıtlar bir havai fişekten yayılan binlerce kıvılcım gibi havaya saçılarak dağıldı. Işın canlıymış gibi uludu. Richard siyah yıldırımın içinde patladığını, tahayyülünü aşan bir güç ve hiddetle içini yaktığını, oradan da mahzene fışkırdığını hissedebiliyordu.

Kahlan kollarından çekti. “Richard! Richard! Kaçmalısınız! Richard! Dinle beni! Koş!”

Kahlan’ın sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. Çıkartıcı Büyü’nün siyah sicimleri ansızın koptu. Dünya geri döndü, akli bir anda başına geldi, kendini tekrar canlı hissetti. Canlı ve korkmuş.

Kaçışlarını durduran görünmez engel gitmişti. Richard, Kahlan’ın elini yakalayıp koştu. Arkasında, ışık demeti dönerek inliyor, ses tizleşerek yükselirken gittikçe parlak hale geliyordu.

Sevgili ruhlar, diye düşündü, ben ne yaptım?

Taş koridorlardan yukarı koşup merdiveni çıkarak bölmelerden geçtiler. Koridorlar her katta lambripleri ve halılarıyla daha şık hale bürünüyor. Yollarını meşaleler yerine lambalar aydınlatır olmuştular. Gölgeyi uzatarak önlerine vuruyordu ama lambalar yüzünden değil, sebebi arkalarından vuran canlı ışıktı.

Kapıdan fırtına gibi çıktılar, savaşla kaynayan gece karanlığına. Kızıl pelerinli adamlar Richard'ın daha önce hiç görmediği çıplak kollu adamlarla çarpışıyorlardı. Bazıları sakallıydı, çoğunun da kafası dazlaktı ama hepsinin sol burun deliğinde bir halka vardı. Bazısı dikenli tuhaf kemerleri ve kılıç kayışları, hayvan postundan kılıklarıyla vahşileri andırıyorlar, dövüşme biçimleri de bu izlenimi pekiştiriyordu. Kılıçlarını, baltalarını ve dövenlerini, gıcırdattıkları dişlerini ortaya seren zalim sırtıtmalar eşliğinde savuruyorlar, hasımlarına ağır darbeler indiriyorlar, hamleleri yana kaçarak savuşturuyorlar ve ortasına uzun çiviler yerleştirilmiş yuvarlak kalkanlarıyla safları bastırıyorlardı.

Adamları daha önce hiç görmediği halde, Richard onların İmpatorluk Düzeni olduğunu anladı.

Richard yavaşlamadı, çatışmadaki boşluklardan faydalana-
rak ilerledi ve Kahlan'ı peşinden sürükleyerek bir köprüye doğru koştu. İmpatorluk Düzeni askerlerinden biri ona doğru atılıp çelme takarak durdurmaya çalışınca, Richard yana kaçtı, kolunu adamın bacağına takıp kenara itti. Bodoslama koşturması sekteye uğramamıştı. Düzen askerlerinden biri üzerine saldırınca, Richard dirseğini adamın yüzüne indirip yere devirdi.

Hagen Ormanı'nın bulunduğu kırsal bölgeye çıkan doğu köprüsünün ortasında, yarım düzine Soy adamı, yaklaşık aynı sayıdaki Düzen askerleriyle boğuşuyordu. Bir kılıç ona doğru savrulunca, Richard eğilerek kaçtı, açılan boşluktan yararlanıp ilerlemeden önce de bir omuz darbesiyle adamı nehre yuvarladı.

Savaşın gürültüsüne, adamların çığlıklarına ve kılıç şakırtılarına rağmen, Richard ışığın arkadan gelen iniltisini duyabiliyordu. Koştu, bacakları kaçmak için sanki kendi iradeleriyle hareket ediyordu; kaçtıkları şey kılıçlardan ya da bıçaklardan daha beterd. Kahlan ayak uydurmakta zorlanmıyordu; hemen yanı başındaydı.

Nehrin diğer tarafına vardıklarında, şehrin içlerine henüz girmemişken, geceyi göz kamaştırıcı bir parlaltı kapladı ve ansızın yere sarayın zifiri gölgesi vurdu. İkisi birden kapalı bir dükkân

duvarının arkasına sinip çömeldi, soluk soluğa kalmışlardı. Richard binanın köşesinden başını uzatıp bakınca sarayın tüm pencere-lerinden, en yüksek kulelerden bile muazzam bir ışık fışkırdığını gördü. Işık sanki tuğlaların eklem yerlerinden sızıyordu.

“Biraz daha koşabilir misin?” diye sordu nefes nefese.

“Durmak istemiyordum ki,” dedi Kahlan.

Richard saray ile kırsal bölge arasındaki şehri iyi tanıyordu. Kahlan’ı şaşkın, korkmuş, afallamış insan yığınlarının arasından binaların bulunduğu daracık sokaklara soktu, ağaçlıklı geniş yollardan geçirdi, ta ki Tanimura’nın eteklerine varana dek.

Şhrin bulunduğu vadiden çıkan tepenin yarısındayken, ayaklarını âdeta yerden kesen esaslı bir gümbürtü hissetti. Richard bir kolunu Kahlan’a dolayarak onunla beraber bir kaya girintisinin altına sığındı. Toprak sarsılırken terden sıırıslıkam ve bitkin halde birbirlerine yapıştılar.

Kafalarını dışarı uzattıkları anda ışının Kâhinler Saray’ının koskoca kulelerini ve surlarını fırtınaya kapılmış bir kâğıt gibi yırttığını gördüler. Çakşır Adası’nın tamamı âdeta ufalanıyordu. Havaya her ebatta kayalarla beraber ağaç parçaları ve kocaman çimen öbekleri kalktı. Kör edici bir ışık, bir kubbeyi simsiyah bir enkaz yığını halinde önüne katarak yıktı. Nehirde ne su kaldı ne de köprüler.

Işın perdesi çatırdayarak dışa doğru genişledi. Adanın berisindeki şehir bu yıkımdan etkilenmeyip her nasılsa ayakta kaldı.

Gökyüzü aşağıdaki baş döndürücü ışığa uyum sağlarcasına ilahi bir kubbe gibi cayır cayır yandı. Işın çanının etekleri, şehirden millerce uzaktan başlayıp dağılarak gökyüzünden yere döküldü. Richard o sınırı anımsadı; Rada’Han taktığında onu burada tutan dış kalkandı.

“Sahiden de ölüm getirensin,” diye fısıldadı Kahlan, afallamış halde seyredirken. “Böyle bir şey yapabileceğini bilmiyordum.”

“Ben de öyle,” dedi Richard fısıldayarak.

Bir hava dalgası otları paralayıp kükreyerek tepeden yukarı püskürdü. Başlarını eğince, bir kum ve toprak yığını yuvarlanarak yanlarından geçti.

Her şey sakinleşince temkinlilikle oturdular. Gece geri gelmişti. Bu ani karanlıkta Richard aşağıyı göremese de biliyordu, Kâhinler Sarayı gitmişti.

“Başardın Richard,” dedi Kahlan sonunda.

“Başardık,” diye yanıtladı, şehir ışıklarının ortasındaki zifiri delikten bakışlarını ayırmadan.

“Kitabı aldığına sevindim. Hakkında başka neler yazıyor bilmek istiyorum.” Dudaklarına bir gülümseme yayılmaya başladı. “Galiba Jagang orada yaşamayacak.”

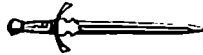
“Galiba evet. Her şey yolunda mı?”

“İyiyim,” dedi Kahlan. “Bittiğine memnunum.”

“Korkarım daha yeni başladı. Haydi gel, sliph bizi Aydindril’e geri götürecektir.”

“Şu sliph’in ne olduğunu bana hâlâ söylemedin.”

“Bana inanacağını sanmıyorum. Kendin görmelisin.”

“Çok etkileyici, Büyücü Zorander,” dedi Ann, öte yana dönerek.

Zedd başından savarcasına homurdandı. “Benim marifetim değil.”

Ann yanaklarındaki yaşları sildi, iyi ki karanlıktı da Zedd yaşları görmüyordu, buna karşın titreyen sesine hâkim olmaya çalıştı. “Meşaleyi sen atmamış olabilirsin ama cenaze ateşi odunlarını sen yığıdın. Çok etkileyici. Bir ışık ağının bir odayı paramparça ettiğine tanık olmuştum ama bu...”

Zedd kadının omzuna nazikçe dokundu. “Üzgünüm, Ann.”

“Evet, eh, başa gelen çekilir.”

Zedd anladığını ifade edercesine omzunu sıktı. “Acaba me-
saleyi kim attı.”

“Karanlık Rahibeleri Çıkartıcı Büyü kullanabiliyorlar. İçle-
rinden biri ışık ağını kazara tutuşturmuş olmalı.”

Zedd karanlık ufka baktı. “Kazara mı?” Elini çekerken şüp-
hesini de burnunu gürlütle çekerek belirtti.

“Öyle olmalı,” dedi Ann iç geçirirken.

“Bence bir kazadan biraz daha fazlası.” Ann onun fısıltılı dalgın
ifadesinde bir gurur belirtisi yakaladı.

“Ne gibi?”

Zedd soruya aldırmadı. “Nathan’ı bulsak iyi olacak.”

“Evet,” dedi Ann, birden kâhini anımsayarak. Holly’nin elini
sıktı. “Onu burada bırakmıştık. Civarda bir yerlerde.”

Ann uzaktaki ay ışığıyla aydınlanmış bayırlara baktı. Kuzey
yolunda ilerleyen bir grup insan gördü: Bir at arabası ve çoğu at
sırtında bir avuç insan. Sayıları kim olduklarını anlamak için faz-
lasıyla yeterliydi. Bunlar Işık Rahibeleri’ydi. Yaratıcı’ya şükürler
olsun; her şeye rağmen kaçabilmişlerdi.

“Onu şu tasma illetiyle bulabilirsin sanıyordum.”

Ann fundalıklara göz gezdiremeye başladı. “Bulabiliyorum,
tasma da bana yakınlarda bir yerde olduğunu söylüyor. Belki de
patlamayla yaralanmıştır. Efsun yok olduktan sonra dış kalkanda
kalıp üzerine düşeni yapacaktı, o yüzden yaralanmış olabilir. Ara-
mama yardım et.”

Holly de aradı ama yanlarından uzaklaşmadan. Zedd açıklık
alandaki bir düzlüğe doğru uzaklaştı. Kırık dalları ve çalıları ta-
kip ederek boğumun merkezine yaklaştı, gücün odaklandığı yerin
civarını arıyordu. Ann eğilerek kayalıkların altındaki girintilere
bakarken Zedd seslendi.

Ann, Holly’yi elinden tutarak yaşlı büyücünün yanına koştu.
“Ne var?”

Zedd gösterdi. İyice görsünler diye de kenara çekildi. Yuvarlak bir granit kütesindeki çatlağa çember şeklinde bir nesne sıkışmıştı. Ann nesneyi çekip kurtardı.

Gözlerine inanamayarak baktı. "Nathan'ın Rada'Han'ı bu."

Holly irkildi. "Ay, Ann, belki de öldürülmüştür. Belki Nathan büyüyle öldürülmüştür."

Ann tasmayı döndürerek inceledi. Kilitli duruyordu. "Hayır, Holly." Çocuğun saçını okşayarak teselli etti. "Öldürülmemiştir, yoksa ondan bir iz olurdu. Sevgili Yaratıcı! Peki bunun anlamı ne?"

"Anlamı ne mi?" Zedd güldü. "Anlamı adam özgür demek. Gördüğünden emin olasin diye tasmayı kayaya saplamış, parmağını gözüne sokar gibi. Nathan tasmayı kendi başına çıkardığını görmemizi istemiş. Boğumdaki güçle bağlantı kurmuş olmalı ya da ona benzer bir şey." Zedd içini çekti. "Eh, gitmiş işte. Şimdi benimkini de çıkar."

Ann bakışlarını geceye dikerken, Rada'Han'ı tutan eli yavaşça indi. "Onu bulmalıyız."

"Söz verdiğin gibi tasmamı çıkar, sonra onun peşinde sürtersin. Bensiz tabii, eklemem gerekirse."

Ann öfkesinin kızıştığını hissetti. "Benimle geliyorsun."

"Seninle mi? Öyle bir şey yapmıyorum."

"Geliyorsun."

"Sözünden dönüyorsun!"

"Hayır, sözümü tutacağım, şu baş belası kâhini bulur bulmaz. O adamın yaratabileceği karmaşayı tahmin edemezsin."

"Beni ne diye istiyorsun ki?"

Ann parmağını salladı. "Hoşuna gitsin gitmesin, benimle geliyorsun, o kadar. Onu bulduğumuzda tasmanı çıkaracağım. Daha önce değil."

Zedd'in sıkıldığı yumruklarından cızırtılar yükselirken Ann istifini bozmadan atları almak üzere uzaklaştı. Bakışları uzaktaki

ay ışığıyla aydınlanmış bayıra, kuzeye yol alan rahibelere kaydı. Ann atlara ulaşınca Holly'nin önünde çömeldi.

"Holly, müstakbel bir Işık Rahibesi çömezi olarak ilk görevinde, sana çok önemli, acil bir vazife veriyorum."

Holl ciddiyetle başını salladı. "Nedir Ann?"

"Zedd ile ikimizin Nathan'ı bulmamız hassas bir konu. Uzun sürmeyeceğini umuyorum, yine de acele etmeliyiz ki uzaklaşmasın."

"Uzaklaşmasınmış!" diye kükredi Zedd arkasından. "Gideli saatler olmuş. Sırta kadem basmış. Adamın nereye gittiğini belirlemeye imkân yok. Çoktan tüymüş."

Ann omzu üzerinden baktı. "Onu bulmaya mecburuz." Tekrar Holly'ye döndü. "Acele etmeliyiz, o yüzden şu bayırdaki Işık Rahibeleri'ne yetişecek vaktim yok. Senden ricam onlara gitmen ve Rahibe Verna'ya bildiğin her şeyi anlatman."

"Ona ne söyleyeyim?"

"Bizimleyken ne gördüysen, ne duyduysan onu. Ona gerçeği anlat, hiçbir şeyi süsleme. Neler olduğunu bilmesi önemli. Zedd'le benim Nathan'ın peşinden gittiğimizi söyle. Fırsat bulunca onlara katılacağız ancak önceliğimiz kâhini bulmak. Düzen'den kaçmak için şimdi yaptıkları gibi kuzeye gitmelerini söyle."

"Bunu yapabilirim."

"Uzakta değiller, şu sağdaki yol seni dosdoğru onlarınkine çıkaracak, böylece onları ıskalamayacaksın. Atın seni tanıyor ve seviyor, seni güzelce götürecektir. Bir iki saate kalmaz orada olursun, tüm rahibeler seni sevip koruyacaktır. Rahibe Verna ne yapacağını bilir."

"Bize yetişene dek sizi özleyeceğim," dedi Holly, sesi ağırlıklı.

Ann küçük kızı kucakladı. "Ah evladım, ben de seni çok özleyeceğim. Keşke seni de yanımızda götürebilseydik, yardımın dokunurdu ama Nathan'ı yakalayacaksak acele etmeliyiz. Rahibeler, özellikle de Başrahibe Verna neler olduğunu merak ediyordur. Önemli bir konu bu, o yüzden seni göndermek zorundayım."

Holly burnunu çekerek gözyaşlarını cesurca bastırdı. “Anlıyorum. Bana güvenebilirsiniz, Başrahibe.”

Ann kızın eyere oturmasına yardım etti ve dizginleri tutuştururken elini öptü. Holly tırıs adım Işık Rahibeleri’ne doğru uzaklaşırken arkasından bakıp el salladı.

Öfkesi burnunda büyücüye döndü. “Nathan’ı yakalayacak yola düşsek iyi olur.” Adamın sıska omzunu tıptısladı. “Uzun sürmez. Onu yakalar yakalamaz, boynundaki tasmayı çıkaracağım, söz veriyorum.”

-

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Hagen Ormanı her zamanki gibi karanlık ve caydırıcı olsa da Richard mrswithin gittiğine emindi. Kasvetli ormanın içlerine doğru yaptıkları yolculukta bir tanesini bile hissetmemişti. Mekân tehditkar görünse de ıssızdı; mrswithin hepsi Aydındril'e gitmişti. Bunun ne anlama gelebileceğini düşünerek ürperdi.

Kahlan sliph'in hoş, güleç cıva yüzüne bakarken parmaklarını kırtlatarak gergince içini çekti. "Richard, bunu yapmadan önce, hani olur da bir terslik çıkarsa diye, sana bir şey söylemek istiyorum. Sen burada tutsakken neler olduğunu biliyorum, sana karşı kırgın değilim. Seni sevmediğimi sanıyordun ve yalnızdın. Anlıyorum."

Richard kaşlarını çatıp öne eğilerek sokuldu. "Sen neden bahsediyorsun? Ne yapmışım ki?"

Kahlan boğazını temizledi. "Merissa. Bana her şeyi anlattı."
"Merissa!"

"Evet. Anlıyorum ve seni suçlamıyorum. Beni bir daha hiç göremeyeceğini sanıyordun."

Richard gözlerini şaşkınlıkla kırıştırdı. "Merissa bir Karanlık Rahibesi. Beni öldürmek istiyor."

"Ama bana senin öğretmenin olduğunu anlattı. Dedi ki... şey, onunla tanıştım, güzel kadın. Yalnızdın, seni suçlamıyorum."

Richard onu omuzlarından tutarak yüzünü zorla sliph'ten kendisine çevirdi. "Kahlan, Merissa'nın sana ne anlattığını bilmiyorum ama gerçeği söylüyorum, seninle tanıştığım günden beri senden başkasını sevmedim. Hiç kimseyi. Evet, bana tasma taktırdığında seni bir daha hiç göremeyeceğimi sandım, yalnız kaldım ama aşkına asla ihanet etmedim, kaybettiğimi düşündüğüm anda bile. Beni istemediğini düşündüğümde bile, ben hiç... ne Merissa oldu ne de bir başkası."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Kahlan kendine has gülümsemesiyle, ondan başka hiç kimseye bahşetmediği gülümsemesiyle gülümsedi. "Adie de bana aynı şeyi söylemeye çalışıyordu. Seni tekrar göremeden ve her şeye rağmen seni sevdiğimi söyleyemeden öleceğimden korkuyordum. Bir yanımlı bunu yapmaktan korkuyor. Orada boğulmaktan korkuyorum."

"Sliph seni duyumsadı, seyahat edebileceğini söylüyor. Çıkartıcı Büyü'den sende de bir parça var. Sadece iki büyüü de taşıyanlar seyahat edebiliyor. İşe yarayacak. Göreceksin." Gülümseyerek yüreklendirdi. "Korkacak bir şey yok, yemin ederim. Daha önce hissettiğin hiçbir şeye benzemiyor. Harikulade. Şimdi, tamam mı?"

Kahlan başıyla onayladı. "Tamam." Onu öyle sıkı kucakladı ki nefesini kesti. "Ama boğulursam seni ne kadar çok sevdiğimi bilmeni isterim."

Richard onu sliph'in etrafından dolaştırarak taş duvarın üzerine çıkmasına yardım etti, sonra da kalıntıların ilerisindeki karanlık ormana göz attı. Gerçekten de onu gözetleyen birileri var mıydı yoksa sadece kuruntu muydu, bilmiyordu. Bir mriswith hissetmiyordu yine de, gözetleyen onlardan biri olsa hissederdi. Kuruntuya kapılmasına yol açan şeyin Hagen Ormanı'ndaki geçmiş deneyimleri olduğuna kanaat getirdi.

"Hazırız, sliph. Çok uzun sürer mi?"

"Yeterince uzunum," diye yanıtladı, yankılı ses.

Richard içini çekip Kahlan'ın elini sımsıkı tuttu. "Dediğimiz gibi yap." Kahlan başını salladı, birkaç kez daha derin nefes aldı. "Yanında olacağım. Korkma."

Sıvı cıva kol onları kaldırdı ve her yere zifiri bir karanlık çöktü. Dalışa geçtikleri sırada, ilk seferinde sliph'i solumanın ne kadar zor olduğunu bilen Richard, Kahlan'ın elini sıktı. Kahlan elini sıkarak yanıtladığında, ağırlıksız boşluğa çoktan düşmüşlerdi.

Tanıdık, hızla sürüklenme hissi de aynı anda geri geldi ve Richard, Aydindril'e doğru yola çıktıklarını anladı. Önceki gibi sıcak da değildi soğuk da, sliph'in cıva bünyesinde olmak nemli bir his de vermiyordu. İpeksi özünü soluyup ciğerleri sliph'in tatlı varlığıyla kabarıırken, gözleri, tek bir hayaletimsi görüntüde ışıık ile karanlığı beraber gördü.

Richard, Kahlan'ın da onunla beraber aynı esrimeyi hissedebildiğini bildiği için sevinçliydi; elini gevşekçe tuttuğu yerden bunu duyumsayabiliyordu. Dingin akıntıda kulaç atmak için ellerini bıraktılar.

Richard karanlık ile ışığın içinde yüzdü. Peşinden sürüklenen Kahlan'ın ayak bileğinden yakaladığını hissetti.

Zaman mefhumu kaybolmuştu. Ayak bileğini bırakmayan Kahlan'la beraber süzülürken göz açıp kaparcasına bir an da geçmiş olabilir, ağır akan bir yıl da. Önceki gibi, bir anda son buluverdi.

Kule'deki odanın görüntüsü patlarcasına etrafını sardı ama bu kez hazırlıklıydı ve dehşete kapılmadı.

Nefes al, dedi sliph.

Tatlı soluğu dışarı verdi, ciğerlerindeki esrimeyi boşalttı ve yabancı havayı içine çekti.

Kahlan'ın arkasından çıktığını hissetti ve Kolo'nun odasındaki sessizlikte sliph'i dışarı soluyup içine hava çektiğini duydu. Sliph'in onu tükürür gibi dışarı atmasıyla Richard kendini bir anda kuyu duvarının öbür tarafında buldu. Ayakları yere değmez Kahlan'a yardım etmek üzere hızla döndü.

Merissa ona gülümsedi.

Richard kaskatı kesildi. Nihayet aklı başına geldi. "Kahlan nerede? Bana bağlınız! Yemin ettim!"

“Kahlan mı?” dedi ezgili ses. “Şuracıkta.” Merissa cıvanın içine uzandı. “Ama artık ona ihtiyacın yok. Yeminimi de tutuyorum, kendime ettiğim yemini.”

Kahlan’ın gevşek bedenini yakasından tutarak kaldırdı. Gücünün yardımıyla, Merissa, Kahlan’ı sliph kuyusundan çıkardığı gibi dışarı fırlattı. Kahlan duvara çarpıp külçe gibi yere yığıldı, nefes almıyordu.

Richard imdadına yetişmeden, Merissa bir *yabree*’nin bıçaklarını taşa sürttü. Ahenkli şarkı Richard’ı kısıktırak yakaladı, bacaklarında derman bırakmadı ve güçten kesilerek büyülenmiş halde Merissa’nın güleç yüzüne bakakaldı.

“*Yabree* senin için şakıyor, Richard. Şarkısı seni çağırıyor.”

Mırıldanan *yabree*’yi daha yaklaştırarak sokuldu. Richard’ın açlığının görkemli nesnesini havaya kaldırıp döndürdü, iştahını kabarttı. Richard dudaklarını yaladı, *yabree*’nin mırıldayan uğultusu iliklerinde tınılıyordu. Titreşimli ses onu yerine mıhlamıştı.

Kadın süzülerek yaklaştı ve nesneyi nihayet sundu. Richard’ın parmakları ona nihayet dokundu, şarkısı bedeninin her zerresine işledi, ruhunun her köşesini efsunladı. Silahın kabzası kavranınca Merissa gülümsedi. Richard onu avucunda tutmanın verdiği zevkle ürperdi. Parmaklarını zevkten acıyınca kadar sıktı.

Kadın gümüşü havuzdan bir *yabree* daha çıkardı. “Bu henüz yarısı, Richard. İkisine de ihtiyacın var.”

İkinci *yabree*’yi taşa vururken şen şakrak bir kahkaha attı. Richard’ın eline geçmek için can atan silahın şarkısı onu neredeyse kör etti. Dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. İkinci *yabree*’yi almak zorundaydı. Duvarın üzerinden eğilerek almak için uzandı.

Merissa’nın sırtması onunla alay ediyordu ama umurunda değildi, tek istediği, tek ihtiyacı, *yabree*’sinin ikizini diğer eline almaktı.

“Nefes al,” dedi sliph tekrar.

Dikkati dağılan Richard dönüp baktı. Sliph duvarın dibine yığılmış bir kadına bakıyordu. Richard tam bir şey söyleyecekti ki Merissa ikinci *yabree*’yi tekrar taşa vurdu.

Bacakları kemiksiz et yığınınına dönüştü. Sol kolunu, *yabree*'yi tuttuğu elini, duvara dayayıp ayakta durmaya çalıştı.

"Nefes al," dedi sliph tekrar.

İliklerinde şakıyan büyüleyici, mırıltılı şarkıya rağmen, Richard, sliph'in konuştuğu duvar dibindeki kişinin kim olduğunu çıkarmaya uğraştı. Galiba önemli biriydi ama niye önemli olduğunu çözemiyordu. Kimdi o?

Merissa *yabree*'yi tekrar vururken kahrkahası odada yankılandı.

Richard hem esimeyle hem de arzuyla ümitsiz bir çığlık attı.

"Nefes al," dedi sliph tekrar, daha da ısrarlı.

Yabree'nin uyuşturucu şarkısına rağmen, akli başına geldi. İçindeki zaruret duygusu kabardı, onu kuşatan afallatıcı ezgiyi silip geçti.

Kahlan.

Dönüp ona baktı. Nefes almıyordu. İç sesi imdat çığlığı attı.

Yabree tekrar şakıyınca boyun kasları gevşedi. Başını hızla çevirerek altındaki taşa duran bir şeye odaklandı.

Mecburiyet kaslarını silkeledi. Eli uzandı. Parmakları dokundu. Avucu kavradı ve iliklerine yeni bir arzu işledi. İyi bildiği bir arzu.

Bir öfke patlamasıyla Richard Doğruluk Kılıcı'nı taştan çekip çıkardı ve odayı yeni bir şarkı cınlattı.

Kızgın Merissa, canice bakışlarını ona kenetleyerek *yabree*'yi tekrar taşa sürttü. "Öleceksin, Richard Rahl. Kanınla yıkanacağıma yemin ettim, yıkanacağım da."

Gücünün son damlasıyla, kılıcın gazabından kuvvet alan Richard taş duvarın üstünden uzanıp kılıcı sliph'in cıva bedeninin içine soktu.

Merissa haykırdı.

Bedenini gümüş damarlar kapladı. Sliph'ten kaçmak için kollarını delice bir çabayla sallarken çığlıkları taş odada yankılandı ama çok geçti. Başkalaşım tüm bedenini kapladı ve sliph gibi parlak bir şeye dönüştü, gümüş bir havuzdaki gümüş bir heykel misali. Yüzünün sert hatları yumuşadı ve bir zamanlar Merissa olan şey, cıvanın perdahlayan katmanları içinde ayrıştı.

“Nefes al,” dedi sliph, Kahlan’a.

Richard *yabree*’yi kenara fırlatarak odanın öbür tarafına koştu. Kahlan’ı kucaklayıp kuyuya taşıdı. Duvarın üzerinden sarkıttı ve karnından kollarıyla kavrayarak sıktı.

“Nefes al! Kahlan, nefes al!” Tekrar sıktı. “Benim için! Nefes al! Lütfen, Kahlan, nefes al.”

Kahlan’ın ciğerlerindeki cıvayı püskürtmesiyle aniden derin bir nefes alması bir oldu, sonra tekrar nefes aldı.

Sonunda yüzünü dönerek kollarına kapandı. “Ah, Richard, haklıymışsın. Öyle şahaneydi ki nefes almayı unuttum. Beni kurtardın.”

“Ama diğerini öldürdü,” diye belirtti sliph. “Taşıdığı büyü nü nesneler hakkında onu uyarmıştım. Benim hatam değil.”

Kahlan gümüş surata gözlerini kırpıştırarak baktı. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Artık benim bir parçam olandan.”

“Merissa,” diye açıkladı Richard. “Senin hatan değil, sliph. Bunu yapmak zorundaydım, yoksa ikimizi de öldürecekti.”

“Öyleyse sorumluluktan muaf tutuldum. Teşekkür ederim, Efendi.”

Kahlan hızla Richard’a döndü, bakışları kılıca kaydı. “Ne oldu? Merissa’ya ne olmuş?”

Richard boynundaki düğümü açtı, omzundan aşırıp ve *mriss*’in pelerini sırtından çıkardı.

“Sliph’i kullanarak peşimizden gelmiş. Seni öldürmeye çalıştı, bir de... şey, benimle yıkanmak istedi.”

“Ne?”

“Hayır,” diye düzeltti sliph. “Kanınızla yıkanmak istediğini söyledi.”

Kahlan’ın ağzı açık kaldı. “Ama... ne oldu?”

“O artık benimle,” dedi sliph. “Ebediyen.”

“Yani öldü,” dedi Richard. “Bol vaktimiz olunca açıklarım.” Sliph’e döndü. “Yardımanın için teşekkür ederim sliph ama şimdi uyumanı istiyorum.”

“Elbette, Efendi. Tekrar lazım olana dek uyuyacağım.”

Parlak gümüşü surat yumuşadı ve eriyerek bir cıva havuzuna dönüştü. Richard, hiç düşünmeden bileklerini çaprazladı. Parlak havuzda bir ısıltı belirdi. Sliph duruldu ve kuyunun içine doğru çekilmeye başladı, ilk başta yavaşça, sonra gittikçe hızlandı ve gözden yitti.

Richard doğrulduğunda Kahlan ona bakakalmıştı. “Sanırım bana açıklaman gereken çok şey var.”

“Zamanımız olduğunda, söz.”

“Neredeyiz peki?”

“Kule’nin alt kesimlerinde, burçlardan birinin dibinde.”

“Kule’nin alt kesimleri mi?”

Richard başıyla doğruladı. “Kütüphanenin altı.”

“Kütüphanenin altıymış! Hiç kimse kütüphane katının altına inemez. Bildiğimiz kadarıyla her büyücüyü Kule’nin alt kesimlerinden uzak tutan kalkanlar var.”

“Şey, şu anda oradayız, bunu da sonra konuşuruz. Şehre inmek zorundayız.”

Kolo’nun odasından dışarı adım atmalarıyla duvara yaslanmaları bir oldu. Kızıl mriswith kraliçesi parmaklığın gerisindeki havuzdaydı. Koruma dürtüsüyle kanatlarını karpuz büyüklüğündeki yüzlerce yumurtanın üzerine gererken koskoca kuleyi inleyen bir uyarı sesi öttürdü.

Başlarının üzerindeki açıklıktan sızan azıcık ışığa bakarak, Richard ikinci vakti olduğunu anladı. Aydındril’e ulaşmalarının bir günden az, taş çatlasın sadece bir gün sürdüğünü umuyordu. Aydınlık sayesinde kayanın üzerindeki gri yeşil benekli yumurtaların göz alabildiğine uzandığını seçebiliyordu.

“Bu mriswith kraliçesi,” diye alelacele açıkladı Richard, parmaklığı tırmanırken. “Yumurtaları imha etmem gerek.”

Bacağını parmaklıktan aşırıp yapışkan kara suya girerken Kahlan adını haykırıp onu geri çağırmaya uğraştı. Richard kılıcını önde tutarak bel hizasındaki suda ilerledi ve ortadaki kaygan

kayalara yaklaştı. Kraliçe gıcırtilı bir böğürtü üfürerek pençeleri üstünde doğruldu.

Yılkankavi başını döndürerek ısırmaya kalktı. O anda Richard kılıcını savurdu. Biçimsiz kafa çark etti. Keskin bir koku bulutu püskürerek onu açık seçik uyardı. Richard inatla, kan ter içinde ilerledi. Kraliçenin çenesi uzun, keskin dişlerini ortaya sererek aralandı.

Richard mriswithin Aydindril'i ele geçirmesine izin veremezdi. Bu yumurtaları imha etmezse, uğraşması gereken daha çok mris-with olacaktı.

"Richard! Mavi şimşegi kullanmaya çalıştım ama burada işe yaramıyor! Geri gel!"

Tıslayan kraliçe ısırmaya kalktı. Richard başı çok yakına gelince hamle yapıyordu ancak kraliçe mesafeyi sürekli koruyor ve öfkeyle kükrüyordu. Richard tutunacak bir yer ararken başı uzak tutmayı becerdi.

Bir çıkıntı buldu ve tutunarak siyah, kaygan kayalara tırmandı. Kılıcını savurdu, tehditkâr çene geri çekilince de yumurtaları biçti. Köseleyi andıran kalın kabukları kırıldıkça kara taşlara leş kokulu bir yağıldı aktı.

Kraliçe çılgına döndü. Kanatlarını çırparak kayanın üzerinden havalandı ve Richard'ın kılıcından uzağa kaçtı. Kuyruğunu devasa bir kamçı gibi sallayarak havayı dövdü. Kuyruk ona yaklaştıkça, Richard kılıcını savurarak kraliçeyi uzağında tuttu. Şu anda yumurtaları imha etmekle daha çok ilgiliydi.

Dişlerini takırdatarak ona doğru hamle yaptı. Richard kılıcını savurdu, yanlamasına bir darbeyle boynunu yardı, bu da kraliçenin acı ve öfkeyle gerilemesine yetti. Delice çırpıldığı kanatlarıyla Richard'ı kayanın üzerine sereserpe devirdi. Richard yana yuvarlanarak paralayıcı pençelerden kaçtı. Kuyruğu tekrar ona doğru havayı kırbaçladı, ısırmaya kalktı. Richard bir anda yumurtaları unutmuş kendini savunma derdine düşmüştü. Kraliçeyi öldürebilirse işi kolaylaşırdı.

Kraliçe öfkeyle ciyakladı. Hemen akabinde Richard bir çatırtı duydu. Gürültüye dönünce, Kolo'nun odasının kapısına ait bir tahta

parçasıyla Kahlan'ın yumurtaları ezdiğini gördü. Kaygan kayada sendeleyerek Kahlan ile öfkeli kraliçenin arasına girdi. Kılıcını, onları ısırmaya yeltendiğinde başına, kayadan devirmeye uğraştığında kuyruğuna, onları biçmeye uğraştığında ise pençelerine savurdu.

"Onu uzak tut yeter," dedi Kahlan, tahtayı sallayıp yumurtaları kırarak sarı bir balçığın içinde bata çıka ilerlerken. "Ben bunların icabına bakarım."

Richard, Kahlan'ı tehlikeye atmak istemiyordu ama onun kendi şehrini koruduğunun da farkındaydı, ondan gidip saklanmasını isteyemezdi. Üstelik yardımına ihtiyacı vardı. Şehre inmesi gerekiyordu.

"Acele et," dedi kâh saldırıp kâh yana kaçarken.

Koskoca kraliçe, kızıl cüssesiyle onu kayalara itip sıkıştırmak istedi. Richard yana kaçtı ama yine de bacağına üstüne düştü. Acıyla haykırdı ve kılıcını ona diş bileyen yaratığa savurdu.

Tahta birden kraliçenin kafasındaki etli yarıklara indi. Kanatlarını çılgınca çırparak, pençeleriyle havayı paralayarak, acı dolu bir ulumayla geri sendeledi. Kızıl beden düştüğü yerden kalktığı sırada, Kahlan, Richard'ın koluna girmişti ve çekerek onu kurtarmaya uğraşıyordu. İkisi birden pis suya yuvarlandı.

"Hepsini hallettim," dedi Kahlan. "Buradan çıkalım."

"Onu haklamalıyım, yoksa daha da yumurtlar."

Ne var ki mriswith kraliçesi, tüm yumurtalarının imha edildiğini görünce, saldırıdan vazgeçmiş, kaçıyordu. Kanatlarını deli gibi çırparak havalandı. Duvara doğru atıldı, pençelerini taşa geçirdi ve Kul'nin yukarısındaki geniş bir açıklığa doğru tırmanmaya başladı.

Richard ile Kahlan, kendilerini leş kokulu havuzdan kurtararak yürüme köprüsüne çıktılar. Richard kuleyi içeriden tırmanan sarmal merdiveni çıkmaya yeltendi ancak ağırlığını bacağına verince yere çöktü.

Kahlan kalkmasına yardım etti. "Onu şimdi haklayamazsın. Tüm yumurtalarını imha ettik, onunla sonra uğraşırız. Bacağına kırık mı?"

Richard parmaklığa yaslandı, ezilen yerin ağrısını ovuşturken kraliçenin açıklıktan dışarı tırmanışını seyretti. “Hayır, sadece kayayla arasına sıkıştı. Şehre inmemiz gerek.”

“Ama yürüyemiyorsun.”

“İdare ederim. Acısı diniyor. Gidelim.”

Richard yolu aydınlatmak için parlak kürelerden birini aldı ve Kahlan'ın desteğiyle Kule'nin göbeğinden çıkmaya koyuldular. Kahlan geçtiği odalarda ve koridorlarda hiç bulunmamıştı. Richard onu kalkanlardan geçirirken kollarıyla sarmak zorunda kalıyor ve neye dokunmaması, neye basmaması gerektiğine dair sürekli uyarıyordu. Kahlan onun uyarılarını her seferinde sorgulasa da ısrarlı talimatlarına uyuyor, Kule'de bu acayip yerlerin varlığından haberi bile olmadığına dair kendi kendine söyleniyordu.

Odalardan ve koridorlardan geçerek yukarıya çıktıkları zaman, bacağı, gerçi hâlâ acıyordu ama biraz daha iyiydi. Topallayarak da olsa yürüyebiliyordu.

“Nihayet bildiğim bir yerdeyiz,” dedi Kahlan, kütüphanelerin bulunduğu uzun koridora çıktıklarında. “Aşağıdan hiç çıkamayacağımızdan endişelenmiştim.”

Richard çıkış yolu olarak bellediği koridorlara saptı. Kahlan o yöne sapmaması için itiraz ettiyse de, her zaman gittiği yolun bu olduğunda diretti, Kahlan da gönülsüzce peşinden geldi. Girişteki büyük salona çıkan kalkandan onu geçirmek için Richard tekrar sarıldı, ikisi de bu bahaneye memnundu.

“Daha çok var mı?” diye sordu Kahlan, çıplak odaya bakınırken.

“Hemen şurası. Çıkış kapısı bu.”

Kapıdan dışarı çıktıklarında Kahlan şaşkınlıkla iki kez etrafında döndü. Onu gömleğinden yakalayıp kapıyı gösterdi. “Orası mı? Oraya girmişsin! Kule'ye o yoldan mı girdin?”

Richard başıyla doğruladı. “Taş patika orayı gösteriyordu.”

Kahlan kızgınlıkla kapının üstünü gösterdi. “Ne yazıyor bak-sana! Sen de kalkıp oraya girmişsin!”

Richard devasa kapının üstündeki taş söveye yontulmuş ke-limelere baktı. “O kelimelerin anlamını bilmiyorum.”

“*Tavol de ator Mortado*,” dedi Kahlan, kelimeleri yüksek sesle okuyarak. “Anlamı ‘Ölümler Patikası.’ ”

Richard çakıl ve taş yayıntısının ilerisindeki diğer kapılara kısaca göz attı. Çakılların altından onlara doğru bir şeyin yaklaştığını anımsadı.

“Şey, en büyük kapı oydu, patika da dosdoğru oraya çıkıyordu, o yüzden içeri giriş yolunun orası olduğunu sanmıştım. Düşündükçe makul geliyor. ‘Ölüm getiren’ diye anılıyorum.”

Kahlan endişeyle kollarını ovuşturdu. “Kule’ye girmenden korkmuştuk. Oraya gireceğini ve öldürüleceğini düşündükçe ödümüz patladı. Sevgili ruhlar! Ölmediğine inanamıyorum. Bu giriş büyükler bile kullanmazdı. İçerideki kalkanı yardımın olmasa geçemezdim; sırf o bile ilerisinin tehlikeli olduğunun göstergesi. En tehlikeli yerleri koruyanlar dışında tüm kalkanları geçebilirim.”

Richard bir hışırtı duydu, çakıllarda bir hareketlenme gördü. Kahlan’ı, yaratık onlara doğru kıvrılarak yaklaşırken, atlama taşının göbeğine geri çekti.

“Sorun nedir?” diye sordu Kahlan.

Richard gösterdi. “Bir şey yaklaşıyor.”

Kahlan omzu üzerinden kaşlarını çatarak Richard’a baktı ve çakıl taşının üzerine yürüdü. “Bundan korkmuyorsun değil mi?” Çömeldi ve yaratık alttan yaklaşınca elini çakılların içine soktu. Evcil bir hayvanı okşarcasına elini gezdirdi.

“Ne yapıyorsun!”

Kahlan çakılların altındaki yaratığı şakacıktan yakalar gibi yaptı. “Bu sadece bir taş zağarı. Büyücü Gillar, askıntılı olan bir kadını korkutmak için uyandırmıştı bunu. Kadın çakılları geçmeye korkmuştu, tabii aklı başında hiç kimse Ölümler Patikası’na girmeye de cesaret edemiyordu.” Kahlan doğruldu. “Yani... bana taş zağarından korktuğunu söyleme sakın.”

“Şey... hayır, pek sayılmaz... ama...”

Kahlan yumruklarını kalçasına dayadı. “Bir taş zağarından korktuğun için mi o kalkanlardan geçip Ölümler Patikası’na girdin? Diğer kapılardan girmemenin sebebi bu mu?”

“Kahlan, çakılların altındaki şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Hiç öyle bir şey görmemiştim.” Dirseğini kaşdı. “Pekâlâ, aynen öyle, korktum. Temkinli olmaya çalışıyordum. Kelimeleri okuyamamıştım, o yüzden bu kapının tehlikeli olduğunu anlamadım.”

Kahlan gözlerini devirdi. “Richard, az kalsın...”

“Kule’de ölmedim, sliph’i buldum ve sana kavuştum. Şimdi, yola devam. Şehre inmemiz lazım.”

Kahlan kolunu beline attı. “Haklısın. Galiba biraz pimpi-riklendim...” Elini kapıya doğru kaldırdı. “Orada tüm olanlar yüzünden. Şu mriswith kraliçesi beni dehşete düşürdü. Sağ salım atlattığına sevindim.”

Kol kola girerek dış surdaki yüksek, kemerli açıklıktan içeri hızlı adımlarla ilerlediler.

Tam dev kale kapısının altından geçerlerken, güçlü bir kırmızı kuyruk darbesi köşeden savrularak ikisini de yere serdi. Richard daha ne olduğunu anlayamadan başının üzerinde kanat sesleri duydu. Pençeler ona doğru saldırdı. Bir tırnağın saplanmasıyla sol omzunda yakıcı bir acı duydu. Kahlan sert kuyruk darbesinin etkisiyle yerde yuvarlanıp gitmişti.

Omzuna saplanmış pençeyle ısırmayı bekleyen ağıza doğru sürüklenen Richard kılıcını çekti. Anında öfkeyle doldu. Kanadın birini biçti. Kraliçe çırpınarak pençesini omzundan çekip kurtardı. Richard ayağa fırlarken büyüünün gazabı sayesinde acıya aldırış etmedi.

Hayvan bir ısırma hamlesiyle üzerine atılınca kılıcını sapladı. Richard geriledikçe, o da kanatlarını, dişlerini, pençelerini ve kuyruğunu aynı anda kullanarak var gücüyle bastırıyordu. Richard kolun birini deşti ve kraliçe acıyla geri çekildi. Kuyruğunu savurdu, onu tam karnından vurarak duvara yapıştırdı. Richard kuyruğa deliler gibi vurdu, ucunu kopardı.

Kızıl mriswith kraliçesi, tırnaklı kale kapısının tam altında, arka ayaklarının üzerinde şaha kalktı. Richard manivelayı yakalamak için atıldı ve indirme koluna tüm ağırlığıyla abandı. Bir gacırtı eşliğinde, kapı, kudurmuş hayvanın üzerine iniverdi. Kapı

tepesine inerken kraliçe dönünce, sırtını kıl payı ıskaladı ama bir kanadını yere mıhladı. Daha da yüksek sesle uludu.

Richard, Kahlan'ın yerde, geçidin diğer tarafında yattığını görünce başından aşağı soğuk sular döküldü. Onu kraliçe de gördü. Muazzam bir çabayla, kanadını uzun şeritler halinde lime lime parçalayarak kapının altından kurtardı.

“Kahlan! Kaç!”

Sersemlemiş haldeki Kahlan emekleyerek uzaklaşmaya çalıştı ama hayvan üstüne çullanmıştı bile. Onu bir bacağından yakalayıp hızla çekti.

Kraliçe döndü ve Richard'a iğrenç bir koku püskürttü. Richard bunun anlamını çözmekte hiç zorlanmadı: İntikam.

Delice bir çabayla geçidi kaldıran tekere asıldı. Milim milim kalkıyordu. Kraliçe, Kahlan'ı bacağından sürükleyerek yoldan aşağı iniyordu.

Richard tekeri bıraktı ve büynün hiddetinden güç alarak kılıcı kale kapısının yassı parmaklıklarına indirdi. Havaya kıvılcımlar ve is kokan sıcak çelik kıymıkları saçıldı. Öfkeyle haykırarak kılıcı tekrar demire savurdu, parmaklıklarda bir çentik daha açtı. Üçüncü bir darbeye parmaklığın teki kırılmıştı. Tekmeleyerek açtığı gedikten dışarı çıktı.

Richard kaçan kızıl hayvanın peşinden koşarak yolu indi. Kahlan umutsuzca kurtulmaya çalışarak yerleri tırmalıyordu. Köprüye ulaşıncı, kraliçe kenardaki duvarın üstüne hopladı ve son sürat gelen Richard'a dişlerini gösterdi.

Kraliçe parçalanmış kanatlarını cıvrıttı, sanki uçamayacağının farkında değildi. Hâlâ koşan Richard, yaratığın ganimetiyle beraber köprüden atlamaya hazırlanıyormuş gibi kanatlarını gerdiğini görünce haykırdı.

Richard köprüye vardığı anda kuyruk ona doğru savruldu. Kuyruğun iki metrelik bir bölümünü kopardı. Kraliçe, Kahlan'ı oyuncak bir bebek gibi baş aşağı sallandırarak döndü. Richard, sağduyuyu bir kenara bırakıp kılıcını onu ısırmaya yeltenen yaratığa kör bir öfkeyle savurdu. Yaratığın kanını fıskiye gibi saçarak bir kanadın ön yarısını kopardı, kemikler kılıcının altında tuz buz

oldu. Diğer kötürüm kanadını çırpıp yaratık kopuk kuyruğunu ona doğru salladı.

Kahlan çılgık çılgıca parmaklarını açarak Richard'a uzanmaya çalıştı, yetişemedi. Richard, kılıcını hayvanın kızıl karnına sapladı. Tam elini yakalamaya çalışıyordu ki kızıl bir pençe Kahlan'ı çekip uzaklaştırdı. Richard diğer kanadı omuzdan ayırdı. Öfkeli hayvan onu yakalamaya uğraşarak bir o yana bir bu yana dönerken kanı fısکیye gibi fışkırıyordu. Can derdine düştüğünden Kahlan'ı paramparça etmiyordu.

Richard kuyruk iyice yaklaşıncaya bir parçasını daha kopardı. Leş kokulu kan her yere saçıldıkça, kraliçenin tepkileri hantallaştı, Richard'ın daha fazla yara açmasına fırsat verdi.

Richard uzanıp Kahlan'ı bileğinden yakaladı, o da onunkini, aynı anda da kılıcını ta kabzasına dek hayvanın hızla inip kalkan kızıl böğrüne sapladı. Bir hataydı.

Ölümöl yaralanan mriswith kraliçesi Kahlan'ı da kendisiyle beraber götürecekti. Kızıl hayvan sendeledi, kâbuslara özgü bir yavaşlıkla döndü ve köprünün kenarından dipsiz uçuruma yuvarlandı. Kahlan haykırdı. Richard onu bırakmamak için var gücüyle asıldı. Kraliçe düşerken kolundan çektiği için karnı baş döndürücü yükseklikteki duvara yapıştı.

Richard kenardan uzanarak kılıcını savurdu ve tek bir güçlü darbeyle Kahlan'ın bacağına tutan kolu kopardı. Kızıl hayvan binlerce metre yükseklikteki sarp surların arasından döne döne düştü ve aşağılarda gözden yitti.

Kahlan aynı yükseklikte Richard'ın eline tutunarak asılı haldeydi. Richard'ın kolundan sızan kan ellerine akıyordu. Yakaladığı bileğin kaydığını hissedebiliyordu. Kenardan yuvarlanmasını engelleyen tek şey, duvara yasladığı uyluklarıydı.

Muazzam bir çabayla onu biraz kaldırmayı başardı. "Diğer elinle duvara tutun. Seni tutamıyorum. Kayıyorsun."

Kahlan boştaki elini duvarın üstüne atarak ağırlığını biraz üstlendi. Richard kılıcı arkasındaki yola fırlattı ve diğer eliyle onu kolundan yakaladı. Richard dişlerini gıcırdatarak, biraz da onun yardımıyla, Kahlan'ı duvardan çekip yola bıraktı.

“Çıkar şunu!” diye haykırdı Kahlan. “Çıkar şunu!”

Richard pençenin parmaklarını açarak bacağından ayırdı. Kızıl kolu kenardan aşağı fırlattı. Kahlan, bitkinlikten nefes nefese, kollarına kapandı, konuşamayacak kadar halsizdi.

Zonklayan ağrıya rağmen Richard rahat bir nefes aldı. “Gücünü niye kullanmadın... şimşegi?”

“Kule’nin içindeyken işe yaramadı, burada da yaratık beni sersemletmişti. Sen niye seninkini kullanmadın, şu korkunç kara yıldırım, hani Kâhinler Sarayı’ndaki gibi?”

Richard soruyu tarttı. “Bilmem. Yeteneğin nasıl işlediğini bilmiyorum. İçgüdüyle alakalı bir şey. Kendi irademle kullanmıyorum.” Gözlerini yumarak saçını okşadı. “Keşke Zedd burada olsaydı. Onu denetlememe yardım ederdi, kullanmayı öğretirdi. Onu çok özlüyorum.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı Kahlan.

Gürültülü soluk alışlarına rağmen Richard uzaktan gelen çığlıkları ve kılıç şakırtılarını işitebiliyordu. Duman kokusu aldığını fark etti. Hava dumanla puslanmıştı.

Omzundaki korkunç acıya aldırış etmeden Kahlan’ın kalkmasına yardım etti. Yoldan hızla inerek aşağıdaki şehri tepeden gören bir dönemece geldiler.

Yolun kenarında sendeleyerek aniden durdular. Kahlan’ın soluğu kesildi.

Şok içindeki Richard dizlerinin üzerine çöktü. “Sevgili ruhlar,” diye fısıldadı. “Ben ne yaptım.”

-

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

“Efendi Rahl bu!” Bağırışlar kalabalık D’Hara birlikleri boyunca ağızdan ağza yayıldı. “Dikkat! Efendi Rahl!”

İkinci vaktini yükselen çıgıllıklar kapladı. Binlerce askerin sesi savaşın gürültüsünü bastırdı. Silahlar gür haykırışlarla puslu havaya kaldırıldı. “Efendi Rahl! Efendi Rahl! Efendi Rahl!”

Asık suratlı Richard arkadaki saflardaki askerlerin arasından ilerledi. Yaralı, kan revan içindeki adamlar sendeleyerek ayağa kalktılar ve peşinden gelerek kalabalığa katıldılar.

Kekremsi pus tabakasının arasından, Richard, bayırın aşağısındaki sokakları ve siyah üniformalı D’Haralılarından oluşan keşif kolunun hummalı çatışmasını seçebiliyordu. Daha ötede, şehre akın eden kızıl bir sel onları geri püskürtmekteydi. Kan Soyu. Her yönden amansızca, durdurulamaz biçimde saldırıyorlardı.

“Yüz binden fazla olmalılar,” dedi Kahlan, kendi kendine konuşur gibi.

Richard yüz bin kişilik bir taburu Kahlan’ı aramaya yollamıştı. Şehirden haftalarca uzaklıktaydılar. Aydındril’deki orduyu neredeyse ikiye bölmüş ve yarısını göndermişti. Şimdi de Kan Soyu onun bu hatasını üstünlük kurmak için kullanıyordu.

Buna karşın, bu kadarına bile karşı koymaya yetecek kadar D'Haralı olması gerekirdi. Çok vahim bir terslik vardı.

Richard gittikçe büyüyen yaralı asker grubunu peşinden sürükleyerek görünüşe göre en ağır çarpışmanın gerisindeki birliğe ulaştı. Kan Soyu şehrin her yanından bastırıyordu. Krallar Sokağı'ndan göğe alevler fışkırıyordu. Siyah üniforma yığınının göbeğinde, İtirafçılar Sarayı bembeyaz ihtişamıyla yükselmekteydi.

Subaylar koşarak geldi. Onu görmekten duydukları sevinç az ötede olanlar yüzünden gölgelenmişti. Çatışma alanından yükselen çığlıklar Richard'ın sinirlerini bozuyordu.

Richard kendi sesinin sakinliğine şaşırdı. "Neler oluyor? Bunlar D'Hara askerleri. Neden geri çekiliyorlar? Sayıları az değil. Kan Soyu şehrin bu kadar içine nasıl girdi?"

Bitkin komutan bir tek şey söylemekle yetindi. "Mriswith."

Richard yumruklarını sıktı. Bu adamların mriswith karşısında savunma şansı yoktu. Bir mriswith düzinelerce adamı dakikalar içinde biçebilirdi. Richard uzunca bir mriswith kuyruğunun sliph'e girdiğini görmüştü, yüzlercesinin.

D'Haralılar başlangıçta sayıca azınlıkta kalmamış olabilirlerdi ama şimdi öyleydiler.

Ruhlar onunla çoktan konuşmaya başlamıştı, canhıraş çığlıkları bastırıyorlardı. Pusun arkasında koyu bir yuvarlağa dönüşmüş güneşe göz attı. Gün batımına iki saat kalmıştı.

Richard'ın bakışları üç teğmenin gözleriyle buluştu. "Sen, sen ve sen. İhtiyacınız kadar adam toplayın." Arkasını dönmeden başparmağıyla geride duran Kahlan'ı gösterdi. "Kraliçem İtirafçı Ana'yı saraya götürün ve onu koruyun."

Richard'ın gözlerindeki ifade görevin ciddiyetine dair daha fazla açıklama yapmayı gereksiz kılıyordu, başarısızlığın sonuçlarına dair uyarmak da lüzumsuzdu.

Kahlan haykırarak itiraz etti. Richard kılıcını çekti.

"Hemen."

Bağları gereği emri yerine getirmekle yükümlü adamlar, Richard'a bağırarak Kahlan'ı yaka paça götürdü. Richard ne baktı ne de onun sözlerine kulak astı.

Yaşayan öfkenin içinde çoktan yitmişti. Büyü ve ölüm gözlerinde tehlikeli biçimde dans ediyordu. Çıt çıkarmayan adamlar geniş bir halka halinde gerilediler.

Richard kılıcına tattırmak için çeliği kolundaki kana bandı. Öfke iyice delirdi.

Başını çevirdi, ölümün gözleri yürüyen ölüleri taradı. Kılıcın gazabıyla kendi öfkesinin yarattığı ikiz fırtına yüzünden, içinde uluyan hiddet dışında hiçbir şey işitmiyor, yine de daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Tüm engelleri art arda devirdi ve büyüye tümüyle serbest kıldı, ket vuran hiçbir şey kalmadı. Ruhlarla, büyüyle, zaruretle tek vücut halindeydi. O gerçek Doğruluk İzcisi ve ötesiydi.

Ölüm getirenin vücuda gelmiş haliydi.

Sonra ilerledi, ön saflara ulaşmaya çalışan adamların arasından geçti, hattı kıran parlak zırhlı, kızıl pelerinli adamlarla boğuşurken kararlılıkla homurdanan siyah deri zırhlı askerlerin arasından, kılıç kuşanmış dükkân sahiplerinin, kargılı şehir delikanlılarının ve eli sopalı çocukların.

Kararlı adımlarla ilerlerken Kan Soyu'ndan sadece yolunu kesmek isteyenleri biçti. Onlardan çok daha ölümcül bir şeyin peşindeydi.

Richard bir arbedenin ortasındaki devrilmiş bir arabanın üstüne tırmandı. Askerler ona bir zarar gelmesin diye hemen etrafını kuşattı. Yırtıcı bakışları manzarayı taradı. Amacı asıl tehlikeyi bulmaktı.

Önünde, ölü D'Haralılarından oluşmuş siyah bir kıyıyı bir kızıl pelerin denizi dövüyordu. Ölü D'Haralıların sayısı dumur ediciydi ancak Richard büyüünün içinde kaybolmuştu ve düşmanı dışında herhangi bir şeyin düşüncesi kaynayan gazap kazanında sadece bir posadan ibaretti.

Zihninin kuytu köşelerinde bir yerde, bu ölüm manzarasına feryat etti ama feryadı öfke rüzgârlarında kayboldu.

Richard varlıklarını hissetti, sonra da onları gördü. Akıcı hareketlerle canlıları tırpandan geçiren birer ölüm hasatçısıydı hepsi. Kan Soyü arkalarından akın ederek kırandan geçirilmiş D'Haralıları çığniyordu.

Richard Doğruluk Kılıcı'nı kaldırdı ve kan kırmızısı çeliğı alnına dayadı. Tüm benliğıyle teslim oldu.

"Kılıç," diye fısıldadı, yakararak, "yüzümü kara çıkarma."

Ölüm getiren.

"Benimle dans et ölüm," diye mırıldandı. "Hazırım."

Doğruluk İzcisi'nin çizmeleri sokakta gümlledi. Her nasılsa, kılıcın eski sahiplerinin içgüdüleri kendisinininkini ateşledi. Onların birikimini, tecrübesini ve becerisini ikinci bir deri gibi kuşandı.

Bıaktı büyü ona kılavuzluk etsin ama öfkenin fırtınaları ve iradesi büyüü önüne katmış götürüyordu. Öldürme açlığı zıvanadan çıktı ve asker hattının arasına daldı.

Ölüm kadar becerikli kılıcı ilk hedefini buldu ve bir mriswith yere yığıldı.

Gücünü diğerlerinin öldürebileceklerini öldürerek boşı harcama, dedi ruhların sesi. Sadece onların öldüremediklerini öldür.

Richard seslerin sözünü dinledi ve bıraktı sezgileri etrafındaki mriswithi hissetsin. Bazıları pelerinlerine bürünmüştü. Ölümle dans etti ve ölüm arada sırada onları habersiz yakaladı. Fazladan bir çaba göstermeden veya zorlanmadan öldürüyordu. Kılıcının her darbesi etle temas ediyordu.

Richard saflar boyunca ağır ağır ilerleyerek Kan Soyü'nün önünü çeken pullu yaratıkları aradı. Sokaklarda avlanarak ilerledikçe ateşlerin sıcakını hissediyordu. Bir anda yanlarında bittiğinde çıkardıkları şaşkınlık tıslamalarını işitiyordu. Burun delikleri kanlarının leş kokusuyla dolmuştu. Çıplak gözle seçilemeyen uzun soluklu bir çatışma oldu.

Yine de bunun yeterli gelmeyeceğini biliyordu. Giderek artan bir dehşet duygusuyla, bunun yetmeyeceğini biliyordu. Her şey onun eline bakıyordu, en küçük bir hatada askerleri ondan da

mahrum kalacaktı. Koskoca bir karınca kolonisini karıncaları tek tek ezerek yok etmeye çalışmak gibiydi.

Yabree, kurduğu savunma çizgisini şimdiden aşmaya başlamıştı. İki kez etini yaladı ve kırmızı izler bıraktı. Daha kötüsü, adamları etrafında yüzer yüzer ölüyor, arkadan gelen Kan Soyu ise yaralıları katletmekle yetiniyordu. Sonu gelmeyecekmişçesine savaş uzadıkça uzuyordu.

Richard güneşe göz attı, ufukta yarıya inmişti. Gece, can çekişenlerin son nefesleri üzerine bir kefen gibi iniyordu. Kendisinin de sabahı göremeyeceğini anladı.

Richard tam dönerken böğrüne bir kesğin acısı saplandı. Kılıcını indirmesiyle bir *mrswithin* kafası kanlar fışkırtarak patladı. Yoruluyordu, onlar da giderek daha çok yaklaşıyordu. Kılıcını saplayarak başka bir tanesinin karnını deşti. Kulakları canhıraş ulumalarını duymaz olmuştu.

Kahlan aklına geldi. Sabahı göremeyeceklerdi. Ne kendisi. Ne de o. Ölüm karanlıkla beraber üzerlerine çöküyordu.

Onu güçlükle zihninden uzaklaştırdı. Dikkatinin dağılmasına izin vermemeliydi. Dön. Kılıcı savur, pençeyi uçur, kenara, karnını deş. Arkaya, kılıcı tepesine indir. Sapla. Eğil. Kes. Sesler konuşuyor, o da hiç sorgulamadan ya da duraksamadan tepki veriyordu.

Boğucu bir dehşetle, *Aydindril*'in merkezine doğru getirtildiklerini fark etti. Döndü ve çatışmanın şiddetiyle bir keşmekeşin pençesinde olan allak bullak meydanın ilerisine baktı. İtirafçılar Sarayı yarım mil uzakta bile değildi. Çok yakında *mrswith* savunma hatlarını yarıp saraya akın edecekti.

Bir patırtı koptu. Kalabalık bir *D'Hara* taburu yan sokakların birinden çıkıp Kan Soyu'na hücum ederek düşman hattını arkadan gafil avladı. Dikkatlerini çatışmadan ön saflara çekmişlerdi. Diğer taraftan aynı sayıda başka bir tabur akın etti ve kızıl pelerinli askerlerin büyük bölümünü genişçe bir sokağa sıkıştırdı. *D'Haralılar* çembere aldıkları Kan Soyu'nu biçerek lime lime ettiler.

Richard sağdan akın eden birliğe Kahlan'ın önderlik ettiğini görünce taş kesildi. Sadece D'Hara birliklerine önderlik etmiyordu, kadınlı erkekli saray çalışanlarına da. Richard, son demlerinde şehri savunmak için Ebinissia halkının nasıl dayanışma gösterdiğini anımsayınca kanı dondu.

Kahlan ne yapıyordu böyle? Sarayda, emniyette olması gerekirdi. Cesur bir hareket olduğunu kabul etse de sonucu ölümcül olacaktı. Çok fazla Soy askeri vardı ve Kahlan onların tam ortasında kapana kısılacaktı.

Kahlan buna meydan vermeden adamlarını geri çekti. Richard bir mrswithin kellesini uçurdu. Kahlan'ın tam güvenli bir yere çekildiğini sanmışken, Kahlan başka bir sokaktan huzme taarruzunda bulunarak hattı başka bir yerden deldi.

Ön saflardaki kızıl pelerinli askerler yeni tehdide dönünce arkalari savunmasız kaldı. Mriswith taktiğın etkinliğini körleştiriordu. Çok geçmeden tüm ikinci boyunca başvurdıkları aynı ölümcül yetkinlikle ön safları biçmeye başladılar.

Richard, Kahlan'a doğru hücum eden bir kızıl pelerinli güruhunu deşip geçti. Mriswithle çarpıştıktan sonra askerler nispeten yavaş ve hantal kalıyordu. Bir tek aradaki mesafe zorluk çıkarıyordu. Kolları yorulmuştu, güçten kesiliyordu.

"Kahlan! Ne yapıyorsun!" Onu kolundan yakalarken büyüñün öfkesiyle sesi gürleştirdi. "Seni güvende olasin diye saraya göndermiştim!"

Kahlan kolunu çekip kurtardı. Diğer elinde kandan yapış yapış bir kılıç tutuyordu. "Evimin bir köşesine sinerek ölmeyeceğim, Richard. Hayatım uğruna çarpışacağım. Sakın bana bağırayım deme!"

Richard bir varlık hissedince hızla döndü. Havaya sıçrayan kan ve kemiklerden Kahlan eğilerek kaçındı.

Kahlan döndü ve emirler yağdırdı. Adamlar emri üzerine çemberi daralttı.

"Öyleyse beraber öleceğiz, kraliçem," dedi Richard, pes ettiğini duymasın diye fısıldayarak.

Richard mriswith gürhunun saflar halinde meydana akın ettiğini hissetti. Varlıkları her birini tek tek belirleyemeyecek kadar yoğundu. Kızıl pelerinlerle cilalı zırhların oluşturduğu deryanın üzerinden bakınca, Richard uzaktan şehre doğru yeşil bir şeyin yaklaştığını gördü. Ne olduğuna anlam veremedi.

Richard Kahlan'ı geriye itti. Richard'ın hemen önünde bir sıra pullu yaratık cisimleşince Kahlan'ın itirazı kısa sürdü. Richard saldırıyı mümkün olduğunca hızlı hareket ederek geri püskürttü.

Şiddetli kıyım sırasında anlam veremediği bir şey daha gördü: Benekler. Yorgunluktan gökyüzünde benekler görmeye başladığını sandı.

Bir *yabree* çok yakından geçince öfkeyle haykırdı. Kolu koparı-verdi, hemen ardından da çabucak kelleyi. Bir bıçak daha savruldu, kılıcını önde tutup eğilerek kaçtı. Diğer elindeki bıçakla ters bir darbe indirdi. Arkasındaki bir taneyi tekmelerken kılıcını nihayet savuracak fırsat buldu.

Öfkeden buz keserek fark etti ki mriswithler sonunda onu yegâne tehdit olarak bellemişti ve etrafını kuşatıyordu. Kahlan'ın adını haykırdığını duydu. Her yerde boncuk gibi gözler görüyordu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu, istese de hiçbir yere kaçamazdı. Engelleyemediği bıçakların çok yakından canını yakarak sıyırdığını hissetti.

Çok kalabalıklardı. Sevgili ruhlar, bu kadarı da çok fazla.

Yakınında artık saldıran asker bile görmüyordu. Pullu, parlak üç pallı bıçaktan bir duvarla çevrelenmişti. Onları yavaşlatan tek şey büyü'nün öfkesiydi. Keşke Kahlan'a bağırarak yerine sevdiğini söyleseydi.

Gözünün kenarından kahverengi bir karaltının hızla geçtiğini gördü. Bir mriswithten bir uluma koptu ama onun öldürdüğünden değil. Acaba bu ölürken insanın hissettiği şaşkınlık mıydı merak etti. Etrafında fır dönerek kılıç savurmaktan, kemik parçalayan darbelerden başı dönmüştü.

Gökten devasa bir şey indi. Sonra bir tane daha. Richard neler olduğunu görebilmek için gözlerindeki mriswith kanını silmeye çalıştı. Mriswithler dört bir yanda uluyordu.

Richard kanatlar gördü. Kahverengi kanatlar. Görüş alanına tüylü kollar girdi, kafaları büküp koparan. Pençeler pullu derileri yırttı. Sivri dişler boyunlara geçti.

Richard, tam önünde, dev bir garın bir mriswithi sırtüstü devirerek yere küt diye inmesiyle geriye sendeledi.

Gratch'tı bu.

Richard gözlerini kırıpıştırarak etrafına baktı. Her yerde garlar vardı. Gökyüzünden daha fazlası da geliyordu, gördüğü benekler buydu.

Gratch bir mriswithi parçalayıp Kan Soyuna fırlattı ve başka bir tanesine saldırdı. Etraftaki tüm garlar hepsini paralıyordu. Kararan gökyüzünden dalışa geçen daha fazlası saflardaki mriswithlerin tepesine indi. Her yerde parlak yeşil gözler vardı. Mriswithler pelerinelere bürünerek görünmez oldular ama pek faydası dokunmadı; garlar onları yine de bulabiliyordu. Kaçacak hiçbir yerleri yoktu.

Richard kılıcını iki eliyle kavramış, bön bön bakıyordu. Garlar kükredi. Mriswithler uludu. Richard güldü.

Kahlan ona arkadan sarıldı. "Seni seviyorum," dedi kulağına. "Öleceğimi sandım, sana söylememiştim."

Richard döndü ve onun nemli yeşil gözlerine baktı. "Seni seviyorum."

Richard savaş feryatlarını bastıran naralar duydu. Gördüğü yeşil şey askerlerdi. On binlercesi, binalarından etrafından akın ederek Kan Soyunun artçı saflarına saldırdı ve kızıl pelerinli askerleri ezerek gerilettiler. Richard'ın yanındaki D'Haralılar, mriswithlerden kurtulunca, aşına oldukları ölümcül bir ustalıklarla taarruza geçtiler ve Soy'u kırdılar.

Yeşil askerlerden oluşmuş dev bir takoz gücü, Richard ile Kahlan'a doğru saldıran Kan Soyunu yardı. Her iki yandan düzinelerce gar mriswithlerin üzerine çullandı. Gratch aralarına dalarak hepsini geri püskürttü. Richard neler olduğunu daha iyi görebilmek için

bir çeşmenin üzerine tırmandı. Kahlan'ı elinden tutarak yanına çıkmasına yardım etti. Askerler onu korumak üzere, düşmanı geri püskürterek çember kurdu.

"Bunlar Keltanlar," dedi Kahlan. "Yeşil üniformalı askerler Keltanlar."

Kelt taaruz kanadında Richard'ın tanıdığı bir adam vardı: General Baldwin. General onları çeşmenin üzerinde görünce, küçük bir muhafız birliğiyle beraber ana taburdan sıyrıldı, ayrılırken de haykırarak emirler yağdırdı ve kızıl pelerinli saflardan birini yardı. Atları ayaklarının altındaki adamları sonbahar yaprakları gibi çiğnedi. General işi sağlama almak için birkaçını kılıcıyla biçti. Çatışma hattını aştı ve atını çeşmenin üzerindeki Kahlan ile Richard'ın önünde dizginledi.

General Baldwin kılıcını kınına sokup eyerinden kalkmadan başıyla selamladı. Tek omzuna iki düğmeyle tutturulmuş ağır şa-yak pelerini, yeşil ipek astarını ortaya sererek yandan sarkıyordu. Dimdik durarak yumruğunu esmer cübbesine vurdu.

"Efendi Rahl," dedi saygıyla.

Tekrar başını eğerek selamladı. "Kraliçem," dedi daha da büyük saygıyla.

Kahlan adam başını kaldırıncaya ona doğru eğildi, sesi hayra alamet değildi. "Neyim dedin?"

Adamın parlak keli bile kıpkırmızı kesildi. Tekrar başını eğdi. "Benim en... şanlı... muazzez kraliçem, İtirafçı Ana?"

Richard konuşma fırsatı bırakmadan Kahlan'ı gömleğinden çekti. "Generale sizi Kelton Kraliçesi olarak atadığımı bildirmiştim."

Kahlan'ın gözleri irileşti. "Kraliçe..."

"Evet," dedi General Baldwin savaşa göz atarken. "Kelton'u bir arada tutup teslimiyetimizi pekiştiren de bu oldu. Efendi Rahl bana bu büyük şerefi bahsettiği an, İtirafçı Ana'yı tıpkı Galea'nın gibi bizim de kraliçemiz ilan edip biz komşularıyla ne denli onur duyduğunu gösterince, birliğimi topladım ve Efendi Rahl'la kraliçemizi korumak, İmparatorluk Düzeni'yle olan savaşa katılmak

için Aydındril'e yardıma koştum. İkinizin de üzerimize düşeni yapmaya hazır olmadığınızı düşünmenizi istemedim."

Kahlan sonunda gözlerini kırıştıtarak doğruldu. "Teşekkür ederim, General. Tam zamanında imdadımıza yetiştiniz. Minnettarım."

General uzun siyah zırh eldivenlerini çıkarıp geniş kemerine tıktı. Kahlan'ın elini öptü. "Yeni kraliçem izin verirse, adamlarımın yanına dönmeliyim. Bu hain piç kuruları kaçmaya çalışabilir diye taburun yarısını bölüp arkada bırakmıştım." Tekrar kızardı. "Asker ağzımın kusuruna bakmayın, Kraliçem."

General adamlarına geri dönerken, Richard çatışmayı taradı. Garlar başka mriswith arıyordu, pek azını buldular. Onları haklamaları da fazla sürmedi.

Richard'ın en son gördüğünden bu yana Gratch bir metre kadar daha büyümüştü ve şimdi herhangi bir yetişkinin ebatlarındaydı. Aramayı o yönlendiriyor gibiydi. Richard afallamıştı ama duyduğu sevinç önündeki kıyımın boyutu yüzünden kursağında kaldı.

"Kraliçe mi?" dedi Kahlan. "Beni Kelton Kraliçesi olarak mı atadın? İtirafçı Ana'yı?"

"O sırada iyi bir fikir gibi gelmişti," diye açıkladı. "Kelton'u karşımıza almamak için tek yol gibi görünüyordu."

Kahlan onu usulca gülümseyerek takdir etti. "Çok iyi, Efendi Rahl."

Richard kılıcını nihayet kınına sokarken, D'Haralıların siyah deri üniformaları arasından yaklaşan üç kırmızı nokta seçti. Üç Mord-Sith, Agiel ellerinde, meydandan koşarak geliyordu. Her biri kırmızı deri giymişti ama kıyafetleri üzerlerine bulaşan kanı böyle bir günde saklamakta aciz kalıyordu.

"Efendi Rahl! Efendi Rahl!"

Berdine daldan sıçrayan bir sincap gibi üzerine atladı. Kollarını ve bacaklarını dolayarak onu duvardan aşağı, erimiş kar suyuyla dolu çeşmenin içine devirdi.

Karnının üzerine oturdu. "Efendi Rahl! Başardınız! Söylediğim gibi pelerini çıkarmışsınız! Uyarımı yine de duymuşsunuz!"

Tekrar üzerine kapandı, kırmızı kollarıyla sarıldı. Richard suyun altında kalınca nefesini tuttu. Su buz gibi olsun istemezdi ama leş kokulu mriswith kanını yıkayacak bir bahane bulduğuna memnundu. Berdine onu gömleğinden yakalayıp kaldırıncı soluklandı. Kadın kucağına oturmuş halde bacaklarını beline doladı ve onu tekrar kucakladı.

“Berdine,” diye fısıldadı. “Omzum acıyor. Lütfen bu kadar sıkma.”

“Bir şey olmaz,” dedi kadın, acıyı göz ardı eden gerçek bir Mord-Sith’e yaraşırcasına. “Çok endişelenmiştik. Saldırı başlayınca sizi bir daha hiç göremeyeceğimizi sandık. Mahvolduğumuzu düşündük.”

Kahlan gırtlığını temizledi. Richard elini uzatarak tanıştırma faslına geçti. “Kahlan, bunlar özel muhafızlarım Cara, Raina ve Berdine. Hanımlar, bu Kahlan, kraliçem.”

Berdine, kucağından kalkmak için hiçbir girişimden bulunmaksızın Kahlan’a sırtıttı. “Ben Efendi Rahl’ın gözdesiyim.”

Kahlan kollarını kavuşturdu, yeşil gözleri kararmıştı.

“Berdine, bırak da kalkayım.”

“Hâlâ bir mriswith gibi kokuyorsunuz.” Onu suya daldırdı, gömleğinden tutup tekrar kaldırdı. “Daha iyi.” Onu iyice kendine çekti. “Bir daha beni dinlemeden öyle kaçarsanız, sizi yıkamakla yetinmem.”

“Kadınlar seni yıkamaya niye bu kadar meraklı?” diye sordu Kahlan, ciddi bir tonla.

“Bilmem.” Hâlâ süren savaşa dönüp baktı, ardından Berdine’in mavi gözlerine. Sağlam koluyla ona sarıldı. “Kusura bakma. Seni dinlemeliydim. Ahmaklığımın bedeli çok ağır oldu.”

“İyi misiniz?” diye fısıldadı Berdine, onun kulağına.

“Berdine, kalk üstümden. Bırak da kalkayım.”

Berdine kucağından yana kaydı. “Kolo, mriswithin görünmezlik becerisi için güçlerini takas eden düşman büyücüler olduğunu söylüyordu.”

Richard kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. “Az kalsın ben de takas ediyordum.”

Berdine parmak uçları üzerinde uzanıp Richard'ın gömlek yakasını yana çekerek ensesine göz attı. Rahat bir nefes aldı. "Gitmiş. Güvendesiniz. Kolo'nun dediğine göre derileri pullanmaya başladı. Değişim enseden başlıyormuş. Atalarınızdan biri, Alric, mriswithle mücadele için bir güç yaratmış." Eliyle gösterdi. "Garlar."

"Garlar mı?.."

Berdine başıyla doğruladı. "Onlara mriswithi görünmezken bile hissedebilme becerisi vermiş. Garların gözleri bu yüzden yeşil yeşil parlıyor. Tüm garların paylaştığı bu karşılıklı büyü ilişkisi sayesinde, büyücülerle doğrudan temas halinde olanları diğerlerinin üzerinde egemenlik kuruyor ve gar ulusu arasında bir tür büyücü generale dönüşüyorlar. Bu aracı garlar diğer garlar arasında büyük saygıyla karşılanıyor ve Yeni Dünya halkının yanında yer alıp düşman mriswithe karşı savaşmalarını, onları Eski Dünya'ya geri sürmelerini sağlıyor."

Richard şaşkınlıktan bakakalmıştı. "Başka ne diyordu?"

"Gerisini okuyacak vaktim olmadı. Ayrıldığınızdan beri başımızı kaşıyamadık."

"Ne kadar oldu?" Çeşmeden çıkıp Cara'ya döndü. "Ben gideli ne kadar oldu?"

Cara, Kule'ye göz attı. "Yaklaşık iki gün. Evvelsi gece. Bugün, şafakta, gözcüler eli ayağına dolaşmış halde geldiler ve Kan Soyunun kapıya dayandığını söylediler. Hemen akabinde saldırdılar. Savaş bu sabahtan beri sürüyor. İlk başta iyi gidiyordu ama mriswithler çıkınca... " Gerisini getiremedi.

Kahlan ona destek vermek için kolunu kadının beline attı. "Üzgünüm, Cara. Burada olmam gerekirdi." Kadın bakışlarını dalgınca ceset deryasına dikmişti. "Benim hatam."

"İki tanesini ben öldürdüm," diye ilan etti Raina, gurur duyduğunu saklamaya çalışmadan.

Ulic ve Egan koşarak geldi, hemen dönerek savunma konumu aldılar. "Efendi Rahl," dedi Ulic omzunun üzerinden, "sizi gördüğümüze pek sevindik. Tezahüratları duyduk ama size tam yetiştik derken her seferinde başka bir yere kayboldunuz."

“Sahi mi?” dedi Cara, tek kaşını kaldırarak. “Biz becerdik ama.”

Ulic gözlerini devirdi ve çatışmaya döndü.

“Bunlar hep böyle midir?” diye fısıldadı Kahlan, Richard’ın kulağına.

“Hayır,” diye fısıldayarak yanıtladı. “Senden ötürü uslu duruyorlar.”

Richard Kan Soyu’nun arasında beyaz bayrakların dalgalandığını gördü. Hiç kimse gözlerinin yaşına bakmadı.

“D’Haralılar aman vermiyor,” diye açıkladı Cara, Richard’ın nereye baktığını görünce. “Bitmek üzere.”

Richard çeşmeden aşağı atladı. Geniş adımlarla uzaklaşmaya koyulunca muhafızları hemen peşine takıldı.

Üç adım atmıştı ki Kahlan yanında bitti. “Ne yapıyorsun, Richard?”

“Buna bir son veriyorum.”

“Bunu yapamazsın. Düzen’i kırıandan geçireceğimize yemin ettik. Oluruna bırakmalısın. Onlar da bize aynısını yapacaktı.”

“Yapamam, Kahlan. Yapamam. Hepsini öldürürsek, o zaman Düzen’deki diğerleri asla teslim olmaz, teslimiyetin ölümle eş anlamlı olduğunu düşünürler. Eğer onları öldürmektense tutsak alacağımızı gösterirsem, silah bırakmaya daha çok yanaşırlar. Onlar pes etmeye yanaştıkça da bir sürü adamımızı kaybetmeden kazanma ihtimalimiz artar, bu da bizi daha güçlü kılar. Sonra da galip çıkan biz oluruz.”

Richard emirler yağdırmaya başladı. Emirler saflar arasında dolaştı ve savaşın uğultusu yavaşça dinmeye başladı. Binlerce göz ona doğru dönüyordu.

“Bırakın geçsinler,” dedi bir komutana.

Richard çeşmeye geri döndü ve duvarın üstüne çıkarak Kan Soyu komutanlarının adamlarını getirmelerini seyretti. D’Haralılar dört bir yanda çelikten bir koruma duvarı ördü. Bir koridor açıldı ve kızıl pelerinli adamlar bir sağa bir sola bakarak yaklaştılar.

Taburun başını çeken bir subay Richard’ın önünde durdu. Sesi hırıltılı ve zayıftı. “Teslimiyetimizi kabul edecek misiniz?”

Richard kollarını kavuşturdu. “Duruma bağlı. Bana gerçeği anlatacak mısınız?”

Adam çıt çıkarmayan kanlar içindeki askerlerine göz attı. “Evet, Efendi Rahl.”

“Şehre saldırmanızı kim söyledi?”

“Talimatları mriswithten aldık, pek çoğumuz da rüyalarımızda düş gezgininden emir aldık.”

“Ondan kurtulmak istiyor musunuz?”

Hepsi başlarıyla onayladı ya da cılız seslerle yanıtladı. Düş gezgini ile İmpatorluk Düzeni’nin planları hakkında bildiklerini anlatmaya çoktan razıydılar.

Richard çok bitkindi, acıdan ayakta güçlkle durabiliyordu. Kılıcın öfkesinden güç alıyordu.

“Teslim olmak ve D’Hara yönetimini tanımak istiyorsanız, dizlerinizin üzerine çöküp bağlılık yemini edin.”

Cılız ışıktaki, yaralıların iniltileri eşliğinde, geriye kalan Kan Soyu askerleri dizlerinin üzerine çöktü ve yanlarındaki D’Haralıların tarif ettiği şekliyle bağlılıklarını sundular.

Hepsi başlarını yere eğdi ve tüm şehri kaplayan bir sesle, tek bir ağızdan yemin etti.

“Hükümdar Rahl bize yol gösterebilir. Hükümdar Rahl bize öğretiler. Hükümdar Rahl bizi korusun. Işığınızla serpileceğiz. Merhametinize sığınacağız. Bilgeliliğiniz karşısında aciziz. Sadece hizmet etmek için varız. Hayatımız senindir.”

Adamların hepsi kızıl pelerinlerini çıkararak ateşe attı. Muhafızlar eşliğinde uzaklaşırlarken Kahlan ona döndü.

“Savaşın kurallarını değiştirdin, Richard.” Kıyım manzarasına baktı. “Çok fazla insan öldü.”

“Çok fazla,” diye fısıldadı Richard, elleri boş Kan Soyu’nun az önce öldürmeye çalıştıkları adamlarla çevrelenmiş halde uzaklaşmasını seyrederken. Belki de yaptığı delilikti.

“Merhametinize sığınacağız,” Kahlan yeminden alınılıadı. “Belki de böyle olması gerekiyordu.” Teselli edercesine sırtına dokundu. “Biliyorum çünkü bir şekilde doğru olan buymuş gibi geliyor.”

Biraz uzakta, Kalfa Sanderholt, elinde kanlı bir satırla gülümseyerek takdir etti.

Parlak yeşil gözler meydanda toplanıyordu. Richard’ın kasvetli ruh hali Gratch’ın korkunç sırtmasını görünce düzeldi. Kahlan ile ikisi yere atlayıp gara koştu.

O tüylü kollarla kucaklanmak hiç bu kadar güzel olmamıştı. Richard ayakları yerden kesilince gözlerinde yaşlarla güldü.

“Seni seviyorum Gratch. Hem de çok seviyorum.”

“Grrratch sevooo Raaaach aaarg.”

Kahlan kucaklaşmaya katıldı, sonra da ona bir de kendi sarıldı. “Seni ben de seviyorum, Gratch. Richard’ın hayatını kurtardın. Sana çok şey borçluyum.”

Gratch gururla guruldarken bir tırnağını Kahlan’ın saçında gezdirdi.

Richard bir sinek kovaladı. “Gratch! Kan sineklerin var!”

Gratch’ın kendini beğenmiş sırtması genişledi. Garlar avlarını saklandıkları yerden çıkarmak için sineklerden faydalanırdı ama Gratch’ın daha önce hiç sineği olmamıştı. Richard, Gratch’ın kan sineklerini öldürmek istemese de sinekler giderek daha can sıkıcı hale geliyordu. Ensesini sokuyorlardı.

Gratch eğildi, bir pençesini mriswith cesedinin dökülmüş iç organlarına daldırdı, sonra da gergin, pembe karnına sürdü. Sinekler söz dinlermişçesine ziyafete üşüştü. Richard hayretler içindeydi.

Etrafında onu seyreden yeşil gözlere baktı. “Gratch, anlaşılan epey macera yaşamışsın. Tüm bu garları sen mi bir araya topladın?” Gratch bariz gururlu bir gar bakışıyla başını salladı. “Onlar da sözünü dinledi, öyle mi?”

Gratch otoriter bir tavırla göğsüne vurdu. Döndü ve homurdandı. Diğer garlar tuhaf bir homurtuyla karşılık verdi. Gratch sivri dişlerini göstererek gülümsedi.

“Gratch, Zedd nerede?”

Meşin dudaklardaki sırtıma soldu. Koskoca gar, dönüp kuleye doğru bakarken omuzları düştü. Tekrar yüzünü döndü, başını kederle iki yana sallarken gözlerindeki yeşil parıltı biraz soldu.

Richard boğazındaki acıyı yutkundu. “Anlıyorum,” diye fısıldadı. “Onun öldüğünü gördün mü?”

Gratch göğsünü yumrukladı, başının üstündeki tüyleri kabarttı, belli ki bununla Zedd’i kastediyordu. Kule’yi gösterdi ve pençeleriyle gözlerini örttü, Gratch’ın mriswith işareti. İşaretleri ve Richard’ın soruları yardımıyla, Richard, Gratch’ın Zedd’i Kule’ye getirdiğini, bir mriswith güruhuyla çatışma yaşandığını, Gratch’ın Zedd’i başından kanlar akarak yerde kıpırtısız yatarken gördüğünü, sonra da Gratch’ın yaşlı büyücüyü bir daha bulamadığını anladı. Gar sonradan mriswithle savaşmak ve Richard’ı korumak için yardım aramaya gitmişti. Diğer garları bulmak, bulduktan sonra da onları amacına uygun biçimde bir araya getirmek için çok uğraşmıştı.

Richard dostunu tekrar kucakladı. Gratch ona uzun uzadıya sarıldı, sonra geri çekilip diğer garlara baktı.

Richard boğazına bir şeyin düğümlendiğini hissetti. “Gratch, kalacak mısın?”

Gratch bir pençesiyle Richard’ı, diğeriyle Kahlan’ı tutup birbirlerine yaklaştırdı. Göğsüne vurdu, sonra da arkasında duran başka bir garı gösterdi. Gar öne çıkıp Gratch’ın yanına gelince, Richard onun bir dişi olduğunu anladı.

“Gratch, bir sevgili mi edindin? Kahlan ile ben gibi mi?”

Gratch sırtı ve iki pençesiyle göğsünü yumrukladı.

“Demek garlarla kalmak istiyorsun,” dedi Richard.

Gratch gönülsüzce başıyla onayladı, gülümsemesi tereddütlüydü.

Richard tüm içtenliğiyle gülümsedi. “Bence bu şahane dostum. Sevgilinle ve yeni dostlarınla beraber olmak hakkın. Ama bizi yine de ziyaret edebilirsin. Hem senin hem de arkadaşının başımızın üstünde her zaman yeri var. Hatta hepinizin. Burası sizin de eviniz.”

Gratch’ın gülümsemesi geri döndü.

“Yalnız Gratch senden bir şey rica etsem, olur mu? Önemli bir şey. Onlardan insan yememelerini isteyebilir misin? Biz garları avlamayız, siz de insan yemezsiniz. Anlaştık mı?”

Gratch ötekilerine döndü ve diğerlerinin anladığı tuhaf gırtlaksı bir dille homurdandı. Kendi aralarında homurdanmalar oldu ve tartışma bir şekilde tatlıya bağlandı. Gratch'ın homurtulu sözleri giderek tizleşti, koca göğsüne vurdu. En az diğerleri kadar iriydi. Sonunda hepsi böğürerek razı geldi. Gratch Richard'a döndü ve başıyla olumladı.

Kahlan tüylü hayvanı tekrar kucakladı. “Kendine iyi bak, fırsat buldukça bizi görmeye gel. Sana daima minnettar kalacağım Gratch. Seni seviyorum. İkimiz de seviyoruz.”

Richard'la başka söze gerek bırakmayan son bir kucaklaşmadan sonra, garlar kanatlanarak gece karanlığında gözden yitti.

Richard Kahlan'la yan yana durdu. Muhafızları, ordusu ve ölülerin ruhlarıyla çevrelenmiş haldeydi.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Richard irkilerek uyandı. Kahlan sırtı dönük koynunda yatıyordu. Mriswith kraliçesinin omzunda açtığı yara sızlıyordu. Bir ordu cerrahının yaraya merhem sürmesine izin vermiş, sonra da daha fazla ayakta duramayacak kadar bitkinlikten, kullandığı konuk odasındaki yatağa devrilivermişti. Çizmelerini bile çıkarmamıştı, kalçasındaki rahatsız edici ağrı da Doğruluk Kılıcını hâlâ taşıdığını söylüyordu, üzerine yatmıştı.

Kahlan kollarında kıpırdandı, onu neşeyle dolduran bir his ama sonra binlerce ölüyü, onun yüzünden ölen binlerce kişiyi anımsadı ve neşesi kaçtı.

“Günaydın, Efendi Rahl,” dedi şen şakrak bir ses tepesinden.

Cara’ya kaşlarını çatarak baktı ve homurdanarak selamladı. Kahlan pencereden sızan güneş ışığı nedeniyle yüzünü buruşturdu.

Cara ikisinin üzerinde elini salladı. “Elbiselerinizi çıkarırsanız daha iyi olur.”

Richard kızarak baktı. Konuşunca hırıltılı bir ses çıkardı. “Ne?”

Kadın soruya şaşırmış gibiydi. “Kanımca elbisesiz her şey daha kolay olur.” Ellerini kalçasına dayadı. “En azından bu kadarını biliyorsunuz sanıyordum.”

“Cara, burada ne işin var?”

“Ulic sizi görmek istedi ama içeri girmeye çekindi, ben söyle-
rim dedim. Boyuna posuna rağmen bazen çekingenliği tutuyor.”

“Onu örnek alman lazım.” Richard otururken yüzünü ekşitti.
“Ne istiyormuş?”

“Bir ceset bulmuş.”

Kahlan gözlerini ovuşturarak kalkıp oturdu. “Zorlanmamıştır
herhalde.”

Cara gülümsedi ama Richard’ın fark etmesiyle gülümseme-
nin kaybolması bir oldu. “Uçurumun dibinde, Kule’nin altında
bir ceset bulmuş.”

Richard bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı. “Baştan
söylesene.”

Kahlan koridorda bekleyen Ulic’i bulmak üzere hızla dışarı
çıkan Richard’a yetişmek için acele etmek zorunda kaldı.

“Onu buldun mu? Yaşlı bir adam cesedi mi buldun?”

“Hayır, Efendi Rahl. Bir kadın cesediydi.”

“Bir kadın! Ne kadını?”

“Berbat durumdaydı, üstünden epey zaman geçmiş ama eksik
dişlerinden ve paçavraya dönmüş battaniyesinden tanıdım. Şu yaşlı
kadın, Valdora’ydı. Şu ballı çörekleri satan.”

Richard sızlayan omzunu ovuşturdu. “Valdora. Ne tuhaf. Bir
de küçük kız vardı, adı neydi?”

“Holly. Ondan iz yok. Başka hiç kimseyi bulmadık, araştırmak
için çok geniş bir alan, hayvanlar da muhtemelen... şey, hiçbir şey
bulamayabiliriz.”

Richard başını salladı, söyleyecek söz bulamadı. Üzerine bir
ölüm kasveti çöktü.

Cara’nın sesi şefkatli bir hal aldı. “Cenaze ateşleri birazdan
yakılacak. Katılmak ister misiniz?”

“Tabii ki!” Kahlan’ın elini sırtında hissedince ilk anda sert çıkan ses tonunu yumuşattı. “Orada bulunmam gerekir. Benim yüzümden öldüler.”

Cara kaşlarını çatı. “Kan Soyu yüzünden öldüler, İmpatorluk Düzeni yüzünden.”

“Biliyoruz, Cara,” dedi Kahlan. “Omzundaki merhemi tazeleyip temizlendikten sonra en kısa zamanda katılacağız.”

Cenaze ateşleri günlerce yandı. Yirmi yedi bin kişi ölmüştü. Richard alevlerin ölenlerin cesetleriyle beraber ruhlarını da alıp götürdüğünü hissetti. Kalıp diğerleriyle beraber dua etti, gece olunca da diğerleriyle beraber sönene dek ateşlerin başında nöbet tuttu.

Ateşin ışığından, aydınlığa. Ruhlar âlemine yolunuz açık olsun.

Richard’ın omzu izleyen birkaç günde kötüleşti, şişip kızardı ve kıpırdamaz oldu.

Ruh hali de düzelmiyordu.

Koridorlarda yürüyor, ara sıra pencerelerden sokakları seyreliyordu ama çok az insanla konuşuyordu. Kahlan, rahatlatıcı varlığıyla yanından ayrılmıyor, o konuşmadıkça sessizliğini koruyordu. Richard cesetlerin görüntüsünü zihninden atamıyordu. Kehanetlerin ona taktığı isim aklına musallat olmuştu: ölüm getiren.

Bir gün, omzu nihayet iyileşmeye başladıktan sonraydı, çalışma masası olarak kullandığı masaya oturmuş, gözleri de dalıp gitmişken, ani bir aydınlık oldu. Başını kaldırdı. Kahlan içeri girmiş ama o fark etmemişti bile. Perdeleri çekerek güneş ışığı girmesini sağlamıştı.

“Richard, senin için endişelenmeye başlıyorum.”

“Biliyorum ama bir türlü unutamıyorum.”

“Hükümdarın giydiği kaftan ağırdır, Richard ama seni ezmesine izin vermemelisin.”

“Söylemesi kolay, onca insan benim hatam yüzünden öldü.”

Kahlan masanın önüne oturdu ve bir parmağıyla onun çenesini kaldırdı. “Sahiden böyle mi düşünüyorsun, Richard, yoksa sebebi sadece onca kişinin ölümüne duyduğun üzüntü mü?”

“Kahlan, aptallık ettim. Aklıma estiği gibi davrandım. Hiç düşünmedim. Kafamı kullanmış olsaydım belki de o kadar insan ölmeyecekti.”

“İçgüdülerinle hareket ettin. Yeteneğin sende böyle çalıştığını söylemiştin, en azından bazen öyleymiş.”

“Ama ben...”

“Haydi ‘farz etmece’ oynayalım. Farz edelim ki farklı davrandın, sence şimdi ne halde olurdun?”

“Şey, onca insan öldürülmemiş olurdu.”

“Sahi mi? ‘Farz etmece’nin kurallarına göre oynamıyorsun. İyi düşün Richard. Farz edelim ki içgüdülerinle hareket etmedin ve sliph’e gitmedin. Sonucu ne olurdu?”

“Şey, bakalım.” Kahlan’ın bacağına okşadı. “Bilmem ama olaylar daha farklı olurdu.”

“Olurdu ya. Saldırı başladığında burada olurdun. Gün batımında değil, sabahtan mriswithle boğuşuyor olurdun. Garlar akşam gelene dek çoktan tükenir ve öldürülürdün. Ölürdün. Bunca insan Efendi Rahl’sız kalırdı.

Richard başını kaldırdı. “Gayet mantıklı.” Bir an düşündü. “Eski Dünya’ya gitmemiş olsaydım, Kâhinler Sarayı da Jagang’ın eline düşecekti. Kehanetleri ele geçirecekti.” Kalktı ve pencereye giderek pırıl pırıl bahar havasına baktı. “Ayrıca hiç kimse düş gezgininden korunamayacaktı çünkü ölmüş olacaktım.”

“Hislerinin zihnini denetlemesine izin veriyorsun.”

Richard geri döndü ve ellerini tuttu, onun ne kadar göz alıcı göründüğünü sahiden fark etti. “Büyücünün Üçüncü Kuralı: Tutku sağduyuya hükmeder. Kolo bu kuralın sinsi olduğuna dair uyar-mıştı. Çığnediğimi sanarak bir kuralı çiğniyormuşum.”

Kahlan onu kucakladı. “Öyleyse biraz daha iyi misin?”

Richard ellerini onun beline koyarak günlerden beri ilk kez gülümsedi. "Görmemi sağladın. Zedd bu tür şeylerde becerikliydi. Galiba başım sıkıştığında hep sana danışmalıyım."

Kahlan bacaklarını ona dolayarak kendine çekti. "Akıllılık edersin."

Tam Richard ona küçük bir öpücük kondurmuş, daha büyüğüne hazırlanıyordu ki, üç Mord-Sith apar topar içeri girdi. Kahlan kulağına sokuldu. "Kapıyı hiç tıklatmaz mı bunlar?"

"Nadiren," diye fısıldadı Richard. "Sabrını zorlamayı seviyorlar. En bayıldıkları şey. Hiç bıkmıyorlar."

Önden gelen Cara yanlarında zınk diye durup bir ona baktı bir diğerine. "Hâlâ mı giyiniksiniz, Efendi Rahl?"

"Üçünüz de bu sabah iyi görünüyorsunuz."

"Evet, iyiyiz," dedi Cara. "Ayrıca işimiz var."

"Ne işi?"

"Aydindril'e gelen bazı vekiller Efendi Rahl'la görüşme talebinde bulundular, vaktiniz olduğunda."

Berdine, Kolo'nun güncesini salladı. "Ben de bununla ilgili yardımınızı rica edecektim. Şimdiye dek öğrendiklerimizin faydasını gördük, tercüme etmediğimiz daha çok yer var. Üzerinde çalışmalıyız."

"Tercüme mi?" diye sordu Kahlan. "Birçok dil biliyorum. Hangi dil?"

"Ulu D'Hara dili," dedi Berdine, diğer elindeki armuttan bir ısırık alıp. "Efendi Rahl Ulu D'Hara dilinde giderek benden daha da ustalaşıyor."

"Vay canına," dedi Kahlan. "Etkilendim. Ulu D'Hara dilini çok az kişi bilir. Bildiğim kadarıyla muazzam zor bir dildir."

"Üzerinde beraber çalıştık." Berdine gülümsedi. "Geceleri."

Richard gırtlığını temizledi. "Gidip şu vekillerle görüşelim." Kahlan'ı belinden tutup kucağından yere indirdi.

Berdine armuduyla işaret etti. "Efendi Rahl'ın elleri çok büyük. Memelerime cuk oturuyor."

Yeşil gözün üstündeki tek kaş havaya kalktı. "Bak sen."

“Evet,” dedi Berdine, üstüne basa basa. “Bir gün hepimizden memelerimizi göstermemizi istemişti.”

“Doğru mu bu? Hepinizden.”

Berdine başıyla onaylarken Cara ve Raina tepki vermedi. Richard elini yüzüne kapadı.

Berdine armudundan bir ısırık daha aldı. “Ama büyük elleri en çok benim memelerime cuk oturdu.”

Kahlan kapıya doğru salınarak yürüdü. “Eh, benim memelerim seninkiler kadar büyük değil, Berdine.” Raina’nın yanından geçerken yavaşladı. “Sanırım Raina’nın elleri benimkilere daha uygun.”

Berdine boğuluyordu, ağzındaki armudu püskürdü. Kahlan odayı arşınlarken Raina’nın dudaklarına bir gülümseme yayıldı.

Cara katılırcasına bir kahkaha patlattı. Yanından geçen Richard’ın sırtına bir şaplak indirdi. “Onu sevdim, Efendi Rahl. Onunla beraber olabilirsiniz.”

Richard durakladı. “Eksik olma Cara. Onayını aldığım için şanslıyım.”

Kadın içtenlikle başını salladı. “Şanslısınız ya.”

Richard çabucak odadan çıkıp koridordaki Kahlan’a yetiştii. “Berdine ile Raina’yı nasıl anladın?”

Kahlan ona şaşırmış gibi baktı. “Belli değil mi Richard? İkinin gözlerinden? Sen de hemen fark etmişsindir.”

“Şey...” Richard kadınların yetişmediğinden emin olmak için arkaya göz attı. “Belki bilmek hoşuna gider, Cara senden hoşlanmış, seninle beraber olmama izin verdiğini söyledi.”

Kahlan kolunu beline attı. “Onlardan ben de hoşlandım. Seni koruyacak daha iyi muhafızlar bulacağından şüpheliyim.”

“Bunun beni avutması mı gerekiyor?”

Kahlan başını omzuna dayayarak gülümsedi. “Beni avutuyor.”

Richard konuyu değiştirdi. “Bakalım şu vekiller ne demeye gelmişler. Geleceğimiz, herkesin geleceği, buna bağlı.”

Beyaz İtirafçı Ana elbisesini giymiş Kahlan, Richard’m yanındaki koltuğunda, İtirafçı Ana koltuğunda sessizce oturuyordu. İlk

İtirafçı Ana Magda Searus ile büyücüsü Merritt'i tasvir eden yağlı boya tablonun hemen altındaydılar.

Gülümseyen General Baldwin'in eşliğinde, Lifany vekili Gart-hram, Herjborgue vekili Theriault ve Sanderya Büyükelçisi Bezan-cort, cilalı mermer zeminde yürüyerek yaklaştılar. İtirafçı Ana'yı Richard'ın yanında otururken gördükleri için hepsi şaşırmış ve memnun görünüyordu.

General Baldwin başıyla selamladı. "Kraliçem, Efendi Rahl."

Kahlan içtenlikle gülümsedi. "İyi günler, General Baldwin."

"Beyler," dedi Richard. "Umarım topraklarınızda her şey yo-lundadır. Neye karar verdiniz?"

Vekil Garthram gri sakalını düzeltti. "Anayurdumdaki uzun tartışmaların ardından, Galea ve Kelton'un yol göstericiliği saye-sinde, hepimiz geleceğin sizde yattığına karar verdik Efendi Rahl. Hepimiz teslimiyet belgelerini getirdik. Talep ettiğiniz gibi koşulsuz şartsız. Size katılmak, D'Hara'nın parçası olmak ve idareniz altına girmek istiyoruz."

Uzun boylu Büyükelçi Bezancort söz aldı. "Buraya teslim olmaya ve D'Hara'ya katılmaya gelmişken İtirafçı Ana'nın onayladığını görmek umutlarımızı pekiştiriyor."

Kahlan adamın dediklerini bir an tarttı. "Çocuklarımızla beraber yaşamamız gereken geleceğimizdir, geçmişimiz değil. İlk İtirafçı Ana ve büyücüsü, kendi dönemlerinde halk için ellerinden geleni yaptı. Şimdi İtirafçı Ana olarak ben ve büyücüm Richard, hepimiz için elimizden geleni yapmalıyız. Dünyamızı gerektiği gibi biçimlendirmeliyiz, barış için umudumuz herkesin umududur.

"Kalıcı bir barış sağlayacak gücü bulabilecekseniz, bu ancak Efendi Rahl sayesinde. Önümüzde yeni bir yol belirlendi. Yüreğim ve halkım onunladır. İtirafçı Ana olarak bu birliğin bir parçasıyım ve sizlere hoş geldiniz diyorum."

Richard elini sıkarak karşılık verdi.

"İtirafçı Ana'mız olmaya devam edecek," dedi Richard. "Her zamanki gibi onun bilgeliğine ve rehberliğine ihtiyacımız var."

Birkaç gün sonra, havanın güzel olduğu bir akşamüstü, Richard ile Kahlan el ele sokaklarda dolaşp savaş kalıntılarının temizliğini ve yıkıntıların çoktan başlamış tadilat işlerini denetlerken, Richard'ın aklına aniden bir şey geldi. Döndü, serin bir esinti ve sıcak güneş ışığı aynı anda yüzüne çarptı.

"Biliyor musun, Orta Diyar bölgelerinden teslim olmalarını istedim ama kaç bölge olduğunu bile bilmiyorum, hatta hepsinin ismini de."

"Eh, öyleyse galiba sana öğretecek çok şeyim var," dedi Kahlan. "Beni yanından ayırma yeter."

Richard gülümsedi. "Sana ihtiyacım var. Şimdi ve daima." Yanağına dokundu. "Nihayet beraber olduğumuza inanamıyorum." Üç adım geriden takip eden üç kadın ile iki adama göz attı. "Bir de yalnız kalabilseydik."

Cara tek kaşını kaldırdı. "Bu bir ima mı Efendi Rahl?"

"Hayır, bir emir."

Cara omuz silkti. "Üzgünüm ama o emri burada uygulayamayız. Korunmanız gerek. Biliyor musunuz, İtirafçı Ana, bazen ona önce hangi adımını atması gerektiğini bile biz söylüyoruz. En basit talimatlarda bile bazen bize ihtiyaç duyuyor."

Kahlan elinde olmadan içini çekti. Sonunda, Cara'nın arkasında dikilen adamlara baktı. "Ulic, oda kapımıza sürgü taktırdın mı?"

"Evet, İtirafçı Ana."

Kahlan gülümsedi. "Güzel." Richard'a döndü. "Eve gidelim mi? Yoruldum."

"Önce onunla evlenmelisiniz," diye belirtti Cara. "Efendi Rahl'ın emirleri. Karısı hariç odasına hiçbir kadın sokulmayacak."

Richard hışımla baktı. "Kahlan hariç dedim. Hiç karım demedim. Kahlan hariç dedim."

Cara'nın bakışları Kahlan'ın boynundaki ince zincire asılı Agiel'e kaydı. Denna'nın Agiel'iydi. Denna onları dünyalar arasındaki bir yerde bir araya getirdiğinde Kahlan'a Richard vermişti. Onu bir tür muska gibi taşıyordu. Richard üç Mord-Sith'e bundan hiç bahsetmemişti ama onlar Kahlan'ı görür görmez fark etmişlerdi. Bu Agiel, Kahlan ile ikisi için ne ifade ediyorsa onlar için de aynı şeyi ifade ettiğini Richard tahmin ediyordu.

Cara'nın ukala bakışları Richard'a kaydı. "Bizi İtirafçı Ana'yı korumakla görevlendirdiniz, Efendi Rahl. Biz sadece kız kardeşimizin onurunu koruyoruz."

Cara'nın Richard'ı nihayet kızdırmayı başardığını görünce Kahlan gülümsedi, nadiren yapabildiği bir şeydi. Richard derin bir nefes alarak sakinleşti. "Görevinizi de gayet iyi yapıyorsunuz ama endişelenmeyin; sözüm söz, kendisi çok yakında eşim olacak."

Kahlan parmakları dalgınca sırtında gezindi. "Çamur Adamlar'a köylerinde Kuş Adam tarafından evleneceğimize söz verdik. Weselan'ın bana diktği gelinlikle. Dostlarıma verdiğim söz benim için büyük önem taşıyor. Çamur Adamlar tarafından evlendirilmemizin sizin için bir sakıncası var mı?"

Richard aynı şeyin kendisi için de çok önem taşıdığını ve aynı isteği paylaştığını söylemeye yelteniyordu ki bir grup çocuk etraflarını sardı. Richard'ın ellerinden çekiştirerek söz verdiği gibi seyretmeye gelmesi için yakarmaya başladılar.

"Neden bahsediyorlar?" diye sordu Kahlan, neşeyle bir kahkaha atıp.

"Ja'La," dedi Richard. "Hani, Ja'La topunuza bakayım," dedi çocuklara.

Çocuklar topu uzatınca tek elinde zıplatıp Kahlan'a gösterdi. Kahlan topu aldı, evirip çevirerek üzerindeki altın renkli kabartma R harfine baktı.

"Bu nedir?"

“Şey, broc denen bir topla oynuyorlardı, o kadar ağırdı ki çocuklar sürekli yaralanıyordu. Terzilere diktirdiğim yeni toplar hafif, böylece sadece güçlü olanlar değil tüm çocuklar oynayabiliyor. Artık bir kaba kuvvet gösterisi yerine beceriye dayalı bir oyun.”

“R’nin anlamı ne?”

“Bu yeni topu kullanmak isteyen herkese saraydan resmi bir Ja’La broc’u verileceğini söyledim. Bu Rahl’ın R’si, bunun resmi bir top olduğunu gösteriyor. Oyuna Ja’La deniyordu ama kurallarını değiştirdiğimden beri artık Ja’La Rahl diyorlar.”

“Eh,” dedi Kahlan, topu çocuklara geri atarak. “Efendi Rahl söz vermişse, mutlaka yerine getirir.”

“Evet!” dedi bir oğlan. “Resmi topunu kullanırsak bizi izlemeye geleceğine söz vermişti.”

Richard toplanan bulutlara göz attı. “Şey, fırtına yaklaşıyor ama herhalde bir oyuna vaktimiz vardır.”

Kol kola, sokakta neşeyle koşturan çocukların peşine takıldılar.

Richard yürürken gülümsedi. “Keşke Zedd de bizimle olsaydı.”

“Sence Kule’de ölmüş müdür?”

Richard dağa baktı. “Daima korktuğun başına gelir derdi. Birisi bana aksini ispatlayana dek, onun ölümünü kabullenmemeye karar verdim. Ona inanıyorum. İnanıyorum ki hayatta ve dışarıda bir yerlerde birinin başına bela oluyor.”

Han sakın bir yere benziyordu. Daha önce bulundukları, içkinin su gibi aktığı, o çok gürültülü yerler gibi değildi. Karanlık basar basmaz insanların niye dans etmek istediğine aklı ermiyordu. Herhalde birbirleri için yaratılmış şeyler gibiydi, arılar ve çiçekler ya da sinekler ve dışkı misali. Karanlık ve dans.

İnsanlar birkaç tane masaya oturmuşlar sakın sakın yemeklerini yiyorlardı. En uçtaki duvar dibi masalarının birinde bir grup ihtiyar toplanmış, pipo tütürüyor, dama oynuyor ve biralarından yudumlayarak hararetili sohbetlere dalıyorlardı. Yeni Efendi Rahl'la ilgili ufak tefek dedikodulara kulak misafiri oldu.

"Sesini çıkarma," diye uyardı Ann. "Bırak da ben konuşayım."

Tezgâhın arkasındaki cana yakın görünümlü bir çift onları görünce gülümsedi. Kadının yanakları gamzeleni.

"İyi akşamlar millet."

"İyi akşamlar," dedi Ann. "Boş odanız var mıydı diye bakmıştık da. Ahırdaki yamak odalarınızın güzel olduğunu söyledi."

"Ay olmaz mı efendim. Siz ve yanınızdaki..."

Ann ağzını açacak oldu. Zedd lafını ağzına tıktı. "Ağabeyiyim. Ruben diyin. Bu da kız kardeşim Elsie. Ben Ruben Rybnik." Zedd eliyle süslü bir hareket yaptı. "Bendeniz saygın bir bulut okuyucusuyum. Belki duymuşsunuzdur. Ruben Rybnik, ünlü bulut okuyucusu."

Kadının ağzı açıldı ama sanki ne diyeceğini bilemez haldeydi. "Şey, ben... şey... evet, galiba duydum."

"Gördün mü," dedi Zedd, Ann'in sırtını tıptışlayarak. "Adımı duymayan neredeyse yoktur Elsie." Bir dirseği üzerine dayanarak tezgâhın arkasındaki çifte eğildi. "Elsie uydurduğumu düşünüyor, şu çiftlikte çok uzun süre kaldı da, hani şu sesler duyup duvarlarla konuşan zavallı talihsizlerle beraberdi."

Çift aynı anda başlarını Ann'e çevirdi.

"Orada çalıştım," demeyi başardı Ann, sıktığı dişlerinin arasından. "Orada çalışıp konuştuğumuz olan 'zavallı talihsizlere' yardım ettim."

"Evet, evet," dedi Zedd. "Çok da marifetliydin, Elsie. Seni niye kovdular hiç anlamadım." Dilini yutmuş çifte tekrar döndü. "İşsiz kalınca onu da yanıma aldım ki biraz dünyayı görsün, hayat ne menem bir şey öğrensın, anlarsınız ya."

"Evet," dedi çift bir ağızdan.

“Aslına bakarsanız,” dedi Zedd. “Tercihimiz iki ayrı oda. Biri kız kardeşim biri de benim için.” Ona gözlerini kırıştırtarak baktılar. “Horluyor da,” diye açıkladı. “Uykusuz kalıyorum.” Tavanı gösterdi. “Bulut okuma, malum. Meşakkatli iş.”

“Şey, odalarımız güzeldir,” dedi kadın, yanakları tekrar gamzenerek. “Eminim iyice dinlenirsiniz.”

Zedd parmağını uyarırcasına salladı. “Sakıncası yoksa elinizdekinin en iyisi olsun. Elsie parasını ödeyebilir. Amcası ölürken her şeyini ona bıraktı, varlıklı bir adamdı.”

Adamın kaşları çatıldı. “Sizin de amcanız olmuyor mu?”

“Amcam mı? Şey, evet, olurdu ama beni sevmezdi. İhtiyarlar biraz aksi olur. Bir tahtası eksikti. Yaz ortasında yün çorap giyerdi. Elsie gözdesiydi.”

“Odalar,” diye kükredi Ann. Ona dönüp gözlerini ayırdı. “Ruben’in uyuması lazım. Okuması gereken çok bulut var, sabah erkenden işe koyulmalı. Uykusunu alamayınca, boynunda halka şeklinde kıpkırmızı isilikler çıkıyor.”

Kadın tezgâhın etrafından dolaştı. “Eh, sizi odalarınıza götürüyüm öyleyse.”

“Kızarmış ördek kokusu alıyor olamam değil mi?”

“Ay, evet,” dedi kadın arkasına dönerek. “Bu akşamki yemeğimiz. Karakavzalı, soğanlı ve salçalı kızarmış ördek, canınız çektiyse veririm.”

Zedd kokuyu derin derin içine çekti. “Aman da ne de nefis bir koku. Ördeği usulünce kızartmak maharet ister ama aldığım kokuya bakılırsa kıvamını tam tutturmuşsunuz. Hiç şüphem yok.”

Kadın kızarıp kıkırdadı. “Eh, kızarmış ördeğim meşhurdur.”

“Kulağa hoş geliyor,” dedi Ann. “Size zahmet olmazsa odalarımıza gönderir misiniz?”

“Ay elbette. Zevk duyarım.”

Kadın onları koridora soktu.

“Bir daha düşündüm de,” dedi Zedd. “Sen önden git Elsie. Birisi seni yemek yerken seyredince ne kadar sinirlendiğini biliyorum. Ben akşam yemeğimi burada yiyeceğim hanımefendi. Sakıncası yoksa bir demlik de çay alayım.”

Ann döndü ve hışımla baktı. Zedd boynundaki tasmanın ısındığını hissedebiliyordu. “Fazla oyalanma Ruben. Erkenden kalkmamız lazım.”

Zedd elini başından savarcasına salladı. “Yok canım. Sadece yemeğimi yiyeceğim, belki şu beylerle bir el oyun çeviririm, sonra da dosdoğru yatağa. Sabaha görüşürüz, sabah ola hayrola, sana dünyayı gezdireceğim.”

Ann’in kızgın bakışları katranı fokurdatabilirdi. “Öyleyse iyi geceler Ruben.”

Zedd hoşgörüyü gülümsedi. “Nazik hanıma ödeme yapmayı ve mükemmel kızarmış ördeğinden tabağa bolca koyduğu için iyi bir bahşış bırakmayı unutma.” Zedd başını uzatarak manalı bir bakışla sesini inceltti. “Yatmadan önce günceni yazmayı sakın unutma.”

Ann kaskatı kesildi. “Güncem mi?”

“Evet, yanında taşıdığın küçük seyahat güncen. Serüvenlerini yazmayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum, son zamanlarda eskisi kadar sık yazamamıştın. Bence artık yazabilirsin.”

“Evet...” diye kekeledi Ann. “Yazacağım, Ruben.”

Ann arkasından uyarı bakışları fırlatarak gittikten sonra, masada oturan ve tüm konuşmayı duyan beyler onu yanlarına davet etti. Zedd bordo cübbesini yayararak aralarına çöktü.

“Bulut okuyucusu mu dediniz?” diye sordu biri.

“Hem de en iyisinden.” Zedd sıska parmağını havaya kaldırdı. “Kralların bulut okuyucusu, desem yeridir.”

Masada hayranlık dolu fısıldaşmalar dolaştı.

Yanında oturan bir adam piposunu ağzından çekti. “Bizim için de bulut okur muydunuz Ruben Usta? Gönlümüzden koptuğunca ödeme de yaparız.”

Zedd onları başından savarcasına sıska elini kaldırdı. “Korkarım yapamam.” Hayal kırıklığının tırmanması için bekledi. “Paranızı kabul edemem. Bulutların sizin için ne söylediğini şeref duyarak aktarırım ama metelik almam.”

Gülümsemeler geri döndü. “Ne kadar cömertsin Ruben.”

Tıknaz bir adam öne eğildi. “Bulutlar ne diyor?”

Hancı buharı tüten bir tepsi kızarmış ördeği önüne koyarak dikkatini dağıttı. “Çayınızı birazdan getiriyorum,” dedi kadın, hızla mutfağa doğru uzaklaştı.

“Bulutlar değişim rüzgârlarından bahsediyor, beyler. Tehlikelerden ve fırsatlardan. Şanlı, yeni Efendi Rahl’dan ve bir de... şey, izin verin de şu ağzımın suyunu akıtan ördeğin bir tadına bakayım, birazdan hepsini keyifle anlatırım.”

“Yumul, Ruben,” dedi bir başkası.

Adamların hepsi pürdikkat kesilmiş izlerken, Zedd ağız dolusu lokmayı yuttu, zevkle içini çekerek dramatik biçimde durakladı.

“Boynundaki amma da tuhaf bir kolyeymiş.”

Zedd çiğnerken tasmayı tıptışladı. “Bunun gibisini artık yapmıyorlar.”

Gözlerini kısan adam, piposunun ucuyla tasmayı işaret etti. “Kopçası yok bunun. Tek parça sanki. Kafandan nasıl geçirdin?”

Zedd tasmayı açıp bağlantı yerinden ikiye ayırarak onlara uzattı. “Evet var. Gördünüz mü? Çok ince işçilik, değil mi? O kadar zarif işlenmiş ki insan ilk bakışta seçemiyor. Usta zanaatkârlık. Böyle şeyler kalmadı artık.”

“Ben de hep aynı şeyi söylerim,” dedi pipolu adam. “Artık iyi zanaatkâr kalmadı.”

Zedd tasmayı tekrar boynuna taktı. “Yok, kalmadı.”

“Bugün tuhaf bir bulut gördüm,” dedi diğer yandaki avurtları çökük adam. “Acayip bir buluttu. Yılan gibiydi. Bazen gökte kıvranıyordu.”

Zedd öne eğilerek sesini alçalttı. “Gördün demek.”

Hepsi öne eğildi. “Anlamı ne Ruben?” diye fısıldadı biri.

Zedd her birine tek tek baktı. “Bazıları onun bir takip bulutu olduğunu söylüyor, bir büyücü tarafından insanın peşine takılır-mış.” Hayret nidaları Zedd’i memnun etti.

“Niye ki?” diye sordu tıknaz adam, beyazlarını gösterircesine gözlerini ayırarak.

Zedd konuşmadan önce diğer masalara göz atma numarası yaptı. “İz sürmek için, nereye gittiğini anlamak için.”

“İnsan yılanı benzeyen bulutu hiç mi fark etmez?”

“Duyduğuma göre, işini sırrı oradaymış,” diye fısıldadı Zedd, çatalını tarif etmek için kullandı. “Bulutun ucu takip ettiği kişiye dönükmüş, bu yüzden insan bakınca sadece küçük bir nokta görüyormuş, bastonun ucunu birisine uzatırsın ya, öyle. Ama yandan bakanlar bastonun tamamını görüyor.”

Öne eğilmiş adamlar arkalarına yaslanıp bu haberleri hazmederken, Zedd kızarmış ördeğe yumuldu.

“Şu değişim rüzgârlarından haberiniz var mı?” diye sordu nihayet biri. “Şu yeni Efendi Rahl’dan?”

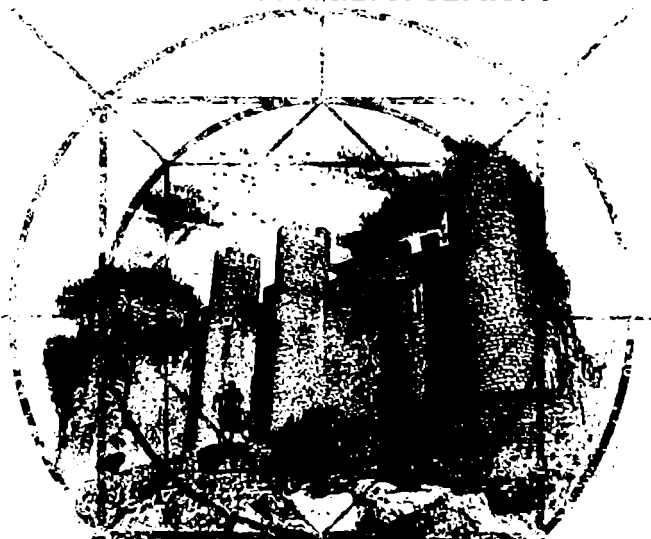
“Haberim olmasa kralların bulut okuyucusu olur muydum.” Zedd çatalını salladı. “Esaslı bir öyküdür, tabii siz beyler dinlemek isterseniz.”

Hepsi tekrar öne eğildi.

“Her şey kadim savaşta başladı,” diye anlatmaya koyuldu Zedd. “Düş gezginleri denen varlıklar yaratıldığı zaman.”

TERRY GOODKIND

DOĞRULUK KILICI SERİSİ 1

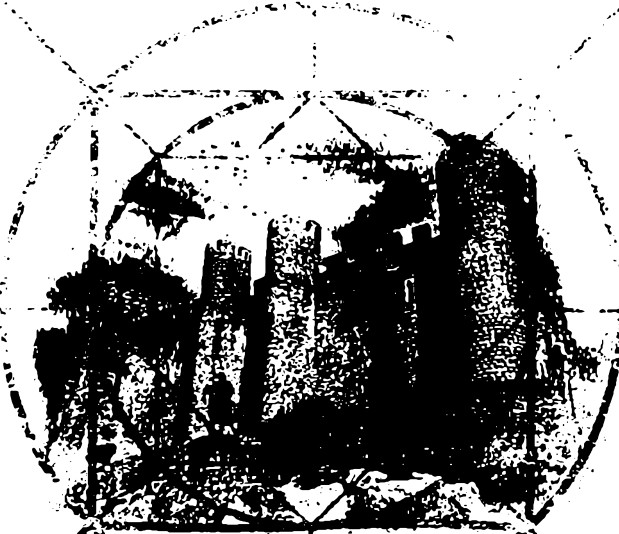
BÜYÜCÜNÜN İLK KURALI

KISIM I

TERRY GOODKIND

DOĞRULUK KILICI SERİSİ 1

BÜYÜCÜNÜN İLK KURALI

KISIM II

TERRY GOODKIND

DOĞRULUK KILICI SERİSİ 2

GÖZYAŞI TAŞI

KISIM I

TERRY GOODKIND

DOĞRULUK KILICI SERİSİ 2

GÖZYAŞI TAŞI

KISIM II

TERRY GOODKIND

DOĞRULUK KILICI SERİSİ 3

KAN SOYU

KISIM I

